DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

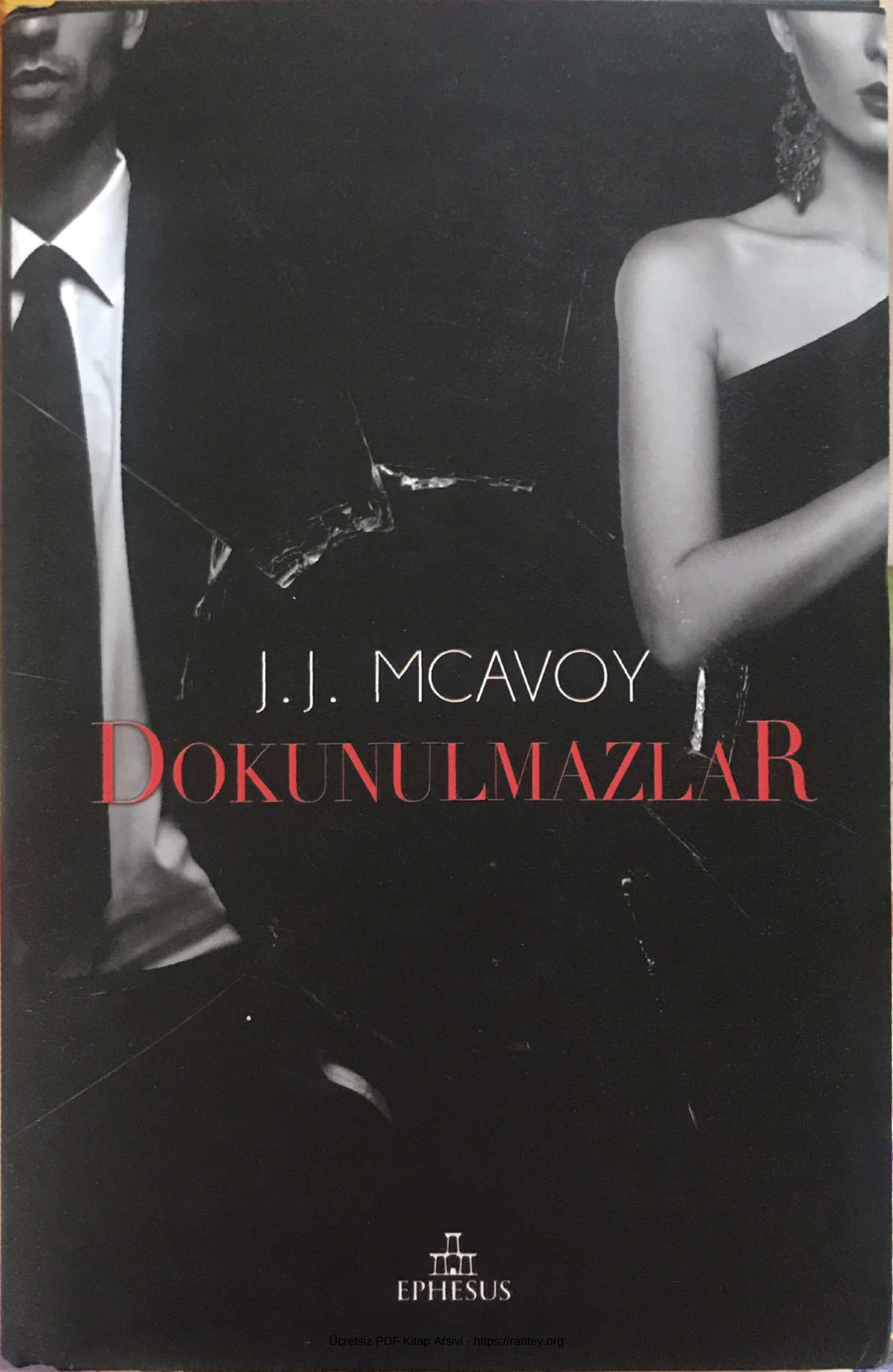
RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

J. J. MCAVOY

DOKUNULMAZLAR

EPHESUS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

J.J. MCAVOY

DOKUNULMAZLAR

EPHESUS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

J.J. McAvoy

DOKUNULMAZLAR

Çevirmen: Elif Bulanalp

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ah, şu duvarların dili olsa da konuşsa!
O zaman dünya, bütün kahramanların yalancı
olduğu bir hikâyede gerçeği anlatmanın ne kadar
zor olduğunu anlayabilirdi."

—Gregg Olsen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İç dünyalarında, toplumsal kuralları umursamayanlara ithaf edilmiştir. Onları gayet iyi anlıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

0

"Ah, şu duvarların dili olsa da konuşsa! O zaman dünya, bütün kahramanların yalancı olduğu bir hikâyede gerçeği anlatmanın ne kadar zor olduğunu anlayabilirdi."

—Gregg Olsen

MELODY

"Reklam arası bittiğinde size işaret verilecek. Yapmanız gereken tek şey, 'Günaydın Chicago!' diye bağırmak. Hepiniz mükemmel görünüyorsunuz." *Günaydın Chicago* programının yapımcısı bunları söyledikten sonra tüm ekip yerlerini aldı.

Yanımda duran Liam, sırtımda dolaştırdığı elini aşağılara doğru kaydırırken, "Bu saçmalık kimin fikriydi?" diye mırıldandı.

"Liam!"

Elini popoma yaslayıp iç çekti ve hepimiz, yenilenmesi için milyonlarca dolar harcadığımız halka açık parkın ortasında mutlu, büyük bir aile gibi yerimizi aldık.

Bu önemli açılışı kutlamak için büyük bir piknik düzenlenmişti. Gözlerimi, korkunç bel çantaları takmış, kirli ellerini bedava yiyeceklere uzatıp durmadan ağızlarına bir şeyler tıkıştıran ve yoğunluğu gitgide artan kalabalığın üzerinde dolaştırdım. Bu insanların hepsi mide bulandırıcıydı ama iğrençlik yarışmasının şampiyonu kesinlikle balondan çeşit çeşit şapkalar yapıp dağıtan palyaçolardı.

Ucubelerden biri, ayağına en az on numara büyük, korkunç ayakkabılarıyla bana doğru ilerlerken içimden, *Sakın buna yeltenme!* diye geçirdim. Ama ucube, yanıma gelip beyaz bir balon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

aldı ve ona bir çeşit şapka şekli vererek önümde dalga geçer gibi eğilip bu iğrenç şeyi bana uzattı.

"Bir kraliçeye ancak bir taç yakışır."

Yan gözle baktığımda Liam'ın sırıttığını gördüm. O an tek istediğim, her ikisini de gebertmekti ama kendime hâkim olarak gülümsedim, balondan tacı alıp başıma yerleştirdim.

"Teşekkür ederim." *Seni aşağılık hergele!*

"Program on saniye içinde başlıyor." Yapımcı bizi işaret edince kameralar bize döndü ve yiyeceklere odaklanmış olan ayak takımının dikkati üzerimizde toplandı.

Hepimiz bir aradaydık. Sanki birbirine çok düşkün, sevgi dolu bir aile gibi yan yana duruyorduk. Normalde bu tip olaylarda, ailenin ortasında Liam ve ben dururuz. Bugünse merkezde Olivia ve ailesi vardı. Biz de onların etrafına yerleştirilmiştik.

Başkan adayı Senatör Colemen olduğundan ve bugün ön seçimler yapılacağından, basına cazip gelecek malzeme vermemizin bir zararı olmaz. Seçimler, özlerinde bir popülerlik yarışmasından başka bir şey değildir. Halk için ne kadar para harcadın? Karşılığında ne aldın? Ailen, ideal bir Amerikan ailesi mi? Amerikan futbolu oynayabilir misin? Beatles'ı sever misin? İnsanlar her ne kadar önemli konularla ilgilenirmiş rolü yapsalar da onlar için asıl önemli olan bunlardır. Ve bu konularda insanları kolayca kandırmak mümkündür. Aslında biz hepimiz iyi birer yalancıyız ve kendilerini kandıran insanları kandırmakta ustayız.

Üç, iki, bir!

"Günaydın Chicago!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

"Cezalandırılmayan her cinayet, sıradan insanların can güvenliklerine vurulmuş bir darbedir."
—Daniel Webster

LIAM

Tek isteğim gözlerimi kapatmaktı. Lanet olası günü, o lanet olası parkta geçirmiştik ve şimdi de akşamı, bizi çeken kameralara gülümseyerek geçirmek zorundaydık. Üstelik sorunlarım ne yazık ki bununla sınırlı değildi. Tam olarak ne olduğunu bilmesem de korkunç bir belanın gelmek üzere olduğunu çok iyi biliyordum.

Ben bunlarla uğraşmak istemiyordum. Günlerimi, gecelerimi, Mel'in annesinin üzerindeki sır perdesini aralamaya çalışarak harcamak istemiyordum. Keşke bir mucize olsaydı da şu an elimde tuttuğum fotoğraf yok olsaydı. Aksi takdirde başımın büyük belada olduğu kesindi çünkü karıma, ondan bir şeyler sakladığımı itiraf etmem gerekecekti. Onun bir şeylerden şüphelendiğinin farkındaydım. Uzun zamandır bana sorular soruyordu ama istediği cevabı henüz alamamıştı. Ona özür borçlu olduğum bir diğer konu da Declan'a, ele geçirdiği tüm bilgileri silmesini söylemiş olmamdı. Böylece Mel'in bu bilgilere ulaşmasını engellemiştim. Güzel karım, Declan'ın onun tarafında olduğunu sanıyordu ama aslında Declan, gerçeği ondan saklamak için elinden geleni yapmıştı.

Canlı canlı derimi yüzecek.

Mel, detaylı araştırmaları sonucunda, Vance'in ona yalan söylediği sonucuna varmıştı ama bu, doğru değildi. Yalancı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ların doğruları söylemeye başlamasından nefret ediyordum. Bizim işimizde bu, asla kabul edilebilecek bir şey değildi. Ama ne yazık ki Mel'e, annesinin yaşadığını öğrendiğimi itiraf etmek zorundaydım. Araştırmalarımız sonucunda kadının, Amerika'ya giriş yapmadan önce Güney Fransa'da olduğunu öğrenmiştik.

"Ona gerçeği anlatma zamanı," diye mırıldandım burnumun kemiğini sıkarak. *İyi de bunu nasıl yapacağım? Bildiklerimi ondan sakladığım için beni gebertecek, canıma okuyacak!*

Declan, kaşlarını çatıp gala gecesi için taktığı kravatını düzeltirken, "Bu işi, ikiniz aranızda halledin. Benim sadece senin emirlerini yerine getirdiğimi söylemeyi unutma sakın. Bu gece ölmek istemiyorum," dedi.

"Bunun seni kurtaracağını mı sanıyorsun?" Zaten onu Melody'yle baş başa bırakmaya hiç niyetim yoktu. Mel başının çaresine bakabilirdi ve Declan da saçma bir şey yapmaya kalkışacak değildi. Yine de karıma fazla yaklaşmaya başladığında onu tehdit etmek hoşuma gidiyordu. Bu hergelenin Melody'ye karşı erkeksi hisler değil, sadece korku ve saygı hissetmesi gerekiyordu.

Güvenlik odasında bir süre sessizce birbirimize baktık. Bu, fırtınadan önceki sessizlik, son vuruştan önceki sükûnetti.

"Anna'ya söyle, galada beni bulsun," diyerek oradan çıkıp çalışma odama doğru yürüdüm. Kol düğmelerimi düzeltirken koridordaki çalışana selam vermeyi ihmal etmedim.

Otuz üçüncü kural: Çalışanlara saygı göster. Açığa vurduklarından çok daha fazla şey bilirler.

Çalışanlarımın, onlara karşı davranışlarım konusunda tek bir söz etme hakları olamaz ama yine de bu kurala uymak daha doğru. Salona girdiğimde, siyah saçlarını bukle bukle yapmış güzel karımın, başını yazmakta olduğu mektuba eğmiş olduğunu gördüm. Odanın köşesinde, âdeta Mel'in gölgesi olan Fedel duruyordu. Karım, mektubu yazmayı bitirip Fedel'e uzattı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ailenin diğer üyeleri, oyuncak bebekler gibi hiç hareket etmeden televizyona bakıyorlardı. Televizyona odaklanmamış olanlar yalnızca Olivia'nın anne babası ve yeni stratejistimiz Mina Sung'dı. O ve Senatör, sanki mobilyalarımızın onları yiyeceğinden korkarmış gibi huzursuz bir biçimde ayakta duruyor, Bayan Colemen ise kızının yanında oturmuş, onun elini okşuyordu.

Neden bu kadar endişeliler? Seçimi oy çokluğuyla kazanacağız.

Melody, bir baş hareketiyle Fedel'e teşekkür edip zarif bir tavırla sandalyesinden kalktı ve yanıma geldi. O sırada bakışlarım, kahverengi saçları özenle taranmış, siyah takım elbisesi jilet gibi ütülenmiş olan Declan'a takıldı. Kuzenim, odaya girince doğru Cora'nın yanına gitti. Karısının oturduğu koltuğun koluna ilişmeden önce, onun siyahî yanağına bir öpücük kondurdu.

Daha sonra bakışlarım, tekrar dar gümüşi elbisesi vücudunun tüm hatlarını gözler önüne seren Melody'ye odaklandı. Zeytin rengi teni, sanki onu öpmem için yalvarır gibiydi ve o anda istediğim tek şey, o elbiseyi teninden sıyırmak ve... O, ellerimi kesmeden önce son bir defa...

"Tanrım! Güzel sözcüğü, seni tanımlamakta yetersiz kalır."

"Teşekkür ederim. Şimdi söyle bakalım, benden ne saklıyorsun Liam? Haftalardır bana masal anlatıp duruyorsun. Ben de her eşin yapması gerektiği gibi biraz bekledim ve sana zaman verdim ama artık sabrım taşmaya başladı," diyerek kolundaki bileziklerin kelepçelerini kontrol etti.

"Senden ne saklayabilirim ki karıcığım?"

"Bak, yine aynı şeyi yaptın. Soruma cevap vermemek için laf kalabalığı yapıyorsun." Kaşlarını çatıp beni baştan aşağı süzdü, sonra uzanıp papyonumu düzeltti. *Acaba şimdi beni boğacak mı, yoksa sadece kötü bağlanmış olduğunu mu düşünüyor? Umarım ikincisidir ama sanırım ilki.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Senden ne sakladığımı düşündüğünü bilmiyorum ama çok yanılıyorsun."

"Sen benden bir şey saklıyorsun!"

Sanırım şanslı günümdeydim çünkü tam o sırada annem televizyonun sesini yükseltti.

"İşte, resmi ön seçim sonuçları karşınızda, Amerika! Cumhuriyetçilerin bu yılki başkan adayı, Senatör Daniel Colemen! Açıklanan anket sonuçlarından sonra bu sonuç, hiçbirimiz için sürpriz olmadı. Senatör Colemen, zafer konuşmasını bu gece Callahanlar tarafından düzenlenen galada yapacak. Senatörün tek çocuğu olan Olivia-Ann, beş yıldır Neal Callahan'la evli. Bu gece kutlama var ama eğer Colemen, şimdiki başkan Franklin Monroe'yu koltuğundan indirmeye kararlıysa yarından itibaren onu zorlu bir süreç bekliyor."

"Gerçekten de oldukça zorlu bir süreç var önümüzde," diye mırıldanan Mina, sesi kapatıp endişeli bakışlarını bize çevirdi.

Hâlâ televizyon ekranına bakmakta olan Senatör Colemen sırıtarak, "Yapma! Seçmenler beni çok seviyor. Ön seçimi oy çokluğuyla kazandım," dedi.

Ben demedim miydim?

Babam, başını sallayarak bir bardağa konyak doldurdu. "Bunun sebebi, diğer adayların hepsinin ahmak olması."

Declan, "Ya da seçim çalışmalarını bizden iyi yürütecek kadar zengin olmamaları," diye ekledi.

"Evet, bunlar doğru," diyen Mina, koltuğun ardından dolanıp Olivia'nın sandalyesinin arkasında durdu. "İnsanlar sizi seviyor Senatör ama sorun, buradaki prenses hazretleri."

Olivia şaşkın şaşkın Mina'ya bakarak, "Ben bir şey yapmadım ki," dedi.

Melody ve ben, elimizden geldiğince bu olaya dâhil olmamaya çalışıyorduk. Seçim sürecine ne kadar az dâhil olursak önümüze gelecek cazip teklifler ve iltimasların o kadar az sorgulanacağını düşünüyorduk. Ne yazık ki Colemenlar, sistemin nasıl işlediğinden haberi bile olmayan bir avuç ahmaktan başka

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir şey değillerdi. Beyaz Saray'ın nerede olduğundan bile haberleri olduğunu sanmıyordum. İşte, ikinci nesil Koreli Amerikalı olan Mina Sung'ı işe almamın nedeni de buydu. Kızın IQ'su en az benimki kadar yüksekti. Dartmouth'taki öğrencilik yıllarımda ikimiz, sınıf birincisi olmak için sürekli yarışırdık. Mina, kazanmak için her şeyi yapmaya hazır bir politika canavarıdır. Kısa boylu, kalın camlı gözlük takan, siyah, ipek gibi saçlarını sürekli topuz yapan bir kızdır. İşini hakkıyla yapan kimseyi göz ardı edecek değildim. Son altı ayda, yoluna çıkmaya cüret eden tüm adayları silip süpürmek için neredeyse ruhunu sattığına bile şahit oldum. Melody ve ben, ona küçük pitbull adını takmıştık.

Bunca sorunun arasında, Olivia'nın aptallığıyla uğraşmaya hiç niyetim yoktu. İçimi çekerek ona döndüm. "Sorun da zaten bir şey yapmamış olman. İnsanlar senin, güçlü bir babası ve zengin bir kocası olan soğuk ve kalpsiz bir kadın olduğunu düşünüyorlar. Senden hoşlanmıyorlar ve sen gerçekte kim olduğunu gizleyip onların istediği kişi gibi görünmeye başlayana dek de hoşlanmamaya devam edecekler."

"Ben bile bu kadar güzel ifade edemezdim," diyen Mina, burnunun ucuna düşen gözlüklerini geriye itti. "İnsanlar sadece başkan seçmiyor, onlar aynı zamanda ülkenin örnek ailesini de seçiyorlar. Anneni ve babanı seviyorlar ama sen, ailenin bir an önce beyaza boyanması gereken kara koyunusun."

Melody, "Tamam, Olivia'yı bana bırakın. Siz diğer işlerle ilgilenin," diye söze karıştı.

Neal endişeli bir sesle, "Ne? Sana mı?" diye sordu. Bu, biraz hoşuna gitmişti.

"Evet, bana," diyen Melody sırtını dikleştirdi. "Yani halkın sevgilisi olan kadına. Kameralar karşısında kirpiklerini kırpıştıran, ucube palyaçoların verdiği balondan taçları başına takan, ihtiyacı olan çocuklara yaptığı tonla para bağışından sonra adına bir kütüphane açılan kadına. Göz önünde nasıl davranılaca-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğını çok iyi biliyorum. Karına gelince, onun epey derse ihtiyacı var. Dua et ki seçim sürecine zarar vermemesi için onu köprüden aşağıya atmaya değil sadece eğitmeye karar verdim."

Bayan Colemen yerinden fırlayarak, "Bunu yapamazsın!" diye bağırdı. Yanında duran kızının ürkütücü bir kopyası gibiydi. Tek fark, Bayan Colemen'in yüzündeki kırışıklıklar ve omuzlarına yayılan gri, sarı saçlarıydı.

Annem içini çekerek, "Yapar," diye mırıldandı. Annem, Melody ve benim kavga etmemizden nefret eder ve bizi yatıştırmak için elinden geleni yapardı. Aslında sürekli kavga ettiğimiz düşünülürse buna alışmış olmalıydı.

Coraline sırıtarak, "Üstelik büyük bir keyifle yapar," diye söze karıştı. Melody, geçmişte Cora'yı da *düzeltmişti.* Başka bir deyişle artık Cora da bizim gibi karanlık tarafta ve bu Mel'in sayesinde gerçekleşti.

Bayan Colemen bir süre düşündü ve başını kaldırıp bakışlarını her birimizin üzerinde dolaştırdı. "Biz bir aileyiz..."

"Hayır, *biz* aileyiz," diyerek ailemin fertlerini işaret ettim. "Sizse sadece bir piyon, bizim amaçlarımıza ulaşmamız için gerekli olan sıçrama tahtasısınız, Bayan Colemen. Belki çok sert oldu ama gerçek bu. Gelecekte bir yanlış anlama olmaması için gerçeği şimdiden öğrenmeniz daha iyi. Siz sadece, mükemmel Amerikan ailesi izlenimi yaratmak için buradasınız. Kampanya yararına yeniden evlenmenizi istediğimizde, bunu size söylemiştik ve siz anlaşma şartlarını kabul etmiştiniz. O nedenle hayatta kalmak istiyorsanız, hemen yerinize oturun ve sesinizi kesin. Unutmayın, denizde yerinizi almaya can atacak pek çok güzel sarışın var."

Şok olan Bayan Colemen, titreyen bacaklarıyla birkaç adım atıp yerine oturdu.

Aileye hoş geldiniz, Bayan Colemen.

Sanırım şu anda, yaptığı anlaşmadan hiç memnun değil.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kazancı, başkanın karısı olarak adının çevre ve eğitim alanında yapılacak ilerlemelerle anılmasıydı ve elbette bunun bir bedeli olacaktı. Anlaşma böyleydi. Onun amacına ulaşmasını sağlayanlar Melody ve bendim. Ama onu besleyen eli ısırmaya kalkacak olursa dişlerini tek tek sökerdik.

Mina, elindeki tableti açıp, "Senatör, çalışma odasına gidip yapacağınız konuşmanın bir kez daha üzerinden geçmeye ne dersiniz?" diye sordu.

Bayan Colemen, "Sanırım ben de onlarla gitsem iyi olacak," deyip endişeli bir tavırla gülümsedikten sonra Senatör ve Mina'yı takip ederek odadan çıktı.

Onlar çıkar çıkmaz Olivia, ateş saçan bakışlarını bana çevirip dişlerinin arasından, "Onlar benim ailem. Biraz nazik olsan ve onları tehdit etmesen nasıl olur acaba?" diye tısladı.

Melody, "Ne var bunda? Gerektiğinde seni de tehdit ediyoruz ve senin ailen Callahanlar," dedi. Ben de gülümsedim.

Olivia, yardım istercesine Evelyn ve Sedric'e baktı ama onların hiçbir şey duymamış gibi aralarında konuşmaya devam ettiklerini görünce arsız bir velet gibi ayağını öfkeyle yere vurdu. Annemle babam, bu tip olaylarda araya girmezlerdi. Evelyn, yani annem, gönlünce partiler verebildiği ve babam mutlu olduğu sürece mutluydu. Babamsa işi bırakmıştı. Artık elleri temizdi ve ailemizin kanun dışı olmayan işleriyle ilgileniyordu. Callahan ailesinin tek işi uyuşturucu ticareti yapmak değildi zaten. Otellerimiz, restoranlarımız, spor salonlarımız, gece kulüplerimiz ve çok sayıda olduklarından aklımda tutmayı başaramadığım daha pek çok kanunlara uygun işletmemiz vardı. Ayrıca Giovanni ailesinin tek temsilcisi olan Mel ile evlendiğimde ortağı olduğumuz, dünyanın en büyük holdinglerinin hisseleri de cabasıydı. Callahanlar nesiller boyu, sırlarını küçük ticari girişimlerin ardına saklayarak kanunla başlarını derde sokmadan bugünlere gelmeyi başarmıştı. Giovanni imparatorluğunun başına geçmiş olan Melody'yle evlenmemin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ardından, kazandığımız kanlı parayı saklamak için daha büyük girişimlere gerek duyduk. Tüm bu dikkatli çabalarımızın karşılığını fazlasıyla aldığımızı söyleyebilirdim. Şu anda bu şehir, hatta bu eyalet bizimdi. Bu durumda bile küçük kaz kafalı Olivia, hâlâ bunun farkında değilmiş gibi davranıyordu.

Şımarık velet kapıya doğru yürürken, "Callahan ailesi, işlevsiz ve berbat bir aile. Normal ailelerde, aile bireyleri birbirlerini korur ve destekler. Sizinse yaptığınız tek şey, durmadan aile bireylerini ölümle tehdit etmek," diye söylendi.

Ona doğru yürürken gözlerim öfkeyle kısıldı. "Anlaşılan, yeterince tehdit etmemişiz." Olivia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve Neal, bir anda koşarak karısının önüne geçti.

Sakin bir ses tonuyla, "Çekil aramızdan, kardeşim. Onu incitmeyeceğim," dedim.

Yüzü endişeyle gerilmiş olan Neal, bir an duraksadıktan sonra sağa doğru çekildi ve böylece şımarık veletle aramda bir engel kalmamış oldu.

"Tanrı'nın her günü şikâyetler edip, mızıldanıp duruyorsun ve buna rağmen ertesi sabah yatağından sapasağlam kalkabiliyorsun. Bu, şansından ya da Tanrı böyle istediğinden değil, aileden olduğun için böyledir. O dilini henüz koparmamış olmamın tek nedeni de aileden olman. Hayattasın, çünkü sevmeye başladığım ağabeyim, ne yazık ki sana âşık olacak kadar aptal biri. Yıllardır sana konuşma hakkı tanındı ama şimdi bu hakkı senden alıyorum." Elimi, Olivia'nın yanağına koyduğumda Neal taş kesildi. "Sakın bana bir kez daha aile hakkında konferans vermeye kalkma. Eğer böyle bir şey yapmaya kalkacak olursan Olivia Callahan, inan bana dünyanın en büyük aşkı bile seni benden kurtaramaz."

Onu serbest bıraktığımda yüzü, üzerindeki mavi elbiseden bile daha solgundu.

Gözlerim hâlâ onun üzerindeyken ortamı yatıştırmak isteyen annem, beni elimden tutup kapıya doğru çekerek, "Sanı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rım hepimiz odalarımıza çekilip akşamki gala için biraz dinlensek iyi olacak," dedi.

"İyi fikir, anne." Annemi yanağından öpüp bakışlarımı Melody'ye çevirdim. Karımın güzel gözlerindeki arzu dolu bakışları gördüğüm anda, aklım başımdan gitti ve sanki dünyada sadece ikimiz kalmışız gibi hissettim.

Gülümseyerek elimi ona doğru uzattım. "Hadi, bebeğim."

Melody, başını iki yana salladı. "Galadan önce Olivia ile biraz çalışmamız gerek."

Neal'ın kollarında titreyen solgun kadına bakan babam, "Bence Olivia, bu günlük yeterince ders aldı," dedi. Olivia'nın mahvolmuş kadın görüntüsü midemi bulandırdı. Tıpkı ucuz aşk romanlarından fırlamış bir karakter gibi görünüyordu. Daha fazla ona bakmaya dayanamayarak bakışlarımı tekrar karıma çevirdim.

Kararlı olduğu gözlerinden okunan Melody, babam gibi düşünmüyordu. "Bence gala için biraz çalışmalı ama uzun sürmeyeceğinden emin olabilirsiniz."

İtiraz etmenin boşa olduğunu gayet iyi bilen Neal, "Ben de sizinle mi gelsem?" diye sordu. Bunun anlamı: *Beni yanınıza almadan karımı hiçbir yere götüremezsiniz.*

Melody kesin bir tavırla, "Olivia, senin gelmeni istemiyor. En azından, bu akşamki programı ona bildiren Adriana'ya öyle demiş," dedi.

Bunun ne anlama geldiğini ancak Tanrı bilir.

Olivia, Melody'nin kararlılığını anlamış olacak ki, "Beni merak etme Neal," deyip kocasının kollarından ayrıldı.

Bir anda ayağa fırlayıp sandalyesini deviren Coraline'ın neşeli sesi odada yankılandı. "Ben de sizinle geliyorum, değil mi?" Declan, ona bir bakış atıp beline sarıldı. Coraline de kocasına baktı ama onun belini saran elini itmedi. Anlaşılan, terapi işe yarıyordu. Yavaş da olsa ilişkilerinde bir düzelme vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Melody, "Üzgünüm Cora, bu özel bir ders," diye cevap verdi.

Karım odadan çıkmadan önce onu kendime doğru çekip elimin tenine değmesinden doğan heyecanı bastırmaya çalışarak, "Sen neyin peşindesin, aşkım?" diye sordum. Dudaklarını araladığındaysa onu iştahla öptüm.

"Merak etme, yakında öğreneceksin. Bir saate işimiz bitmiş olur."

İçimden bir ses, kötü şeyler olacağını söylüyordu ama şu anda en son endişeleneceğim şey, Mel'in Olivia'yı öldürmesi olabilirdi.

MELODY

Olivia'nın arkamdan geleceğini adım gibi bilerek, Liam'ı ve tüm aileyi odada bırakıp kapıdan çıktım. Şu ana dek her şey öylesine düşündüğüm gibi gitmişti ki neredeyse kehanette bulunma yetisine sahip olduğumu düşünmeye başlayacaktım. Her geçen gün, Olivia'nın büyük bir sorun olacağı ile ilgili düşüncelerimi biraz daha doğruluyordu. Kadın, etrafındaki dünyayı anlıyor gibi görünmüyordu. Büyük resmi göremiyordu ve yaşantımızın gerçekliğine böyle kör kalmakta direnecek olursa bu, bizim için sorun yaratacaktı. Bizim için aile her şey demekti ama aynı zamanda bizi mahvedecek tek şey de aileydi.

Mafya tarihine baktığınızda, aynasızların mafya patronlarını değil onların aile bireylerini, koruyup kolladıkları kişileri hedef aldıklarını görürsünüz. Kurbanlar, her zaman mafya babalarıyla aynı DNA'yı taşıyanlar ya da yüzük parmağında onların alyansını taşıyanlardır. Bu insanlar, bu dünyanın getirilerinin, paranın, ünün ve saygının tadını çıkarmışlardır ama nasıl kaygan bir zeminde olduklarını görmeyi beceremezmişlerdir. Özellikle de mafya babalarının eşleri. Bizim ailenin zayıf halkası da Olivia'ydı ve eğer onun bu şekilde devam etmesine izin verecek olursak bunun bedeli ağır olacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Liam ve ben, ne istediğimize karar verene dek haftalar boyunca detaylı planlar yaptık. Öyle bir sabah uyanıp da, "Hadi, Beyaz Saray'a çıkalım," demedik. Bu iş için Senatör Colemen'ı kullanmanın doğru olup olmayacağı konusunda da çok kafa patlattık çünkü o, aileye yakın biriydi. Ama sonra, tam da bu nedenle mükemmel aday olduğuna karar verdik.

Garaja indiğimizde Olivia, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Garajda bekleyen Fedel, bana önce beyaz Aston Martin'imin anahtarlarını, sonra da bir silah uzattı.

"Bin arabaya, Olivia," dedim ama o, gözlerini elimdeki silaha dikmiş, olduğu yerde donup kalmıştı.

Sürücü koltuğuna otururken, "Fedel," diyerek derin bir nefes verdim.

Olivia, "Bırakın beni! Bırakın gideyim!" diye bağırırken, Fedel onu kıskıvrak yakalayıp arabaya bindirdi. Kalkmasına fırsat vermeden kemerini taktı, kapıyı kapattı ve hemen gaza bastım.

Olivia, "Benden ne istiyorsun, Melody?" diye bağırıyordu.

Koltuğuma yerleşerek sakin bir tavırla, "Bir Colemen değil, bir Callahan olmanı istiyorum," diye cevapladım.

"Bu da ne demek oluyor? Ben zaten bir Callahan'ım. Hatta senden çok daha önce bir Callahan oldum, hatırladın mı?"

Bir kahkaha attım. Zavallı Olivia, her zaman benden üstün olacağı bir şey bulma derdindeydi. "Hayır, canım, sen sadece Callahan giysileri giymiş bir Colemen'sın. Bir Colemen gibi durmadan şikâyet edip mızıldanıyorsun, bir şeylerin ardına saklanıyorsun ve yine bir Colemen gibi yüreksizsin. Yani dış görünüşünle aynı annensin ama tıpkı baban gibi davranıyorsun. Gerçekte olduğun kişinin ortaya çıkması için çaba harcamaktan korkuyorsun. Bu durumda da Liam ve benim, sana ve ailene yürekli olmayı öğretmekten başka çaremiz kalmıyor."

Olivia, sarı bukleleriyle oynayarak, "Teşekkür ederim Obi Van Kenobi ama sizin yardımınıza ihtiyacım yok ve bunu is-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

temiyorum. Ya beni eve geri götürürsün ya da inip yürüyerek kendim giderim!" diye terslendi.

Çok da umurumda ya!

"Yani, yedi yüz dolarlık Jimmy Choo ayakkabılarınla eve yürüyeceksin, öyle mi? Bu gerçekten izlenmeye değer bir görüntü olurdu." Aslında Obi Van Kenobi'yi biliyor olmasından etkilenmiştim. Bunu Neal'dan duymuş olmalıydı.

"Bana bak, oynadığın oyun..."

"Ben oyun oynamam, Olivia. Oyun oynamak çocuklar için. Ben çalışırım. Her günün, her saati çalışırım ben. Böyle çalıştığım için de bu aile, bizim ailemiz dağları bile yerinden oynatacak güce sahip. Çalışırım ve hiçbir şeyim eksik olsun istemem, istediğim her şeyi kendim elde ederim. Şimdi de senin üzerinde çalışacağım, bu nedenle çeneni kapatsan iyi edersin." Öyle öfkelenmiştim ki, sarı buklelerle kaplı kafatasını kırmamak için kendimi zor tutuyordum.

Neyse ki bana salakça bir cevap vermedi ve kısa bir süre sonra gideceğimiz yere ulaştık. Burası, Michigan Gölü'ne tepeden bakan bir kayalıktı.

"Ah ne yazık, ben o tarafa meyilli değilim," diye espri yapmaya çalıştı ama ben bunu hiç komik bulmadım. "Aslında romantik bir randevu için harika bir yer."

"Çık arabadan, Olivia."

Gözlerinde her zamanki aptal bakışları vardı ama başka çaresi olmadığını anladı ve arabadan indi.

Arabanın bagajını açıp, "Artık büyümenin zamanı geldi," dedim.

Yanıma gelirken, "Biliyor musun Melody..." diye söze başladı ama bagajdaki tortop olmuş çıplak adamı görünce hemen sustu.

Geri geri giderken eliyle ağzını kapatmıştı ve gözlerinden yaşlar süzülmeye başlamıştı. Bagajdaki adam, zincirlerinden kurtulmaya çalışıp ağzına tıkılmış paçavranın arasından inil-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ti gibi duyulan çığlıklar atmaya başladı. Çıkardığı her ses, Olivia'nın yerinden sıçramasına neden oluyordu. Bu görüntü karşısında daha fazla dayanamayıp midesinde ne varsa boşaltarak hıçkırmaya başladı.

Bagaj kapağını kapatmadan önce, "Birazdan geri döneceğiz. Malum, aile toplantısı var," dedim. Sonra kapağı kapatıp üzerine oturdum ve sakinleşmek için elinden geleni yapan Olivia'yı izlemeye başladım.

"Sen ne yaptın?" diye bir çığlık attı.

Sanırım ne yaptığım ortada.

"O sana tecavüz eden adamlardan biri, değil mi? Matt, Harvey'nin en yakın arkadaşı. Onu, sana yardım etmek için buraya getirdim."

"Bana yardım falan etmiyorsun! Senin yardımına ihtiyacım yok benim! Bana yardım etmeni istemedim senden!" Öyle bağırıyordu ki bütün vücudu zangır zangır titriyordu.

Derin bir iç çektim. "Bu olayı sadece bana anlattın. Neal'a, Evelyn'e, hatta anne ve babana bile değil, sadece bana! Ben de biraz araştırma yaptım. Aslında siber dünyayı baştan aşağı taradım ve bir tecavüz kaydına rast geldim. Kurban, Courtney A. O'Brien, 1.76 boyunda, sarışın, mavi gözlü, kan grubu AB. Bu sensin. İsminin baş harflerini tersten okursak: CAO. Öyle paniğe kapılmıştın ki inandırıcı bir yalan uydurmayı bile düşünememiştin. Annenle baban, önemli birileri olmanın eşiğindeki sıradan insanlardı. Hastaneye gittin, hatta bir tutanak bile tutturdun. Courtney A. O'Brien'ın adını öğrendikten sonra işim epey kolay oldu. Ayrıca hastane kayıtları, o uğursuz olayın her yıl dönümünde önlenemez bir kusma ve aşırı kilo kaybı şikâyetiyle hastaneye gittiğini de gösteriyordu."

"Kes sesini, Melody!" Olivia, sözlerimi duymamak için elleriyle kulaklarını kapattı.

"Her gün, noktaları birleştirecek biri çıksın diye bekledin. Adaleti sağlayacak, sana yardım edecek biri... İşte, bana bu nedenle geldin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sana bunları anlattım çünkü o lanet yataktan çıkmana faydası olabileceğini düşündüm!"

"Hayır! Bana, Adriana seninle konuştuğu için geldin. O, sana geçmişini anlattığında senin için bir umut ışığı doğdu. Belki kendin bile farkında değildin ama birilerinin sana yardım etmesini istiyordun. Hatta iç sesin yardım çığlıkları atıyordu. Adriana'nın yaşadıklarını duyduğunda, bu kişinin ben olacağıma karar verdin. Sana tecavüz edenleri bulmamı istiyordun ama bundan sonra istediğin şey, onları hapse göndermek değildi. Senin gibi acı çekmelerini istiyordun. Gebermelerini istiyordun. Bana geldin ve ben şimdi seni gerçek bir Callahan yapacağım."

Yanına gittim ve sert bir şekilde ellerini kulaklarından çektim.

"Bir kurtarıcı aradığını biliyorum ama ben, senin kurtarıcın olamam. Sen kendi kendini kurtarmak zorundasın. Sana yardım edebilirim ama seni kurtaramam, Olivia. İlk olarak sana lanet olası bir Callahan olduğunu hatırlatarak başlayacağım. Biz asla kurban olmayız, kurban ederiz, Olivia! Bizim peşimize düşenlerin cezası, şimdi ve her zaman ölümdür. İntikamını alma zamanın geldi."

Olivia, kendinde değil gibiydi. Eline silahı zorla tutuşturdum. "Ben senin gibi değilim Mel. Ben kimseyi öldüremem. Ben katil değilim. Benim istediğim adalet, böyle bir şey değil." Olivia, hâlâ kendine yalan söylemekten vazgeçmemişti.

Yalancılardan nefret ederdim. Bagajı tekrar açtım ve bir kez daha pis domuzun paçavrayla boğulan çığlığı duyuldu.

"Anlaşılan, tekrar Cancun'a gidebileceksin. Orada tecavüz edip öldürdüğün kız için de endişelenmene gerek yok, biz o işi hallettik. Acı dolu ailesi, kızlarını bu hafta sonu toprağa verecek."

Olivia, "Ne yapıyorsun sen? Onun gitmesine izin veremezsin!" diye çığlık atıyor ama arabaya yaklaşmak için cesaretini toplayamıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Adalet istemiştin, kanunlar çerçevesinde adalet onu serbest bırakmaktır. Tecavüz ihbarı yapmak için verilen süreyi çoktan aştın. Üstelik gerçek adın Courtney A. O'Brien değil. Bu yüzden şikâyetini kimse ciddiye almayacak. Yani senin istediğin gibi kanunlara uygun davranmamız durumunda, bu herif elini kolunu sallayarak hayatına devam edecek. Benim bu pisliği öldürmeye niyetim yok. O benim karabasanım değil. Yani bu durumda, benim elim kolum bağlı," diyerek eli kolu bağlı alçak herifi bagajdan çıkardım. Kendi kötü esprime gülmeyi de ihmal etmedim.

Olivia, dili tutulmuş gibi tek bir söz edemeden beni izliyordu. Anlaşılan onu biraz daha kışkırtmam gerekecekti. "Umarım, bu ona iyi bir ders olmuştur. Ama nedense içimden bir ses, böyle olmadığını söylüyor. Bunun gibi domuzlar, çamurda debelenmekten asla vazgeçmezler. Söyle bakalım pislik, olanları anlatınca Harvey bu kez seni nereye saklayacak? Olivia, Callahan soyadını aldığında seni Meksika'ya gönderen oydu, değil mi?"

Ağzındaki paçavrayı çıkardığımda, adam yutkunup bir şeyler söylemeye çalıştı ama tam o sırada Olivia, silahı doğrultarak onun alnına dayadı.

"Konuşma, sadece defol git!"

Saçmalama! Gebert şunu!

Ben ayaklarına bağlanmış ipleri çözmeden domuz koşmaya başlamıştı bile. Bir iki adım sonra dizlerinin üzerine düştü ama koşma çabasından vazgeçmedi.

Tam Olivia'nın bu işi yapamayacağından emin olduğum anda o, "Sana hayır demiştim! Hayır, hayır demektir!" diye bağırarak tetiği çekti. Bir kez, iki kez, üç kez değil üstelik. Bütün şarjörü pisliğin vücuduna boşalttı.

Yerdeki cesede, "HAYIR, hayır demektir! Ben hayır demiştim! Hayır dedim!" diye bağırdıktan sonra son nefesini vermek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

üzereymiş gibi titreyen bacaklarıyla yanıma gelip bana sarıldı. Ben sarılmaktan nefret ederdim. Aslına bakılırsa, Liam dışında hiç kimsenin bana dokunmasına izin vermezdim. Ama şu anda Olivia'nın bana ihtiyacı vardı. Belime sarılmasına izin verdim ve onu sakinleştirmek için saçlarını okşamaya başladım.

"Ben sapına kadar Callahan'ım."

Büyük bir gelişme.

LIAM

"Bay Callahan!" Arabadan çıktığım anda medya mensupları, ellerinde kameralarıyla akbabalar gibi etrafımı sardılar. Ceketimi düzelttikten sonra onlara el salladım ve o masum delikanlı gülümseyişimle gülümsedim. Hepsi buna bayılıyordu.

"Bu yakışıklı beyefendi de kim?" Sırtımdaki sıcak dokunuşu hissedince arkamı döndüm ve Melody'yi hayran bakışlarla süzdüm.

"Liam Callahan, ya siz hanımefendi?" O gözlerini devirirken gülümsemeye devam ettim.

"Melody Callahan. Acaba bana eşlik eder miydiniz?" Karımın sözleri, etraftaki akbabaların gülüşmelerine neden oldu.

"Tanrım! Sanırım şanslı günümdeyim." Sırıtarak onu kendime doğru çektim ve kulağına, "Nerelerdeydin aşkım ve neden üzerini değiştirdin?" diye fısıldadım.

Şimdi üzerinde bütün vücut hatlarını gözler önüne seren kan kırmızısı bir elbise vardı.

"Sonra konuşuruz, Liam," diyerek kameralara dönüp gülümsedi.

Bir muhabir, "Bay ve Bayan Callahan, herkes sizin desteğiniz olmadan Senatör Colemen'ın bu noktaya gelemeyeceğini söylüyor. Ona, kızı ailenizden olduğu için mi destek verdiniz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mel kibarca, "Tabii ki hayır," diye cevapladı. "Senatör Colemen'ı desteklememizin nedeni, onun bu görev için en uygun kişi olduğunu düşünmemiz. O, insan ilişkileri çok güçlü ve çalışkan biri. Ama bunların da ötesinde onun siyasi görüşlerini çok beğeniyoruz."

Muhabir, "Geçen yıl, babanız Türkiye'de faili meçhul bir cinayete kurban gitti. Senatör Colemen başkan seçilecek olursa, ölüm cezası ve savaş karşıtı olan ilk Cumhuriyetçi başkan olacak. Bu durumda babanız gibi terör kurbanları için adalet sağlanmamış olacak," dediğinde, alnının ortasına bir kurşun sıkmamak için kendimi zor tuttum.

"Savaş konusunda bir şey diyemem ama bir Katolik olarak, ölüm cezasına karşı olduğumu söyleyebilirim. Ama bence, siz politikayla ilgili sorularınızı adayımıza saklamalısınız. Ben de tıpkı sizler gibi sadece bir seçmenim." Melody, muhabire göz kırpınca adamın gözlerinde ihtiras dolu bakışlar belirdi.

Sanki elimdeki kâğıttan okuyormuş gibi, "Bütün kalbimle, eşime katılıyorum," dediğimde, muhabirler kahkahalara boğuldular.

Orada bir süre daha kaldıktan sonra içeri girdik. İçeride gözüme ilk olarak Anna'nın uzun, dalgalı sarı saçları çarptı. Henüz gelmiş olmalıydı. Aslında onun burada olmaması gerekiyordu ama onun da aileden biri olduğunu unutmamalıydım. Onu çağırdığımda, istemese bile mutlaka gelmesi gerekirdi.

Melody'ye, "Hemen döneceğim, aşkım," diye fısıldayıp yanağından öptüm.

Karım, yeşil elbiseli sarışını tepeden tırnağa süzdükten sonra kaşını kaldırdı. "Bu da kim? Sen oldum olası sarışınlardan hoşlanmışsındır zaten."

"O öyle..." Derin bir nefes aldım. "Sonra anlatırım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Melody'nin beni kıskanması çok hoşuma gidiyor.

Onu bir kez daha öptüm. Dilim diline değdiğinde ağzıma gelen tadın ve karımın hafifçe inlemesinin tadını çıkardım. Her seferinde ondan uzaklaşmak için kendimi çok zorlamam gerekiyordu.

"Sen böyle inlediğinde, üzerindeki elbiseyi parçalayarak çıkarıp bacaklarını aralamak ve sen kendinden geçene kadar sana sahip olmaktan başka bir şey düşünemiyorum, bebeğim," diye fısıldadım.

Dudaklarında şeytani bir gülümsemeyle, "Hadi, yap o zaman," diye bana meydan okudu. "Bana öyle sahip ol ki, yerimden kalkacak gücüm kalmasın. Sesim kısılana kadar çığlıklar atıp adını haykırayım. Hadi Liam, lütfen. Lütfen, bana sahip ol."

İsa aşkına! O kadar tahrik olmuştum ki tek bir kelime bile edemedim. Erkekliğim şu anda bana oldukça dar gelen pantolonumun içinde zonkluyordu ve ona istediği şeyi vermeyi, her şeyden çok istiyordum.

"Arkadaşın seni bekliyor." Göz kırptıktan sonra dudaklarıma bulaşan ruju temizleyip arkasını dönerek uzaklaştı.

Arkasından onu izlerken, peşinden gidebilmek için can atıyordum.

Daha sonra. Şimdi ilgilenmem gereken bir iş var.

Arkamı döndüm ve kalabalığın arasından Anna'ya doğru ilerledim. Göz göze geldiğimizde ona başımla beni takip etmesini işaret ettim ve Anna, kendisiyle flört eden piç kurusunu öylece bırakarak peşime takıldı. Aslında o adamcağızın neler hissettiğini şu anda benden daha iyi hiç kimse anlayamazdı. Anna, aşağıdaki balo salonuna bakan balkona çıkarken kimseye görünmemeye özen gösterdi.

Orada buluştuğumuzda, gözlerimi alt kattaki karımdan ayırmadan, "Hemen konuş, fazla vaktim yok," dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Seni görmek de çok güzel, kuzen. Saç modelini mi değiştirdin sen? Çok güzel..."

"Anna!"

Bir kahkaha attı. "Interpol veri tabanında fotoğrafı araştırdım ve evet, haklısın. Onunla ilgili öğrenmiş olduğun her şey doğru. Aviela DeRosa. DeRosa ailesine bağlı çeteden. Ajanlarım, onun batı yakasının en usta tetikçisi olduğu konusunda ağız birliği ettiler. Babası Ivan DeRosa, on yedi yıldır yeraltına çekilmiş durumda. Nasıl göründüğüne dair hiç kimsenin en ufak bir fikri bile yok."

"DeRosalar," diye mırıldandım. Lanet olsun! Bir aileyi yok ettiğimiz anda uğraşmamız gereken yeni bir aile çıkıyor!

Anna, "Evet DeRosalar," diye onayladı. "Amerika'da fazla tanınmasalar da Avrupa ve Brezilya'nın en acımasız mafya ailelerinden biri olarak biliniyorlar. Öğrendiklerimden yola çıkarak, Ivan denen adamın, perde arkasında kalmak için Valero'yu piyon olarak kullandığını düşünüyorum. Adamın aleyhinde sayısız dosya ve rapor var ama hakkında hiç kanuni işlem yapılmamış. Adam sanki dokunulmaz. Elini kana bulamamaya da özen gösteriyor. Yollarına çıkmaya cesaret eden rakiplerini ya da yıldızı parlamaya başlayan aileleri Aviela temizliyor."

"Biliyorum." Brezilya'ya girmememizin başlıca nedenlerinden biri de buydu. Güney Amerika'nın Brezilya dışında her ülkesinde çalışmalarımız vardı. Brezilya'yı ele geçirmek için çok sayıda adam kaybetmemiz gerekeceğinin farkındaydık ve buna değmeyeceğini düşünüyorduk. DeRosalar, orada kaldıkları sürece bizim için sorun oluşturmuyorlardı. Ancak Aviela eğer DeRosa ailesinden geliyorsa bu, Melody'nin bir değil *iki* suç ailesiyle bağı olduğunu gösteriyordu. Bu iş, şimdiden çok tatsızlaşmaya başlamıştı.

Anna, bana bir USB bellek uzattı.

"Bu nedir?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Öldürdüğü kişilerin listesi. Henüz hiçbir şey kesin olarak kanıtlanmadı ama bu listedekilerin tümünü onun temizlediğine bahse girerim. Suç mahallinde kendinden bir işaret bırakıyor. Bir çift beyaz eldiven. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama..."

"Tamam, Anna," diyerek sözünü kestim.

"Bak Liam, bu insanlar sizin peşinize düşecek olursa bence onlara bulaşmasanız iyi edersiniz. Hepiniz çılgınsınız ama bu DeRosaların yaptıkları akıl almayacak kadar acımasızca. Ayrıca işlediğiniz suçları örtbas etme konusunda zorlanmaya başladığımı da söylemek isterim. Bugüne dek işleri kılıfına uydurup benden istediğiniz gibi suçu başka ailelerin üzerine yıkmayı başardım. Ama kilit yerlerde pek çok ajanım olsa da Interpol başkanı olmadığımı unutma, Liam. Bu lanet olası yerde yüzlerce insan çalışıyor ve sizin adınıza leke sürülmemesi için harcadığım çabalar yetersiz kalmaya başladı. Biraz ağırdan alın ve işler kontrolden çıkmadan önce kendinizi zor günlere hazırlayın."

Parmağımla Melody'yi işaret ederek, "Şu kadını görüyor musun?" diye sordum.

Suratını astı. "Karını yani."

"Annesinin kim olduğunu bilmek, onun hakkı." *Bu, onu deliye döndürse de bunu bilmesi gerek.*

"Vay canına! O bir DeRosa ha! Lanet olsun!"

Söyleyeceklerimi ağzımdan aldın.

"Ne istediklerini bilmiyorum, Anna ama içimden bir ses, bu belayı kolayca savuşturamayacağımızı söylüyor. Şimdilik beklemede kal ve izle. Ayrıca o bahsettiğin yüzlerce kişiden hangilerinin onların hesabına çalıştığını öğrenmeye çalış." Ona göz kırptım. Sanırım bu kız, resmi birimlerdeki tek ajan olduğunu düşünecek kadar saf.

"Liam..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İyi eğlenceler, Anna," diyerek merdivenlere doğru yürümeye başladım. Merdivenlerden inerken, karımın annesini diri diri yakmaktan başka bir şey istemeyen içimdeki canavarı, bir süreliğine kilit altında tutmam gerektiğini düşündüm. Şimdi, ölüm cezasına karşı çıkan, her pazar kiliseye giden, toplumun saygın bir bireyi gibi davranma zamanı. Bu gece Doktor Jekyll olmalıyım, yarın Bay Hyde olabilirim.

Gözlerim Mel'in gözleriyle buluşunca, acı gerçekleri öğrendiğinde zincirlerinden boşanacak olan asıl canavarı düşündüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

"Cinayet, patates cipsine benzer; asla bir taneyle yetinilmez."

—Stephen King

OLIVIA

Onuncu defa dans ederken Neal kulağıma, "İyi misin?" diye fısıldadı.

Cevap veremedim. Tek yapabildiğim ona sımsıkı sarılmak oldu. Öyle sıkı sarıldım ki gören bunun son sarılışımız olduğunu düşünürdü.

Ona her şeyi anlatmalıydım ama çok korkuyordum. Çok aptalca olduğunu biliyordum ama onun bir katil olduğumu öğrendiğinde hakkımda ne düşüneceğinden korkuyordum. Neal bir katildi ve şimdi ben de bir katil olmuştum. Kocam her zaman ellerimin kanlı olmamasından hoşlanmıştı. Bana, hep onun için çok fazla olduğumu söylerdi ama ben öyle düşünmüyordum. Üstelik şu anda ona karşı olan tek üstünlüğümü de kaybetmiş durumdaydım. Beni asıl endişelendiren şey ise tetiği çektiğimde duyduğum büyük mutluluktu. O hayvan herifi öldürmek istedim, bunu her şeyden çok istedim. Onu öldürdüğüm anı kafamda binlerce kez canlandırdım.

Bir zamanlar ben onların hedefi olmuştum ama şimdi Matt ve diğerleri benim hedefimdiler ve hedefin birini vurduğuma göre sıra ikinciye gelmişti.

Yeniden öldürmeye hazırdım.

Bir daha öldürmek *istiyordum*.

Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama bu, tıpkı Melody'nin söylediği gibi benim olan bir şeydi. *Adalet*. Kendimi çok uzun zamandır dünyanın geri kalanından ayrı, karanlık bir hücrede kilitli gibi hissediyordum. Şimdi ise özgürlüğe bir adım yaklaşmıştım. Diğer canavarların arasına karışmıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kocamın kulağına, "Bu akşam bir adam öldürdüm, Neal," diye fısıldadığımda, onun donup kaldığını hissettim.

Gerçekleri gözlerimden okuyabilecekmiş gibi bir adım geri çekilip ela gözlerini gözlerime dikmişti. Bir süre sonra yüzü asıldı ve dansı bırakarak beni pistin dışına çekti. Pistten inerken tek bir söz etmedi. Kalabalık, bize yol vermezlerse başlarına geleceği biliyormuş gibi önümüzden çekiliyordu. Arabamıza ulaşana kadar hiç durmadı ve bana hiç bakmadı.

Şoför bizi gördüğünde, "Bay Callahan..." diye söze başladı.

"Anahtarlar. ŞİMDİ!"

Adam, gergin hareketlerle ceplerini karıştırdıktan sonra gözlerini yerden kaldırmaya cesaret edemeyerek anahtarları Neal'a uzattı. Neal, kapıyı açıp beni oturttuktan sonra sürücü koltuğuna geçti. O gece, bazı arabaların üç saniyede 100 kilometre hıza ulaştığını söyleyenlerin doğru söylediklerini gördüm. Gaza öyle bir bastı ki lastiklerden yanık kokusu geldi.

"Bir şeyler söyle Neal, lütfen," diye yalvardım.

Ama o, hiçbir şey söylemedi. Tek elinin başparmağıyla alt dudağını ovuşturarak yola devam etti.

Pencereden karanlık gökyüzüne bakarken bu sahneyi daha önce de yaşadığımı düşündüm.

Neal, malikânenin önüne gelene dek durmadı. Sonra içini çekip elimi tuttu ve, "Seni bu cehennemden kurtarmanın bir yolunu bulacağım," diye fısıldadı.

"Ne?"

Elimi dudaklarına götürdü. "Başımızı öne eğip her istediklerini yaptığımız takdirde, bir arada yaşamayı öğrenebileceğimizi düşünmüştüm. Ama onlar fazla oldular! Melody'nin seni kanlı işlere bulaşmaya zorlamaya hiç hakkı yok. Birkaç ay içinde Coraline'ı kana susamış bir kedi yavrusuna dönüştürdü ve şimdi sıra sana geldi. Onu öldüremeyeceğimi biliyorum ama seni koruyabilirim. Benim yüzümden zaten yeterince pisliğe

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bulaşıyorsun ama sana, Coraline'a yaptığı şeyi yapmasına izin vermeyeceğim. O, gerçekten haddini aştı!"

Ben bu adamı hak etmiyorum.

Gözlerime dolan yaşların akmaması için çok mücadele ettim ama boşunaydı. "O, bana yardım etmeye çalışıyordu."

"Yardım etmek mi? Sana böyle mi yardım ediyor? Bu kadın, herkesi bir canavara dönüştürerek mutlu oluyor. Hasta o! O tam bir..."

Elimin tersiyle gözlerimden süzülen yaşları silerek, "Yardım etti!" diye bağırdım.

Acı da olsa gerçeği öğrenmesinin zamanı geldi.

"Ben... Ben, bana tecavüz eden adamlardan birini öldürdüm bugün. Onu vurdum, silahta tek bir kurşun kalmayana dek ona ateş ettim. Sonra levyeyi alıp kolumu kıpırdatacak gücüm kalmayana dek kafasına indirdim. Sonra Melody'nin yardımıyla cansız bedeni uçurumdan aşağı attım ve giysilerimi değiştirdim. Şimdi olsa yine aynı şeyi yapardım. Yine *yapacağım!* O, bana yardım etti! O, benim kafamdaki şeytanlardan kurtulmama yardım etti, Neal!"

Sözlerimi dinlerken, ne diyeceğini ya da nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi kocaman açılmış gözlerle yüzüme bakıyordu.

"Sen..." Tecavüz sözcüğünü ağzına alamadı.

"Tecavüze uğradım. Bana tecavüz edildi. Üniversitedeyken bir grup pislik tarafından zorla bir odaya sokuldum ve onlar benden bıkana dek defalarca bana tecavüz ettiler. Her gün o olay aklıma geliyor ve kendimden nefret ediyorum. Ben tecavüze uğradım, Neal! Bunu kimse bilmiyordu. Ne sen, ne Evelyn, hatta ne annem ne de babam."

Neal sakinleşmeye çalışıyordu ama yaprak gibi titriyordu. "Ve sen bu... Bu olayı Melody'yle paylaştın, öyle mi?"

"O, bir şekilde insanları konuşturmayı başarıyor," dedim. "Gözlerine baktığında, zihninin en karanlık yerlerine ulaşabil-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

diğini ve aynı anda fotoğraf çektirmek için gülümseyebildiğini anlıyorsun. Neden ona anlattığımı ben de bilmiyorum. Tıpkı senin de söylediğin gibi kraliçenin önünde eğilmeye çalıştım. Onun beni anlamasını istedim! Ve o anladı. Hatta herkesten daha iyi anladı. Sonra o pisliklerden birini buldu."

"Bunu ben de yapabilirdim!" diye bağırdı. "Beş yıl önce seninle evlendiğim gün, o herife çok daha beterini yapabilirdim! Neden bana anlatmadığını hiç anlayamıyorum!"

"Çünkü utanıyordum, Neal! Olanları yaşanmamış saymaya çalışıyordum ve senin onları öldüreceğini biliyordum." Birkaç dakika susup düşündüm. Sonra kekeleyerek, "Onları... Ben... Kendim öldürmek istiyordum," dedim.

Evet, gerçekten de iyileşmek için ihtiyacım olan şey buydu.

İkimiz, gözlerimizi karşımızda duran eve dikip arabada, bana saatler kadar uzun gelen bir süre boyunca sessizce oturduk.

Sonra Neal, "Bir dahaki sefer önce kafalarını ez, sonra vur onları," diye fısıldadı. "Ne kadar çok acı çekerlerse o kadar iyi," diyerek elimi tuttu.

Bu aptal gözyaşlarıma bir türlü engel olamıyordum. Sadece, "Tamam," diye fısıldayabildim.

"Ve diğerlerinin cezası verilirken ben de orada olmak istiyorum."

"Tamam."

"Burada kalacağım. Seni seviyorum. Bana her şeyi anlatabilirsin, her zaman... Bir dahaki sefer orada ben olacağım. Melody ise gidip kendi kendini becersin."

"Ben de seni seviyorum ve bu söylediğini Melody'ye ileteceğim."

Bir anda Neal'ın yüzü bembeyaz oldu. Bir gün ben de bir adamda bu etkiyi yaratabilmeyi istiyordum. Kocamın üzerinde dahi...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

"Seni geberttiğimde ölmeliydin."
—John le Carré

MELODY

Dans pistinin ortasında dans ederken, "Benden ne saklıyorsun Liam?" diye sordum.

Beni kendine doğru çekti. "Ben de aynı soruyu sana soracaktım, aşkım."

"Haklısın ama ben sırlarımı sadece aile üyeleriyle paylaşıyorum, yabancılarla değil." Gözlerimi balo salonunda dolaştırıp az önce konuştuğu sarışını aradım ama kız ortadan yok olmuştu. Başka kimsenin de umurunda değildi anlaşılan. Bir adı sanı ve önemi olan biri değildi ama Liam'la özel olarak konuşabildiğine göre konuşmaya değecek bir şeyler biliyordu.

Liam, sırtımda dolaşan elini aşağılara doğru kaydırarak, "Yoksa kıskandın mı, aşkım?" diye sordu. "Sakın böyle aptalca bir şey yapma. Ben sana aşığım, sadece sana."

Sakin bir sesle, "Bu, bu gece bana âşık olduğunu beşinci söyleyişin. Sen de biliyorsun ki ne haltlar karıştırdığını öğrendiğim anda gözümü bile kırpmadan seni geberteceğim," dedim. O, bana tavrımı değiştirecek bir neden vermedikçe sakinliğimi korumaya kararlıydım. Aslında ağzındaki baklayı çıkartana kadar onu yumruklamak istiyordum ama böyle bir şeyin, hasta herifin çok hoşuna gideceğini biliyordum.

İç çekti. "Evet, aşkım, sana anlattığım zaman beni öldüreceksin."

"Liam..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ateşli bir şekilde dudaklarımdan öptü ve belime sarılıp beni havaya kaldırdı.

Kabul etmem için yalvarırcasına gözlerimin içine bakıp, "Galadan sonra," diye fısıldadı. "Tamam mı? Galadan sonra."

Bu durumdan hiç hoşlanmadım, hem de hiç. Liam'ı, bana patlamaya hazır bir saatli bomba gibi davranmaya zorlayan gerçek, öğrendiğimde büyük olasılıkla gerçekten kendimi kaybedip patlamama neden olacaktı.

Liam, Senatör Colemen'ın seçim kampanyasında çalışan yeni yetme siyasetçileri işaret ederek, "Hiç onlar gibi olmayı istedin mi?" diye sordu. Hepsi hemen hemen bizim yaşlarımızdaydılar.

"Yani hayatımın sadece sınavlar ve okuldan ibaret olmasını, nefret ettiğim bir işe girebilmek için diploma peşinde koşmayı ve asla ödeyemeyeceğim öğrenci kredileri almayı isteyip istemediğimi mi soruyorsun? Körkütük sarhoş olmayı ve iğrenç seks hayatımın sürekli sarhoş olduğum için güzel olduğunu zannetmeyi istediğimi?" Bir süre bakışlarımı o insanların üzerinde dolaştırdım. "Hayır, onlar gibi olmayı hiç istemedim. Korkunç bir hayatları var. Zaten burada olmalarının nedeni de bu. Doğru şeyi söyler ve doğru kişilerle yakınlaşırlarsa bu korkunç hayattan kurtulma şansları olduğunu düşünüyorlar."

Bir kahkaha attı ve beni döndürüp tekrar kollarına aldı. "Hiç kendini tutma bebeğim, bu senin tarzın değil. Yani hiç daha basit bir hayatın olmasını istemediğini mi iddia ediyorsun?"

"Benim hayatım zaten basit. İstediğimi alırım ve bunu yapana kadar yoluma çıkacak olursan seni yeryüzünden siler, ardından seninle aynı DNA'yı paylaşanların peşine düşerim. Bu kadar basit." Gülümsedim.

O da gülümseyerek, "Hımmm... Sanırım beni tahrik etmeye çalışıyorsun," diye mırıldandı.

"Zaten her an tahrik olmaya hazırsın." Sözlerimi ispatlamak istercesine göğüslerimi onun göğsüne sürttüm ve bir an sonra karnıma dayanan sertliği hissettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yanına daha küçük bir silah mı aldın?" diyerek elimi erkeklik organına götürdüm ve bir süre okşadım.

Bu gece onunla oynamak çok hoşuma gidiyordu. Nefesi sıklaşıp ihtiras dolu yeşil gözlerini gözlerime diktiğinde, yanımızda dans eden Sedric ve Evelyn'e dönüp, "Evelyn, umarım dansınızı böldüğüm için bana kızmazsın ama Liam seninle dans etmek istiyor," dedim.

Evelyn, sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi dikkatli bakışlarla bana baktı. Bu kadının, ona özel süper güçleri olduğuna yemin edebilirdim.

Başıyla isteğimi onaylayan Evelyn, Sedric'in yanağına bir öpücük kondururken Liam, ateş saçan gözlerle bana bakıyordu.

"Dikkat et, Sedric sanki iki sol ayağı varmış gibi dans eder. Onun adımlarına ayak uydurmak yıllarımı aldı," diyen Evelyn, bana göz kırptıktan sonra oğlunun elini eline aldı.

Sedric, "Abartıyor," diye homurdanıp elini bana uzattı.

"Eminim abartıyordur ama sen yine de ayağıma basmamaya dikkat et." Eğer ayağıma basacak olursa, topuğumla ayağını ezmeye kararlıydım.

"Elimden geleni yaparım, kraliçe hazretleri." Bir kahkaha atıp gözlerini salonda dolaştırdı. "Korkarım, ülkeyle ilgili planlarının beni endişelendirdiğini söylemem gerek."

"Neden, yoksa gerçekleşeceklerini bildiğin için mi?"

Başıyla onayladı. "Evet. Ben muhtemelen bir yüksek mahkeme hâkimiyle yetinirdim. Tabii, artık böyle bir güce sahip değilim."

"Haklısın, sahip değilsin." Bunu hep unutuyordu. "Babam, gücü bana hayatının son günlerinde bırakmıştı. Peki ya sen niye bunu bu kadar erken yaptın? Çok yaşlı değilsin ve ölecek gibi de görünmüyorsun."

Sedric, bakışlarını Evelyn'e çevirerek derin bir nefes aldı. "Bu sorunun cevabını biliyorsun. Aslında ben hiç bu hayata uygun değildim. Babamın geçimini nasıl sağladığını ve bundan nasıl zevk aldığını görerek büyüdüm. O da tıpkı sen ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Liam gibi yaptığı işten zevk alıyordu. Babam, benim işe uygun olmadığımı biliyordu ama tek yaptığı beni zorlamak oldu. Ağabeyimin işi devralmak istemesine hiç anlam veremiyordum."

Bu hikâyeyi gayet iyi biliyordum ama sözünü kesmeden anlatmasına izin verdim.

Üzgün bir ses tonuyla, "Ağabeyim çok genç yaşta öldü," diye mırıldandı. "Zaten bizim işimizde olanlar hep genç yaşta ölürler. Öldüğünde senin yaşlarındaydı. Bense on sekiz yaşımdaydım ve Evelyn'le karşılaşmıştım. İkimiz de ilk görüşte birbirimize âşık olduk. Bulduğumuz her fırsatta beraber oluyorduk ve bu durum, onun Neal'a hamile kalmasıyla sonuçlandı. Ben, hakkıma düşen mirası alarak onunla ve doğacak çocuğumuzla ıssız bir adaya yerleşme planları yapıyordum. Ama ağabeyim öldüğünde bu planlarımdan vazgeçmek zorunda kaldım. O zaman da tıpkı şimdi olduğu gibi bu hayattan nefret ediyordum."

"Yine de uzun yıllar boyunca bu yoldan geri dönemedin."

"Bir gücün bedenini ele geçirmesi gibi bir şey bu," diye fısıldadı. "Ruhuna işliyor ve gitgide daha da derinlere kök salıyor. İnsanın kontrolünü tamamen eline alıyor bu güç. Sen de onun derinlere kök salmasına izin veriyorsun çünkü bu sana yardım ediyor. Tıpkı kaliteli bir şarap gibi yere süzülen kana bakıyorsun ve kılın bile kıpırdamıyor. O güç, olman gereken canavara dönüşmen için sana yardım ediyor. Ama bir yan etkisi var ki yakanı asla ondan kurtaramıyorsun. Bir ton kutsal su bile yol açtığın pisliği temizleyemiyor. Bu nedenle geri dönemiyorsun. Ben sonsuza dek, dönüşmeme izin verdiğim, kaosla beslenen kişi olarak kalmaya mahkûmum."

Bundan daha güzel bir tanımlama olamaz.

"Evelyn bunları duysa eminim çok mutlu olur."

"O, her şeyin farkında. Benim sürekli birbiriyle çatışan iki farklı yanım var ama bu çatışmaların galibi her zaman Evelyn oluyor." Bir kahkaha atarak karısına baktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerimi devirerek alaycı bir ses tonuyla, "Aşk her şeye kadirdir," deyip yan gözle Liam'a baktım.

"Madem öyle, neden bu aralar oğluma işkence edip duruyorsun?" Dans pistindeki herkesten çok daha yavaş dans ediyorduk.

"Çünkü benden bir şeyler saklıyor. Eminim senin bu büyük sırdan haberin yoktur, değil mi sevgili Sedric?" Gözlerinin içine baktım.

Sedric, bir kaşını kaldırarak alaylı bir tavırla, "Bakıyorum da benim düşüncelerim bir anda değer kazandı," dedi.

"Aynen öyle. Şimdi söyle bakalım, ne biliyorsun?"

İnsanların beni, bir şeyi birkaç kez tekrarlamak zorunda bırakmalarından nefret ediyordum. Tamamen vakit kaybı.

"Hiçbir şey bilmiyorum, sevgili kızım. Ama Liam'ın Interpol çalışanlarıyla konuştuğunu görmek beni endişelendiriyor."

Bir anda olduğum yerde durdum. "Ne dedin sen?"

Benim bilmediğim bir şeyi ağzından kaçırdığını fark eden Sedric, donup kaldı. Tırnaklarımı koluna batırarak, "Sedric, inan bana, konuşmanın tam zamanı," dedim.

"Anna, salona girdiğinizde Liam'ın konuştuğu sarışın kız, ailemizden biri. Eskiden ailemizdendi. Liam'ın ikinci göbekten kuzenidir. Anne babası aileye ihanet etme planı yapıyorlardı ve babam onları öldürdü. Anna'ya uygun miktarda para verildi, aileyle ilişkisi kesildi ve kız..."

"Bak, onun kim olduğu ve ne yaptığı umurumda bile değil. Ben, Liam'ın neden İnterpol'den biriyle görüştüğünü öğrenmek istiyorum." Öfkeden gözlerim kararmıştı. Sedric'i kendimden uzaklaştırıp ateş saçan bakışlarımı Liam ve Evelyn'e çevirdim. İkisi havadan sudan konuşuyor gibi görünüyorlardı ama Liam bana bilmek istediğim şeyi anlatmayacak olursa bu, son konuşmaları olacaktı.

Yanlarına gidip elimi Liam'ın omzuna koydum ve, "Bir kez daha dansını böldüğüm için özür dilerim, Evelyn. Oğlunla kısa bir konuşma yapmamız gerekiyor," dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Evelyn gözlerini devirerek yüzüme baktı. "Sakın burada olay çıkarmaya kalkmayın. Bütün basın kuruluşları burada."

"Merak etme, eminim burada baş başa kalabileceğimiz bir oda vardır." Evelyn'in vereceği cevabı beklemeden, kararlı adımlarla merdivene doğru yürümeye başladım.

Liam'ın beni takip ettiğini, yakınımda olduğu her an etrafımı saran sıcaklıktan hissedebiliyordum. Yukarı çıkınca odalardan birinin kapısını açıp kenara çekildim ve önden geçmesi için ona yol verdim. Liam, içeri girmeden önce durup gözlerimin içine baktı.

Ne yazık ki odada bizi hiç ummadığımız bir manzara karşıladı. Coraline, Declan'ın üzerine çıkmış, başını geriye atmış inliyordu. Declan ise kendinden geçmişçesine başını Coraline'ın göğüslerine gömmüştü.

"Dışarı!" diye bağırdığım anda yerlerinden sıçradılar. Çarşafa sarınarak çıplaklığını örtmeye çalışan Coraline, fal taşı gibi açılmış kahverengi gözleriyle bize bakıyordu.

Diğer taraftan Declan, öfkeden morarmıştı. "Bana bakın, siz benimle dalga mı geçiyorsunuz? Aylardır ilk defa karımla bu kadar yakınlaştık!"

"Bu da benim çok umurumdaydı! Hemen buradan defolun yoksa yemin ederim erkeklik organını keser, ağzına tıkarım Declan!"

Etrafta bir mini bar arayan Liam, içini çekerek, "Hadi çıkın," diye mırıldandı.

Kendi kendine bir şeyler homurdanan Declan'a, "Hemen!" diye bağırdım.

Declan, pantolonunu giymeye çalışırken Liam'a, "Yoksa ona anlattın mı?" diye sordu.

Liam'ın yüzü bir anda öfkeden kıpkırmızı kesildi. "Neden sen ve Neal, o kahrolası ağızlarınızı kapalı tutmayı beceremiyorsunuz? Yoksa Melody kriptonitten falan mı yapılmış? Onu gördüğünüz anda yelkenleri suya indiriyorsunuz. Size, 'Ağzınızı açmayacaksınız!' diyorsam açmayacaksınız!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kuzenine anlatmış. Hem de bana anlatmadan önce.

"Declan, hemen yerine otur! Coraline, sen de! Bu gece ikimiz de dul kalabiliriz, bilgin olsun."

Declan bana doğru yürümeye başladı ama silahımı ona doğrultunca geri dönüp yerine oturdu.

"Ben ateş etmeye başlamadan önce biriniz konuşmaya başlasa iyi olur." Kısa bir süre bekledim ama hiçbiri konuşmadı. "Yani siz beni tongaya düşürebileceğinizi sanıyorsunuz, öyle mi?"

Liam, ciddi bir sesle, "Neler oluyor, Melody?" diye sordu.

"Ne yazık ki neler olup bittiğini bilmiyorum Liam ve amacım, hemen öğrenmek. Arkamdan birileriyle konuşuyorsun, hatta polisle konuşuyorsun. Sizi gidi piç kuruları! Ne saklıyorsanız yüzüme söyleyin! Beni aptal yerine koyuyorsunuz, öyle mi? Aklınız sıra beni tongaya düşürecektiniz demek!"

Liam, dilini yutmuşçasına bana bakıyordu ve bu bakışlar kalbimin sızlamasına neden oluyordu. "Beraber atlattığımız bunca şeyden sonra gerçekten sana ihanet ettiğimi mi düşünüyorsun? Sen benim karımsın, Melody!"

"Sana iltifat ettiğimi düşün, Liam. Gücü ne kadar çok sevdiğini gayet iyi biliyorum. Ben yolundan çekilince..."

Burnundan soluyan Liam sözümü kesti. "Anneni bulduk! Declan, uzun zamandır siber dünyada araştırma yapıyor çünkü seni o kahrolası kurtlar sofrasına göndermeden önce neyle karşılaşacağımızı bilmek istiyordum. Seni korumaya çalışıyordum. Bu büyük sürprizin sende nasıl bir etki yaratacağını, seni nasıl yaralayacağını düşünüyor ve en az yara alman için önlem almaya çalışıyordum. Ben, her şeyi senin için yapıyorum ve sen, benim seni sattığımı düşünüyorsun! Bunu neden yapayım ki? Güç için mi? Ben zaten güce sahibim!"

Gözlerimi hiç kıpırdamayan, tek kelime bile etmeye cesaret edemeyen Declan ve arkasında saklanan Coraline'a çevirdim. Kocamın söylediklerini değerlendirmeye çalışırken silahımı indirdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Annem, Valero tarafından bir uçakta öldürüldü."

"Annen yaşıyor ve Aviela DeRosa adını kullanıyor. Valero, onun ya da DeRosa ailesinin lideri olan büyükbabanın kontrolü altındaydı. Annen, büyükbabanın tetikçisi olarak çalışıyor." Liam, bana bir hafıza kartı uzattı. "Burada öldürdüğü insanların bir listesi var. Annen, soğukkanlı bir katil. Büyükbaban bir mafya patronu ve ikisinin de senden haberi var. Buna rağmen Valero'yu peşimize takan da onlar. Valero'yu yok ettik ama sırada kimlerin olduğunu bilmiyoruz."

Başım dönüyordu, bayılacak gibiydim.

Düşünmeye çalışıyordum ama bir türlü aklımı toplayamıyordum. "Bana söylemeliydin," diye mırıldandım. Bir süre sonra şaşkınlığımın yerini öfke aldı. "Çizgiyi aştın sen, kahrolası! Bunu benden saklamaya nasıl cesaret edersin, Liam? Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Kocan!" diye bağırdı. "Bir özür mü istiyorsun? O zaman bunu annenden ya da daha iyisi, lanet olası babandan iste! Yıllar boyunca sana yalan söyleyen ben değilim, onlar! Ben sadece yapmam gerekeni yaptım. Duygusal olarak seni bu habere hazırlamam gerekiyordu. Zayıf olduğun için değil, insan olduğun için. Bugünkü Melody, başına gelen olaylar sonucunda ortaya çıktı. Senin bugün, bu kişi olmanın belki de en büyük sebebi annenin güya öldürülmesi. Ama o öldürülmemiş. Bunu öğrendiğinde..."

"Sen beni tanıdığını mı iddia ediyorsun? Yani sadece bir yıl, beni tanımana yetti, öyle mi? Sen kafayı yemişsin, Liam Callahan! Ben bugün olduğum kişiyim çünkü bunu kendim *yarattım*. Annemin yaşadığını bana hemen söylemeliydin, bilmeye hakkım vardı! Ama sen ne yaptın? İkinci sınıf bir sürtük gibi arkamdan iş çevirmeye kalktın!" Bütün vücudum tir tir titriyordu.

"Arkandan iş çevirdim çünkü sana söylemeden önce tüm detayları öğrenmek istedim. Sana yarım yamalak bilgilerle gelmek istemedim. Neden mi? Çünkü senin aşırı tepki vereceğini biliyordum da ondan!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aşırı tepki verdiğimi mi düşünüyor bu ahmak?

"Sana aşırı tepki verdiğim hâlimi göstereyim!" diye bağırıp silahımı ona doğrulttum.

"Mel..."

Tetiği çektim.

Lanet olsun sana! Hepinize lanet olsun!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

"Dürüst olmak gerekirse, insanların küçücük bir cinayet karşısında böyle büyük tepkiler vermelerinin nedenini hiç anlamıyorum."

—Patricia Highsmith

LIAM

"Kaltak!" diye bağırarak bacağımı tuttum. Bu, bu kadının, kahrolası karım olacak kadının beni ikinci vuruşuydu. Kurşun bacağımı sıyırıp geçmişti ama fena hâlde canım yanıyordu. Lanet olasıca! Silahında susturucu takılı olmasa herkes beni vurduğunu duymuş ve buraya üşüşmüş olacaktı. Yan gözle, Declan ve Coraline'ın odadan çıktıklarını gördüm.

Melody pis pis bakarak, "İşte, şimdi yaraların eşleşmiş oldu," deyince kendimi kaybettim ve bir savunma oyuncusu gibi bacaklarına saldırıp onu yere devirdim.

O yüzümü tırmalamaya çalışırken, "Sabrımı taşırıyorsun, kadın!" diye haykırdım.

"Ben de aynı şeyi söyleyecektim!"

"Yüce Tanrı şahidim olsun, eğer hemen sakinleşmezsen canına okuyacağım!" *Aman ne güzel! Tıpkı karısına şiddet uygulayan bir erkek gibi konuşmama neden oldu, sürtük!*

Ama elbette o, herhangi bir kadın değil, Melody'ydi. Öfkeden simsiyah olmuş gözleriyle gözlerimin içine bakıyordu. Pes etmeyecekti. Bütün gücüyle kollarımdan kurtulmaya çalıştı fakat ondan daha iri cüsseliydim.

Tam sakinleştiğinden emin olup biraz rahatlamıştım ki kaltak, bütün gücüyle alt dudağımı ısırdı. Öyle güçlü ısırmıştı ki ağzıma kan tadı yayıldı. Duyduğum acıyla ellerini serbest bıraktığımda suratıma bir yumruk atıp beni üzerinden itti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ayağa kalkıp beni tekmelemeye hazırlanırken, "İstediğin Tanrı'ya, istediğin kadar yemin edebilirsin," diye tısladı.

Atik davranıp beni tekmelemek üzere kaldırdığı bacağını yakaladım ve onu duvara savurdum. Hemen düştüğü yerden kalkıp eline geçirdiği abajuru kafama attı ve çeneme bir tekme savurdu.

Çenemden süzülen kanı silerken artık gözüm hiçbir şey görmez olmuştu. Yeniden bana vurmaya çalıştığında, onu kolundan yakaladım ve aynaya doğru fırlattım. Çarpmanın etkisiyle ayna tuzla buz oldu. Bir anda ayağa kalkıp vücudunu bir yılan gibi benimkine doladı. Beni öyle sıkı sarmıştı ki kollarından kurtulamıyordum.

Onunla birlikte kendi çevremde dönerek onu duvara çarpıp bütün gücümle sıkıştırdım. Bu darbenin etkisiyle sersemledi ve beni saran kolları biraz gevşedi. Onu boynundan yakalayarak silahımı çıkardım ve kafasına doğrulttum.

Önceki gibi simsiyah olmayan, öfkenin yerini acının aldığı gözlerindeki bakışlar, benim öfkemin de azalmasına sebep oldu.

Nefes nefese, "Hadi yap bunu, çek tetiği Liam," dedi.

"Sen aklını kaçırmışsın," deyip bir anda dudaklarından öpmeye başladım. Onu öldüreceğimi, tetiği çekeceğimi, hatta ona ihanet edebileceğimi düşündüğüne göre aklını kaçırmış olmalıydı. Benim tek derdim, onu sakinleştirmek ve onu ne kadar çok sevdiğimi anlamasını sağlamaktı. Ama Melody, her zamanki Melody'ydi. Çok dik kafalıydı ve her öfkelendiğinde olduğu gibi gözü dünyayı görmüyor, mantıklı düşünemiyordu.

Kavga sırasında elbisesinin ön kısmı tamamen yırtılmıştı. Karımın çıplak tenini gördüğüm anda ihtirastan gözüm dönmüş hâlde, tek bir el hareketiyle elbisesini çıkarıp yere fırlattım. Sonra da sütyenini çıkarıp elbisenin üzerine attım.

Melody bacaklarını belime dolayarak, "Senin, kesinlikle elbiselerimle bir sorunun var," diye mırıldandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Haklısın." Yalan söylemeye hiç gerek yoktu. "Bence sen artık benim yanımdayken onları giyme."

Cevap vermesine fırsat vermeden, sırtını duvara sıkıca yaslayıp sert bir hareketle ona sahip oldum.

"Ahh!" Vücudu arzuyla gerilirken dudakları aralanmıştı.

Onu çok ama çok seviyordum, bir yandan da beni yine vurduğu için ona hâlâ öfkeliydim. Bir yanım onu öldüresiye dövmek ve yaptığının bedelini ödetmek istiyor ama ona sahip olmak isteyen diğer yanım ağır basıyordu.

"Liam..."

"Sana ne yapmamı istemiştin, hatırlıyor musun?" Kalçalarından sımsıkı tutarak hızla bir kez daha içine girdim. Öyle sert girmiştim ki duvara asılı olan bir tablo yere düştü. Melody, tırnaklarını omuzlarıma sapladı. "Bacakların tutmayacak hâle gelene dek sana sahip olmamı istemiştin."

Her anından büyük bir zevk alarak, âdeta kendimden geçerek bir kez daha içine girdim.

"Adımı haykırana kadar sana sahip olmam için yalvarmıştın." Hareketlerim hızlandıkça, onun inlemeleri daha da artıyordu.

"Liam... Ben... Ahh!" Gözlerini kapamıştı ve her hareketimizle göğüsleri sallanıyordu.

"Ah, şu anda yüzünü bir görebilsen, bebeğim," diye fısıldayıp alt dudağını emmeye başladım. Ağzını açtı ancak ben kulak memesini ısırdım ve sert bir hareketle yeniden içine girdim.

"Liam, ben..."

"Boşalmak mı istiyorsun, bebeğim?" Hareketlerimi yavaşlattım ve Melody bana yalvarmaya başladı. Bu gerçekten görülmeye değer bir manzaraydı. Melody Callahan, yalvarıyordu. "Bu gece bana yaptığından sonra neden seni tatmin edeyim ki?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dudaklarından öptüm ve zevkin doruklarına ulaşmak üzereyken bir anda içinden çıktım.

"Hayır, Liam, çok yakınım..." Tekrar içine girdim ve yavaş hareketlerle gidip gelmeye başladım. Karım sırılsıklam olmuştu ve zevkle inliyordu.

Onu saçlarından yakalayıp gözlerimin içine bakmaya zorladım. "Bu işi sen kontrol etmiyorsun. Kontrol tamamen bende. Ve sen bu gece beni öfkeden deliye döndürdün, karıcığım."

O, tabii ki bu sözleri duyduğu anda suratıma bir tokat indirdi. Onu cezalandırmak isteyerek içinden çıktım ve onun ıslaklığına dokunurken bir süre zevkle, yüzündeki arzu ve hayal kırıklığı karışımı ifadeyi seyrettim.

"Söyle Melody, beni vurduğun için pişman olduğunu söyle! Böyle kıvranmanı izlerken kendimi daha fazla tutamayacağım."

Söyle lanet olası! İsa aşkına, bu kadın beni öldürüyor!

Dişlerinin arasından, "Söylemeyeceğim, çünkü şu anda senden nefret ediyorum," diye tısladı.

Bir anda onu döndürüp duvara yasladım ve arkasına geçip bütün gücümle içine girdim. "Sakın kıpırdama."

Büyük bir zevkle ona sahip olurken bir yandan da göğüslerini okşuyordum ve avuçlarımın arasındaki sert göğüs uçları daha da tahrik olmama neden oluyordu.

"Bu sadece benim zevkim için," diye homurdanarak hareketlerimi hızlandırdım. Hazzın doruğuna ulaşma noktasına geldiğimde, göğsünün birini bırakıp elini sımsıkı tuttum ve onu boynundan öperken, "Melody!" diye inledim. Karım bir kez daha beni dünyanın en mutlu adamı yapmıştı.

Onu bıraktığımda bacakları öyle titriyordu ki ayakta durabilmek için duvardan destek almak zorunda kaldı. "Lanet olsun sana, Liam!" Nefes nefese bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra, çırılçıplak, öfkeli, vücudu kan, ter ve spermimle kaplı olarak sandalyeye oturdu. Onu böyle görmek çok güzeldi, kendimle gurur duyuyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Biraz sakinleşip kıyafetimi düzelttikten sonra ona dönüp, "Tedavi edilmesi gereken bir kurşun yaram ve gebertmem gereken bir kuzenim var. Öfkeni anlıyorum ama mantıklı düşünürsen, öfkenin hedefinin ben olmamam gerektiğini sen de anlayacaksın. Bir daha olsa, aynı şeyi yapar ve bunları senden gizlerdim. Eğer sadece senden bilgi sakladığım için bu şekilde davranıyorsan Tanrı bilir, söylemiş olsam neler yapardın! Ayrıca bu sıralar halkın gözündeki imajımıza çok dikkat etmemiz gerekiyor. Şu anda cani bir kaltağa dönüşmesen daha iyi edersin."

Melody'ye karşı çok öfkeliydim. Kavga ve seksin adrenalini azalmaya başladıkça bacağımdaki acı daha fazla hissedilir olmuştu. Bu kadın öfkelendiğinde silahını değil kelimeleri kullanmayı öğrenmeliydi. En azından bana karşı... Geri adım atma lüksümüz olmadığı hâlde onun yüzünden on adım geriye gitmiştik.

Kapıyı açıp çıkmak üzereyken zor duyulan bir sesle, "Gitme," diye fısıldadı.

"Sanırım unuttun ama beni vurdun ve şu anda ilgilenmem gereken bir..."

"Liam..."

Oturduğu yerden beni izliyordu. Sakin ve incinmiş görünüyordu.

"Dikiş atılması gerek," diye mırıldandım ama ona doğru yürüyüp yanına oturdum. Acı, öyle dayanılmazdı ki bir an yüzümü buruşturdum.

"Coraline'ı arar, bir ilk yardım çantası ve yeni giysiler getirmesini söylerim," diye mırıldanan Melody, pantolonumu çıkardı ve yırtılmış olan elbisesiyle bacağımdaki yarayı sardı.

Gözlerini benden kaçırıyordu ama onu zorlamayacaktım. Ben de gözlerimi kapadım.

"Seni ilk öptüğümde bacağımdan vuruldum. İlk defa seviştiğimizde kolumdan vuruldum. Sanırım beni kanlı seviyorsun, Bayan Callahan."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Seni sadece seviyorum." Gözlerimi açtığımda saçları dağılmış, kavgamız nedeniyle oluşan yara ve sıyrıklar içinde, gözlerinde vahşi bakışlarla bacaklarımın arasına diz çökmüştü. *Tanrım, bu vahşi hâli öyle güzel ki!* "Yine de bu bilgiyi benden saklamanın doğru olmadığını düşünüyorum."

"Ben öyle düşünmüyorum. Ne olacak şimdi? Bir çıkmaza girdik. Bildiğim kadarıyla ikimizin de sorunlarımızla baş etmek için özel yöntemlerimiz var."

"Aramızdaki sorunu çözmeyi zaten becerdik, Liam."

"Şu an yanında oturuyor olmam, seni affettiğim anlamına gelmiyor, karıcığım. Yani daha çözeceğimiz pek çok şey var." Göz kırptım ve onu kollarımın arasına aldım.

Biz çırılçıplak hâlde birbirimizin kollarındayken üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey olamazdı.

MELODY

Banyodan çıktığımda, harabeye çevirdiğimiz odanın ortasında duran ve oldukça öfkeli görünen Coraline'la yüz yüze geldim. İç çekip Liam'ın işini bitirmesi için banyonun kapısını kapattım.

"Size temiz giysiler getirdim ve basınla karşılaşmamanız için arka tarafta bir araba bekliyor. Gala bitmek üzere ama hâlâ oyalanan birkaç kişi var," diyen Coraline, ayna çerçevesinin sağlam kalan kısmına asmış olduğu çantayı işaret etti.

Hiçbir şey söylemeden cam kırıklarının üzerinden yürüdüm.

"Bir şey daha," dedi.

Ne söyleyeceğini duymak için ona dönünce, suratıma bir tokat indirdi. Darbenin şiddetiyle başım geri savruldu ve yanağım alev alev yanmaya başladı. Hiçbir şey söylemedim.

"Artık haddini aştın! Onu öldürebilirdin..."

Asıl onun sınırı aşmaması gerektiğini anlaması gerekiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Coraline'ı boğazından yakalayıp gözlerime bakmaya zorladım.

"Gerçekten, *biraz* aşırı tepki verdiğim için bana attığın tokadı sineye çektim ama seni benim yarattığımı unutma, Coraline. Sergilemeye çok istekli olduğun cesaretini sana ben kazandırdım. Eğer bir daha bu cesareti bana karşı sergilemeye kalkacak olursan emin ol sana dersini verir, ardından Declan'ın peşine düşerim. Anladın mı?" Boğazını biraz daha sıktıktan sonra onu bıraktım.

Çıldırdıysam kime ne? Ne Liam'ın ne de Coraline'ın bana verecekleri dersi dinleyecek durumda değildim.

Coraline, boğazını tutup birkaç kez öksürdükten sonra, "Üzgünüm. Annenin..."

"Sabrımı taşırıyorsun, Coraline!" deyip çantadan çıkardığım temiz giysileri giymeye başladım.

"Öyle olsun. Cesurca veya korkakça, yine de aklımdan geçeni söyleyeceğim. Ama şunu unutma, biz bir aileyiz ve sen benim kardeşimsin, tamam mı? Ben senin tarafındayım Melody. Lütfen sen de benim tarafımda ol," diyerek odadan çıktı.

İstedikleri her şeye sahip olanlar ve kazanan tarafta olanlar için işlerin bir anda rayından çıkması korkunç bir şeydir. Özellikle de buna hiç hazırlıklı olmadıkları bir zamanda. Liam ve benim için hayat çok güzeldi. İstediğimiz şeyler, birer birer avuçlarımızın arasına geliyordu ama şimdi her şey, bir anda allak bullak olmuştu.

Annem... Ölüydü. Ben çok küçükken ölmüştü o. Ben henüz çocukken öldürülmüştü. Meğer bunların hepsi yalanmış! Kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, beynim bir türlü bu düşünceyi kabul etmiyordu.

Küçükken, annesiz olmamın zorluk ve acısıyla çok mücadele ettim. Ölümünden sonraki ilk Anneler Günü'nde Orlando, saçlarımı okşayıp, *Biz asla ağlamayız,* diyene kadar ağlamıştım. Başımıza ne gelirse gelsin, Giovanniler asla ağlamazdı. Çok küçüktüm, sadece bir çocuktum ve ağlamak, çocukların

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yapacağı bir işti. Ama o günden sonra gözyaşlarına veda ettim. Acımı içime, en derinlere gömmeyi öğrendim.

Acım ve gözyaşlarıma hâkim olamadığımı hatırladığım tek olay, bebeğimizi kaybetmemizdi. Uzun yıllardır ilk defa o gün, baş edemediğim bir acı yaşadım. Liam, daha sonra kendisine ait olduğunu öğrendiğim planı sonucunda yaralandığı zaman sadece korku duymuştum. Bu yüzden, öcümü alıp Saige'i öldürmem gerekiyordu. 20 kilometre boyunca sürüklenirken attığı çığlıkları düşünmek, bugün bile bana bir tatmin hissi veriyor.

Aynı gece Liam'a da çığlıklar attırmıştım ama onun çığlıkları farklıydı. İnsanları bağlamak en büyük zevklerimden değildir ama Liam'ı yatağa bağlayıp cinsel işkence yapmak çok büyük bir zevkti. Sonunda onu çözmem için bana yalvarmak zorunda kalmıştı. O zaman da odayı, bu otel odasının hâline benzer şekilde, sanki iki vahşi hayvan zincirlerinden boşanmış gibi darmadağınık hâle getirmiştik.

Yıllar boyunca bu hislerden uzak yaşadıktan sonra, son bir yılda hem korku hem acı hissetmiştim. Görünüşe göre, artık bu duyguların yerini acı ve öfke almıştı. Kafamda ölçüp biçsem de mantığım, Aviela DeRosa diye birinin varlığını bir türlü kabul edemiyordu. Nasıl olup da hayatta kaldığını bir türlü anlayamıyordum. Nasıl bırakıp öylece gidebildi? Benim hayal ettiğimden nasıl bu kadar farklı olabilirdi?

Demek o beyaz ayakkabılar, beyaz eldivenler bir yalandan ibaretti. Onun da elleri en az benimkiler kadar kanlıydı. Demek annem beni, kendi çocuğunu, hayatta kalma şansımın sadece yüzde bir olduğu okyanusun ortasında, öylece bırakıvermişti.

Yere eğilip Liam'ın kavga sırasında düşürdüğü hafıza kartını aldım. Bunu açtığımda, cevaplardan çok sorularla karşı karşıya kalacağımın bilincindeydim.

Bu soruların ilki: *Annem, neden beni ve ailemi öldürmek isteyecek kadar benden nefret ediyor?*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Acaba bugün karşıma çıksa ben de onu öldürebilir miydim? Doğduğum günden bu yana, bilincime ailenin her şey olduğu kazındı. Zaman zaman onları incitmek zorunda kalsanız bile aile, her şeyden önce gelirdi. Acaba annemi öldürebilir miydim? Umarım bunu yapabilir, yoluma çıkan herkesi öldürebileceğimi ona ispat edebilirdim.

Düşüncelerimden sıyrılıp arkamı döndüğümde, dağınık saçlarından sular süzülerek banyonun kapısında duran ve yeşil gözleri bana odaklanmış olan Liam'ı gördüm.

Saçlarını kurularken, "Anlaşılan, Coraline hâlâ senin ayak izlerini takip ediyor," dedi. "Yalnızca bir Kanlı Melody olduğu iddiana ne oldu?"

Kaşlarımı çattım. "Coraline'ın daha kırk fırın ekmek yemesi gerek. Ayrıca o da aileden, değil mi?"

Bana bakarken yumuşayan yüzünde bir gülümseme belirdi. Beni kollarının arasına aldı. "Hadi eve gidelim. Orada senin için bir sürprizim var."

Ben bu bakışı gayet iyi tanıyordum.

"Liam, eve gittiğimizde yapmamız gereken işler var. Sevişmeye ayıracak zamanımız yok," dedim ama sözlerimin bir kulağından girip diğerinden çıktığını biliyordum.

LIAM

Üzerime çıkmış olan karımın cinsel organını yalayıp emiyordum. Kendinden geçmiş olan Melody üzerimde kıvranırken yatak deprem oluyormuş gibi sallanıyordu.

"Liam!" Melody, inleyerek boşaldı.

Bir süre daha onu yalamaya devam edip o anın tadını çıkardım. Sonra karım, nefes nefese yanıma yattı. Ben büyük bir zevkle, o nefesini düzenlemeye çalışırken inip kalkan göğsünü seyrederken bana doğru döndü.

Alaycı bir tavırla, "Sekse ayıracak zamanımız yok, öyle mi?" diye sordum. "Bence bu sözler, sen üstüme çıktığın anda

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

pencereden uçup gitti. Bu arada, çok lezzetli olduğunu söylemeden edemeyeceğim."

Çarşafı çıplak vücuduna sarıp dizüstü bilgisayarına uzanan Melody, "Siktir git!" diye homurdandı.

Bir kahkaha atıp, "Zaten o söylediğin şeyi üç kez yaptın ve oldukça eğlenceliydi," dedim.

Eve dönerken arabada tek bir kelime bile etmemiş, birbirimizin yüzüne bakmamıştık. Bir araya her gelişimizde olduğu gibi havadaki cinsel gerilim elle tutulur hâldeydi. Eve girerken hem birbirimize karşı öfkeli hem de arzu doluyduk. O durumda, üzerinde anlaşabileceğimiz tek şey sevişmekti.

Vücudumu bir kaçış aracı olarak kullandığını biliyordum. Önündeki sorunlara odaklanmak istemiyordu. Bunu ben de istemiyordum. Bu nedenle çareyi konyak ve şarabımızı doldurup sevişmekte bulduk.

Her zamanki gibi sevişmek onu sakinleştirdi. Şimdi büyük sorunumuzla yüzleşmeye hazırdı. En azından ben öyle olduğunu umuyordum. Bence, onun silahından çıkan iki kurşun hayat boyu bana yeterdi.

Yatakta yan yana oturduk ve Melody hafıza kartını bilgisayara takınca ekranda belirecek olan listeyi görmek üzere gözlerimizi ekrana diktik. Ekranda, ben bu işe girmeden önce yaşamış kişilerin ve tanıdığım birkaç kişinin ismiyle beraber ilk defa duyduğum isimler de vardı. Her ismin yanına bir fotoğraf eklenmiş, doğum ve öldürülme tarihleri belirtilmişti. Liste, en az yirmi beş yıl geriye kadar gidiyordu. Anlaşılan, Aviela DeRosa uzun zamandır öldürüyordu.

Mel, ekrandaki bir fotoğrafa bakarak, "Orlando," diye mırıldandı. Listeye "Demir Pençe" ismiyle işlenmişti.

"Hayır, onu Aviela öldürmedi." Bu herkesin bildiği bir gerçekti.

Elindeki bilgisayarı almaya çalıştım ama elimi itti.

Buz gibi bir sesle, "Demir Pençe, arsenik," diye okudu. Fotoğrafın üstüne tıkladığında, içinde tarihler ve dozlar yazılı başka bir dosya açıldı.

Mel, "Onu zehirlemiş," diye mırıldandı. "Tam altı yıl boyunca onu yavaş yavaş zehirlemiş. Orlando bunu asla tahmin edemezdi çünkü o kanser olduğuna inanmıştı. Kansere yakalanmamak için çok sağlıklı yaşamaya özen göstermişti ama bu bela başına geldiğinde pes etmişti. Ailesinden çok sayıda kişi kanserden öldüğü için kurtuluşu olmadığına inanmıştı. Meğer onu genleri değil annem öldürmüş. Onu yavaş yavaş zehirlemiş ve sabırla sonunun gelmesini beklemiş."

Elimi uzatıp fareyi aldığımda bana karşı koymadı. Karşı koyamayacak kadar şok olmuştu.

"Baba tarafından büyükbabanın adı nedir?"

"İkinci Ignazio Giovanni."

Ekrana ismi yazdığımda hemen bir fotoğraf belirdi. Dördüncü evre kolon kanseri teşhisi konduktan sonra dört ay içinde, altmış bir yaşında ölmüştü. Ona verilen arsenik miktarı Orlando'ya verilenin on katıydı. Hızlı bir şekilde ölmesini istemişlerdi ama aynı zamanda şüpheyi üzerlerine çekmemek istedikleri de belliydi.

"Orlando'nun yirmi altı yaşında ölen Francesco Angelo Giovanni adında bir ağabeyi vardı," diyen Mel fareyi elimden alıp ekrana bu ismi yazdı. Ekranda yine bir fotoğraf çıktı. Francesco, babasından bir yıl önce ölmüş, onu öldürmekse iki aylarını almıştı. Anlaşılan uzun süre işkence ederek öldürdüğü tek kişi Orlando'ydu.

Melody, birer birer baba tarafından akrabası olan, ölmüş kişilerin adlarını yazdı ve ekranda her birinin fotoğrafı belirdi.

"Yıllar boyunca sistematik bir şekilde babanın ailesini öldürmüş. Peki, neden?" diye fısıldadım.

Mel gergin bir sesle, "Şimdi de son Giovanni'nin peşinde," dedi.

"Sen bir Giovanni değil, Callahan'sın. Ayrıca inan bana, senin veya ailemin diğer fertlerinin yanına ancak bir ceset torbasının içinde yaklaşabilir."

Mel, ateş saçan gözleriyle bana baktı.

"Şu ana dek bildiğim her şey yalanmış. Gerçeği bilen tek kişi o. Elimize geçtiğinde onu paramparça edeceğim ama tüm gerçeği öğrenmeden önce öldürmeyeceğim."

Kendi çocuğunun öz babasını öldürüp kızını ölüme terk eden Aviela gibi bir kadının iradesinin, işkenceyle parçalanıp parçalanamayacağını düşünürken kendi ailemden bir isim olup olmadığını görmek için listeyi inceledim ama Callahan soyadını taşıyan kimse yoktu.

Sonra aklıma, gerçekliği son derece karmaşık olan bir kişiyi parçalamak için işe nereden başlamamız gerektiği hakkında en ufak bir fikrimin olmadığı geldi.

5

"Tüm cinayetlerin nedeni ya aşk ya ihtiras ya para ya da nefrettir."

—P. D. James

MELODY

"Lütfen beni günahlarımdan arındırın, Peder. İtirafa gelmeyeli tam yedi gün oldu ve bu süreçte..."

Peder Antony sözümü kesti. "Yalan söyledin."

"Evet, Peder ve..."

"Öldürdün, çaldın ve çok daha beterlerini yaptın." Tekrar sözümü kesmişti. Sözümü kesen ve dili koparılmayan tek insan ancak bir Peder olabilirdi.

"Lütfen günahlarımın bağışlanmasını sağlayın, Peder," deyip arkama yaslandım. Ne ben onu, ne de o beni görebiliyordu ama bir şekilde rahatlamış hissediyordum. Üstelik burası karanlıktı ama ben korkmuyordum. Tam tersine kilisede olduğum zaman karanlık, bana garip bir huzur veriyordu.

"Üzgünüm ama bunu yapamam. Geçen yıl boyunca her hafta buraya gelip aynı suçlardan bağışlanmayı istedin. Gerçekten pişmanlık duymadığın, bağışlanmayı gönülden istemediğin sürece ne ben ne de Tanrı, seni bağışlayamayız."

"Devam edebilir miyim, Peder?"

"Olur."

"Geçmiş günahlarımı siz, benim adıma itiraf ettiğinize göre ben de gelecekte işleyeceğim günahları itiraf etmek istiyorum. Annemi öldüreceğim. Yemin ederim, bunu yapacağım." Annemi düşünmek bile içimdeki öfke ve nefreti hareket geçirmeye yetiyordu.

Peder, sessiz kaldı. Bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca ikimiz de sessiz kaldık.

"Anne ve babana saygı göstermelisin, Melody. İnsanoğlunun işlediği suçların en büyüğü..."

"Anne ve babama saygı mı göstermeliyim?" Bu kez söz kesme sırası bendeydi. "Peki ya çocuklarını sevip korumak, anne babanın görevi değil mi? Bu, neden başımızın üstünde taşıdığımız kutsal kitapta yazmıyor? Bazı anne ve babalar saygıyı hak etmezler, Peder! Hatta bazıları anne, baba adını almayı bile hak etmezler."

Peder, "Sana ne yaptılar, evladım?" diye sordu ama ona cevap vermedim. Bunun yerine kilisenin vitray camlarına baktım. Bu camlar beni çocukluğuma götürmüştü.

"Çocukken huzur bulduğum tek yer kiliseydi. Sıralara uzanır, tavandaki resimlere bakardım. Bazen Tanrı'yla konuşur, bazen hayaller kurardım. Hayallerim çoğu zaman annemle ilgiliydi. Onun gelip beni burada bulacağını, evde bulamadığı için endişeleneceğini hayal ederdim. Bunun için defalarca dua ettim ama Tanrı dualarımı kabul etmedi. Dualarımı kabul etmediği için Tanrı'ya çok öfkelenirdim. Onun Noel Baba gibi olduğuna inanır ve benim tek isteğimi yerine getirmediği için öfkelenirdim." Ne kadar aptal olduğumu düşünüp acı acı gülümsedim. "Evet, işte şimdi buradayım ve Tanrı, dualarımı kabul etti. Annem hayatta ve sağlıklı."

Peder, şaşırmışçasına, "Bu, şükretmen gereken bir şey değil mi?" diye sordu.

Aramızda duran, birbirimizi görmemizi engelleyen paravana baktım. "O, benden bile kötü bir insan olduğu için ne yazık ki değil. İnanın bana, abartmıyorum. O, benden çok daha kötü biri."

"Anlıyorum." Yüzünü göremesem de Pederin sesinden ne kadar endişelenmiş olduğunu anlayabiliyordum. "Tanrı'nın affetmesini istediğin, pişmanlık duyduğun bir günahın var mı?"

Birkaç saniye düşünüp, "Kocamı vurdum," dedim.

"Hayatta mı?" Pederin sesinde bu sefer hafif bir gülümseme vardı.

"Evet." *Şimdilik hayatta.* "Çok öfkelendim ve onu vurdum ve bunun için üzgünüm. Aslında çoğu zaman ona kötü davranıyorum."

"Ama pişman gibi görünmüyorsun."

"Pişmanım." Ve bu yalan değildi. "Onu... Onu seviyorum. Ama kendimden başka insanlarla ilgilenmeye, onların ihtiyaçlarını karşılamaya çalışmaya, onlara sevgimi sunmaya alışık değilim. Her geçen gün daha fazla, çok fazla seksin bile onun ilgisini azaltmadığını hissediyorum."

"Neye karşı ilgisini azaltmadığını hissediyorsun?"

Aslında buraya kendimi hazırlayarak geldiğimi düşünüyordum ama şu anda kendimde bu soruyu cevaplayacak gücü bulamadım.

Peder, kendi sorusunu kendisi cevapladı. "Sana olan ilgisini sanırım. Onu seviyorsun ama sürekli bir şeyler kaybettiğin bir hayat yaşıyorsun. Onu incitmek istemiyorsun. Onu sevmek istemiyorsun. Bence sen onu kaybetmekten korkuyorsun ve eğer kaybedersen, senin kontrol ettiğin bir şekilde kaybetmek için onu kendinden uzaklaştırmaya çalışıyorsun."

Konuşmak, bu sözlerinin doğru olduğunu itiraf etmek istemedim ama haklıydı. Zaten her hafta buraya gelmemin nedeni de buydu. Peder, aile üyeleri dışında, beni yargılamayacak, kafasına silah dayansa bile itiraflarımı başkalarıyla paylaşmayacak tek kişiydi.

Sonunda, "Evet, Peder," diye fısıldadım.

"Sana yol göstermesi ve sevgi dolu bir kalp vermesi için Kutsal Anamıza, güç ve affetme yetisi vermesi için Kutsal Babamıza dua et. Günahların affedildi evladım, şimdi git ve sana söylediklerimi yap. Kutsal Babamıza şükretmeyi ihmal etme."

"Merhameti, sonsuzca üzerimizde olsun. Amin," deyip kilisenin arkasındaki huzurlu günah çıkarma odasından çıktım.

Ön sırada, yan yana oturmuş Coraline ve Olivia'yı görünce bir an onlara görünmeden günah çıkarma odasına dönmeyi düşündüm. Ailenin sorunları, ümitleri ve korkularıyla ilgilenmek zorunda olmak hiç de kolay bir iş değildi. Ama aileyle ilgilenmek, güvende olmalarını sağlamak, Liam ve benim görevimizdi. Bu görevi kabullenmiştim ama zaman zaman, bunca işin arasında bunu yapmak bana zor geliyordu.

Çok sayıda adam öldürmemize rağmen bizim hayattaki rolümüz bu değildir. Bizler kiralık katil değil sadece işlerin yolunda gitmesini sağlamak için gerektiği zaman birilerinin kafasını ezmek zorunda kalan iş insanlarıyız. Görevlerimizin başında, işlerin yolunda gitmesini sağlamak gelir. İkinci görevimiz ise aile üyelerinin mutlu ve güvende olmalarını sağlamaktır. Bu da sorunlarını dinlemek ve bir şekilde çözüm yolu bulmak anlamına geliyor. Evet, bazen onları kendi yöntemlerimizle mantıklı düşünmeye zorladığımız doğru ama işler başka türlü yürümüyor.

Coraline ve Olivia'nın yanından geçip sunağa mum yakmaya ve dua etmeye giderken kırmızı ayakkabılarımın topuklarının, her adımımda çıkardığı ses kilisede yankılanıyordu. Tanrı'ya inanıyorum ama onunla konuşmak bana zor geliyor. Ben yalnızca konuşma başlatırım, dinler ve harekete geçerim. Aramızdaki iyi konuşmacı, Liam'dır.

Sunağın önünde eğilmiş, Tanrı'yla konuşmaya çalışırken Olivia veya Coraline'ın telefonunun ikinci kez çaldığını duydum. Yerimden kalkıp ateş saçan bakışlarımı onlara çevirdiğimde içimde, yanan mumu alıp suratlarına yapıştırmak için güçlü bir istek vardı ama bununla mücadele ettim.

Tanrı'nın evinde öldürme. Sakın Tanrı'nın evinde öldürme.

Coraline, "Özür dilerim, Evelyn arıyor," diye fısıldadı. "Yardım yemeğine geç kaldık da."

Buz gibi bir sesle, "Biz Callahanlarız ve asla geç kalmayız. Sadece diğerleri erken gelmiştir. Erken gelenler bizi beklemek

zorundadırlar," deyip telefonu elinden alarak kapattım ve dua etmek için sunağa geri döndüm.

Yere henüz diz çökmüştüm ki bu kez Olivia'nın telefonu çalmaya başladı. Dönüp ölümcül bakışlarla ona baktığımda içimde kabaran öfkeyi görmüş olmalı ki hemen telefonunu kapattı ama bu kez de benim telefonum çalmaya başladı.

Duvarda asılı olan haça bakarak, "Tanrım, nelerle uğraşıyorum, görüyor musun?" diye mırıldandım.

LIAM

Neal'ın yumruklarını savuşturduğumu gören Declan, sırıtarak, "Ne zamandan beri teke tek dövüşte bu kadar ustalaştın sen?" diye sordu.

"Bunu hakaret olarak algılamamak için kendimi zor tutuyorum, haberin olsun," diye homurdanıp yumruklarımla yüzümü korudum. Sonra geri çekilip Neal'ın yüzüne bir yumruk savurdum.

Neal ve ben, birkaç saattir ringde birbirimize aç kaplanlar gibi bakarak birbirimizin etrafında dönüp duruyorduk.

Son bir yıldır Neal ile boks yapmaya başlamıştık. Yıllar boyunca çok gerekmediği sürece birbirimizle konuşmamıştık, şimdiyse yeniden ağabey kardeş ilişkisi kurmaya çalışıyorduk. Bunun ne kadar devam edeceğini bilmiyordum ama şimdilik, güzel karımın kilisede ve yardım yemeklerinde olduğu her cumartesi boks yapıyoruz. Neal'ın dövüş modunda olduğu günlerde hemen hiç konuşmuyor, sadece bir sonraki saldırıyı hesaplıyoruz. Neal, tıpkı bir robot gibi yumruk sallayıp duruyor. Ama birbirimizi öldürme teşebbüslerinin arasında, birbirimize bir bakış atıyor ve zaman zaman gülümsüyoruz. Aslında bu gülümseme binlerce sözcüğe bedel. İlişkimiz, bir yıl önce olduğundan kesinlikle çok daha iyi.

Neal'ın çenemi hedef alan yumruğunu savuşturduktan sonra, "Her şey ortada değil mi? Karım beni iki haftada bir

öldürmeye niyetlendiğine ve teşebbüslerinin bazıları ciddi bir kavgaya dönüştüğüne göre dövüşte ustalaşmaktan başka çarem yok," dedim.

Declan bir kahkaha attı. "Dikkat et de bu savaşlardan birinde erkekliğini kaybetme. Erkekliğini kaybetmene seks mi yoksa seks öncesi dövüşmeleriniz mi neden olacak bilmiyorum."

Bir anda babamın, "Seks," diyen sesi duyuldu. "Duvarlar çok ince çocuklar. Her şey net bir şekilde duyuluyor."

"Biliyorum ve umurumda değil," dedikten sonra Neal'ın yüzüne bir yumruk atmaya çalıştım ama o bu yumruğu savuşturdu. "Burası benim evim. Eğer akşam yemeğinin ortasında canımız sevişmek isterse masanın üzerine çıkıp yaparız."

Babam, bir kahkaha atıp, "Aman, lütfen canınız istemesin," dedi.

Neal, böğrüme bir yumruk atarken Declan, "Yani seni vurdu ve sonra seks yaptınız, öyle mi? Sizin ilişkinizi hiç anlayamıyorum. Bir yıldır evlisiniz ve seni sevmeye hâlâ alışamadı," dedi.

Böyle düşünmesi doğaldı. Mel, insanların yanında sadece öfkesini gösterir ve sahte nezaket gösterilerinde bulunurdu. Ama yalnız olduğumuzda olay tamamen değişiyordu. Bu bir yılda, cinayet iş birlikçilerinden karı kocaya dönüşmüştük. Ona dokunmama, okşamama izin veriyor ve bu dokunuşlar genellikle yatakta son buluyordu. Çılgınlar gibi seks yaptıktan sonra da birbirimize sarılarak uyuyorduk. Bana, benim ona söylediğim kadar sık, *seni seviyorum* demiyordu ama söylediğinde onunla yattığım yataktan asla çıkmak istemiyordum. O, aşk kadını değil, tam tersi aşka ve duygulara karşı mücadele eden, bunları zayıflık olarak gören bir kadındı. Hiç sevgi görmemiş bir insanın başkalarına sevgi göstermesi nasıl beklenebilir ki? Onu kesinlikle bu konuda daha fazla zorlamayı düşünmüyordum.

Neal üstüme çullandı. Kahrolası dev! "Sen daha kendi ilişkini yeni yeni anlamaya başlamışken nasıl oluyor da benim ilişkim üzerine yorum yapabiliyorsun?" diye homurdandım.

"İğneleyip durma! Biliyorsun, terapiye gidiyoruz."

Sedric, "Ben bu terapi işini hiç onaylamıyorum," diye söze karıştı. "Buna nasıl izin verdiğini anlamıyorum, Liam. Çiftlerin arasındaki olaylar sadece aile içinde kalmalıdır ya da en fazla pedere anlatılabilirler."

Declan, "Yardımcı oluyor ama. Baksana, artık bağrışmak yerine birbirimizle konuşmaya başladık. Görmediğim ya da göz ardı ettiğim bir sürü şey varmış. Birini sadece sevmenin yeterli olmadığını anladım," dediğinde Neal'ın yüzünde anlık bir gülümseme belirdiğini gördüm ve hemen yumruğumu indirdim.

"Bence bu terapi işi, hepimiz için daha iyi. Coraline'ın bir beyzbol sopasıyla, dahası benim beyzbol sopamla milyon dolarlık teçhizatı mahvettiğini unutmayın. Keşke gidip o parayı bir yerlere bağışlamış olsaydı." Sözlerim bittiği anda Neal, beni yere serdi.

"Şimdi de karımın yaptığı bağışlar konusunda beni iğnelemeye çalışıyorsun. Anlamak için biraz çaba göster, Liam. Parayı o şekilde harcamasının nedeninin ailesinin yanlış davranışları olduğunu sana bin kere söyledim. Bu onun, kendisine ihtiyaç duyulduğunu hissetmek için yaptığı bir şey. Başkalarına yardım ediyor çünkü onlar ancak bu şekilde onu görüyorlar. Eğer ailesinin ona nasıl davrandığını size anlatsaydım..." Suratına yumruk yiyen ben olmama rağmen Declan'ın sesi benimkinden çok daha acı doluydu.

"Keşke bizimle bu konuyu daha önce konuşsaydınız. Belki bir yardımımız olurdu."

"Sizin bizi yargılayacağınızı düşündük. Anlayışlı insanlar olduğunuzu biliyoruz ama yine de bizimle aynı kulvarda olan birileriyle paylaşmak istedik."

Yerimden kalkıp, "Biz Callahanlarız! Hiç kimse bizimle aynı kulvarda olamaz!" diye bağırdım ve öfkemi ondan çıkarmak istercesine Neal'ı deli gibi yumruklamaya başladım.

Declan gözlerini devirdi. "İyi, bizden daha aşağı kulvarda birileriyle o zaman. İşe yaradı ama. Eğer karın Terminatör gibi odaya dalmamış olsaydı aylardan beri ilk kez sevişecektik."

"Lütfen git ve şikâyetini 'Umurumda Bile Değil' ofisine yap ama sana geri dönmelerini bekleme!"

Yanlış zamanda sevişmek istemeleri benim hatam değildi.

Declan, "Peki, ekselansları. Ama Cora'nın intikamını almak için o aileyle ilgilenmemiz gerektiğini düşünüyorum," deyince başımı çevirip ona baktım. Her zamanki gibi ciddiydi.

Neal, bir anlık boş bulunmamı değerlendirerek suratıma yumruk attı ve beni kurtulması güç bir pozisyonda sıkıca tuttu. Kendimi kurtarmaya çalıştım ama başaramadım. Ne yazık ki bu turun galibi Neal oldu.

Teşekkürler, cani Declan!

Elimi yere vurunca Neal beni serbest bıraktı. Oturup bir süre derin derin nefes aldım ve ringin kenarına gittim. "O aileyi öldürmeyeceğiz," dedikten sonra ağzımı suyla çalkalayıp biraz da başımdan aşağı su döktüm.

Declan, şaşkın gözlerle bana baktı. "Ben öldürmekten bahsetmedim, ilgilenelim dedim sadece. Ayrıca o insanlar Coraline..."

"Coraline'ın, ailesinin davranışları nedeniyle aldığı yaralar iyileşecektir. Ona hiç onların öldürülmesini isteyip istemediğini sordun mu?" Declan, başını iki yana salladı. "İşte, bence terapiye ihtiyaç duymanızın asıl nedeni bu. Sen karının adına karar veriyorsun, oysa onunla birlikte karar vermeniz gerek. Coraline, artık o eski korkak fare değil. Bunun hem iyi hem kötü sonuçları olsa da bu yeni Coraline için karıma teşekkür borçlusun. Özet olarak diyorum ki Coraline bir şey isteyecek olursa bunu sana söyleyecektir."

Declan'ın bana bakan gözlerinin rengi koyulaştı. "O da onlarla ilgilenmemizi isteyecektir."

Neal, "Onlar, onu büyüten insanlar," diye söze karıştı. "Her ne yapmış olurlarsa olsunlar, bu gerçeği değiştirmez. Evet, şu an aklında hep kötü anılar var ama eminim arada güzel bir şeyler de olmuştur. Aileden birilerini öldürmek için bence daha ciddi nedenler gerekli."

"Bu bilgece sözlerini..." Kafama doğru uçan bir su şişesi nedeniyle sözlerime devam edemedim. Şişeyi havada kapıp bir kahkaha attım.

Babam, "Bence o haklı. Öyle önümüze geleni öldüremeyiz. Özellikle bu insanlar yakınlarımızsa bir kez daha düşünmemiz gerekir," dedi.

Doğru, artık öldürdüğümüz insanların cesetlerini saklayacak yer bulmakta zorlanıyoruz.

"Öldürmekten bahsetmişken, Fedel bana Olivia'ya tecavüz eden adamlardan birini daha bulduklarını söyledi." Bu açık sözlerim hepsinin donakalmalarına neden oldu. Ama gerçeği dolambaçlı yollardan anlatmaya hiç niyetim yoktu çünkü Mel ve Olivia da böyle direkt söylemişlerdi.

Mel, bana bu bilgiyi birlikte duş alırken vermişti. Giyinip aşağı indiğimizde annemi ağlarken, Declan'ı telefonla konuşurken, babam ve Neal'ı ise savaşmaya hazır beklerken bulmuştuk. O gün annem ilk defa benden birini öldürmemi istedi. Ama Olivia sözünü kesip bunu kendisinin yapacağını söylediğinde donakaldı. Ben, Olivia'nın gözlerinin içine bakmış ve sessizce başımı sallamıştım.

Ertesi sabah kahvaltı sofrasında bir sessizlik hüküm sürüyordu. Herkesin kendi düşüncelerine dalmış olduklarını biliyordum. Aslında herkesin değil... Bu biraz hastalıklı biliyorum ama karım beni öyle tahrik etmişti ki ben masanın altından onu parmaklıyordum. Hiç kimse neler olup bittiğinin farkında değilken karımın dudaklarının ucuna gelen iniltileri bastırmasını seyretmek beni çok tahrik ediyordu.

Declan'ın, "Olivia nasıl yapacak bu işi?" diye soran sesi, beni tatlı hayallerimden uyandırdı.

"Zaten bir tanesini öldürdü," diye cevap verip aldığım havluyu belime sararak saunaya girdim.

Declan, "Anladığıma göre bunu yapmasının arkasında Mel'in ikna gücü var," dedi.

Sedric, arkasına yaslanmadan önce taşların üzerine biraz su döktü. "Bir kez yaptı. İkinci, birinci kadar zor olmayacaktır. Aslında bana kalırsa o aşağılık herifin hayalarını kesip ona yedirse daha iyi olur."

Bu iğrenç bir düşünce ama adamın işlediği suça uygun bir ceza.

Neal, konuyu kapatmak isteyerek, "Seçim onun, nasıl isterse öyle yapar," dedi.

Neal, bu konunun konuşulmasından nefret ediyordu ve ben de onu, bunun için suçlamıyordum. Artık Olivia'yı daha başka bir gözle görüyordum. Geçmişi, onun geçen yıllarda yapmış olduğu yanlışları açıklıyordu. Aslında Neal'ın neler hissettiğini merak ediyordum ama aramızda bu konunun konuşulması mümkün değildi. Mel'in başına böyle şeyler geleceğinden şüpheliydim, ancak bunu düşünerek şeytanın kulağına kar suyu kaçırmak istemiyordum.

Zor durumda olan, gerilmiş Neal'ı kurtarmak için konuyu değiştirip, "Aviela DeRosa'nın peşine düşmeyeceğiz," dedim.

Babam, "Nasıl yani? O senin karının babasını, amcasını, büyükbabasını öldürdü. Ayrıca karını çocukken ölüme terk etti," dedi.

"Gerçekten öyle mi? Ben bilmiyordum!" Tabii ki biliyordum. Bunları babama anlatan bendim. "Ama yapbozun, yerini bulması gereken çok sayıda parçası var. Bunların ilki, neden nefret ettiği ve öldürmeyi planladığı bir adamdan çocuk yapmış olduğu."

Neal, "Ayrıca öldürmek için seçtiği yöntem de ilginç. Orlando'yu tam altı yıl boyunca zehirlemiş. Bu tam bir adanma ve sabır işi," diye söze karıştı.

Sabırlı olmak, bizim ailenin vasıflarından biri değildir. Aramızda sadece Declan'ın sabırlı olduğu söylenebilir.

Declan, "Belki de böyle temizlemekten zevk alıyor," diye fikir yürüttü ama babam başını iki yana salladı.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Bu, bir tetikçinin profiline uymuyor. Onların işi öldürmek ve arkalarında iz bırakmadan yollarına devam etmektir. Aviela da bir bakıma bunu yapmış ama bir tetikçinin harcayacağından çok daha fazla zaman harcamış."

"Dediğim gibi pek çok soru işareti var. Monte, şu anda bu işle ilgileniyor. Mel ve ben, onun ailesinin geçmişine gömülemeyecek kadar meşgulüz. Valero'nun geçen yıl yarattığı hasarı hâlâ onarmaya çalışıyoruz. Meksika'daki eroin stokumuzun büyük bölümü imha edildi. Bu da bizi Afganistan'dan eroin kaçırma yoluna itti. Aslında Afganların eroini çok daha kaliteli."

Declan, "Daha kaliteli olabilir ama bize maliyeti daha yüksek," diye söze girdi. "Fiyatı yükseltecek olursak ucuz mal peşinde olan müşterilerimizi kaybederiz. Ne yazık ki onlar kıt kanaat geçinen bir kitle, rock yıldızları değiller."

Bence de Declan, doğru noktaya parmak basmıştı.

Neal, bir kahkaha atıp, "Senin zamanında her şey daha kolaydı, değil mi baba? O özgürlük, doğa safsataları zamanında yani. Malı, İspanyol paça pantolonlarınızın paçalarına bile saklayabilirdiniz. Hâlâ Larry King pantolon askıların duruyor mu?" diye sordu.

Babam, "Duruyor Neal ve doğru, dinozorların cirit attığı dönemde, gerçekten de hayat daha kolaydı," deyince Declan ve ben kahkaha attık.

Taşlara biraz daha su dökerek, "Artık malın bize maliyeti fazla yüksek olmayacak," dedim.

Her şeye burnunu sokan babam, "Bunun nasıl olacağını bizimle de paylaşmak ister misin?" diye sordu.

Hepsi soran bakışlarını yüzüme dikmişlerdi. "Birkaç kabristana bağışta bulunduk."

Declan, yüzünde hiçbir şey anlamamış bir ifadeyle, "Eee? Bunun nasıl bir yardımı olacak?" diye sordu.

"Biliyorsunuz, askerler sürekli ölüyor. Sam Amca'nın yardımıyla malı ülkeye sokmaktan daha iyi bir yol olabilir mi?" Yüzlerindeki şaşkınlık, bir süre sonra hayranlığa dönüştü.

Neal, "Bu çok akıllıca," diye sırıttı. "Colemen başkan olduğunda işimiz daha da kolaylaşacak."

Babam, "Mel'in fikri miydi?" diye sordu.

Başımı salladım. Aslında bunun bir ekip işi olduğunu söylemeyi çok isterdim ama Mel'in fikriydi.

"Ayrıca marihuana tohumları getirtip Colorado'da yetiştireceğiz."

Sözlerim Neal'ı şaşırtmıştı. "Neden Colorado?"

Derin bir nefes alıp kızgın taşlardan birini Neal'ın suratına fırlatmamak için kendimi zor tuttum.

Declan, "Sen hiç haberleri izlemez misin?" diye söze karıştı.

"Hayır. Haber bültenleri son derece iç karartıcı. İyi akşamlar diye başlıyorlar, sonra akşamı berbat hâle getirmeye kararlı biçimde, ülkenin her yerinde gerçekleşmiş boktan olayları anlatıp duruyorlar."

Babam, biz küçükken yaptığı gibi derin bir iç çekip, "Colorado'da otu yasallaştırdılar, geri zekâlı herif," deyince kahkahama engel olamadım. Aile erkeklerinin standart cumartesi günlerinden birini daha yaşıyorduk.

Declan gülümseyerek, "Acaba kızlar da şimdi buna benzer şeylerden mi bahsediyorlardır?" diye sordu.

"Bence hayır. Konuştukları konuların zavallı karımı çileden çıkardığından eminim." Mel'in öfkeden, bir çatalla gözlerini oymayı düşünmesini gözümün önüne getirebiliyordum. "Yan-

lış bir hareket olursa bu akşam haber bülteninde bizim kızları izleyebilirsin Neal."

MELODY

Açık artırmaya yeni bir tablo getirdiklerinde, "Ölmek istiyorum," diye mırıldandım. Yemekten toplanan para, bir ilkokul binası yapılmasında kullanılacaktı.

Resmin önünde duran kadın, enerjik bir tavırla, "Haydi hanımlar, çek defterlerinizi çıkarın. Gerekirse eşlerinizi arayın. Yüzlerce çocuğun iyi bir eğitim almasını sağlayacak olan bu binanın inşası gerçekten çok önemli," diye bağırdı.

Elimdeki çatalı bu salağa fırlatacak olsam o iğrenç sesinin kesileceğini düşünmeye başlamıştım ki Evelyn, elimi tutup çatalı aldı.

Derin bir nefes aldım ve arkama yaslanarak sunulan sanat eserlerine beş ila dokuz yüz dolar ödeyen kadınları izlemeye başladım.

Aptal kadın, "Hepinize çok teşekkür ederim. Müzayedemiz gayet iyi gidiyor ve geriye sadece on dokuz tablo kaldı. Haydi hanımlar, bu tabloları istediğinizi biliyorum," diye bağırdı.

On dokuz mu? On dokuz tablo daha mı? Hayır, buna kesinlikle dayanamam. Bir tabloya daha bakmak zorunda kalırsam kendi gözlerimi bir kaşıkla yerlerinden sökeceğim.

Yüzüme Stepford kadınları gülümsemesi yerleştirip ayağa kalktığımda bütün bakışlar bana döndü. "250.000 dolar, hepsi için yeterli mi?" Hayranlık çığlıkları atan, şaşkına dönmüş kadınlar, bir alkış tufanı kopardılar.

Aptal kadın, "Siz gerçekten Tanrı'nın bir lütfusunuz, Bayan Callahan. Size çok çok teşekkür ederiz!" deyince yeni bir alkış tufanı koptu. Son derece nazik bir tavırla gülümseyip salondaki kadınları başımla selamladıktan sonra yerime oturdum.

Olivia, "İyi halt ettin!" diye mırıldandı. "Bundan sonra, bütün müzayedelerin baş davetlisi olacağız."

O zaman ben de her ay bütün tabloları satın alırım.

Kadın, "Bugünkü müzayedemizin de sonuna geldik. Satın aldığınız tablolar, bu akşam evlerinize yollanacak," dedi. Bir çek yazdım ve aç bakışlarla çeki bekleyen müzayede görevlisi çocuğa uzattım.

Hepimiz kaçarcasına salondan çıktık ve arabaya bindiğimizde Coraline kahkahalara boğuldu.

"Tanrı'ya şükür! Geç gelmemize rağmen orada kaldığımız süre bana sonsuzluk kadar uzun geldi."

"İşte, benim ne hissettiğimi şimdi siz de öğrendiniz. Beni o korkunç insanlarla yalnız bıraktınız siz," diye homurdanan Evelyn, çantasından cep telefonunu çıkardı.

Arkama yaslanarak, "Üzgünüm ama Tanrı, her şeyden önce gelir," dedim.

"Tüm o tabloları satın aldığına inanamıyorum. Hepsini nereye koyacağız?" Olivia benimle oldukça nazik bir tavırla konuşuyordu.

"Hiç bilmiyorum ama umurumda değil. Oradan bir an önce çıkmam gerekiyordu." Kadının sesi, başıma korkunç bir ağrı saplanmasına neden olmuştu.

O sırada pencereden dışarı bakan Coraline, suratını asıp, "Burası evin yolu değil," diye homurdandı.

"Eve gitmiyoruz, Olivia ve benim ufak bir işimiz var," dediğimde Cora ve Evelyn sustu, Olivia ise donakaldı.

Sessizlik beni rahatsız etmedi, tam tersine yolculuğun tadını çıkardım. Olivia'ya önceden haber vermemiştim çünkü onun sürekli bunu düşünüp gerilmesini istememiştim. Limandaki terk edilmiş depoya gidiyorduk. Liam, o aşağılık herifin evimize adım atmasını istememişti. Benim içinse sadece sonuç önemliydi. Declan, Neal ve Sedric de orada olacaklardı ve bu, aslında alışılmamış bir durumdu. Biz Callahanlar, basının bulunduğu toplantılar hariç, ev dışında hiç bütün aile bir arada olmayız.

Ama Neal, orada olmak konusunda ısrarcıydı. Sedric de bu olayı kaçırmak istememişti ve Declan, kameralardan sorumlu olacaktı. Hep birlikte olmak istememizin en önemli nedeni almak zorunda olacağımız aşırı güvenlik önlemlerine harcayacağımız zamandı. Bu çok rahatsız ediciydi.

Araba durduğunda şoför, Olivia ve benim kapımızı açtı. İndiğimde Antonio'yu ve çatıdaki dört keskin nişancıyı fark ettim.

Dikkatim, Evelyn'in, "Ben de geliyorum," diyerek Coraline'la beraber araçtan inmeye yeltenmesiyle dağıldı.

Kararlı bir ses tonuyla, "Bu sizin işiniz değil ve olsa bile, bu konuda izin verecek kişi sadece benim. İkiniz de gelmiyorsunuz," dedim.

Ama Evelyn, arabadan inip dünya üzerinde sayılı kişinin yapıp hayatta kalacağı bir şey yaptı. Ölümcül bakışlarla gözlerimin içine baktı.

"Geliyorum dedim, tatlım. İstersen beni durdurmayı dene." Ona denemekten çok daha fazlasını yapabileceğimi göstermek için büyük bir arzu duysam da bunca sorunun arasında bir yenisini istemediğimden kendime hâkim oldum.

Çok sinirlendiğimi fark eden Coraline, Evelyn'le aramıza girerek, "Mel, günlük suç kaydına bir tane daha eklemek istemezsin. Zaten kilisede günahlarının affedilmesi için saatler harcıyorsun," dedi.

"Hem beni öfkelendiriyorsunuz hem de tepki gösterince şaşırıyorsunuz," dedim ve arkamı dönmeden önce derin bir nefes aldım.

Bu doğru değildi. Olivia, tüm ailenin gözleri önünde bunu yapamayabilirdi. Evet, bir kez öldürmüştü ama bu benim zorlamam sonucu gerçekleşmişti. İçindeki acımasız katil henüz bir bebekti ve onu ortaya çıkarmak için epey uğraşmam gerekmişti. Ortaya çıkmıştı ama bu, onun hâlâ bir bebek olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Bebekler korkaktır ve ne yapacaklarını önceden kestiremezsiniz.

Depoya girdiğimizde, ilk olarak burnuma orada yetiştirilen otun kokusu çarptı. Daha sonra da Neal'ın parmaklarını kestiği domuzun çığlıklarını duydum.

İçeri girdiğimizde annesi ve Coraline'a ters ters bakan Liam, "Neler oluyor?" diye homurdandı. Evelyn, oğlunun sözlerini duymamış gibi Sedric'in yanına gidip en az Liam kadar şaşkın olan kocasını yanağından öptü.

"Gelmek istediler. 'Hayır,' dedim ama dinletemedim."

Coraline, Declan'ın yanına gidip onun elini tutmuştu.

Yüzünde çapkınca bir gülümseme beliren Liam, baştan çıkarıcı bir şekilde elini sırtımda gezdirirken, "Ne zamandan beri insanların dinlememesi seni durduruyor?" diye sordu. Hemen yanından uzaklaştım. Bozuldu ama belli etmemek için boşta kalan eliyle telefonunu çıkardı.

"Seninle evlendiğimden beri. Annene silah doğrultmamdan hoşlanacağını hiç sanmıyorum."

"Sağ ol, çok naziksin."

"Bütün gün bu zırvayı dinledim ama..."

Olivia'nın, "Neal, dur!" diye bağırması, bana neden orada olduğumuzu hatırlattı.

Ama Neal, penseyle yaptığı işe devam etti.

Adamın başparmağını yakalayıp, "Canının yandığını mı düşünüyorsun?" diye tısladı. "Asıl can yanmasının ne olduğunu seninle işim bittiğinde anlayacaksın, lanet olası orospu çocuğu!"

Adam sersemlemişti ama yine de konuştu. "O sürtüğü becerirken ben de ona böyle diyordum."

Bu bardağı taşıran son damlaydı. Sinirden kafayı sıyırmak tabirinin abartılı bir tabir olduğunu düşünürdüm ama Neal gerçekten sinirden kafayı sıyırdı. Kendinden geçmiş gibi domuzun suratına darbeler indirmeye başladı.

Olivia, "Dur, Neal!" diye bağırdı.

Ama Neal durmadı. Karısını duyduğunu bile sanmıyordum. Gözünü kan bürümüştü.

Liam, "Onu dışarı çıkarın!" diye bağırdı. İki adamımız ve Declan, bu emri zorlukla yerine getirdiler. Onların kollarından kurtulmak için debelenen Neal, "Senin kökünü kurutacağım! Duydun mu aşağılık herif? Ailenin en son ferdini gebertene kadar durmayacağım!" diye bağırıyordu.

Neal dışarı çıkarılınca, "İşte, Olivia'nın bu pislikle işi bitene kadar kimseye haber vermeyelim dememin nedeni buydu," diye mırıldandım.

Liam, "Gelmek istediler. 'Hayır,' dedim ama dinletemedim," diyerek benim taklidimi yaptı. Kocamın güzel kıçını avuçladığımda, yeşil gözlerinde yaramaz pırıltılarla, "Aşkım, beni istiyorsan bunu söylemen yeter," deyip göz kırptı.

Olivia, bir süre kapıya baktıktan sonra gözlerini yarı ölmüş durumda olan domuza çevirdi. Pisliğin dişleri etrafa saçılmıştı, nefes almak ve gözünü açabilmek için epey çaba harcaması gerekiyordu.

"Seni hatırlıyorum. Harvey'nin kızısın." Pislik bir öksürük krizinin ardından sözlerine devam etti. "İntikam mı alıyorsun? Biraz geç kalmadın mı? Yıllar geçti üstünden. Hepimiz o olayı unuttuk. Harvey, her zaman kızları ağına düşürmek konusunda çok yetenekliydi. O gün attığın çığlıkları, şu anda bile duyar gibiyim. O anları günlerce kafamdan silememiştim. O ilk seferi... Sana sahip olduğum ilk seferi... Attığın çığlığı... İlkler unutulmaz derler."

Evelyn, adama saldırmaya yeltendi ama Sedric onu tutunca adama tükürüp, onun ağzından duymayı asla beklemediğim küfürler savurdu. Hergelenin sözleri, Liam'ın elinin istem dışı olarak belindeki silaha gitmesine neden olmuştu.

Ama bu sözlere en büyük tepki Olivia'dan geldi. Olivia, kenardaki çekici kapıp kendinden geçmişçesine, "Öyle mi kahrolası? Öyle mi aşağılık herif?" diye bağırarak, adamın kafasına indirmeye başladı. Sonra bıçağı kaptı ve bütün gücüyle pisliğin kalbine sapladı.

Her yiğidin bir yoğurt yiyişi vardır derler. Olivia'nınki de böyleymiş demek.

Adam son nefesini vermeden önce titreme nöbeti geçirdi. Olivia, gözlerinde tatmin olmuş bakışlarla bir süre onu seyretti, sonra işin bittiğinden emin olup odadan çıkarak Neal'ı bulmaya gitti.

Liam, adamlarımıza, "Bu çöp yığınını ne yaparsanız yapın," dedikten sonra beni elimden tuttu ve dışarıda bekleyen arabamıza gittik. Tam arabaya binmek üzereyken Neal'ın kollarında olan Olivia'yla göz göze geldik. Bir süre gözlerinin içine baktıktan sonra ona, "Aramıza hoş geldin," diye fısıldadım.

Arabaya bindiğimizde ben de Olivia gibi rahatlamak, iç dünyamı bana hayatta en yakın olan kişiye açmak konusunda kararımı vermiştim. Liam'ın kucağına oturdum. Kocamın ihtiras dolu bakışları bacaklarımda dolaştıktan, bir süre göğüslerimde durduktan sonra yüzüme çevrildi.

Kalçalarımı okşarken, "Bebeğim," diye mırıldanıyordu. Dudaklarından öperken erkekliğinin sertleştiğini hissedebiliyordum.

"Bak... Ben seni seviyorum. Bunu çok sık söylemiyorum, biliyorum. Sevgimi söylemekte, göstermekte çok iyi..."

Liam, sözümü kesip beni koltuğa yatırarak üzerime çıktı. Gözlerimin içine bakarken, "Uzun yoldan gidelim, Sal," dedi.

Şoför, "Peki efendim," dedikten sonra aradaki bölmeyi kapattı.

Liam, derin derin soluyarak elbisemin düğmelerini çözmeye başladı. Ben de elimi uzatıp onun pantolonunun kemerini açmaya çalıştım ama bana izin vermedi.

Göğüslerimi öperek, "Beni sevdiğini biliyorum," diye fısıldadı. "Bunu sık söylemediğini de biliyorum ama hiç aklımdan çıkarmıyorum. Hatta beni vurduğunda bile beni sevdiğini düşünüyordum."

Bir şeyler söylemeye çalıştım ama buna izin vermedi. Beni ters çevirip kıçımı tokatlamaya başladı. Bu o kadar hoşuma gidiyordu ki sırılsıklam olmuştum. Elbisemi sıyırıp, sırtımı öpüp,

kıçımı okşarken bir anda daha güçlü bir şekilde tokatlamaya başladı. Bu kez dudaklarımdan çıkan iniltiye engel olamadım.

Sırtımı öperken, "Bunu neden şimdiye kadar söylemedin, bebeğim?" diye fısıldadı.

"Kilisede günah çıkarırken bir anda, seni çok sevdiğimi hissettim."

Liam, dilini omuzlarımda dolaştırmaya başladı. "Eee, saygıdeğer Pederimiz sana ne söyledi?"

Tam cevap vermek için ağzımı açarken kıçıma bir tokat daha attı. Kendimi kontrol edebilmek için alt dudağımı ısırdım ama bu işe yaramadı.

"Tanrım, Liam..." diye inledim.

"Hayır, aşkım, Tanrı'yı değil, neden şimdiye kadar söylemediğini sordum."

Dudaklarımı ısırıp derin bir nefes aldım. "Ben, seni kaybetmekten korkuyorum."

Bir an hareketsiz kalan Liam, daha sonra kulak mememi emmeye başladı.

"Aptal karım benim! Sen beni asla kaybetmeyeceksin. Hiçbir şey, beni sana, ruhuna, vücuduna sahip olmaktan vazgeçiremez." Sözleri bitince kıçıma sert bir tokat daha attı.

"Ben..."

"Şşşş... İtiraflarını sonraya sakla aşkım, sana bir şey vereceğim. Hatta birden fazla şey vermeyi düşünüyorum." Bu sözleri söylerken sürekli kıçımı tokatlıyor, bu, onun altında zevkle inlememe neden oluyordu.

"Acıyor mu, aşkım?"

Bir inilti kopardım. Kıs kıs gülerek beni birkaç kez daha tokatladıktan sonra üç parmağını sırılsıklam olmuş cinsel organıma soktu.

"Sırılsıklam olmuşsun. Seni cezalandırmamdan zevk alıyorsun, değil mi?" derken parmaklarını içimden çıkarıp beni kucağına oturttu.

Dudaklarından öpüp elimle sertleşmiş erkekliğini okşarken, "Sadece yatakta. O da her zaman değil," diye mırıldandım.

"Dizlerinin üzerine çöküp erkekliğimi o güzel ağzına almanı istiyorum."

Burnunu öperken cilveli bir sesle, "Ya hayır dersem?" diye sordum.

"O zaman ben de sana arkadan sahip olurum. Buna bayılıyorsun."

"Sen de öyle. Bu cezadan çok, ödül gibi bir şey," deyip yere diz çöktüm ve onu ağzıma aldım.

Saçlarıma asılan Liam, "Tanrım!" diye inledi.

Saçlarımı bırakmadan önce birkaç kez ağzımın içinde gidip geldi, sonra beni yukarıya çekip pencereye dayadı.

LIAM

Karımı seviyorum. Onun, Tanrı'nın bana armağanı olduğuna inanıyorum ama...

"Bu lanet olası şeylerin tümünü satın aldığına inanamıyorum." Şarap şişesini alıp en az yirmi tablonun saçılmış olduğu yatak odamızda yere, karımın yanına oturdum.

"O korkunç yerde saatlerce oturmak zorunda kalsan sen ne yapardın?" Isırdığı çileğin suyu dudağının kenarından süzülüyordu. Hemen ona doğru eğilip dilimle temizledim.

Elinin tersiyle ağzını silerken, "Sağ ol ama bir peçete de iş görürdü," dedi.

"Evet, ama o zaman senin tadına bakamazdım." Sırıtıp kâseden bir çilek aldım. "Sen bana âşıksın, unuttun mu yoksa?"

"O araba yolculuğu hiç de iyi bir fikir değilmiş meğer."

"Yalancı. Arabada sevişmek asla kötü bir fikir olamaz. Senin de en az benim kadar zevk aldığını hatırlatırım ayrıca."

Melody, konuyu değiştirerek en yakınımızdaki tabloyu işaret etti. "Neyse, sence bu tablo ne ifade ediyor?"

"Duşta seks yapan iki kişi görüyorum."

"Bu soyut bir tablo, ahmak." Bir kahkaha attı.

"Ben de soyut olarak duşta seks yapan iki kişi görüyorum," diye mırıldanarak karımı kendime doğru çektim.

"Sanırım gelecek hayalini dile getiriyorsun ama benim hayalim bir köpük banyosu." Gülümsedi.

Onun gülümsediğini görmeye bayılıyordum.

"O zaman hayalini gerçeğe dönüştüreyim, aşkım," deyip ayağa kalktım ve onu kucağıma aldım.

Karıma gerçekten aşığım.

6

"Alt basamaktan yukarı bakmak işe yaramaz. Kendinizi basamakları çıkmaya zorlamanız gerekir."

—Vaclav Havel

DECLAN

Terapistimiz açıkça, "Cinsel ilişkiye girdiniz mi?" diye sorduğunda bakışlarımı, tırnaklarını incelemekte olan Coraline'a çevirdim.

"Hayır," diye cevap verdim. "Aslında çok yakındık ama..."

"Yapamadınız..."

"Hayır!" Konunun nereye doğru gittiğini görüyordum ve bundan hiç hoşlanmamıştım. "Erkeklik organım gayet iyi çalışıyor, teşekkür ederim."

"O zaman neden ilişkiye giremediniz?"

Coraline, "Çünkü birileri odaya girdi ve bütün hevesimizi kaçırdı," diye yanıtladı.

"Bu ne kadar zaman önceydi?"

"Beş gün önceydi," dedim.

"Ve beş gün boyunca tekrar denemek içinizden gelmedi, öyle mi?" İkimiz de cevap vermedik.

"En son ne zaman biriyle beraber oldunuz?"

"Ben..."

"Yedi ay, iki hafta, beş gün ve üç saat önce," dediğimde Coraline şaşkın bakışlarını yüzüme dikti. Doktor Bell de gözlerinde aynı şaşkın bakışlarla bana bakıyordu.

Arkama yaslandım. "Sayılarla aram iyidir."

Doktor, "Anlıyorum," dedi. "Bunun için endişelenmemin nedeni, sağlıklı cinselliğin evlilikte çok önemli olması. Sizi yakınlaştırır ve aranızdaki buzların çözülmesinde büyük rol oy-

nar. Birbirinizden uzak durma süreniz arttıkça yeniden yakınlaşmanız da zorlaşır. Declan, son yakınlaştığınızda seni, buna iten sebep ne oldu?"

Omuzlarımı silktim. "Elbisesi ona çok yakışmıştı ve dans ederken gözlerimi ondan alamamıştım. Ayrıca çok uzun süredir ilk defa, onu kollarımın arasına almıştım."

"Coraline?"

"Bana eskisi gibi bakıyordu." İçini çekip bakışlarını bana çevirdi. "Bana değer veren bir şekilde."

Elini tutup, "Elbette değerlisin. Sen benim için her şeyden daha değerlisin," dedim.

Elini avuçlarımın arasından çekip, "Bunu söylemekle göstermek arasında büyük bir fark var," diye mırıldandı.

Oturduğum yerde dikleşip, "İşte, bizim sorunumuz bu," diye homurdandım. "Sürekli çaba harcıyorum. Deli gibi çabalıyorum ama o hep geri çekiliyor ve beni geçmişte yaşananlar nedeniyle suçlayıp duruyor. Her şeyi berbat ettiğim dönemler oldu ama hepsi geçmişte kaldı."

"Senin için kalmış olabilir ama benim için kalmadı!"

Doktor Bell, "İstediğin boşanmak mı, Coraline?" diye sorduğunda kalbime bir ok saplanmış gibi canım yandı. Karıma bakacak cesaretim bile yoktu.

Coraline alaycı bir tavırla, "Bu ailede boşanmak, sizin anladığınızdan çok daha farklı bir şeydir, Doktor Bell," dediğinde canım daha da yandı.

Doktor, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Coraline cevap vermedi.

Doktor, "Ben senin boşanmak istediğini düşünmüyorum," dedi. "Sen ona geçmişte sana yaşatmış olduğu acıyı yaşatmak istiyorsun. Senin hissettiklerini onun da hissetmesini istiyorsun. Onun seni sevdiğini biliyorsun ve sen de onu seviyorsun ama öfkelisin."

"Belki de," diyen Coraline suratını astı ve odaya sessizlik çöktü.

Lanet olası herif, saat başına para aldığı hâlde bu uzun sessizliklere izin vermekten hiç rahatsız olmuyordu.

"Öfkeliyim ve kalbim kırık. Öylece gelip büyüleyici gülümsemesiyle bana bakarak her şeyi unutturamaz. O, temiz bir sayfa açıp hiçbir şey olmamış gibi davranmamızı istiyor!"

"Evet, temiz bir sayfa açmak istiyorum. Misafir odasında değil karımın yanında yatabilmek için temiz bir sayfa açmak istiyorum. İlişkimizin yoluna girebilmesi için istiyorum bunu! Bu, olanları unutmak istediğim anlamına gelmiyor. Ben de şu yedi aydır çektiklerimi unutabileceğimi hiç sanmıyorum, Coraline! Acı çekmemi mi istiyorsun? Acı çekiyorum. Çok güzel ve çekici bir karım var ama ona dokunamıyorum hatta onunla konuşamıyorum bile. Evet, çok büyük acı çekiyorum!"

Yerimden kalktım.

"Bugünlük bu kadar yeter, Doktor," deyip klinikten çıktım.

CORALINE

Alyansımla oynarken Doktor Bell, "İncinmiş olduğunu biliyorum, Coraline," dedi. "Ama ya geçmişi unutmalı ya da boşanmaya karar vermelisin. Bu şekilde devam etmen ikiniz için de adil değil."

Onun acı çektiğinin farkında değildim. Her zaman yüzünde bir gülümseme vardı ve gayet mutlu gibi görünüyordu. Aramızdaki bu gerginlik beni de çok ama çok yormuştu.

"Teşekkürler Doktor. Haftaya görüşürüz," diyerek klinikten çıktım.

Arabaya yaklaştığımda şoför, binmem için kapıyı açtı. Declan, başını arkaya yaslamış, gözleri kapalı, hareketsiz oturuyordu.

Yanına oturup elini tuttum. "Temiz bir sayfa."

"Ne?"

"Temiz bir sayfa açmanın zamanı geldi," diye fısıldadım.

Kucağına oturup dudaklarından öperken kocam şaşkın şaşkın, "Temiz bir sayfa," diye mırıldanıyordu.

Kollarını belime sardı. "Tanrım, seni ne çok özlemişim!"

Belki küçük adımlarla ilerleyecektik ama başlama zamanının geldiği kesindi.

7

"İyi şeylere ulaşmak her zaman zordur. Kötü şeyleri elde etmek ise çok kolaydır."

—Konfüçyüs

LIAM

"Lütfen, bana yanlış duyduğumu söyle." Sakin kalmak için elimden geleni yapıyordum ama sanki bugün, tüm dünya bana karşıydı.

Sedric, bardağına konyak doldururken iç çekti. "Korkarım söyleyemeyeceğim, evlat. Büyükbaban Amerika'ya geliyor."

Declan, "Ama büyükbaba, Amerika'dan nefret eder," diye söze karıştı.

Mel, duvara dayanmış, gözlerinde sakinleşmemi söyleyen bakışlarla bana bakıyordu. Üzerimde öyle büyük bir gücü vardı ki beni kolayca kontrol altına alabiliyordu. Ama bu duyduklarımdan sonra güzel gözleri bile pek etkili olamadı. Büyükbabamdan nefret ederdim ve o da benden nefret ederdi.

Aramızda büyükbabamı seven tek kişi olan Neal, gayet mutlu bir ses tonuyla, "Ne zaman burada olacak?" diye sordu. Eğer Neal büyükbabamın yolundan gitmeyi seçmiş olsa büyükbabamın beni çoktan öldürtmüş olacağını biliyordum.

"Burada kalmayacak! O lanet olası bastonunu alsın ve uygun bir yerine..."

"Uygun bir yerime ne yapayım, evlat?" Şeytan, on bin dolarlık takım elbisesi içinde, arkasında üç korumasıyla, annemin açtığı kapıdan içeri girdi.

Babam, Neal, Declan, hatta annem bile, onun sahip olduğu unvanın gerektirdiği gibi saygılı bir tavır takındılar. Şu anda Callahan ailesinin lideri bendim ama kurucusu büyükbabamdı. Ondan önce Callahanlar, sadece sokak serserileriydiler.

Callahan İmparatorluğu'nun kurucusu olan büyükbabam, işe kendisinden çok daha yaşlı ve zeki biri için uyuşturucu kuryeliği yaparak başlamıştı. Günün birinde kendini kaybetmiş, herifi vahşice ortadan kaldırmıştı. Bu, bir savaşın başlamasına neden olmuştu. Büyükbabam, üç konuda çok iyidir; öldürmek, düşünmek ve çalmak. Bir şeyi istiyorsa onu mutlaka elde eder.

"Sanırım, 'uygun bir yerine soksun,' diyecekti." Mel'in sözleri, tüm ailenin donup kalmasına neden oldu. Ben bile ağzımı açamadım.

Ailenin lideri olsam ve güç bende olsa da gelenekler, büyükbabamın karşısında Mel'in yaptığını yapabilmemi imkânsız kılıyordu. Büyükbabam, ailenin liderliğini babama devrederken tıpkı babamın da benimle yapmış olduğu gibi kazancın yüzde beşini alacağına ve her zaman hak ettiği saygıyı göreceğine dair bir anlaşma imzalatmıştı. Sanki kanuni bir iş anlaşması yapar gibi her şey kâğıda dökülmüştü. Aslında normal ve sevgi bağıyla bağlı ailelerde, bu tip şeylerin kâğıda dökülmesine gerek yoktur ama bizim gibi insanların hadlerini bilmeleri için böyle önlemler gereklidir.

Büyükbabam, buruşuk eliyle bastonunu sımsıkı tutarak bir adım attı. Babamı otuz yıl yaşlandıracak ve gri saçlar ekleyecek olursanız, büyükbabamın kopyasını görürsünüz.

Çocukken Declan ve ben büyükbabama, aynaya baktığında kırışıklıkları korkuttuğu için yüzünde hiç kırışık olmadığını söyler, gülerdik. Ama sanırım artık onları korkutamıyordu çünkü yüzü kırış kırış olmuştu.

Büyükbabam, Melody'yi nefret dolu bakışlarla baştan aşağı süzerek, "Sen, şimdi benim soyadımı taşıyan İtalyan kaltak olmalısın," dedi. Yerimden kalktım ama Mel'in oturmamı ima eden bakışlarını görünce tekrar oturdum.

Mel, kararlı adımlarla büyükbabamın yanına gidince korumalar birkaç adım öne çıkma gereği duydular.

"Bana bak yaşlı adam, burası benim evim ve sen sadece lanet olası bir konuksun. Ben sana hiçbir şey borçlu değilim ve eğer sana saygı göstermemi istiyorsan sen de bana saygı gösterecek-sin. Adım Melody. Canın isterse, Bayan Callahan da diyebilirsin ama..." Yüzünü büyükbabama o kadar yaklaştırdı ki neredeyse burunlarının ucu birbirine değiyordu. Boyu ondan daha kısaydı ama giydiği siyah topuklu ayakkabılar, aynı boyda olmalarını sağlıyordu. "Beni bir kez daha kaltak diye çağırmaya yeltenirsen seni gebertirim. Kaç tane koruman olduğu umurumda bile değil!"

Büyükbabamın iki koruması silahlarına davranırken üçüncü de kol ağzına saklamış olduğu bıçağını çıkardı.

İçimden, *lanet olsun*, dediğim anda Melody de silahını çekti. Declan ve Neal geri çekilirken babam da annemi alıp köşeye geçti.

Büyükbabam korumalarına, "Silahlarınızı indirin. İtalyan kaltak..." dediği anda kurşunlar havada uçuşmaya başladı. Korumaların biri göğsünden, diğeri bileğinden, üçüncüsü ise dizinden yaralanıp iskambil kartları gibi yere serildiler.

Neal'ın, "Bu da ne böyle? Ne zaman vurdu bu herifleri? Yemin ederim, bu kız bir Ninja," diye fısıldadığını duydum.

"MELODY. Me-lo-dy. Bu yaşta duyma kaybı yaşaman çok doğal olduğundan sana ikinci bir şans veriyorum." Tabancasının susturucusunu çıkaran Melody, yerde yatan korumalara baktı. "Lütfen, halılarımızı kan içinde bırakmaya bir son verin. Bu yaptığınız çok kaba bir hareket."

Büyükbabam yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle yerde yatan adamlarına baktı. "Utanç verici. Bu ilk günleriydi. Onları bir Giovanni'yle karşılaşacakları konusunda uyarmıştım."

"İyi yapmışsın. Demek yaşlı bir köpeğe bile yeni numaralar öğretilebiliyormuş."

Yeniden olay çıkmasını önlemek için yerimden fırladım. "Karımı test etmek için mi okyanusu aştın sen?"

"Adriana!" diye seslendim ve bir zamanlar çirkin bir ördek yavrusu olan kız içeri girdi. "Bir doktor bul da şu ahmaklara baksın. Sonra da buraya yeni bir halı getirt."

Başını sallayan kız, yerde yatan adamlara yardım ederek onları odadan çıkardı. Büyükbabam, cebinden bir mendil ve piposunu çıkardı. Mendille sandalyeyi sildikten sonra piposunu yakıp oranın sahibi oymuş gibi bir havayla oturdu.

"Kanlı Melody'nin aileme dâhil olduğunu duyunca, onunla yüz yüze bir görüşme yapmak için bu sefil ülkeye yolculuk etmeye değeceğini düşündüm," deyip piposunun dumanını üfledi.

"Bir dahaki sefere Skype kullanmayı dene bence," dedim.

Bana kötü kötü bakıp annemle babama döndü. "Bunu küçükken, eşek sudan gelene kadar dövmeniz gerektiğini çok söyledim ama beni dinlemediniz."

Annem saygı dolu bir sesle, "Dövmek karakteri değiştiremez, Shamus. Ayrıca ben oğlumun karakterinden şikâyetçi değilim," dedi.

"Olmazsın tabii." İçini çekip babama döndü. "Güzel bir karşılamayı hak etmiyor muyum evlat?"

Sedric sadece, "Hoş geldin, Shamus," dedi.

"Büyükbaba..."

Shamus, bana bir kez daha ondan neden nefret ettiğimi hatırlatarak, "Sana bir soru sorulmadığında konuşmaman gerektiğini bilmiyor musun? Küçükken yaşadığın epilepsi krizleri hiç işe yaramamış anlaşılan," dedi.

"Aslında çok faydalarını gördüm çünkü bu ailenin reisi olmamı sağladılar. Saygısızlık etmek istemem ama lütfen sandalyemden kalkar mısın?"

"Doğru ya, tam bir erkeksin sen! Evinin yakılıp yıkılmasına, karısının doğmamış çocuğunu kaybetmesine, ailenin milyonlarca dolar zarara uğramasına izin veren bu erkeği alkışlıyorum. Başarın karşısında saygıyla eğiliyorum, *evlat.*"

Bu sözler Melody'nin yerinden fırlamasına neden oldu ama buna izin veremezdim. Bu, onun kavgası değildi.

Tam büyükbabamdan evimi terk etmesini isteyeceğim sırada Mina, "Bay ve Bayan Callahan," diyerek odaya daldı. "Toplantı için gitmemiz gerekli. Senatör..." Gözleri halıdaki kan lekelerine takılınca kız, sözlerine devam edemedi.

"Biz birazdan çıkıyoruz, Mina. Gidebilirsin." Başımı çevirip ona bakmaya bile gerek görmedim.

Kapı kapanınca, "Ben ve ailem gitmek zorundayız," dedim. "Önerim..."

Shamus, bir kez daha sözümü kesti. "Güzel, ben de geliyorum. Kimse beni görmeyecek olduktan sonra bunca yolu gelmiş olmamın ne anlamı var?" Ayağa kalkıp piposunun dumanını yüzüme üfledi.

Kapıya doğru yürürken Mel'in yanında durup koluna girmesi için kolunu ona uzattı.

Mel, "Denize düşmüş olsam bile bu kolu tutmamayı tercih ederim," dese de büyükbabam onu, koluna girmeye zorladı.

"İsteyip istemediğini sormadım, tatlım. Düşmanca davranmana gerek yok. Biz bir aileyiz," dedi ve ikisi kapıya doğru yürüdüler. O da tüm Callahan erkeklerinin sahip olduğu büyüleyiciliğe sahipti ve bu beni deli ediyordu.

Mel, duygusuz bir sesle, "Bana iki kez kaltak dedin," dedi.

Büyükbabam göz kırparak, "Eminim çok daha beterlerini de duymuşsundur," diye gülümsedi.

Mel'in yüzündeki ifade beni endişelendiriyor. Karım, büyükbabamdan nefret etmiyor.

Sedric, bir taraftan ne söylemesi gerektiğini düşünürken kapıya doğru yürümeye başladı. Ama karşınızda Shamus Callahan varsa ne söyleyeceğinizi bir türlü bilemezdiniz. Annem yanağımdan öpüp onları takip etti. Odayı temizlemek için görevliler gelene dek hepsi odadan çıkmıştı.

Kalan konyağımı bitirdim ve ben de ailenin geri kalanını takip ettim.

MELODY

Arabadan inip, "Liam nerede?" diye sordum. Tam yarım saattir gelmesini bekliyordum ve hergele henüz görünmemişti bile.

İsimlerini öğrenmek zahmetine katlanmadığım hizmetliler, dışarıda dizilmiş, bekliyorlardı. Biz ayrılana dek garaj yolunda beklemeleri gerekiyordu. Hiçbirinin yüzünde sıkılmış gibi bir ifade yoktu. Duygularını yüzlerine yansıtmamayı yıllar süren eğitim sonucu öğrenmişlerdi.

Bir tanesi, "Üzerini değiştirmek için odasına gitti ama uzun süre geçmesine rağmen çıkmadı hanımefendi," dedi.

Öfkeyle, "Hepiniz gidebilirsiniz," diye bağırıp eve girdim. Sorunun ne olduğunu bilmiyordum ama her neyse, o hergelenin bir an önce büyüyüp yetişkin gibi davranmaya başlaması gerekiyordu.

Shamus geldiği andan beri Liam bambaşka biri olmuştu. Shamus'ı tanıyordum. Mafya tarihini az çok bilen biri işlediği cinayetleri, hırsızlıklarını, acımasızlığını bilirdi. Ama biz de ondan farklı değildik. Aynı şeyleri yapıyorduk. Kolay etkilenen biri olmamama rağmen ondan etkilenmiştim ama bu, bana saygısızca davranmasına izin vereceğim anlamına gelmiyordu. Shamus, tehlikeli, kibirli hergelenin tekiydi. Hayatı boyunca yaptıklarıyla kazandığına inandığı saygıyı istiyordu ama ben, o bana saygı göstermedikçe ona saygı göstermeme konusunda kararlıydım. Sonuç olarak o, sadece benim evimde bir konuktu.

Odamıza girdiğimde Liam'ın giyinme odasından gelen müzik sesini duydum. Liam'ın giyinme odası da en az benimki kadar büyüktü. Giyimine özen gösterir ve pahalı takım elbiseleri çok severdi.

Kocam, odanın karşı duvarındaki siyah kuyruklu piyanoyu çalıyordu.

Yanına gidip onu saçlarından yakaladım ve bana bakmaya zorladım. "Bekletilmekten nefret ederim, Liam."

"O zaman bekleme. Git, büyükbabama söyle, seni o götürsün."

Saçlarını bırakıp kucağına oturdum. "Son derece pasif agresif bir tavır. Tanrı aşkına, sana neler oluyor?"

İçini çekip beni kendisine doğru çekti ve dudaklarımdan öpmeye başladı. Ben de ona karşılık verdim.

Sonra ondan uzaklaşıp, "Bu olayda seksi kullanamayacaksın. Büyükbabana haddini bildirmekten çok hoşlandığımı itiraf etmem gerek ama doğrusunu istersen, ona nasıl davranmam gerektiğini bilemiyorum," diye itiraf ettim.

Beni tekrar kendine doğru çekti ve başını omzuma dayadı. "Ondan nefret ediyorum."

"Bu çok belli zaten. Ama neden?" Ondan bu derece nefret etmesi için elle tutulur bir neden olmalıydı.

Onun bu şekilde acı çekerken bana sığınması çok hoşuma gidiyordu. Nasıl bu sevgi dolu çifte dönüştüğümüzü bilmiyordum ama her geçen gün ilişkimiz daha da güçleniyor ve o daha da ruhuma işliyordu. Her ne kadar bir yanım bu durumdan endişelenmeye devam ediyorsa bir yanım da bu durumdan çok hoşlanıyordu.

"Shamus, her zaman en güçlünün hayatta kalacağı fikrini benimsemiştir. Babamın buraya taşınmak istemesinin bir nedeni de benim hastalıklı bir çocuk olmamdı. Bir kez, ailece İrlanda'ya, onu ziyarete gitmiştik. Beni baştan aşağıya süzdü ve, 'Ormandaki hayvanlar, yavruları hastalıklıysa onları kendileri öldürürler,' dedi. Bu sözler üzerine babamla bir kavgaya tutuştular. Daha doğrusu babam bağırırken o, yüzünde bir gülümsemeyle sandalyesinde oturup piposunun dumanını savuruyordu. Babama, eğer beni ortadan kaldıramayacak kadar güçsüzse bu işi memnuniyetle yapabileceğini söyledi. Onun konumundaki bir adamın benim gibi bir oğlu olmasının kabul edilemeyeceğini, Neal'a sahip olduğu için şanslı olduğunu ve isterse Declan'ı da oğlu gibi yetiştirebileceğini ekledi."

Yüzünü avuçlarımın arasına alarak sevgi dolu bakışlarla gözlerine baktım. "Ama sen hayatta kaldın ve en güçlü sensin."

Elimi tutup öptü. "Shamus, her şeyin kendi istediği gibi yapılmasını ister. Babamın yerine Neal'ın geçmesini istedi ve babam bunu reddetti. Aslında bu, onu ilk reddedişi de değildi. Büyükbabam, annem safkan İrlandalı olmadığı için babamın onunla evlenmesine de karşı çıkmıştı."

"Ben safkan İtalyan'ım ama bütün İrlandalıları..."

Sırtımı okşayan elini aşağılara doğru kaydırarak, "Biliyorum aşkım. Sen tam bir sert çocuksun," diye mırıldandı.

"Evelyn, Neal'ı çok genç yaşta doğurmuştu, değil mi?" Hesaplarıma göre Evelyn on altı ya da on yedi yaşında olmalıydı.

"Evet, bizler doğduğumuzda da çok gençti. Büyükbabam, annem hamile kaldığında deliye dönmüş, babamın bunu, onu evlenmelerine razı etmek için kasıtlı yaptığını söylemiş. Babam, Shamus'ın hayattaki tek oğlunun, kendi seçimi olmayan biriyle evlenmesine izin vermeyeceğinin farkındaymış. Ama annem hamile kalınca Shamus'ın eli kolu bağlanmış. Biliyorsun, bizler iyi birer Katoliğiz."

Kucağından kalkıp, "Aynı zamanda da su katılmamış aptallarsınız," dedim. *Tá tú ar leathcheann.*

"Sen beni seviyor musun, benden nefret mi ediyorsun? Bir an önce kararını vermezsen şimdi kamçıyı getireceğim, haberin olsun güzel karıcığım," diyen Liam da ayağa kalktı.

"Kamçıyı mı? Sen nasıl sapkın bir şeyin peşindesin, Callahan?" dediğimde beni sertçe çekip sırtımı aynaya yasladı.

Gözleri şehvetle kısılan kocam, dudaklarımdan vahşice öpmeye başladı. "Öğrenmek ister misin? Bu giyinme odasında senin için ne sürprizler sakladığımı ancak Tanrı bilebilir."

Ona iyice yaklaşıp bedenimi bedenine bastırdım. "Yani bu pahalı gri takım elbiselerin arkasında Chicago Bulls amigo kızlarının giysilerini mi saklıyorsun? Yoksa çoraplarının arasında erotik bir rahibe giysisi mi var?"

Gözleri şaşkınlıkla büyüdüğünde sırıttım.

"Fantezilerini sonraya sakla, aşkım. Şimdiden çok geç kaldık," diyerek giyinme odasından çıktım.

Arkamdan, "Hiç değilse bir kerecik o güzel kıçını görseydim, bebeğim," diye bağırınca dönüp ona hareket çektim.

LIAM

Olivia, kalabalığa, "Çoğunuzun beni tanımadığını biliyorum," dedi. "Çoğunuzun sizlerden çok farklı bir hayatım olduğunu, şanslı doğanlardan olduğumu düşündüğünüzü de biliyorum. Sizlere bu düşüncelerinizi değiştirebilecek bir hikâye anlatmak istiyorum. Size, son derece naif, gerçek dünyanın nasıl bir yer olduğundan habersiz bir üniversite öğrencisinin hikâyesini anlatacağım. Kızın babası, sürekli yatağının altında canavarlar arayan, ona masallar okuyan, kızının güvende olması için elinden gelen her şeyi yapan bir adamdı. Ama ne yazık ki dünya, bazen bu resimdeki kadar tozpembe olmayabiliyor. Ailesinin gözü gibi baktığı, sakınıp kolladığı değerli kızları bir anda bir tecavüz kurbanına dönüşebiliyor. Bu gerçeği saklamak için elimden geleni yaptım çünkü bu yeni kimliğim, taşıyamayacağım kadar ağırdı. Hatta dün geceye kadar babama bile başıma geleni anlatamamıştım. Babam, beni yaşlı gözlerle dinledi ve bana sımsıkı sarılarak, 'Ben başkan olduğumda tecavüz suçunu zaman aşımına uğratan hükümler yürürlükten kaldırılacak,' dedi."

Olivia'nın sözlerini büyük bir dikkatle dinleyen kalabalıktan alkışlar ve çığlıklar yükseldi. Bir anda patlayan flaşlardan gözlerim kamaşmıştı.

"İnsanlar bana, neden babamın bu iş için en uygun aday olduğunu düşündüğümü sorduğunda, aklıma dün gece yaşadığım anlar geliyor. Babamın bana sımsıkı sarılıp adalet için savaşacağına söz verdiği anlar. Babam, benim için olduğu kadar bu ülkedeki insanlar için de savaşacak. O, harika bir adamdır ve sizin desteğinizle harika bir başkan olacak." Senatör Cole-

men, o politik zırvalarını anlatmaya başlamadan önce bir kez daha kızına sarıldı.

Daha sonra Neal da *New York Times*'ta mükemmel bir baş sayfa resmi oluşturacağından emin olduğum, sevgi dolu bir gülümsemeyle karısına sarıldı.

Büyük resmi tamamlayan figüranlar gibi sahnede dururken karıma, "Gayet iyiydi," diye fısıldadım.

"Bence de. Hepsi onu sevecek ve sevmeyenler de bir tecavüz kurbanına acımasız davrandıkları için okları üzerlerine çekecekler."

İşte, benim karım. Her zaman büyük resmi görür.

Senatör Colemen, çevre kirliliğini nasıl önleyeceğine, işsizlik oranlarını nasıl düşüreceğine, sınırlarımızın güvenliğini nasıl sağlayacağına dair tüm başkanların yaptığı klişe konuşmasını yaparken, bizler de saatlerce sahnede etrafa gülümseyip el sallayarak bekledik.

Üst kattaki özel odalara çıkma zamanımız geldiğinde, yemek masasının başındaki sandalyeye oturmuş tabağındaki eti kestiğini görene dek Shamus'ın varlığını unutmuştum. Arkasında öncekilerden daha güçlü görünen iki koruma bekliyordu ve adamlar karıma, şehvet ve korku karışımı bakışlarla bakıyorlardı.

Yanlış kişiden korkuyorsunuz, hergeleler!

Mel'in elini tuttum ve karşısına oturmadan önce sandalyesini çekip karımın oturmasına yardımcı oldum.

Shamus, "Demek büyük planınız bu, öyle mi? Bu ahmağı başkan yapmak," dedi ama ben cevap vermek yerine konyağımdan bir yudum aldım.

Mel nazikçe, "Yemek masasında iş konuşmayız," derken gözlerinde beliren bakış, belki de korumaların ona karşı duyduğu korkuda haklı olduklarını düşünmeme neden oldu.

İlişkimiz yeni bir aşama kaydetmişti. Artık birbirimizin gözlerine bakıp düşüncelerimizi okuyabiliyorduk.

"Şirinlik yapma Giovanni, bu sana hiç yakışmıyor." Yaşlı bir domuz gibi sırıtıp Olivia'ya döndü. "Gerçekten tecavüze uğradın mı yoksa sempati toplamak için yalan mı söyledin?"

Olivia, çekingen bir tavırla, "Evet, efendim..." diye söze başladı.

Ama Shamus, onun sözünü kesip gözdesine dönerek, "Neal, sanırım bu işin icabına bakmışsındır, değil mi?" diye sordu.

Neal bir süre ne söyleyeceğini düşünürmüş gibi sustu. "Aslına bakarsan Olivia, bu işin icabına kendisi bakmayı tercih etti, büyükbaba."

Shamus daha sonra dikkatini Coraline'a yöneltti. "Güzel saçlar. Ne zamandan beri lezbiyensin?"

Shamus ortalardayken konuşmaktan kaçınan Declan ve Coraline bir ağızdan, "Hiçbir zaman," dediler.

Tabağındaki kuzu etinden bir parça daha kesen Shamus, lokmasını ağzına götürüp yavaş yavaş çiğnedi. "Ne yazık ki aile geleneklerimizin hiç umursanmadığını görüyorum."

Yaşlı bir adam için oldukça cesurca yorumlar yapıyordu.

Evelyn, ağzındaki lokmayı yutup, "Bizimle ne kadar kalmayı planlıyorsun, Shamus?" diye sordu.

"Canım ne kadar isterse." Babamın bıçağı tutan elinin kasıldığını gördüm ama annem, hemen uzanıp onu tuttu. Doğrusu tutmamış olmasını tercih ederdim.

Mel, "Buraya onca yoldan beni görmeye geldiğini söyledin ama ikimiz fazla sohbet edemedik," diye söze karıştı. "Burada ne kadar kalacağın umurumda değil. Benim aklımı kurcalayan soru, neden burada olduğun."

Shamus bir kahkaha attıktan sonra yavaş yavaş ağzındaki lokmayı çiğneyip yuttu. "Erkek olmaman çok yazık. Sana daha fazla saygı duyardım."

Mel'in, "Senin de nezaket kurallarına aldırmıyor olman çok yazık. Şimdi sorumu cevapla yoksa ben cevabı almayı bilirim," demesi Shamus'ın bir kahkaha daha atmasına neden oldu.

"Asla gelemeyeceğin bir konum için gerçekten büyük çaba harcıyorsun. Bir kadın asla mafya patronu olamaz. Her zaman bir kancık olarak kalacaksın. Bütün kadınlar kancıktır aslında ama en azından torunumun damarlarında bir damla da olsa İrlanda kanı bulunan bir kancık bulmasını isterdim." Bu sözlerin, Mel'in öfkeyle ayağa fırlamasına neden olacağını düşündüm ama karım sadece büyükbabama baktı.

Benden çok daha sakin olduğunu gösteren bir ses tonuyla, "Ailenin standartları sürekli daha da düşüyor. Damarlarında yarı İrlanda kanı taşıyan bir gelinin bile senin için yeterince iyi olmadığını duymuştum."

Davetsiz bir şekilde evime gelmişti ve hepimize hakaretler yağdırıyordu. Sanki onun kanından değilmişiz gibi bizimle bir hiçmişiz, ayakkabısının altına yapışmış pislikmişiz gibi konuşuyordu. Shamus tam bir domuzdu. Ağzını her açtığında, çenemi kapalı tutmak için gösterdiğim çabadan çenem ağrımaya başlamıştı.

"Haksız olduğumu düşünmüyorum. Eğer oğlum benim seçtiğim kişiyle evlenseydi, eminim hastalıklı, kaz kafalı ve fare gibi oğulları olmayacaktı. Ama ne yazık ki sözlerim bir kulağından girip diğerinden çıktı."

Kaz kafalı Neal, fare Declan ve hastalıklı da bendim.

Çocukluğumuzdan bu yana, bize bu isimleri benimsetmişti ama hep kaz kafalıyı, fare ve hastalıklıya tercih ettiğini söylerdi.

Babam öfkeyle, "Catharine Briar'la evlenmektense ölmüş olmayı yeğlerdim," diye bağırdı.

Bu sözler Shamus'ı kızdırmış olmalı ki yüzü kızardı ve, "Belki de ölmüş olsan daha iyi olurdu. Bu, beni pek çok dertten kurtarırdı," diye cevap verdi. İçimden bir kalp krizi geçirip masaya yığılması için dua ediyordum.

Mel, "Anlaşılan buraya gelmenin nedeni Briarlar," diye söze karıştı. "Dur tahmin edeyim, Liam'ın onun kızıyla evlenmesini istiyordun, değil mi?"

"Şuna bak, o küçük beynini nasıl da kullanıyor. Keşke aynı şeyi Natasha Briar'ı o akıl hastanesine tıktırırken de yapsaydın."

Aklımdan noktaları birleştirmeye çalıştım. Bildiğim kadarıyla Briar ailesi kayda değer herhangi bir şeye sahip değildi ama yine de bu yaşlı domuz, ailesinin o aileyle birleşmesi konusunda takıntılıydı.

"Bu, torununun fikriydi. Bana kalsa, o sürtüğü gebertirdim. Hatta kilisede neredeyse bunu yapıyordum."

Mel'in kendisine nasıl böyle hâkim olabildiğini anlamakta zorlanıyordum.

Shamus bu kez bana döndü. Başını havaya kaldırıp bana bir pislikmişim gibi baktı.

"Bunca insan arasında nasıl olup da ikinizin patron olduğunu hiç anlayamıyorum. Sen Liam, hiçbir zaman başarılı olamayacaksın. Erkek olmaya çalışan hastalıklı bir çocuktan başka bir şey değilsin. Sanırım, senden daha erkek biriyle evlenmeyi tercih etmenin nedeni de bunu biliyor olman."

Tıpkı babam gibi yemek bıçağını kaptığım sırada Melody masanın altından bacağıma bir tekme attı.

"Artık aranızdan ayrılma zamanım geldi. Zavallı yaşlı kemiklerimin dinlenmeye ihtiyacı var," diyen Shamus, bastonundan destek alarak sandalyesinden kalktı. "Sizlere iyi akşamlar."

"Baba." Shamus'ın arkasından seslenen Sedric, bu sözü sanki silah zoruyla söylemişti.

Shamus, olduğu yerde durup döndü ve oğluna baktı.

"Geceyi evimde geçirmeni istemiyorum."

"Ama böyle bir hakkın yok evlat. Çünkü o ev benim. Sahip olduğunuz her şey benim aslında çünkü tüm bunlara benim sayemde sahipsiniz."

Sonra kapıdan çıkıp gitti.

MELODY

Uzun süre kimse konuşmadı. Her geçen dakika, içimdeki Shamus'ı öldürme arzusu daha da büyüyordu. Onun masanın başındaki sandalyede oturduğunu gördüğümde onu gebertmemek için kendime zor engel olmuştum. Ne de olsa bu yaşlı bunak, benim sorunum değildi. Benim uğraşmam gereken aile sorunları yeterince fazlaydı.

Shamus çıktıktan bir süre sonra Liam, öfkeyle tabağını alıp kapıya fırlattı.

"Onun defolup gitmesini istiyorum!" diye bağırdı. "Nasıl gideceği umurumda bile değil. Bildiğim tek şey, bir an önce bu herifin İrlanda uçağına binmesi gerektiği."

"Liam," diye fısıldadım ama bana cevap vermedi ve nefes alamıyormuşçasına sandalyesini masadan uzaklaştırıp, masadaki konyak şişesini kapıp kafasına dikti.

O sırada içeri giren Mina endişeli bir sesle, "Bay ve Bayan Callahan, size evinizde olmadığınızı hatırlatmam gerek," dedi. "Her yerde kameralar var ve bir politikacıylasınız. Kapıdan her çıkanın arkasından Ramboluk etmemelisiniz."

Coraline, "Binayı satın alalım o zaman," diye araya girdi. Mina, sabretmekte zorlanıyormuş gibi derin bir nefes alıp Senatör Colemen'ı alarak odadan çıktı. Liam'ın yanına gidip elimi omzuna koydum.

"Ben son derece medenice davrandığımızı düşünüyorum. Sence de öyle değil mi, Liam?"

Liam bir süre gözlerini odada dolaştırdı. "İnsanlar sürekli bizi göz hapsinde tutmasalar dünya çok daha güzel bir yer olurdu."

Olivia, "Siz ikiniz de..." diye söze başladı ama sanırım kendisinin de elini kana buladığı aklına geldiği için cümlesini tamamlamadı. Eğer bir suç ailesinin ferdiyseniz hiç kimseyi yargılayamazsınız. Hepimiz burada olmayı kendimiz seçtik.

"Karım ve benim için gece burada sona eriyor," diyen Liam, yanıma gelip sandalyemi çekti ve el ele odadan çıktık.

Binanın, tüm araçların park etmiş olduğu arka kısmına yürüdük. Monte ve Fedel, en öndeki iki arabanın içinde beklerken, Eric'in ölümünün ardından Liam'ın sağ kolu olan Dylan arkadaki arabadaydı.

Arka koltuğa geçtiğimizde Liam kravatını gevşetip arkasına yaslanarak derin bir nefes aldı.

Kendi kendine, "Büyükbabamı öldürmem gerek," diye mırıldandı. "Ama eğer böyle bir şey yaparsam bu savaş ilan etmek anlamına gelir. Yarın gelecek bir ton malımız varken İrlandalıların göz bebeğini ortadan kaldıramam. O da bunun farkında. Ülkeye öyle çok para sokuyor ki şu ana dek onu kral yapmamış olmalarına şaşıyorum. O, kelimenin tam anlamıyla dokunulmaz."

"Bence zırhın ardındaki gerçek adamı görmeyi başarabilirsek dokunulmaz olmadığını da görürüz. Dokunulmaz olmak, bizim gibi insanların diğerlerini sindirmek için uydurduğu bir yalandan başka bir şey değil. Herkesin bir yumuşak karnı vardır. Onun hakkından geleceğiz, sana söz veriyorum. Bizlerle bu şekilde konuşması yanına kalmayacak."

Elimi tutup dudaklarına götürdü. "Sen ne zamandan beri bu kadar sakin ve mantıklısın?"

Bu durumdan ne kadar hoşlandığımı düşünmekten bile nefret ederken bunu itiraf etmem beklenemezdi elbette. "Ne demek istediğini anlamadım. Sana hastalıklı demesini kendime yapılmış bir hakaret saydım. Ayrıca senden daha erkek biriyle evlenmiş olduğunu söylemesi de bana yapılmış bir diğer hakaret."

Liam'ın dudaklarının bütün yüzüne yayılan bir gülümsemeyle kıvrılması beni rahatsız etti. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyor gibiydi.

"Ne?"

Pencereden dışarı bakan Liam düşünceli bir sesle, "Yok bir şey. Senin ailenin eski rakibi olan büyükbabamın, tam da annenin ortaya çıktığı sırada şehre gelmesi sana da biraz garip gelmedi mi?" diye sordu.

"Yoksa sen..."

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Belki de geçen yıl olanlardan sonra büyükbabam, işe geri dönmeyi düşünüyor olabilir."

"Bunu cesedimi çiğnemeden yapamaz," diye mırıldanıp cep telefonumu çıkardım. "Asıl niyetini öğrenene dek güvenli sularda kalmalıyız."

8

"Çocuklar boyama kitabı değildirler. Onları en sevdiğiniz renklere boyayamazsınız."

—K Colemend Hosseini

EVELYN

Ona ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Hayır, aslında bu yalandı. Ne söylemek istediğimi biliyordum, nasıl söylemek istediğimi de... Ama ne yazık ki söyleyemiyordum. Çünkü bu doğru olmazdı. Liam ve Melody'nin davranışları beni rahatsız etmedi hatta mutlu bile oldum. Doğru bildiğim ahlaki yargılarım, onarılamaz şekilde yıkılmış gibi görünüyor ama bu da umurumda değildi. Sedric'le evlendiğimde, nasıl bir hayatın içine girdiğimi biliyordum ama kendimi bunun dışında tutabileceğime inanmıştım. Ama sonradan bu hayatın, insanın içinde var olan tüm iyiliği çekip aldığını anladım. Etrafın bunca kötü insanla çevriliyken nasıl iyi kalabilirsin ki? Ben kimseyi öldürmedim ama iki kez intikam istedim ve Sedric, isteğimi yerine getirdi.

O, yatakta uzanırken, "Ne yapacaksın?" diye mırıldandım. Tıpkı güzel bir ziyafet çekmiş şişman bir kedi gibi uzanmış, gözlerini tavana dikmişti. Ben Sedric'in gözlerindeki bu bakışları gayet iyi tanıyordum. Bir şeyler yapmayı planlıyordu, kötü bir şeyler...

Ayakkabılarımı çıkarırken, "Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim bile yok," dedi. Bu ayakkabılar Melody'nindi. Nedenini bilmiyorum ama bir anda sanki aklını kaçırmış gibi dokuz yüz dolarlık Jimmy Choo marka ayakkabıları, sadece beyaz oldukları için yakmaya karar verdi. Ayak numaramız aynı olduğundan ve ben tam bir ayakkabı hastası olduğumdan memnuniyetle bana vermesini kabul ettim. Ama lanet olası

ayakkabılar sanki sadece onun ayağına uygun yapılmışlar gibi ayaklarımın canına okuyorlar.

"Çok kötü bir yalancısın. Tanrı'ya şükür, seni sürekli göz hapsinde tutuyorum," deyip bir kahkaha attım ve kocamın üzerine çıktım.

"Hayır, ben çok iyi bir yalancıyım ama sen yalan detektörleriyle doğmuşsun."

"Üç oğlan, hatta seni de sayarsam dört oğlan yetiştirdiysen bu çok gerekli bir özellik." Güldü ama cevap vermedi.

"Sedric, neyin peşindesin?"

"Şşşş..." deyip beni kollarının arasına aldı.

Öylece hareketsiz durup bana sımsıkı sarılmasına izin verdim. O hep böyle yapardı. Yapacağı şey nedeniyle onu asla affetmeyeceğimden korkar gibi bana sımsıkı sarılırdı ama ben onu her zaman affederdim. Ne yaparsa yapsın, onu hep affettim.

Orada, birbirimizin kollarında öylece uzanırken kendimi on altı yaşında gibi hissettim. Bir anda beyaz atlı prensini gördüğünde dizlerinin bağı çözülen o geveze, her şeyi bilen, gözü pek yeni yetme kız oldum.

Kendi kendime gülümsediğimi gören Sedric, "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiç," dedim ve Sedric bir anda beni çevirip sırt üstü yatırdı.

Gözlerimin içine bakarken gözlerinin içi gülüyordu. "Bu kadar komik olan nedir diyorum sana, kadın."

Dik dik ona bakıp, "Hiç dediysem hiçtir," dedim.

"Ben sana söyletmeyi bilirim."

"Sedric, dur..." dememe kalmadan bluzumu yırtarak çıkardı. "Aşk olsun Sedric, bu bluz hediyeydi."

"Benim sana vereceğim hediyeyi, bu bluzdan çok daha fazla beğeneceksin." Boynumu öperken bir eliyle sütyenimi çıkardı.

"Gerçekten mi?" diye ona meydan okurken kollarımla göğüslerimi örtmüştüm ama o hemen kollarımı açtı.

Bir eli başımın üzerinde kavuşturduğum kollarımdan göğüs ucuma doğru inerken, "Gerçek olduğunu biliyorsun," diye mırıldandı. Sonra gözlerimin içine bakarak göğüs uçlarımla oynamaya başladı.

"Sedric..."

"Karıma onu çok sevdiğimi göstermenin en güzel yolu ona zevk vermek," diye mırıldanıp yumuşak hareketlerle dudaklarımdan öpmeye başladı. "Ve zevk almak."

O anda odaya dalan Neal'ın, "Baba, Liam..." diyen sesiyle yerimizden sıçradık. "Yüce Tanrım! Ne yapıyorsunuz siz?"

Ben telaşla yastığı üzerime çekip göğüslerimi kapatırken Sedric öfkeyle silahına davrandı.

Bir el ateş etmeden önce, "Sana defalarca odama girmeden kapıyı çalmanı söylemedim mi?" diye bağırdı.

Kurşun Neal'a isabet etmedi ama kapı pervazı parçalandı. "Özür dilerim."

"Hemen defolup gitmezsen yemin ederim diri diri derini yüzeceğim, Neal!"

Başını öne eğen Neal'a gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Tıpkı küçükken bizi aynen bu şekilde yakaladığında yaptığı şeyi yapıyordu.

"Liam dedi ki..."

"Onun ne dediği umurumda bile değil. Hatta dünya yıkılsa bile umurumda değil! Defol odamdan!"

Öyle çok bağırıyordu ki yarın sesinin kısılacağını biliyordum.

"Baba, beni Liam'ın ya da daha kötüsü Mel'in öldürmesindense senin öldürmeni tercih ederim. Bana bir saniye ver, sonra Forrest Gump'tan bile hızlı koşarak buradan gideceğim."

Kahkahamı daha fazla bastıramadım ama Sedric'in öfke dolu bakışları bana dönünce elimle ağzımı kapattım.

Sedric, silahını Neal'ın başına dayamıştı.

"Sedric..."

"Demek Mel veya Liam'dansa benim öldürmemi tercih edersin, öyle mi?"

"Sen beni fazla acı çektirmeden öldürürsün, sonra da annem kıçına tekmeyi basıp öcümü alır. Liam ve Mel ise George Bugs Morgan romanından bir sahne yaratıp beni hayalarımdan tavana asarak öldürürler. Sonra gözlerimi sigarayla yakarlar. Hatta daha sonra Olivia'nın da peşine düşebilirler. Bu yüzden evet, o gözü dönmüş vahşilerden, senden korktuğumdan daha fazla korkuyorum."

Sedric'in yüzü öfkeyle kasılmıştı.

Araya girmem gerektiğini düşünerek, "Neler oluyor, Neal?" diye sordum.

"Aviela DeRosa Chicago'ya gelmiş ve Liam, bunun büyükbabayla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyor. Büyükbabam henüz eve gelmedi ama..."

"Sana hiçbir şey öğretememişim, ahmak herif! Ben ne diyorsam onu yapacaksın! Dışarı!" Sedric her zaman yaptığı gibi Neal'ı kulağından tutup dışarı attı.

"Liam, bir aile toplantısı..."

"Kardeşine, annenle özel bir toplantıda olduğumuzu söyle! Kim bilir, belki Tanrı bize acır da siz üç kaz kafalıdan daha düzgün bir evlat sahibi oluruz!" diyen Sedric, kapıyı Neal'ın suratına kapattı.

Bir çocuk daha mı? Tanrı aşkına, kimiz biz? Abraham ve Sarah mı?

Kapının ardından Neal'ın, "Nee? Sanki bir ömürlük korku yaşadığım yetmezmiş gibi bir de bu mu çıktı?" diye söylenen boğuk sesi duyuluyordu.

Sedric, tekrar yatağa gelmeden önce, "Declan'ın terapistine git ve ona ağla!" diye bağırdı. Sonra bana dönüp, "Bu oğlanın, benim seks hayatıma darbe vuracağını doğduğu ilk ay anlamıştım," diye mırıldandı.

Bir kahkaha atıp onu öptüm. Haklıydı. Çocuklarımızın arasında bizi beraber olurken yakalayan bir tek Neal olmuştu. Diğerleri belki bazı sesler duymuş olabilirdi ama odamıza dalıp özel anlarımızı berbat eden sadece Neal'dı. Çocukken, delikanlı olduğunda, hatta yetişkinliğinde bile bunu yapmıştı.

"Ama onun, bizi diğerlerinden çok daha fazla güldürdüğünü de unutma. Evin komiği hep Neal oldu. Declan, son derece sessizdir. Liam ise..."

"Zeki bir hergele. Kontrol delisi ve babamla yarışacak kadar Tanrı'yı oynama meraklısı," diye sözümü tamamladı.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, Liam düşünen oğlumuz. O kelimenin tam anlamıyla bir satranç ustası. Onu bu kadar çok sevmenin nedeni de bu zaten. Çocuklarımızın hepsinde senden bir şeyler görüyorum. Neal, tıpkı senin bu hayata girmeden önce yaptığın gibi etrafa neşe saçıyor. Declan, senin gibi bir kitap kurdu. Ayrıca iyi bir dinleyici. Sakinlikten hoşlanıyor..."

Gülümseyen Sedric, "Ya Liam?" diye sordu.

"O da senin gibi ne pahasına olursa olsun, istediğini elde etmeye kararlı biri. Evet, zeki, evet kontrol delisi. Hatta evet, Tanrı'yı oynamaktan hoşlanıyor ama sen, onda asla olamadığın kişiyi görüyor ve bu nedenle ona saygı duyuyorsun. İkimiz de eğer Liam ilk oğlumuz olsaydı ve sağlıklı olsaydı, Shamus'ın onu evlatlık almak isteyeceğini gayet iyi biliyoruz."

Sedric, "Ben hastalıklı olmasına rağmen bunu yapmak isteyeceğini düşünmüştüm," diye mırıldandı. "O çocuk, çok büyük mücadeleler verdi. Hastane yatağında yatarken bana, iyileştiğinde hastaneyi satın alacağını ve ilk iş yemeklerin kalitesini düzelteceğini söylemişti. Ona neden yemeklerle ilgili şikâyetini yetkililere bildirmediğini sorduğumda, 'O kadar sözle kaybedecek zamanım yok. Bu işin hemen çözülmesini istiyorum,' demişti. Daha yedi yaşındaydı. On üç yaşına geldiğinde hepsini balığa götürmüştüm. Neal beş, Declan üç balık yakalamış, bense yedi balık tutmuştum."

"Ya o? O hiç yakalayamamış mıydı?" O günleri hatırlamak için kendimi zorladım ama ne yazık ki o dönem benim için hiç yaşanmamış gibiydi.

"Bir tane yakalamıştı. Hastaneden yeni çıkmıştı ve oldukça hâlsizdi. Bir balık yakalayabilmiş olmasına bile şaşırmıştım. Bu tatili, onun biraz temiz hava alıp güçlenmesi için planlamıştım. Çadırlarımızı göl kıyısına kurmuştuk. Sabah uyandığımda Liam'ın ortalarda olmadığını gördüm."

"Sedric!" Omzuna bir yumruk attım.

"Ah! Lanet olası kadın!" diye bağırıp beni kendine doğru çekti. "Sonuçta onu buldum, değil mi? Küçük sıpa botu almış, göle açılmış ve on sekiz balık tutana kadar da dönmemişti. Döndüğünde yarı donmuş durumdaydı. Elleri misina kesikleriyle doluydu. O güne dek, onun kıçına bir tekme atmayı hiç o kadar çok istememiştim."

O gün onu çok endişelendiren bu anı, yıllar sonra gülümsemesine neden oluyordu.

"Hepimizden üstün olma konusunda çok kararlıydı. On balık tuttuğunda geri dönebilirdi ama hergele bizi ikiye katlamadan pes etmedi. Çok pis kokuyordu ama kendisiyle gurur duyduğu belliydi."

"İşte bizim Liam'ımız. Her zaman birinci olmak ister ve ikinciliği asla kabul etmez."

"Evet." Elimi öptü. "Bu nedenle, daha o zamandan işi kimin devralacağını biliyordum. Liam, benim bile önümde eğilmeyi asla kabul etmeyecek bir karaktere sahipti. Neal veya Declan'ın önünde eğilmek zorunda kalırsa birkaç aya kalmaz onları gebertirdi. Neal'ın, kardeşinin patron olması kararımı sorgusuz sualsiz kabul etmesi gerçekten çok iyi oldu."

"Sana benzediği için böyle yaptı. O, bu hayatın insanı değil." Neal'ın komik ve neşeli yanını benden aldığını söylememe gerek yoktu.

"Bence yaptığın en doğru iş Liam'ı Mel'le evlendirmek oldu," diye ekledim. "O kız olmasa Liam, şimdi olduğunun ancak yarısı olabilirdi."

"Bunun hem iyi hem kötü getirileri oldu. Aile ve iş için oldukça iyi bir seçim. Eminim mafya dünyası bu evliliğe ön ayak olduğum için benden nefret ediyordur. O ikisi birbirlerinden besleniyorlar. Ama ikisinin de sürekli birbirine üstün gelme isteği korkutucu. Ayrıca, zaman zaman birbirlerini frenlemeyi de biliyorlar. Shamus olayında, eğer Mel engel olmasa Liam, masada babamı öldürürdü."

Kocamın gözlerindeki gururu görebiliyordum. Oğullarımız artık büyümüş ve onun istediği gibi evlatlar olmuşlardı.

Üçüncü kez ona, "Neyin peşindesin, Sedric?" diye sordum.

Beni öpüp yataktan kalktı. "Babamla ufak bir konuşma yapacağım."

SEDRIC

Her çocuğun hayatında bir an gelir ve ebeveyninin gözlerinin içine bakarak "Yeter!" diye bağırır.

Ben, hep bu anın ne zaman geleceğini düşündüm. Ya da korkusuzca başımı dik tutarak babamın şeytani gözlerine nasıl bakabileceğimi düşündüm. Hepimiz, birilerinden ya da bir şeylerden korkarız. Benim hayattaki en büyük korkum, her zaman Shamus olmuştur. Evin arkasındaki koruluğa doğru yan yana yürürken, içimde ona karşı en ufak bir sevgi yoktu.

İşin başında bulunduğum otuz yıl boyunca, sayılı huzur dolu günüm oldu. Sadece Evelyn'le karşılaştığımda, çocuklarım doğduğunda ve Evelyn bana geri döndüğünde tam anlamıyla mutlu ve huzurlu hissettim kendimi. Ama diğer zamanlarda duyduğum boşluk ve huzursuzluk dayanılacak gibi değildi.

Rüzgâr, ağaçların yapraklarını hışırdatırken Shamus, "Dostça bir sohbete ihtiyacım yok," diye homurdandı.

"Ben de seninle olmaktan mutlu değilim," deyip bir ağaca yaslandım. Koruluğu hiç sevmezdim ama Evelyn, yılda bir kez böyle bir yürüyüş yapıp ağaçların altındaki mezarları ziyaret etmekte ısrar ederdi. Mezar taşlarının biri anneme, diğeri de büyütme şansına erişemediğimiz kızımıza aitti.

"Oğullarının, yaptığım her şeyin içine edeceklerini söylemiştim sana."

Bir süre cevap vermeyip esintinin tadını çıkardım.

Sonra, "Neden geldin, Shamus?" diye sordum.

"Çünkü ölüm yaklaşıyor," diye cevap verdi. Bana döndüğünde elinde bir silah tuttuğunu fark ettim. "Liam'ın bu evliliği yapmasına izin vermekle başımıza nasıl bir bela sardığını bilemezsin. Bizlerin bile uyması gereken kurallar vardır."

"Eğer uymadığım bir kural varsa bu, senin bana uymamı söylememiş olmandandır," dedim. "Yani beni, kendi oğlunu burada, annem ve kızımın gözleri önünde öldürecek misin?"

Kısaca, "Seni değil," diyerek, namlunun ucunu kendisine doğru çevirdi.

Ben henüz onun ne dediğini tam olarak anlayamadan gecenin sessizliği bir silah patlamasıyla bölündü. Babamın bedeni yere düştüğünde, içimde en ufak bir duygu kıpırtısı bile olmadı.

Diz çöküp yüzüne baktım. "Bunu çok daha önce yapmalıydın."

Derin bir iç çekip cep telefonumu çıkardım. Bu durum Liam'ı çok öfkelendirecekti.

9

"Yaşlı adamlar savaş ilan eder ama dövüşen ve can verenler hep gençlerdir."
—Herbert Hoover

LIAM

Neal, içkisini doldururken, "Ne dedin sen?" diye sordu.

Babam, kadehindeki konyağı bir dikişte bitirip, "Büyükbaban, bir dokuz milimetrelikle kendini başından vurdu," diye bir kez daha tekrarladı.

Ağzımı açtım ama belki de ömrümde ilk kez ne söyleyeceğimi bilemedim. Nasıl olup da öyle sakince durup sanki hava durumundan bahsedermiş gibi bir adamın, kendi babasının intiharından bahsettiğini anlayamıyordum. Melody, Neal, Declan ve ben oturuyorduk. Bir süre duyduklarını hazmetmeleri için bekledim.

Melody, babama, "Yani Shamus, evin arkasındaki korulukta kendini vurdu, öyle mi?" diye sordu.

"Galiba bir şeyler ima etmek istiyorsunuz ama yanılıyorsunuz. Her zaman açık bir insan olmuşumdur."

Karım, bacak bacak üstüne atıp ellerini kucağında kavuşturdu. "İyi, o zaman izin ver ben de açık olayım. Onu sen mi öldürdün?"

Babam buz gibi bir sesle, "Bunu planladığımı saklamayacağım ama hayır, ben öldürmedim. O pislik, her zaman olduğu gibi bu hayalimi de yıktı," dedi.

Bir yetişkine dönüşmem için gerekli olan her şeyi bana öğreten babama inanmaz gözlerle baktım.

Declan, çekingen bir tavırla, "Shamus kendisini, kendi canını almayacak kadar çok sever," diye kekeledi.

Sedric, pencereye yürüyüp bir süre dışarıyı seyretti. "Her ne kadar inkâr etsek de hepimiz bir şeylerden korkarız. Sanırım bu işin, Melody'nin annesiyle bir ilgisi var."

Melody, "Benim annem yok," diye atıldı.

"Her neyse. Shamus'ın son sözleri, 'Liam'ın bu evliliği yapmasına izin vermekle başımıza nasıl bir bela sardığını bilemezsin. Bizlerin bile uyması gereken kurallar vardır,' oldu. Bu kadın her kimse Shamus ondan, kendi canını alacak kadar korkuyordu."

Neal, "Hiçbir şey anlamıyorum," diye homurdandı. "Aramızda, kafasında yüzlerce soru işareti olan tek kişi ben değilimdir herhâlde."

Evet, yalnız değildi ve şu anda aklımda ağabeyiminki kadar çok soru işareti olması, beni öfkeden deliye döndürüyordu.

"Yeter!" diye bağırdım. "Uzun zamandır bir bilinmezlik içindeyiz. Artık cevap istiyorum. Kim bu kadın? Ailemizden ne istiyor?"

Melody, yerinde doğrulup babama döndü. "Shamus, buraya geldiğinde iki şey yaptı. Birincisi hepimize hakaretler yağdırmak ikincisi ise senin Catherine Briar'la evlenmen gerektiğini söylemek."

Declan, "Briar ailesiyle ilgili biraz araştırma yaptım," diye söze karıştı. "Küçük bir İrlanda gangster çetesi olmaları dışında bir şey bulamadım. Ekstazi ve diğer ikinci sınıf uyuşturucular satan, bizim yanımızda adlarının anılması bile mümkün olmayan bir aile."

"Bu önemli değil." Mel'in gözlerine baktım. *O da benim düşündüğümü mü düşünüyor?* "Shamus, bu konuda nefes harcadıysa demek ki bu Briarlar bir şekilde önem taşıyor. Onlara ulaşmalıyız. Ancak bu şekilde eksik parçaları tamamlayabiliriz."

Neal, "Tek sorun, sizin Natasha'yı tımarhaneye tıktırma-

nızın ardından ailenin ortadan yok olması. O zamandan beri onlardan kimseyi gören olmamış," dedi.

Mel ve ben bir ağızdan, "O zaman işinizi yapın ve onları bulun!" diye bağırdık.

Declan, ümitsizce başını salladı ve Neal'la birlikte odadan çıktılar. Kapı kapandıktan sonra babama dönüp aslında cevabını bildiğim soruyu sordum. "Onu gerçekten öldürecek miydin?"

Babam cevap vermedi ve pencereden dışarı bakmaya devam etti. "Siz ikinizin çözmeniz gereken bir gizem ve benim de defin işlemlerini gerçekleştirmem gereken bir babam var."

"Yani o piçi gerçekten gömecek misin?"

Babam kapıdan çıkmadan önce, "Kırk dördüncü kural," dedi.

Melody, bir cevap beklercesine bana bakıp bir kaşını kaldırdı.

"Kural 44: Aile ailedir. Beğensen de beğenmesen de."

Karım bir kahkaha atıp, "Eğer böyle bir kural benim için de geçerliyse içeriğinde bir takım değişiklikler yapmam gerekecek," dedi.

"Senin ailenin tüm bireyleri öldüler."

"Kural 171," deyince bu kez soru sorar gibi bakma sırası bana geldi.

"Açıklaman gerekecek."

Kötü kötü sırıttı ve beni yanağımdan öptü. *"Kural 171: Erkekler de aileden sayılır.* Bu kuralı seni tanıdıktan sonra koydum."

"En güzel kurallardan biri," deyip gülümsedim ve, "İçimde kötü bir şeyler olacağına dair güçlü bir his var," diye ekledim.

"Benim de."

Gerçekten de tıpkı düşündüğüm gibi şeytani bir şeyler bize doğru yaklaşıyordu. Hem de büyük bir hızla...

10

"Eskiden insanları para için öldürürdüm ama bugün bunu hayatta kalabilmek için yapıyorum."

—Jennifer Estep

FEDEL

İnsanlar, benimki gibi bir hayat sürenlerin kafayı yemiş orospu çocukları olduklarına inanırlar. Ben, her zaman başlarını yukarıda tutan, cep telefonlarıyla konuşan ve iyi insanlarmış gibi davranan kalabalıkları izlemekten zevk almışımdır. Gerçekte iyi insanlar olmadıklarını bilirim. Gerçek anlamda iyi olan, bulunması zor kişiler, iyi olduklarını düşünmezler. Onlar, diğer herkesin yaptığını yaptıklarına inanırlar. Gerçek şu ki dünya nüfusunun yüzde doksan dokuzu asıl kimliğini saklar. Kendimizi doğru olanı yapmaya zorlarız çünkü istediğimizi yaptığımız takdirde karşılaşacağımız sonuçlardan korkarız.

Ben de bu yüzde doksan dokuzdan biriyim. Kendi kendime bile yalan söylerim. Babam Tek Gözlü Gino'nun geçimimizi nasıl sağladığını biliyordum. Onu, sadece doğum günlerimde ve özel günlerde görürdüm ve ben onun gibi olmamaya kararlıydım. Annemin onun kanlı gömleklerini yıkadığı her seferde içimdeki iğrenme biraz daha artardı. Onun gibi olmak istemiyordum. Onun hayatını istemiyordum. Hiç kimsenin kıçını yalamak istemiyordum.

Günün birinde eve tekerlekli sandalyeyle geldi ve bana bundan böyle kendisinin yerine benim çalışacağımı söyledi. Gino, Orlando'ya çok sadıktı ve sanırım Orlando da onu seviyordu. Babam bacaklarını kaybettiğinde Orlando, ona sadakatini gösterme şansı verdi ve Gino beni kurban etti. Onun yerini alacaktım, böylece kimse onun sadakatsiz bir fare olduğunu düşünmeyecekti.

Beni buna zorladığı için babamdan nefret ettim. Kaçmaya çalıştım. Birkaç parça eşyamı bir sırt çantasına doldurup pencereden atlayarak evden kaçtım ve caddeden aşağıya doğru koştum. Caddenin sonuna geldiğimde Orlando'nun kızı, orada beni eski bir Chevrolet'ye yaslanmış olarak bekliyordu.

Kız bana, "Babama kaçmaya çalışacağını söylemiştim," dedikten sonra, adının Antonio olduğunu öğrendiğim kas yığını arabanın kapısını açıp beni bindirdi. Adamın gözlerindeki bakış ve belindeki silah, söylediğini yapmaktan başka çarem olmadığını net bir şekilde gösteriyordu.

Melody, arabada benimle konuşmadı. Bunun yerine arkasına yaslanıp yol boyunca İrlandaca-İngilizce bir sözlüğün sayfalarını karıştırdı. Onlarla konuşmaya çalıştım, aklıma gelen şeyleri söyledim ama Melody'nin verdiği karşılık, bir bıçak çıkarıp koltuğun arkasına saplamak oldu. Böylece susmam gerektiğini anladım.

Malikâneye vardığımızda bana, "Son nefesine kadar babama ve bana sadık kalacaksın," dedi. "Bizim için öldüreceksin, bizim için dövüşeceksin ve bizim için yalan söyleyeceksin. Karşılığında sadece çok varlıklı bir adam olmakla kalmayıp aynı zamanda kendi başına olduğundan çok daha güvende olacaksın. Baban, intikam almak için seni gözlerini kırpmadan gebertecek pek çok adamın canına okudu. Eğer bir daha kaçmaya çalışacak olursan bu işi onlar değil, Antonio yapacak. İyi geceler." Sözleri bitince beni şaşkın bir hâlde öylece bırakıp arabadan indi ve malikâneye girdi.

Antonio'ya, "Kaç yaşında?" diye sordum.

Adam yüzünde gururlu bir gülümsemeyle, "On dört," diye cevap verdi. "Patron onu liseye göndermek istedi ama diğer öğrencilerin can güvenliğinden endişe ettiği için bundan vazgeçti." Bir kahkaha attı. "Hadi gel, acemiye yeni yuvasını gösterme zamanı. Kafana bir kurşun sıkmak için hiç acelem yok. İnan bana, Bayan Giovanni şaka yapmıyordu."

Evet, şaka yapmıyordu. Giovannilerle geçirdiğim yılların ardından onun asla şaka yapmadığını öğrendim ve nedenini bilmiyorum ama her geçen gün ona daha büyük bir sadakatle bağlandım. O, kesinlikle insanları bir şekilde etkisi altına alma gücüne sahipti. Hepimizden on kat fazla çalışıyordu ve bunun karşılığında bir ödül beklemiyordu. Sadece dünya üzerinde kendi yaşındaki hiçbir kızın yapamayacağı kadar çok çalışıyordu. Bu hâli, insanın içinde onun hayatını kolaylaştırmak için bir istek duymasına neden oluyordu. İhtiyacı olan her şeyi o söylemeden yapmaya çalışıyordunuz. Hesaplı, soğuk ve canice tavırlarına rağmen hepimizin sadakatini kazanmıştı. Tıpkı hayatım boyunca yapmış olduğum her şey gibi şimdi yapacağım telefon konuşmasını da onun için yapıyordum.

"Gino?"

"Fedel? Neden beni..."

"Fazla zamanım yok, baba. Sana bir sorum var ve bana dürüstçe cevap vermeni istiyorum." Ensemde Melody'nin buz gibi bakışlarını hissediyordum.

Babam, "Ben hiç yalan söylemem," diye yalan söyledi.

"Orlando'nun eski karısı Aviela hakkında neler biliyorsun?"

"Aviela mı? Neden soruyorsun? O kadın yıllar önce öldü." Hiç yalan söylemediğini iddia eden babam, kılını bile kıpırdatmadan yalan söylüyordu.

Pisliğin tekisin baba!

"O kadınla ilgili bir bilgin var mı?"

"Hayır, hiçbir şey bilmiyorum."

Kısa veda sözcüklerinin ardından telefonu kapattık. Anlaşılan, istediğim bilgiyi ağzından zorla almak zorunda kalacaktım.

Mecbur olmadıkça asla konuşmayan Melody, "Ne oldu?" diye sordu.

Gözlerimiz dikiz aynasında birleştiğinde, "Yalan söylüyor, hanımefendi. Bir şeyler bildiğinden eminim," dedim.

"Gerekeni yapacağın konusunda sana güvenebilir miyim?"

Sorusuna bütün kalbimle, "Evet," diye cevap verdim. Çünkü ona sadıktım. Önceliklerimin sırası Melody, Liam, Tanrı ve daha sonra aile şeklindeydi. Bu iş hiç hoşuma gitmiyordu ama bu da bizim hayatımızın bir parçasıydı.

MELODY

Acaba Fedel'den istediğim biraz ağır mı oldu? Gerçekten gerekeni yapabilecek mi? Bunu zaman gösterecek. Şimdi benim ilgilenmem gereken çok daha ciddi bir şey var.

Bir Stephen King romanından fırlamış gibi görünen taş binanın merdivenlerinden çıkarken fareler etrafta cirit atıyordu.

"Bayan Callahan, sizi görmek..."

Kendisi de bir kaçık gibi görünen doktorun sözünü kesip kısaca, "Natasha Briar'ı görmek istiyorum. İltifatlarınızla kaybedecek zamanım yok," dedim.

"Burada birkaç dakika bekler misiniz?"

"Beni hemen ona götürün. Şimdi!" diyerek kapalı kapıya doğru yürüdüm.

Adam, hemşireleriyle beraber peşimden gelirken, Antonio'nun da arkalarından onları takip ettiğini biliyordum. Kapı açıldığında etrafı anlaşılmaz sözler ve çığlıklardan oluşan bir gürültü kapladı. Buranın kaçıklar evi olduğuna hiç şüphe yoktu. Kadınların hepsi solgun yüzleri ve darmadağınık saçlarıyla kendi dünyalarında yaşar gibi görünüyorlardı. Bazıları bir köşede durmuş tir tir titrerken, bazıları elleriyle oynuyor, bazılarıysa kendi kendilerine konuşuyorlardı.

Birden, bir kadın bana doğru atılarak, "Ayakkabılar!" diye bir çığlık attı. Ama Antonio, hemen aramıza girip onu durdurarak bana ulaşmasına engel oldu. "Ayakkabılar! Ben istiyor! Kırmızı ayakkabılar! Ben kırmızı ayakkabılar istiyor!"

"Ayaksız kalırsan ayakkabılar işine yaramaz," dediğimde endişelenen doktor ve hemşireleri, kadını alıp yanımdan uzaklaştırdılar.

Antonio, "Bir zamanlar ona çok benzeyen bir kızla çıkmıştım," diye fısıldadı. "Hatta sanırım bu, o kız."

Tekrar yanımıza dönen doktor, "Olanlar nedeniyle özür dilerim, Bayan Callahan. Onların odalarından çıkmalarına izin veriyorum çünkü kafese hapsedilmiş hayvanlar gibi hissetmelerini istemiyorum. İnanın bana..."

"Bana bir şeyler mi satmaya çalışacaksınız, Doktor?"

"Hayır, hanımefendi..."

Dişlerimin arasından, "O zaman zırvalarınızla zamanımı çalmaktan vazgeçin," diye tıslayınca adam korkudan elindeki anahtarları yere düşürdü. Hemen eğilip aldı ve hızlı adımlarla koridorda ilerlemeye başladı.

Natasha'nın bir hücreye benzeyen odası, koridorun sonundaki, sol taraftaki odaydı. Kapıdaki küçük pencereden içeri baktığımda zeminin sarı saç öbekleriyle kaplı olduğunu gördüm. Natasha saçlarını tarıyor ve her fırça darbesiyle elinde kalan avuç avuç saçın ardından bir hıçkırık sesi duyuluyordu. Bu hâli, bana Orlando'yu hatırlattı.

"Bayan Briar, Bayan Callahan burada. Sizi ziyaret etmek istiyor." Eski Natasha'nın çok kötü bir kopyası olan zavallı, bu sözleri duyduğunda yerinden fırlayıp duvarın içine girmek istercesine duvara yapıştı.

"Hayır! Hayır, hayır! Lütfen! Hayır!" diye çığlıklar attıktan sonra ağlamaya başladı.

Doktor, ne yapacağını bilemezmiş gibi hemşirelere döndü ama ben ne yapması gerektiğini biliyordum.

"Kapıyı açın." Doktor ve hemşirelerin tereddüt ettiğini gören Antonio, anahtarı doktorun elinden alıp kapıyı açtı.

Elleriyle kulaklarını kapatmış olan Natasha, yerde kıvrılmış, "Hayır! Hayır!" diye çığlıklar atıyordu.

"Hayır, hayır, hayır! Yeter be! Kes sesini!" deyip, onu tutup ayağa kaldırdım. Gözleri büyümüştü. Yüzü, Tanrı bilir nasıl olmuş, kan ve kirle kaplıydı ve çok pis kokuyordu.

"Şanslı günündesin. Seni buradan kurtarmaya geldim."

Sürtük yine, "Hayır!" diye bağırdı. "Beni sen kurtaramazsın, ancak Tanrı kurtarabilir! Şeytan ancak zarar verir!"

"İyi haber, ben Tanrı ya da şeytan değilim ama gerekirse her ikisi de olabilirim. Şimdi, eğer hâlâ kaldıysa aklını başına topla ve buradan çıkmak mı yoksa bu harika doktorla burada kalmaya devam etmek mi istiyorsun, onu söyle," deyip cevap vermesine fırsat vermeden onu Antonio'ya doğru ittim.

Natasha'yı da sürükleyerek koridorda yürümeye başladığımızda, doktor arkamızdan, "Onu götüremezsiniz!" diye bağırıyordu.

Yürümeye devam ederken, "Buna kim engel olacak?" dedim. "Sözlerine dikkat et, Doktor. Ben korumaktansa mahvetmeyi tercih edenlerdenim."

Binadan çıktığımızda Neal ve Monte, arabayı kapının önüne getirdi ve Monte, kızın koluna bir iğne yaptı.

Bu sırada Natasha sürekli, "Ne yapıyorsunuz? Durun, lütfen durun!" diye bağırıyordu.

Sakinleşmek için derin bir nefes alıp, "Kes sesini! Sana verdikleri ilaçları bünyenden temizlemeye çalışıyoruz. O yüzden sesini kes ve rahat dur!" dedim.

Neal, elindeki hamburger ve muzlu süt poşetini bana uzattıktan sonra kızı arabaya bindirdi. Natasha oturduktan sonra ben de yanına oturup elimdeki poşeti ona uzattım. Önce poşete sonra bana uzun uzun baktı.

"Bu kadar yolu seni zehirlemek için gelmedim. Bunu isteseydim yaptırmanın çok daha kolay yollarını bulurdum," dedikten sonra cep telefonumu çıkarıp dönüş yolunda olduğumuzu bildirmek için Liam'a mesaj yazmaya başladım. Antonio gibi hızlı bir şoförle, iki saate kalmaz eve varmış olurduk.

Natasha, tek bir söz etmeden kıtlıktan çıkmış bir vahşi gibi elindeki hamburgeri yemeye başlamıştı bile. Ellerini ve dudaklarını yalarken çıkardığı sesler nedeniyle kendisine bakan Fedel'i fark edince biraz yavaşladı.

"Bir şey mi var, Fedel?"

"Hayır, hanımefendi."

Yavaşlamış olsa da nefes almadan hamburgerini yiyen ve bu sırada sürekli beni süzen Natasha'ya bir peçete uzattım.

"Amacın beni öldürmek değilse benden ne istiyorsun?" Sesi, yıllardır uykudaymış gibi son derece güçsüzdü.

Neyse ki henüz aklını kaçırmamış.

"Sen önce karnını doyur, bunları daha sonra konuşuruz. Ama sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum." Yapbozun sahip olduğum tek parçası bu kaltaktı.

Bakışlarını tekrar yüzüme çevirdiğinde eski Natasha gibi baktı. En azından eski Natasha'yı anımsatan bir bakışla...

"Ben çok acı çektim. O nedenle her..."

"Natasha!" diye bağırıp sözünü kestim. "Senin çektiğin acılar beni hiç ilgilendirmiyor. Seni uyarmıştım ama sen beni dinlemedin. Kaderini sen belirledin. Ama şimdi sana ikinci bir şans veriyorum. Bence bu kez aklını kullan ve bu şansı da berbat etme."

Bir süre bana ürkek ceylan bakışlarıyla baktıktan sonra başını eğdi ve yemeğini yemeye devam etti.

Bir haftadır sürekli çektiğim baş ağrısını azaltması umuduyla güneş gözlüklerimi taktım. Başım çatlayacak gibi ağrıyordu. Liam ve benim tüm çabalarımıza karşın hayatımızdaki büyük sırrı çözmeye bir adım bile yaklaşamamıştık. Shamus'a ait işe yarar tek bir kayıt bile bulamamıştık. Hatta onun kim olduğunu gayet iyi bilmesek, kendi hâlinde emekli bir memur olduğunu düşünmeye başlayacaktık. Adamın servetinden geriye tek sent bile kalmamıştı. O kadar büyük bir servetin, bir anda ortadan kaybolması akıl alacak şey değildi. Yurt dışında,

adına bir hesap açtırmış olabileceğini düşünerek o konuda da araştırmalar yaptık. Ama sonuç sıfıra sıfır, elde var sıfırdı.

Birileri, bir şekilde gerçek Shamus'ı tarihten silmiş gibiydi ve bu durum hiç hoşuma gitmiyordu. Kendimi, bir casus romanının aptal başkahramanı gibi hissetmeye başlamıştım. Biz mafya patronlarının, sırları çözmeye çalışmaya ya da geçmişe açılan kapının anahtarını aramaya zamanımız yoktur. Bu sabah yüklü miktarda mal teslimatımız vardı. Liam ile birlikte bu işle ilgilenmem gerekirken ben, bu kahrolası arabada, kahrolası Natasha'nın yanındaydım.

Fedel'in, "Telefonunuz, hanımefendi," diyen sesiyle daldığım düşüncelerden uyandım.

Telefonum çalıyordu.

"Evet?"

"Selam aşkım. Bugün nasılsın? Beni özledin mi? Bundan böyle aramalarımı bu üç cümleden biriyle cevaplamanı istiyorum."

"Liam, ben..." Sözlerime devam edemedim.

Bu, istemediğim için değil, telefonum elimde, kendim arka koltukta ve araba yolda olmadığı içindi. Bir anda her şey havaya uçmuştu. Camlar tuzla buz oldu. Metalin metale sürtünmesi sonucu çıkan sesi duydum ve yuvarlanırken, arabanın bir parçasının koptuğunu anladım. Natasha, çığlık çığlığa bağırıyordu. Araba sonunda durduğunda, bana sanki saatler geçmiş gibi geldi. Doğrulmaya çalıştım ama yerimden kalkamayacak kadar başım dönüyordu. Orada, öylece, baş aşağı bir şekilde durdum ve Fedel'in kolundan damlayan kanı izledim.

Yoksa öldü mü?

Emniyet kemerini çözmeye çalışan Antonio, "Neler oluyor?" diye bağırıyordu. "Ne... Ne oldu?"

Bakışlarımı ona çevirdiğimde koluna, büyük bir cam parçasının saplanmış olduğunu gördüm. Çok fazla kan kaybediyordu ve şoktaydı.

"Antonio, sakin ol. Derin nefes al." Beni duymuyor gibiydi. "Antonio! Beni dinle!"

Emniyet kemerimi çözdüm ve kendimi bir anda devrilmiş arabanın tavanında buldum. Natasha da kemerinden kurtulmuş, arabanın tavanında kendinden geçmiş bir şekilde yatıyordu. Bıçağımı çıkarıp emniyet kemerini kesmek için sürünerek Antonio'ya yaklaşırken, "Yaşıyorsun, değil mi tatlım?" diyen sesi duyduğumda olduğum yerde dona kaldım. Antonio da bu sesi duymuş olmalı ki bıçağı elimden almadan önce buz gibi bakışlarla gözlerimin içine baktı.

"Minik ayıcık? Eğer öldüysen gerçekten büyük hayal kırıklığına uğrayacağım."

Aviela.

Birden aklıma anılar üşüştü. Bir tanesinde, beni kollarına almış, minik ayıcık diye öpüyordu. Ona fark ettirmeden, yanımda duran, kazada kılıfından fırlamış olan silahı aldım ve belime sokup pencereye doğru yöneldim.

Fedel, "Gitme," diye fısıldadı. "Bu bir tuzak."

Cam kırıklarının her yerimi parçalamasına aldırmadan pencereye doğru sürünürken, "Antonio, kendini kurtarınca Fedel'e yardım et," dedim.

Pencereden çıktığımda, başıma doğrultulmuş altı silah ve beyazlar içindeki annemle burun buruna geldim. O, sanki benim kanımı dökmeye değil de Kraliçeyle öğle yemeğine gelmiş gibi görünüyordu.

Bana çok benziyordu. Koyu renk saçları omuzlarındaydı ve parlak kahverengi gözleri vardı. Ayağa kalkmaya çalışınca adamlarından biri bana yardım etti. Bu sırada göz ucuyla paramparça olmuş arabasından sürünerek çıkan Neal'ı gördüm ama Monte ortalarda yoktu.

Aviela gülümseyerek, "Bunca kan ve çamura rağmen oldukça güzel bir çocuk doğurmuş olduğumu söyleyebilirim," dedi.

Ona okkalı bir tükürük savurduğumda adamlarından biri suratıma tokat attı. Ağzımın içine yayılan kan tadını hissedebiliyordum.

Aviela bana doğru yürürken, "Ne ayıp şey! Baban sana böyle mi öğretti?" diye sordu.

"Sen onu öldürene dek bana pek çok şey öğretti." Serbest olan elimle pantolonumun arkasındaki silahımı çektim ve kaşla göz arasında bana tokat atan adamı sırtından vurdum.

Adamın attığı çığlığı zevkle dinlerken bir anda omzuma bir kurşun saplandı ve geriye doğru savruldum.

Omzumu tutup, duyduğum büyük acı nedeniyle dudaklarımın ucuna kadar gelen çığlığı bastırmaya çalışırken Aviela yanıma diz çöküp, "Hem kaba hem de tedbirsizsin," dedi.

"Beni hemen öldürsen iyi edersin Aviela," diye tısladım. "Yoksa Tanrı şahidim olsun başını gövdenden ayırmam fazla zaman almayacak."

Aviela, beyaz eldivenli eliyle silahını çekip yarama bastırdı.

"Sen henüz yavru bir kurtsun, tatlım. Bense bir kaplan. Adın bugünkü listemde yer almadığı için şanslısın," deyip doğruldu ve bana bir kez daha ateş etti.

Gözlerim güneş ışınlarından kamaşmıştı ve o, beyaz eldivenlerini çıkarırken tek görebildiğim onun gölgesiydi.

"Ben senin kızınım," diye mırıldandım.

"Seni asla istemedim. Yaptığım her şeyi, aldığım emirler doğrultusunda yaptım. Sen sadece bir kazaydın. O nedenle ilişkimize duygusal bir anlam yüklemeye kalkma."

Bir silah sesi daha duydum ama bu kez acı hissetmedim. Sonra gözlerim kararadı. Düşündüğüm son şey... *Liam.*

LIAM

Hastanede, bankonun arkasında oturan hemşireye, "Karım nerede?" diye haykırdım.

Sedric, kolumdan tutarak, "Liam, sakin ol oğlum," dedi ama bu boş bir çabaydı. Âdeta gözüm dönmüştü.

Sertçe kolumu çekip önümden geçen hemşireyi tuttum. "Karım nerede?"

Kadın, şaşkın gözlerle yüzüme bakıp kolunu benden kurtarmaya çalıştı.

Yüzümü yüzüne yaklaştırarak, "Karım, dedim," diye tıslադım.

"Ben... Ben... Canımı acıtıyorsunuz."

O sırada Declan, "Liam, onu şimdi 228 numaralı odaya getirdiler," deyince bir anda deli gibi koşmaya başladım.

Aklımı kaçırıyordum. Bunu biliyordum.

Onunla telefonda konuşurken bir anda telefondan cam şangırtıları, metalik sesler ve çığlıklar gelmeye başlamıştı. Belki yüzlerce kez, onun sesini duyabilmek için, 'Melody, aşkım, bir tanem,' dedim ama cevap alamadım. Daha sonra defalarca onu ve yanındakileri aradım, mesaj attım ama yine elim boş kaldı. İki saatten uzun bir süre boyunca ona ulaşmak için uğraşıp durdum. Arabalarındaki GPSler devre dışı bırakılmıştı. Jinx'ten beni, elimize ulaşan en son GPS sinyallerinin geldiği bölgeye götürmesini söyledim ama karım orada da yoktu.

Annem arayıp, birilerinin basına bir araba kazası hakkında bilgi sızdırdığını söyleyene kadar da onu bulamadım. Melody, şehrin dışındaki köhne bir hastanedeydi ama hayatta olup olmadığını öğrenememiştim. Neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama kurşun kovanları ve Natasha'nın cesedi, yaşananın sıradan bir araba kazası olmadığını açıkça gösteriyordu.

Natasha'yı kafasına sıktıkları iki kurşunla öldürmüşlerdi. Cesedi, kaza yerinden birkaç kilometre uzakta bulundu. Bunu görünce Mel'e neler olduğu konusunda daha büyük bir korkuya kapıldım.

Odaya daldığımda Mel'in yanında oturan, gözleri patlamış, kolu ve kaburgaları kırılmış olan Neal'ı gördüm. Berbat durumdaydı ama kâğıt gibi bembeyaz olan Melody, ondan çok daha kötü görünüyordu.

Neal, "Bizi hakladılar," diye mırıldandı. "Aviela DeRosa ve adamları. Natasha'yı almamızı beklediler ve sonra bizi yoldan çıkardılar. Her şey bir anda oluverdi. Mel'i üç kez vurdu. Ben... Engel olmaya çalıştım ama... Bizi kolayca öldürebilirdi... Ama yapmadı. Sadece öldürebileceği mesajını vermek istedi. Bize, Callahanlara önünde diz çöktürebileceğini bilmemizi istedi."

Karımın yatağına oturup, onun üç kez vurulduğunu aklıma getirmemeye çalışarak saçlarını okşadım.

Sonra, "Hemen toparlanmalısın Neal," diye mırıldandım. "Bir an önce iyileş çünkü onlara bu yaptıklarının bedelini ödeteceğiz. O kaltağa çok büyük acı çektireceğim. Yemin ederim, her ne pahasına olursa olsun bunu yapacağım. Bize diz çöktürebileceğini sanıyor ama çok yanılıyor. Biz, kimsenin önünde diz çökmeyiz."

Neal, endişeli bakışlarla yüzüme baktı, sonra başını iki yana sallayıp odadan çıktı.

Mel'in yanına uzanıp, onun kalp atışlarını dinleyerek biraz olsun rahatlamaya çalıştım. Bir süre sonra karımın göğsüme doğru sokulduğunu fark ettim.

"Benimle bir oyuncak gibi oynadı," diye mırıldandı.

Onu kendime doğru çekip saçlarını öptüm. "Hepsi geçti, aşkım."

"Bir oyuncak gibi Liam. Beni kolayca bertaraf etti ve yerde, ayaklarının dibinde, çaresiz bir hâlde kalmamı sağladı. Liam... O..."

"Şşşş... Lütfen dinlen, aşkım. Şu anda yapman gereken bu. Henüz hiçbir şey bitmedi."

"Bitmemesinin tek nedeni onun yaşamama izin vermesi."

Onun yaşamasına izin verildiğini düşünmek bile beni öfkeden deliye döndürüyordu.

Onu kollarımda yavaşça sallayarak, "Dinlen, bebeğim. Sadece dinlen, aşkım," diye mırıldandım.

Aviela'ya bunu ödetecektim. Hem de fena ödetecektim. Hiçbir şey, hatta Tanrı bile intikamımı almama engel olamazdı. Ama şimdi bunun zamanı değildi. Şimdi karımı ve ailemi sakinleştirmem gerekiyordu. Önünde sonunda üstün gelmenin bir yolunu bulacaktık. Biz Callahanlarız. Ne yaşarsak yaşayalım, eskisinden daha da güçlü bir şekilde ayağa kalkarız.

Birileri işime çomak sokmaya, ağabeyimin, daha beteri karımın kılına bile zarar vermeye kalkacak olursa mutlaka bunun bedelini öder. O kaltak, bu hareketiyle savaşı başlatmış oldu. Ailem için adaleti sağlayana dek oluk oluk kan dökeceğim. İrlanda'ya gideceğiz.

"Liam..."

"Efendim aşkım?"

"Ben... Ben yine hamileyim."

Tanrım, korkarım senin gerçekten sapkın bir mizah anlayışın var.

11

"Cinayet işlemek için zaman, sabır, yetenek ve tekrarlardan sıkılmamayı bilmek gerekir."

—J. D. Robb

LIAM

Uzun süre hiçbirimiz konuşmadık. Hiçbirimiz, ne diyeceğimizi, nereden başlayacağımızı bilemiyorduk. Son kırk sekiz saatte çok şey olmuştu. Öyle çok şey olmuştu ki hiçbirimiz kendimize gelememiştik. Karımın nefesine, bağlı olduğu makinelerden gelen sinyallerden dinlediğim kalp atışlarına odaklandım. Sakinleşmeye çalışıyordum ama onu, onları kaybedebileceğim fikri aklıma geldikçe bunu bir türlü başaramıyordum.

Mel inleyince çabucak yerimden kalktım. "Neyin var, aşkım?"

Mel, "Yok bir şey," diye yalan söyledi ve ben ona inanmadığımdan yatağın ayakucundaki tıbbi çizelgeyi aldım.

Mel, bir an eski Mel oldu ve bana bir yastık fırlatıp, "Sen doktor değilsin. Hemen o çizelgeyi yerine koy," diye söylendi.

Tek elimle attığı yastığı havada yakalarken bir yandan da çizelgeye göz gezdiriyordum.

"Ağrı kesici almayı ret mi ettin?" Karım, acıya son derece dayanıklı olmasına rağmen şu an dayanamayacağı kadar büyük acı çekiyordu. "Tanrım, sen aklını mı kaçırdın Mel? Ne zaman yaptın bunu? Ben sürekli buradaydım."

"O sırada tuvalete gitmiştin. Doktor, sorun olmayacağını söyledi."

"Eminim, sen onu tehdit ettikten sonra söylemiştir bunu. Sen tam bir kaçıksın! İkisi omzunda, biri bacağında, üç kurşun yaran var. Ayrıca kol ve bacaklarındaki sayısız morluklardan

bahsetmiyorum bile. O lanet olası ilaçları alacaksın Melody!" Ona karşı agresif davranmamaya çalışıyordum ama son kırk sekiz saatte, sadece iki saat uyumuş ve birkaç yılda yaşayacağımdan fazla olay yaşamıştım.

Karım, kararlı bakışlarını gözlerime dikti. "İlaç almayacağım."

"Acı çekiyorsun. Seni vurmak zorunda kalsam bile sana o ilaçları içireceğim." Hemşireyi çağırmak üzere zile basacağım sırada bileğimi tuttu.

"Hayır, Liam, ilaç almayacağım," diye fısıldadı. "İlaçlar düşük ve erken doğum riskini artırıyor. Bu bebeği de kaybedemem. Eğer böyle bir şey olursa... Eğer onu da kaybedersem... Ben..."

Bir süre hiç konuşmadan birbirimize baktık. Son kırk sekiz saat içinde öyle çok şey olmuştu ki ben, bebeği tamamen unutmuştum.

"Tamam. Tamam, ilaç alma."

Bir kez daha odayı bir sessizlik kapladı. Karımın aklından neler geçtiğini bilmiyordum. Onun hamile olduğuna hâlâ inanamıyordum. Her yalnız kaldığımızda birbirimizin üstüne atladığımız düşünülürse tabii ki hamile kalma olasılığı çok yüksekti ama henüz bu haberi tam olarak kabul edememiştim.

Resmen onun bağımlısı olmuş durumdaydım. *Bana bakıyor ve onu istiyorum; gülüyor, onu istiyorum; hatta hapşırsa bile onu istiyorum. O, benim her şeyim.*

"Hamileliğin konusunda ne yapmak istersin, Mel?" diye sordum.

Bir süre düşündükten sonra, "Onlara hemen söylemek zorunda mıyız?" diye sordu.

"Hayır, istersen bekleyebiliriz." İkimiz de bu habere alışana, ne yapacağımıza karar verene kadar bekleyebiliriz. Şu sıralar yapmam gereken pek çok plan ve düşünmem gereken pek çok şey vardı.

Yatağına oturup elini tuttum ve, "Mel," diye fısıldadım. "Seni seviyorum. Seni sen olduğun için seviyorum. Ama bu kez daha farklı olmak zorunda. Ben senin... Senin bu savaşa girmene izin veremem. Aviela'nın karşısına çıkamazsın. Şimdi olmaz. Bu hâlinle olmaz. Ben de bir bebeğimizi daha kaybetmeye dayanamam. Geride durmalı..."

"Liam."

"Mel, bu konu tartışma götürecek bir konu değil. Sana kutsal olan her şeyin üzerine yemin ederim ki Aviela'ya bu yaptığını ödeteceğim. Hepsine yaptıklarını ödeteceğim. Ama..."

"Konuşmama izin ver," diyen Mel, yatakta doğruldu ve yüzünü buruşturmasından canının çok yandığını anladım. Ona yardım etmeye çalıştığımda, makinelere bağlı olmayan koluyla beni itti.

"Mel..."

"Konuşmama izin verecek misin? Sözümün kesilmesi beni deli eder ve sen de bunu gayet iyi bilirsin. Beni dinlemediğin sürece, öfkeden çıldırtan bu zırvaları söyleyip durman hiçbir işe yaramaz." Kahverengi gözleri öfkeyle kısılmıştı ve ben tahrik olduğumu belli etmemek için elimden geleni yaptım. Bana öfkelendiği zaman, onu çok seksi buluyordum. Yüzündeki morluklara, patlamış dudağına, darmadağınık saçlarına ve her tarafındaki bandajlara rağmen karım çok seksi görünüyordu.

"Yine hormonların devrede sanırım. İstersen sana hemen bir taze meyve suyu dükkânı satın alabilirim," deyip onu daha da öfkelendireceğimi bildiğim hâlde sırıttım.

Mel, ulaşabildiği ilk şeyi kaptı ve kafama fırlattı. Ne yazık ki bu, onun telefonuydu. Ben, atik bir şekilde yana çekilince telefon karşı duvara çarpıp paramparça oldu.

"Sen tam bir hergelesin, Liam Callahan! Birincisi, öfkemin hormonlarla ilgisi yok, sadece ben olduğum için sana öfkelendim. Vücudunda üç kurşun deliği bulunan, senin gibi hergele bir kocası olan... Ve Aviela'yla karşılaşan Mel'in öfkelenmesi

pek anlaşılmaz bir şey olmamalı." Aviela'nın adını söylerken sesinde beliren acı hissedilmeyecek gibi değildi. "Aviela... Beni doğuran kadın... Zor günler geçirdim ve verdiğim tepki gayet doğal."

Ama ben onun tepkilerini pek doğal bulmuyordum. Onu vuran annesi değil de bir başkası olsaydı, Mel hasta yatağından fırlar, geç kaldığım için bana hakaretler yağdırır ve hemen o kaltağın peşine düşmemizi talep ederdi. Davranışları, kalbinin kırık olduğunu gösteriyordu. Daha da kötüsü kendisi bile ne kadar kırgın olduğunun farkında değildi.

Yumuşak bir sesle, "Ne istiyorsun, aşkım?" diye sordum.

"Tıpkı onun bana yaptığı gibi annem yerde sürünürken ona tepeden bakmak istiyorum," deyip başını diğer tarafa çevirdi ama ben, başını çevirip onu gözlerimin içine bakmaya zorladım.

"Seni yargılayacak değilim, Mel. Sen de insansın ve zaman zaman zayıf olmaya hakkın var. Hiç kimsenin, her zaman güçlü olmasını bekleyemeyiz. Ben sadece bana karşı açık davranmanı, duygularını benimle paylaşmanı istiyorum."

"Beni vurdu Liam." Sesi çatallaşmıştı. "Hiç düşünmeden, hiçbir şey hissetmeden beni vurdu. Bana, beni hiç istemediğini, sadece işini yaptığını, benimse bir kaza olduğumu söyledi. Bunları tahmin etmeliydim, biliyorum. Hakkında öğrendiğimiz her şey, onun kalpsiz bir sürtük olduğunu kanıtlıyordu ama yine de beni vurmayacağını düşünmüştüm. Neden olduğunu bilmiyorum. Belki de sesinden dolayı. Bana her gece masal okuyan kadının sesi."

Bu sözlere nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Ne diyebilirdim ki? Benim de bir yanım Aviela'nın Melody'ye asla silah çekmeyeceğine inanmıştı. Tanrı aşkına, Mel onun kızıydı! Kendi kanından, kendi canından bir parçaydı. Mel'le birbirimize çok yakındık, aramızda sır perdesi yoktu ama ikimiz de bu düşüncemizi birbirimizle paylaşmamıştık.

Elimi karnına götürdüğümde Mel, iç çekti ve tekrar yatağa uzanıp elini elimin üzerine koydu.

"Mel..."

"Tamam."

"Ne tamam?"

Gözlerimin içine baktı. "Bebeğimiz ve senin akıl sağlığın için Aviela'nın peşine düşmeyeceğim. Ama senden bunu yapmanı istiyorum. Şu andan itibaren o senin metresin."

"Ne?" Herhâlde kendisine verilen ilaçlardan ne dediğini bilmiyordu.

Bir kahkaha atıp beni yatak dedikleri, hapishane şiltelerine benzer korkunç yere çekti.

"Aviela senin metresin, yani ben onunla ilgili hiçbir şey bilmemeliyim. Onunla ilgili her şey, bir sır gibi benden saklanmalı. Hatta adamlarımızın da bu konudan haberleri olmalı. Onları, bana metresinle ilgili bir şey anlatmaya kalkarlarsa hayalarını kesip, kulaklarına küpe yapmakla tehdit etmelisin."

Şu dünyada, karımdan başka hiç kimsenin sesinin, birini hadım etmekten bahsederken bir melek gibi çıkabileceğini sanmıyorum.

İnanmaz gözlerle bir süre yüzüne baktım. "Yani geride duracak ve tehlikeden uzak mı kalacaksın?"

"Tehlikeyle ne kastettiğine bağlı," deyip sırıttı.

"Melody..."

"Melody deyip durma! Sen benim babam değilsin. Aviela'yı avlama işini sana bırakıyorum. Eğer ihtiyacın olursa sana zevkle yardımcı olurum ama ihtiyacın olmasa iyi olur. Çünkü kendimi, bu işe bulaşacak olursam idareyi ele alıp onu kendim avlamak isteyeceğimi bilecek kadar iyi tanıyorum. Bu arada sakın ev kadını olmamı da bekleme. İkimiz de Aviela'nın hafife alınacak bir düşman olmadığını gayet iyi biliyoruz. Aynı anda hem onunla hem işle ilgilenemezsin..."

"Yani uyuşturucu ticaretini kontrol etmek mi istiyorsun?" diye sözünü kestim. Bunu bana bir başkası söylemiş olsaydı şu anda çoktan kafasını koparmıştım.

"Liam..."

"Liam deyip durma," dedim. "Yani ben annenin peşindeyken, sen de ülkenin geri kalanıyla uyuşturucu anlaşmaları yapmakla meşgul olacaksın, öyle mi?"

"O kulvar daha güvenli ve bunu sen de biliyorsun," diye mırıldandı.

Bu sözlerini inkâr edemezdim. Uyuşturucu satmanın, aileyle uğraşmaktan daha güvenli olduğu, dünyadaki tek aile biz olmalıyız.

"Güvenli olan, günlerini alışveriş merkezlerinde, yardım balolarında geçirmen..." Elimi öyle güçlü sıktı ki eklemlerimin çatırdadığını hissettim. "Ahh! Lanet olsun!"

"Ancak bu şartlarda anlaşabiliriz, Liam. Ya kabul edersin ya da anlaşma yapmayız."

Karım her zaman istediğini elde etmeyi bilir. Onu deli gibi sevdiğim için çok şanslı. Neden bilmiyorum, belki de aklımı kaçırdım ama onu kelimelerle anlatamayacağım kadar çok seviyorum.

Kolunu tuttum ve uzun uzun gözlerinin içine baktım.

"Sen şu anda anlaşma yapacak durumda değilsin, aşkım. Hamile olduğunu unutma. Bu hâlinle kendini tehlikeye mi atacaksın? Sen annen değilsin ve ikinci kez bebeğimizin zarar görmesine izin veremezsin. Hamile karımın, bağımlılara eroin dağıtmasına, en ufak bir şey için kendi annelerinin kafasına sıkmakta bir an bile tereddüt etmeyecek satıcılarla muhatap olmasına izin vermemin, karşıdan nasıl görüneceğini hiç düşündün mü?"

Neden bu kadın, dizilerin tekrarlarını izleyip yatakta tırnaklarına oje sürerek bir dokuz ay geçirmiyordu ki?

"Liam, canımı acıtıyorsun."

"Lanet olsun! Özür..." Kolunu bıraktığım anda bütün gücüyle yumruğunu başıma indirdi.

"Yedi haftadır hamileyim ve bu benim bağımlılarla baş etme becerimi etkilemedi, değil mi? Biliyorum sinirlisin ama ben de sinirliyim. Mantıklı olman gerek. Yapılması gereken çok iş var ve hepsini tek başına yapamazsın," dedi.

"Sen benim için Aviela sorununu çöz, ona odaklan. Bırak ben de geri kalan işleri halledeyim. Bunu yapabileceğimi biliyorsun ve yapamayacağım konusunda ısrar edecek olursan seni umursamayacağımı da biliyorsun. Neden bu konuda tartışma çıkarıyorsun ki? Bu, iyi bir plan. Aslına bakarsan şu an için başka bir seçeneğimiz de yok. Senden izin falan istemiyorum, Liam. Aile işinin yarısının bana ait olduğunu unutma. Ya bu şartımı kabul edersin ya da hem Aviela'yla, hem de işle beraber ilgileniriz."

Bundan nefret ediyordum. Bunu istemiyordum. Onun, işin içinde olmasından hiç hoşlanmıyordum. Sonsuza dek değil elbet. Sadece... Sadece ikisinin de güvede olduklarından emin olana kadar. Şanslı günümde olmalıyım çünkü cevap vermeme fırsat kalmadan telefonum çalmaya başladı.

Hemen onu öpüp sandalyenin arkasına asmış olduğum ceketimi aldım ve, "Gitmem gerek," dedim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Metresimle ilgili araştırma yapmaya." Yatakta doğrulduğunda gözlerinde beliren bakış, onun detayları ağzımdan almak için elinden geleni yapacağını gösteriyordu.

"Sadece Fedel'i alıyorum. Diğerleri seni korumak için burada kalacaklar." Bir süre susup ona baktım. Onu bırakmayı hiç istemiyordum. "İkinizi korumak için..."

"Peki, onları kim koruyacak?" deyip yeniden yatağa uzandı.

Kapıya doğru yürürken, "Seni seviyorum," dedim.

Derin bir iç çekti. "Ben de seni seviyorum. Oldu mu? Mutlu musun? Seni seviyorum. Şimdi hormonlarımı daha fazla harekete geçirmeden önce çek git."

MELODY

O kapıdan çıkınca, hâlâ dümdüz olan karnımı okşayarak tavana baktım. Karnım dümdüzdü ama içinde bir bebek vardı. Çok kötü bir zamanda gelmiş bir bebek... Bizim bebeğimiz, Liam ve benim bebeğimiz...

Anne olacaktım... Eğer doğurabilirsem. Bebeğimin yine öldürülmesine izin vermemeyi başarabilirsem anne olacaktım. Ama ben öfkeden gözüm dönse bile kendi çocuğunu vuran bir anne olmayacaktım.

"Seni asla istemedim. Yaptığım her şeyi aldığım emirler doğrultusunda yaptım. Sen sadece bir kazaydın. O nedenle ilişkimize duygusal bir anlam yüklemeye kalkma."

Annemin sesi kulaklarımda çınlıyordu. Çocukken taptığım, öldüğünü öğrendikten sonra bir kerecik daha duymak için her şeyimi verebileceğim o ses... Ama şimdi tek isteğim onun ölmesiydi. Boğazımda düğümlenen hıçkırığı bastırmaya çalıştım ama yapamadım. Bir anda gözlerimden yaşlar boşandı.

Ben ağlayan biri değilimdir. Bu, ben değilim... Ama canım acıyor... Kırıldım... Her şey paramparça oldu ve tek isteğim yaşananları unutmak, aklımdan silmek.

Kapının çalındığını duyunca çabucak yanaklarımdan akan yaşları sildim ve derin bir nefes aldım.

"Girin," dediğimde içeri Adriana girdi.

Elindeki kupayla bana doğru yürürken, "Bay Callahan, ağrınız olduğunu ve nane çayı istediğinizi söyledi," dedi.

Adriana'nın yüzümde dolaşan dikkatli bakışları, gözlerimin az önceki duygusallığımı ele verdiğini gösteriyordu. Anlamasına hiç şaşırmadım. Ne de olsa beni çok yakından tanıyan sayılı insandan biriydi.

Çayı alıp, "Liam bana nane çayı getirmeni mi söyledi?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "'Karımın ağrısı var. Ona ağrıyı hafifletecek bitkisel bir şeyler ver,' dedi."

"Darthmouth'un en iyisi," diye mırıldanıp gözlerimi devirdim ve bardaktaki çaydan bir yudum aldım. Ama almamla tükürmem bir oldu. "Bu iğrenç bir şey!"

Adriana birkaç peçete alıp beni temizledi.

Kupayı ona uzatıp, "Ben iyiyim ve bunu içmeyeceğim," dedim.

"İstediğiniz başka bir şey var mı, hanımefendi? Hemşireler ve doktorlarla konuşmaya çalıştım ama ne yazık ki sizin hakkınızda konuşmaktan çekiniyorlar," deyip yatağımın ayakucundaki hasta çizelgesine göz attı.

Tanrım! Herkes doktor kesildi!

"Omzumdan iki kez vuruldum ama neyse ki kurşun kemiğe denk gelmedi. Yani sadece askı yetecek, alçı gerekmiyor. Birkaç hafta ayağa kalkmamam ve fizik tedavi görmem gerekiyor." *Tüm bunlar için sana teşekkür borçluyum anne!*

"Birkaç telefon görüşmesi yapmamı ister misiniz? En iyi terapisti..."

"Dışarıdan kimseyi istemiyorum. Yardıma ihtiyacım olursa sana gelirim."

Bana şaşkın şaşkın baktı. "Hanımefendi ne yazık ki ben bu konuda eğitim..."

Öfkem bakışlarıma yansımış olmalı çünkü Adriana, "Tamam, elimden geldiğince gerekeni yapmaya çalışırım," diye fısıldadı.

"Şimdilik yapman gerekeni yaptın," diyerek çay kupasını tekrar elinden aldım. Eğer gerçekten acıyı hafifletecekse bu iğrenç şeyi içecektim. "Ama gitmeden önce bana biraz bilgi vermeni istiyorum."

"Ne konuda, hanımefendi?"

"Aviela DeRosa."

Adriana donup kaldı.

"Hanımefendi, ben..."

"Sorularımı tekrarlamaktan hiç hoşlanmadığımı gayet iyi bilirsin, Adriana. Şimdi, Aviela DeRosa!"

Derin bir iç çekip konuşmaya başladı. "Bildiğim kadarıyla Aviela DeRosa narsisist bir sosyopat. Kendinden başka hiç kimseyi umursamayan, bugüne dek hiç kimseye karşı iyi hisler beslememiş biri. Dış görünüşü büyüleyici olsa da aslında saldırgan ve otoriter bir kadın. Kurbanlarını, hastalıklı duygularını tatmin etmek için kullandığı araçlar olarak görüyor. Onlara zorbalık etmekten, aşağılamaktan zevk alıyor. Hiçbir yerde uzun süre kalmıyor. Büyük olasılıkla hayatının geri kalanını bir yerden diğerine giderek geçirecek. Bir evi olduğunu hiç sanmıyorum. Ben bu hâline, zor bir çocukluk geçirmesinin neden olduğunu düşünüyorum ama böyle duygusuz doğan insanlar olduğunu da unutmamak gerek."

"O zaman neden beni doğurdu?" *Kürtaj yaptırabilirdi.*

"Bunun pek çok nedeni olabilir. Ona tapacak birini istemiş olabilir. Kontrolü altında tutacağı birini istemiş olabilir. Ya da..."

"Güle güle, Adriana," dedim ve kupada kalan çayı başıma diktim.

Başıyla selam vererek odadan çıktıktan sonra uzunca bir süre gözlerimi karşımdaki duvara diktim. Az önce duyduklarımı aklımda evirip çeviriyordum.

Aviela, hasta, sapkın bir kaltaktı ve ben onun hastalıklı kafasını koparmak, onu kuduz bir köpek gibi avlamak istiyordum ama bunları yapamıyordum. Elim kolum bağlı, burada öylece yatıyordum.

Elimle karnımda daireler çizerken, o soğuk çeliği içimde hissettiğim anı tekrar yaşadım. Saige, birkaç saniyede benden bebeğimi çalmıştı. Bizden çocuğumuzu çalmıştı. Liam, bu konuda beni hiç suçlamadı ama ben suçlu olduğumu biliyordum. Gururum, ailemden önce gelmişti. O an, tıpkı annem gibi davranmıştım ve bir daha asla böyle davranmaya niyetim yoktu. Şu anda bebeğimin hâlâ yaşıyor olması, Aviela'nın hamile ol-

duğumu bilmemesinden kaynaklanıyordu. Eğer bunu bilseydi şimdi karnımda da bir kurşun deliği olurdu. Bir yanım Liam'ın onu hemen bulmasını isterken diğer yanım bebeğimiz güvende olana dek bir yılan gibi saklandığı delikte kış uykusuna yatmasını istiyordu.

Liam için, bebeğimiz için, ailemiz için ondan uzak duracağım. Bundan nefret ediyorum. Ben böyle biri değilim ama ne yazık ki bunu yapmak zorundayım. Bebeğim güvende olana dek kenara çekilmek zorundayım.

Neyse ki uyuşturucu işi beni meşgul edecekti. Güneyde, ülkeye sokulmayı bekleyen yüklü miktarda eroinimiz vardı. Ayrıca Liam'ın kazadan hemen önce aldığı otları da unutmamak gerekiyordu. Gerçi, henüz o konuyla ilgili net bir şey bilmiyordum. Dosyalara göz atacak zamanım olmamıştı.

Hemşireyi çağırmak için düğmeye bastım ve bekledim. Ne yazık ki gelen, benim uyuduğumu sandığı sırada gözleriyle Liam'ı yiyip bitiren sarışın kaltaktı.

Yüzünde sahte bir gülümsemeyle, "Size nasıl yardımcı olabilirim, Bayan Callahan?" diye sordu.

"Declan Callahan'a onu görmek istediğimi söyle." Declan'ı tanıdığından emindim. Callahan kardeşleri herkes tanırdı.

Kadının gözleri kısıldı. "Bayan Callahan, burası bir hastane. Hemşirelerin görevi, sizin özel işlerinizi yerine getirmek değil."

Bugün öyle.

"Hemşireler buradalar çünkü verdiğimiz yüklü çek sayesinde kadronun yarısının kovulmasını engelledik. Eğer canım isterse şu anda bu hastaneyi satın alır ve seni kara listeye aldırabilirim. Böylece doksan yaşına kadar yiyecek standlarının arkasında sosisli satmak zorunda kalırsın. O işle, bir aile geçindirmek oldukça zor olmalı. Günde dört dolardan fazla kazanacağını hiç sanmam. Bu yüzden, senin yerinde olsam çenemi kapar ve koşarak özel işlerimi yerine getirirdim."

Sözlerim kaltağı çok şaşırtmış olmalı ki bir süre yerinden kıpırdamadan boş bakışlarla, ağzı açık bana baktı.

"Sen hâlâ burada mısın?"

Yutkunup başını salladı ve tam üç dakika sonra yanında Declan'la birlikte geri geldi.

Declan, odaya girdiklerinde yüzüme bakamayan ve bir an önce odadan çıkmak için can atan kıza şaşkın gözlerle baktı. Kız odadan çıkınca bana dönüp, "Hastane yatağında bile insanları korkudan tir tir titretiyorsun," dedi.

"Bu bir yetenek. Bunu boş ver de sen bana şu son alışverişten bahset." Eğer işler umduğumuz gibi gittiyse şu anda yirmi milyon dolar değerinde malımız olmalıydı.

Declan suratını astı ve yatağımın ayakucuna gidip hasta çizelgesine uzandı. *Yok artık!*

"Yemin ederim, ona dokunacak olursan Coraline'la hiç hoşuna gitmeyecek bir anlaşma yaparım!" *İnsanların beni bir kurban olarak görmesinden bıktım. Ben sadece vuruldum, hepsi bu!*

"Mel, senin..."

"En son dinlenmem gerektiğini söylediğinde olanları hatırlıyor musun?" Bunu son yaptığında bebeğimi kaybetmiştim.

Declan iç çekti. "Anlaşma planlandığı gibi gitmedi. Biz yirmi milyona anlaşmıştık, onlar otuz diye tutturdu. Liam pazarlığa girişmek üzereydi. Hatta seni, bunu söylemek için aramıştı ama kaza oldu. Kimsenin işle ilgilenmesi mümkün olmayınca otuz milyon doları kabul ettiğimizi farz ettiler."

Birden, başıma bir ağrı saplandı. Öfkeden bütün vücudum kasılmıştı.

"Liam, o orospu çocuklarına otuz milyon dolar mı verdi yani? Bu ot, kokainle falan mı karışık yoksa?"

Geri zekâlı hergele!

"Mel, o sırada doğru dürüst düşünebilecek durumda değildi. Aslında o..."

"Kes sesini ve bana bir telefon ver!"

"Sonuçta verdiğimiz parayı ikiye katlayacağız. Yani sadece kârdan zarar ettik. Bu..."

Bir anda koluma takılı serumları çıkarıp yataktan fırladım. Gözlerine inanamayan Declan, yardım etmek için telaşla bana doğru gelirken elimi kaldırarak yaklaşmasına engel oldum.

Gözlerinin içine bakarak kararlı bir ses tonuyla, "Hemen onları arayacak ve paramı geri istediğimi söyleyeceksin," dedim.

"Biz Bergdorfs'tan alışveriş etmedik Mel! Anlaşmayı yaptıktan sonra böyle..."

Onu yakasından yakalayıp kendime çektim ve dişlerimin arasından tıslar gibi, "Ya onları ararsın ya da aradaki on milyon dolar farkı, bana sen ödersin," dedim.

Declan iyice paniklemişti. "Bunu nasıl yapmamı bekliyorsun acaba?"

Gülümseyerek, "Nasıl yapacağın benim sorunum değil. Nasıl yaparsan yap, yoksa asla baba olamayacaksın," dedim ve onu serbest bıraktım. Suratı asılan Declan arkasını dönüp odadan çıktı, ben de yatağıma geri döndüm.

LIAM

Fedel yatağında uzanırken ben de onun yanında oturmuş, hemşirelerin onun için getirdiği jöleyi yiyordum. Kâseyi yarıladığımda bir kez daha saatime baktım ve bakışlarımı onun paramparça olmuş yüzüne çevirdim.

"Geç kaldı," dedim.

Televizyonun kumandasıyla oynayan Fedel, "Tekerlekli sandalyede ve annem de burada değil ama onun bir dakikaya burada olacağından eminim," diye mırıldandı.

Evet, babamın canı öyle istediği için Gino tekerlekli sandalyeye mahkûm durumdaydı.

Bir süre televizyondaki maçı izledikten sonra, "Eğer bana bilmek istediğimi anlatmazsa seni onun gözlerinin önünde geberteceğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordum.

Sözlerime nasıl tepki vereceğini görmek için yan gözle Fedel'e baktım. Yüzünde en ufak bir korku ifadesi bile belirmemişti. Bunun bana inanmamasından mı yoksa kaderine razı olmuş olmasından mı kaynaklandığına karar veremedim.

Gözlerini önümde duran yemek tepsisine çevirerek, "Madem öleceğim, mümkünse son yemeğimi yiyebilir miyim acaba?" diye sordu.

Jöle dışındaki yiyecekleri ona uzatıp, "Bir şeye benzemiyorlar zaten," diye mırıldandım.

"Jöleyi de alabilir miyim?"

Bir süre yarılanmış jöle kâsesine baktıktan sonra, "Emin misin?" diye sordum.

Başını salladı.

"Bence son yemeğinin bu olmaması için dua etmeye başlasan iyi edersin," deyip jöleyi de ona uzattığım sırada odanın kapısı açıldı.

"Gino!" diyerek ayağa kalktım. Adamın sandalyesini sarışın hemşire itiyordu. Hemen sandalyeyi ondan aldım ve iterek Fedel'in yatağının yanına getirdim.

Hemşire, "Bir şeye ihtiyacınız..." diye söze başladığında hemen atılıp, "Hayır, teşekkürler," diyerek onun sözünü kestim. Kadın çıktıktan sonra odada uzun bir sessizlik oldu.

Gino, korku dolu ve endişeli bakışlarla Fedel'e bakıyor, Fedel ise babası orada değilmiş gibi keyifle jölesini yiyordu.

Gino yaşlı değildi ama çökmüştü. Sanki cehenneme gitmiş, geri gelmiş ve şimdi tekrar gitmeyi bekler gibi bir hâli vardı. Yüzü çökmüş, bir zamanlar uzun olan saçlarından geriye seyrelmiş, gri saçlar kalmıştı. Kollarındaki yara izleri hâlâ net bir biçimde görülebiliyordu. Gino, bu izlerle gurur duyardı.

"Bay Morris..."

Nefret dolu, buz gibi bir sesle, "Uzatma, Callahan," diye homurdandı. "Benden ne istiyorsun?"

Derin bir nefes alıp gittikçe artan öfkemi kontrol altına almaya çalıştım. Ama bugün sürekli kendimi kontrol altında tuttuğumdan olsa gerek, başaramadım. Gino'nun yakasına yapışıp onu havaya kaldırdım.

"Nazik olmaya çalışıyordum! Bir zamanlar can düşmanıydık ama evliliğim nedeniyle artık aynı saftayız. Şu anda senin kafanı kırmamış olmamın tek nedeni de bu! Şimdi bana Aviela DeRosa hakkında bildiğin her şeyi anlatacaksın. Giovanni ailesine sadıksan bu, bana da sadık olduğun anlamına gelir ve bu bir emirdir."

Adamın yüzü morarmaya başlayınca onu tekrar sandalyesine oturttum ve birkaç adım geri çekilip soğukkanlılığımı korumaya çalıştım.

Gino, kendi kendisini boğmak ister gibi boğazına yapışmış, öksürüyor ve nefes almaya çalışıyordu.

Hırıltılı bir sesle, "Aviela DeRosa öldü," dedi.

Tanrım, bu herifi geberteceğim!

Çelik muştamı cebimden çıkarıp, "Bana yalan söylüyorsun, Gino," dedim. "Boş sözlere harcayacak ne zamanım ne de sabrım var. Aviela DeRosa hayatta. Bunu gayet iyi biliyorum çünkü o kaltak karımı vurdu, hem de üç kez. Birazdan gözlerinin önünde gebertmeyi düşündüğüm oğlun da o sırada bu hâle geldi. Şimdi ya gerçeği söylersin ya da oğlunu öldürürüm ve sen de bundan sonraki hayatını bir bitki gibi geçirirsin."

Adam, gözlerini Fedel'den ayırmadan, "Ben... Ben bunu yapamam," diye mırıldandı.

Fedel bakışlarıyla babasına yalvarır gibiydi. "Baba, artık aynı takımdayız. Melody, Orlando'nun kızı. O bir Giovanni ve biz son nefesimize kadar Giovannilere sadık olmaya yemin ettik."

Gino kamburunu çıkarıp oğluna doğru eğildi. "İşte, bu yüzden yapamam evlat. Orlando'ya yemin ettim..."

"Orlando öldü. Şimdi sadakatin sadece bana. O nedenle şimdi konuşacaksın. Orlando'yla olan sorununu daha sonra cennette ya da cehennemde çözersin. Hayatında bir kere aklını kullan ve doğru olanı yap."

Onu konuşturmak zorundaydım. Bilgi alabileceğim tek kişi oydu. Geri kalan herkes yavaş yavaş Aviela tarafından ortadan kaldırılıyordu.

"Baba, bunu ne benim için ne de Liam için ama Orlando'nun küçük bebeği için yap."

Fedel'in sözleri üzerine gözlerimi devirerek ona baktım. Karım, küçük bebekle yakından uzaktan alakası olmayan bir kadındı. O da bunu gayet iyi biliyordu ama ilginç bir şekilde sözleri işe yaradı.

Adam derin bir iç çekip ellerine bakarak, "Orlando, her zaman cesur ve enerjik kişilerden hoşlanmıştır," dedi. "Güney İtalya'daydık ve Aviela Costa'yla orada tanıştık. Herkesi parmağında oynatabilme gücüne sahip bir kadındı ve Orlando, ona sahip olmak istedi. O da Orlando'yu istiyor gibi görünüyordu. Gece boyunca kulüpte dans edip sohbet ettiler. Sonra ilişkileri daha da ilerledi ve ben kendimi, sürekli o kadını Orlando'nun Birleşik Devletler'deki evine getirip götürürken buldum. Kadına öyle abayı yakmıştı ki ondan ayrılamıyordu. Kadının bakışları öyle soğuk ve duygusuzdu ki ben ona hiç güvenememiştim. Hakkında araştırma yaptım ama olumsuz hiçbir şey bulamadım. O Aviela Costa'ydı ama içimden bir ses..."

Bir süre durup düşündükten sonra sözlerine devam etti. "Aslında onunla ilgili bir şeyler bilen fazla kişi yoktu. Ailesinin öldüğünü söylemişti. Çocuklardan, resmi kayıtları araştırmalarını istedim. Araştırmaları sonucu, Costa ailesiyle ilgili tüm kayıtlarda tahribat yapıldığını öğrendiler."

"Bunu Orlando'ya söyledin mi?" diye sordum.

Gino, acı acı gülümsedi. "Demir Pençe'nin inadı da demir gibiydi. O kadına kör kütük âşık olmuştu. Onun, kendisine oyun oynadığını göremiyordu ya da görmek istemiyordu. O,

hayatımıza gireli sadece üç ay olmuştu ki tonla para kaybetmiştik. İlişkilerimizi, neredeyse her şeyimizi kaybetme noktasına gelmiştik. Orlando, bu durumun sorumlusunun biz olduğumuzu düşündü. Ondan para çaldığımıza inandı. Ama zaman içinde o da Aviela'dan şüphelenmeye başladı. Belki de her zaman bir tarafı suçlunun o olduğunu biliyordu ama ona deli gibi âşık olan diğer tarafı bunu kabullenemiyordu. Bugün bile nasıl olduğunu bilmiyorum ama bir tuzak kurdu ve her şeyin Aviela'nın başının altından çıktığını öğrendi. Öğrendiği zaman ben de yanındaydım. Boynunu koparmaya hazır bir şekilde onu yakasından yakaladı. Ama sürtük, 'Devam et, çocuğunu da öldür ve beni bir sürü dertten kurtar,' deyince bunu yapamadı."

Mel de Aviela da hayatta olduğundan, Orlando'nun nasıl bir seçim yapmış olduğu belliydi ama ben yine de sordum. "Ne yaptı peki?"

"Bir kaçık gibi davrandı. Onu yatağa zincirledi ve başına bir hemşire koydu. Odası, kadının hücresi olmuştu. Aviela, mücadele etti, lanetler yağdırdı hatta Orlando'yu baştan çıkarmaya bile çalıştı ama hiçbiri işe yaramadı. Bir keresinde bileğini kesmişti ama gelen doktor onu kurtardı. Açlık grevi yapmaya başladığında onu vitamin ve serumlarla besledik. Bu şekilde aylarca o odada tutsak kaldı. Sonra birden sevgi dolu bir eş gibi davranmaya başladı ve Orlando, bundan çok hoşlandı. Yine de doğum yapana kadar onu zincirlemeye devam etti."

"Lanet olsun!" Neden hayatım bu kadar karmaşık olmak zorundaydı sanki? Tek istediğim uyuşturucu satmak, karımla sevişmek ve huzur içinde ailemi yönetmekti.

"Kaçtı, değil mi?" diye sordum.

Gino, başını iki yana salladı. "Hayır, kaldı. Ben, tutsakların kendilerini esir tutanlara karşı duygularının yavaş yavaş hayranlığa dönüştüğü Stockholm Sendromu'na yakalandığını düşünmeye başlamıştım. Ya da *belki de kızını seviyor* diyordum ama kısa bir süre sonra yanıldığımı anladım. Orlando, Aviela'nın

Leonardo Severino adlı bir âşığı olduğunu öğrendi. Kadın eğer kendisinden başka birini umursuyorsa bu kişi, o adamdı. Orlando, onu bu kez bodruma hapsetti. Onu öfkelendiren bir şey yaptığı zaman âşığının kesilmiş bir uzvunu ona hediye ediyordu."

Gino'nun yüzü, uzun zaman önce yaşanan olayları şimdi yaşıyormuş gibi acı doluydu. Derin bir nefes alıp sözlerine devam etti.

"Taktığı beyaz eldivenler, ona âşığından bir hediyeydi. Kadın, o eldivenler Orlando ve Melody'nin kanlarıyla kıpkırmızı olmadığı sürece onları çıkarmayacağına yemin etti. Orlando, Mel'in onu seven bir annesi olsun istiyordu ve bu nedenle kadının yaptığı her şeye tahammül etmeye çalıştı. Küçük Melody, her adımında lanetler savuran bir anneyle büyüdü. Altı yaşına geldiğinde, annesinin kendisini aslında sevmediğini anlamaya başlamıştı. Bunu fark eden Orlando, onun ve Leonardo'nun, bir daha asla kızının yanına yaklaşmamaları şartıyla gitmelerine izin verdi."

Gino'nun anlattıkları, olayların aydınlanmasına yardımcı oluyordu ama yine de kafamda bazı soru işaretleri vardı. "İyi ama Mel, o uçağa nasıl bindi? Orlando, onun gitmesine izin vermiş olamaz."

Gino suratını astı. "Aviela onu kaçırdı. Âşığıyla onu, havaalanına kadar kendi ellerimizle götürdük, hatta uçağa bindiklerinden emin olmadan oradan ayrılmadık. Gittiklerinden emin olmak istiyorduk. Ama bu arada nasıl yapmışsa yapmış, burnumuzun dibinden Melody'yi kaçırmayı başarmıştı. Orlando, onun Melody'yi götürdüğünün farkında değildi. Hiçbirimiz farkında değildik. O uçağı düşüren Orlando'ydu. Onu öylece bırakacağını düşünmemişsindir herhâlde. Bu, ancak peri masallarında olur. Orlando, ondan ölesiye nefret ediyordu. Sonra... Melody'nin nerede olduğunu anladığımızda... Orlando yıkıldı. Kendi kızının katili olduğunu düşünüyordu. O süreçte Aviela'nın bir DeRosa olduğunu öğrendik. Valero ailesindeki

ajanımızdan, Vance'in adamlarının Aviela'yı kurtardıklarını öğrendik. Patlayıcılar, olması gerektiği gibi çalışmamışlardı. Uçağın kanadı ateş almış ama pilot, uçağı suya indirmeyi başarmıştı. Videobandı büyük hasar görmüştü ama..."

İlk defa söze karışan Fedel, "Video mu? 90'larda, uçakta bir video kaydı mı yapıldı?" diye sordu.

Gino, "Orlando koydurdu o aleti. Amacı, Aviela'nın yanarak öldüğünü görmekti. Elbette hiçbirimiz Melody'nin de o uçakta olduğunu bilmiyorduk. Vance'in adamları da kızın orada olduğunu bilmiyorlardı. Patlama sırasında Aviela uykuya dalmış olduğundan, kızı öldürme fırsatını bulamadı. Melody, böylece hayatta kaldı. Kızın varlığını sonradan öğrenen Vance'in adamları, kızın donarak öleceğinden ya da balıklara yem olacağından emindiler. Ama tahminlerinin aksine Melody sağ salim eve döndü ve Orlando, günlerce Tanrı'ya şükretti. Sizin de öğrenmiş olduğunuz gibi Melody'nin çocukluk anıları bir yalandan ibaretti ama Orlando, kızının çocukluk hayallerinin yıkılmaması konusunda kararlıydı. Hepimize, kıza asla gerçeği söylememiz konusunda yemin ettirdi ve gerçeği belgeleyen tüm kayıtları imha ettirdi. Kendisini ölüme terk eden bir annesi olduğunu düşünmesindense annesinin ölmüş olduğunu düşünmesini tercih etti."

Derin bir nefes alıp Fedel'in yatağına oturdum. "Ben bir Callahan'ım. Dünyanın en güçlü ailelerinden birinin, hatta en güçlüsünün başıyım. Biz yolumuza çıkan engelleri temizler ve uyuşturucu satarız. Adam öldürmek de işimizin bir parçası ama bunu ancak gerektiği zaman yaparız. Benim sizin lanet olası, bombok hayatlarınızla uğraşmaya ne sabrım ne de vaktim var. Giovanni ailesinin pisliklerini temizlemek için zamanımı, paramı veya adamlarımı harcamaya hiç niyetim yok."

Gino somurtarak, "O zaman yanlış kadınla evlenmişsin," deyip bir süre eski anılarına dalıp gitti. Sonra, "Aviela'nın DeRosa olduğunu, bir Callahan veya bir Valero olmamasından anlamıştık," diye sözlerine devam etti. "Sonuçta dünya

üzerinde bize meydan okuyacak kaç aile vardı ki? O dönem, Sedric'in yönettiği Callahanlar, Vance'in önderliğindeki Valerolar, Orlando yönetimindeki Giovanniler ve son olarak Ivan'ın başkanlık ettiği DeRosalar vardı. Aviela, bizimle ilgili tüm bilgileri doğruca Ivan'a yolluyordu. O herifin yüzünü bile görmemiştim, hiç kimse görmemişti ama sürekli bizden bir adım öndeydi. Melody'nin büyükbabası, Ivan'ın ailesini katlettikten sonra Giovanniler ve DeRosalar birbirlerine düşman olmuşlardı. Aviela, sadece babasının piyonuydu. Babası, bütün Giovannilerin yeryüzünden silinmelerini istiyordu. Bu, intikam amacıyla yapılan bir savaştı."

"Melody bir Giovanni değil, bir Callahan! O benim karım!" Başıma saplanan ağrı, her geçen dakika biraz daha artıyordu. "Bir şeyler daha olmalı. DeRosaların Callahanlarla derdi ne? Nasıl oldu da Shamus'a istediklerini yapmayı başardılar?"

Gino'nun tükürür gibi, "Shamus!" demesiyle, bir anda kan beynime sıçradı. "Kendisini becermekten, başkalarını düşünmeye vakit bulamayan yaşlı ahmak!"

Bir anda yerimden fırlayıp herifi boğazından yakaladım. "Bana bak, büyükbabamdan bahsettiğini unutma!"

Onu bıraktığımda yere tükürüp, "Yazık!" dedi. Sonra, "Shamus ve Callahanlar beni hiç ilgilendirmiyor. Sana bildiklerimi anlattım. Aviela, Melody daha doğmadan onun ölmesini istiyordu. Gerçekleştirdiği bu saldırının ardından bence çoktan eyaletten hatta belki de ülkeden kaçmıştır. Aviela, kaypak oynar. Vurup kaçar. Hiçbir yerde uzun süre kalmaz. Orlando'nun onu hapsetmesinin ardından iyice aklını kaçırdı ve hiçbir yerde uzun süre kalamamaya başladı," diye sözlerine devam etti.

"Bu işin içinde başka bir şeyler olduğundan eminim," diye mırıldandım ve hırsla Fedel'in elindeki jöle kâsesini kaptım. "Konuştu. Artık son yemeğin olmadığına göre hepsini bitirmesen de olur."

Odadan çıkıp karımın fazla uzakta olmayan odasına doğru yürümeye başladım. Yolda, telefonla konuşan ve bana ölüm-

cül bakışlar atan Declan'la karşılaştım. Sorununun ne olduğunu bilmiyordum ama bana böyle aşağılık bir caniymişim gibi bakmayı derhâl kesmezse ağzını burnunu dağıtacağımı çok iyi biliyordum. Zamanım da enerjim de yoktu ve hastanelerden nefret ederdim.

Benim acilen bir tatile ihtiyacım var.

Elimdeki boş jöle kâsesini Monte'ye uzattığımda adamın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Onun soran bakışlarına aldırmadan Mel'in odasına girdim ve kapıda durup, "Yeni bir metres istiyorum," dedim.

"Ben de yeni bir koca istiyorum," diye homurdandı. "Malı otuza almışsın, ha? Senin neyin var be adam?"

Gerçekten de bir tatile ve konyağa ihtiyacım var. Bir kamyon dolusu konyağa...

12

"Ölüm bizi ayırana dek."

NEAL

"Ah! Merak etme bebeğim, ben iyiyim." Kendimi ellerinden kurtarmaya çalıştım ama beni bırakmadı.

Liam eve dönmeme izin verince doğruca eve geldim. İçeri adımımı attığım anda karım, hiçbir yetişkin erkeğin hoşuna gitmeyecek bir şekilde üstüme saldırdı.

"İyisin öyle mi? Gözlerin mosmor, dört kaburga kemiğin kırık, kulak zarın patlamış ve iyisin. Ayrıca..."

Ellerini tutup, "Bebeğim..." diye fısıldayarak onu gözlerime bakmaya zorladım. "Ben iyiyim. Biraz hırpalandım ama iyiyim. O nedenle lütfen, beni sadece öp."

Bir süre daha gözlerime baktıktan sonra beni ateşli bir biçimde dudaklarımdan öpmeye başladı. Onu elinden tutup yatak odamıza götürdüm ve yatağa yatırdım.

Şehvetli dudaklarım boynunda gezinirken, "Neal, yaralısın..." diye mırıldandı.

Gözlerinin içine bakarak, "Olivia," diye inledim. "Bir kadın tarafından hem de ufak tefek bir kadın tarafından kıçıma fena bir tekme yedim ve her şeyi unutmak istiyorum. Bana bunun için yardımcı olur musun? Unutmama yardım eder misin?"

Saçlarımı okşadı ve dirseklerinin üzerinde doğruldu. "O zaman sadece sırt üstü yat ve tadını çıkar."

Sırıtarak dediğini yaptım. Karım, dizlerinin üzerinde doğrularak yavaş yavaş bluzunun düğmelerini çözmeye başladı.

Göğüslerini okşayarak, "Tanrım, çok güzelsin!" diye mırıldandım.

Olivia tam bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki odanın kapısı ardına kadar açıldı ve içeri babam girdi.

Ben, "Tanrı aşkına, baba!" diye bağırırken Olivia çarşafı çekmiş, çıplaklığını örtmeye çalışıyordu.

"Hay Allah! Yoksa size engel mi oldum?" diyen Sedric'in yüzünde hınzırca bir gülümseme vardı. "Çok özür dilerim. Sadece oğlumu görmek, nasıl olduğunu öğrenmek istemiştim."

Olivia kahkahasını bastırmaya çalışırken öfkeyle, "Çık dışarı!" diye bağırdım.

Sedric'in yüzündeki gülümseme bütün yüzüne yayıldı. "Annen seni görmek istiyor. Onu bekletme."

Derin bir nefes alıp, "Onu sonra..."

"On dokuzuncu kural: Anneni..."

"Anneni asla bekletme," diyerek cümlesini tamamladım. "Biliyorum ama böyle ereksiyon hâlindeyken onu görmem doğru olmaz, değil mi? O yüzden ben buradan taşınmayı düşünmeye başlamadan önce odadan çıksan iyi olur." Ev çok büyük olmasına rağmen bazen bana çok küçük geliyordu.

Olivia, "Hadi canım!" deyip bir kahkaha attı. "Nereye taşınmayı düşünüyorsun?"

Sedric, "Nereye taşınmayı düşündüğünün hiçbir önemi yok," deyip göz kırptı. *"Beşinci kural: Aile, bir çatı altında yaşar."*

Babam arkasından kapıyı kapattığında yastığı alıp öfkeyle kapıya fırlattım ve kollarımı başımın altında kavuşturarak uzandım. Sadece karımı istemiştim...

Olivia şefkatle dudaklarımdan öperken, "Hadi git, anneni gör," dedi. "Ben her zaman buradayım. Her zaman."

Olivia, ilk cinayetini işledikten sonra çok değişmişti. Ya da iyileşti demek daha doğru olur belki de. Kaygısızca gülümsemeye, kahkaha atmaya başlamıştı. Mutluydu ve onun mutlu olduğunu görmek beni de mutlu ediyordu. Bu nedenle kendimi Mel'e borçlu hissediyordum. Karım, Tanrı bilir ne kadar uzun süredir öfkesini içinde tutuyordu. Henüz Harvey'i bulamamıştık ama bulduğumuzda Olivia'ya yaptıklarının bedelini ağır ödeyecekti.

Elini tutup dudaklarıma götürdükten sonra onu kendime doğru çektim.

"Annem bekleyebilir," diye fısıldadım.

"Benim yüzümden onu beklettiğini öğrenecek olursa kıçıma tekmeyi basar," diye mırıldandı ama bir yandan da cinsel organımı okşamaya başlamıştı.

SEDRIC

Karım odamıza girip, "Nerede o?" diye sordu.

Okuduğum kitaptan başımı kaldırmadan, "Sanırım karısıyla birlikte güzel bir akşam geçiriyorlar. Bu benim de en çok istediğim şey," dedim. Eğer Neal, Olivia'yla ilgilenmekle meşgulse ben de karımla ilgilenebilirdim. Ama karım, tüm ailenin evde olmadığı zamanlarda hiç havasında olmazdı.

"Mel vurulmuş, hastane yatağında yatarken nasıl seks düşünebiliyor bu çocuk? Ayrıca kendisinin de neredeyse hayatını kaybetmek üzere oluşunu unutmuş mu? Şu anda bir aile toplantısı yapıyor olmalıydık ya da en azından hastanede çocukların yanında olmalıydık. Biz..."

"Tatlım, Liam orada olmamızı istemedi."

"Liam, şu anda duygusal bir travma geçiriyor. Karısı vuruldu onun! Nasıl olur da bu durumda onun isteklerini önemsersin?"

Tanrı'nın, ailemizin erkeklerini deliye döndürecek bu tip kadınları özellikle yolladığı, bu gibi durumlarda hiç şüphe götürmüyor.

Kitabımı kapatıp yatağın başucundaki komodinin üzerine bıraktım ve karımı seyretmeye başladım.

"Bana öyle bakma, Sedric Callahan! Annesi olduğunu iddia eden bir sürtük, kızımızı tam üç kere vurdu ve hâlâ ortalarda dolaşıyor! Kim bilir Liam şu anda ne durumdadır! Hastanede olmamız gerekiyordu!" Çok güzeldi ama çılgın olduğu da bir gerçekti.

"Gel tatlım, yanıma uzan." Uzun süre üstünlük savaşı verircesine birbirimizin gözlerinin içine baktık. En sonunda Evelyn pes edip yatakta yanıma uzandı.

Onu kollarımın arasına alıp, "Liam, bu ailenin lideri. Eğer o, hastanede karısıyla yalnız olmak istiyorsa bize de onun isteğini yerine getirmek düşer. Anne ayı olmak istediğini biliyorum ama lütfen çocuklara biraz zaman ver," diye fısıldadım.

"Mel için çok endişeleniyorum, Sedric. Onu, annesi... O sürtüğe anne bile denmez! Hangi anne çocuğunu vurur? Nasıl hasta bir insan..."

"Grip olmadığı kesin," deyip sırıtınca, karım kollarımdan kurtulup göğsüme bir yumruk attı.

"Ben çok ciddiyim, Sedric!"

"Biliyorum tatlım, biliyorum." Derin bir iç çekip yaşananları düşünmemeye çalıştım.

Birileri aileme saldırmış, oğluma ve kızıma zarar vermişti. Bir an önce bu pisliklerin kanını akıtmayı istiyordum. Onları paramparça etmek istiyordum ama artık karar mekanizması ben değildim. Bu kararı Liam verecekti. Yaşananları düşündükçe içimdeki öldürme isteği gitgide artıyordu.

Liam bir an önce bu sürtüğü bulup gebertmeliydi yoksa liderliği ona bıraktığımı göz ardı edecek ve bu işi ben yapacaktım.

DECLAN

Telefonun diğer ucundaki adama, "Patronum yaptığımız anlaşmadan memnun değil," dedim. Bu işin sonu hiç iyi olmayacaktı.

"Vah vah! Buna çok üzüldüm! Yani şimdi sözünüzden döneceğinizi mi söylüyorsun? Patronun söz verdi..."

"Patronum, siz bize otuz olsun diye yamuk yaparken yirmi milyon için söz verdi. Olanlardan hiç memnun değiliz ve bilirsin, memnun olmadığımızda hiç iyi şeyler olmaz."

"Anlaşma yapıldı, hatta ödemeyi bile aldık. Bizim bu durumdan şikâyetimiz yok. Eğer sizin varsa gidip kendi sorununuzu kendiniz halledin," diyen adam, telefonu suratıma kapattı. Bir anda kan beynime sıçradı. Tam telefonu karşı duvara fırlatmak üzereyken karşımda Coraline'ı buldum. Karım, fal taşı gibi açılmış gözlerle bana bakıyordu.

"Ben iyileşme yolunda bir alışveriş hastasıyım. O lanet olası şeyi gözlerimin önünde parçalayamazsın. Yoksa bu beni yeni şeyler almaya iter."

Telefonumu ceketimin cebine sokarken, "Affedersin. Mel, tamamen aklını kaçırdı," diye homurdandım.

"Yani iyileşip eski Mel oldu, öyle mi?"

"Haklısın, bu bir açıdan olumlu bir şey." Çok daha kötü durumda olabilirdik. Mel, yatakta hareketsizce yatıyor olabilirdi ve biz, hayati fonksiyonlarını nasıl geri döndüreceğimizi düşünüyor olabilirdik.

Bakışlarımı, Mel'in odasının kapısında bekleyen Monte, Duncan ve Antonio'ya çevirdim. Buckingham Sarayı'nın kapısındaki İngiliz nöbetçiler gibi gülümsemeden, hareket etmeden, hatta sanki nefes bile almadan duruyorlardı. Öylece duruyor, oraya yaklaşmayı aklından geçirebilecek canına susamış birini, anında yere sermek için bekliyorlardı.

Coraline, "Mel, senden ne istedi?" diye sordu. Cevap vermeden sadece suratına baktım ve karım öfkeyle gözlerini devirdi. "Hadi ama! Bu tip bilgilerin eşlerle paylaşıldığını biliyorsun."

"Evet, ama genellikle eşler bu bilgileri seksle kocalarının aklını başından aldıktan sonra öğrenirler. Mutluluktan havaya uçan adamların dili çözülür."

Bana bir tokat atacağını sanırken Coraline gülümsedi. "Bunu aklıma yazdım. Ne kötü bir zamanlama. Neal, evde Olivia'yla beraber. Liam da Mel iyileşir iyileşmez karısına sahip olabilecek. Sadece sen sürekli ereksiyon hâlinde kalacak

gibi görünüyorsun, Declan." Sözlerini bitirince çapkın bir tavırla bana göz kırptı ve arkasını dönüp yürümeye başladı.

Mel ve Liam beni geberteceklerdi ama ölmeden önce bir kerecik Coraline'a sahip olma şansım olacaksa bunu göze alabilirdim.

Bir köpek yavrusu gibi karımı takip edip koridor boyunca ilerlerken sağa sola sallanan kalçalarını seyrediyordum. Koridorun sonuna geldiğimizde onu kolundan tutup kapıya yasladım.

"Benimle oyun oynama, kadın! Zaten aklımı kaçırmak üzereyim!"

Coraline, dudaklarını yaladı ve kollarımdan kurtulup üzerindeki paltoyu çıkardı. Karım çırılçıplaktı!

"Ama ben seninle oyun oynamak istiyorum, Declan," diye mırıldandığında, pantolonuma boşalmamak için kendimi zor tuttum. Karım, gözlerimin önünde çırılçıplak beni bekliyordu.

"İsa aşkına, Coraline!" diyerek onu kollarıma aldım.

Bu, cehenneme bilet almak anlamına gelse de buna razıydım.

13

"İlah... Tüm ihtiyacım olan bir S harfi ve sensin."

—Jarod Kintz

LIAM

Çalışma odamda üst üste sıralanmış, tavana kadar uzanan kutulara bakarak, "Bu bir şaka olmalı," dedim.

İçeriye yeni kutular taşıyan adamlara bakan Sedric sırıttı. "Büyükbaban bilgisayarlardan hiç hoşlanmazdı."

Öyle çok kutu vardı ki bunların arasında canlı canlı gömülecektik. "Bunu başımı belaya sokmak için yaptığına eminim. Önünde sonunda, bunların benim başıma kalacağını biliyordu hergele!" Yaşlı pisliğin mezarında attığı kahkahaları duyar gibiydim. Benim niyetim, cesedini nehre atmak ve bir an önce ondan kurtulmaktı ama annem, çok sevgili rahmetli büyükbabamıza saygılı olmamız gerektiğini düşündü. Shamus, şu anda çok sevgili İrlanda'sından çok uzaklarda, yerel kabristanda yatıyor.

Neal, beş kutuyu çalışma masamın etrafında boş bulduğu yerlere bıraktıktan sonra, "Hepsi bu kadar," deyip bir kahkaha attı.

Öfkeyle, "Dışarı," diye bağırdığımda, babamın dışında herkes memnuniyetle odadan çıktı. Onlar, para dışında hiçbir kâğıttan hoşlanmazlardı.

Sedric, gözlerini bir zamanlar oldukça şık bir çalışma odası olan odamda dolaştırarak, "Bunların hepsini tek başına mı okuyacaksın?" diye sordu.

Kutulardan birini alıp en yakındaki sandalyeye oturdum.

"Aviela yılanı, saklandığı taşın altından çıkana kadar ilgilenecek başka bir işim yok. Umarım burada bir an önce onun kellesini koparmamızı sağlayacak bir şeyler bulurum."

Babam, bir kutu alarak, "Melody nasıl?" diye sordu.

"Benim yardıma..."

"Evet, yardıma ihtiyacın var, evlat!" Sözümü kesti. "Yardıma ihtiyacın var ve yardım alacaksın. Şimdi söyle, karın nasıl?"

Başımı ellerimin arasına alarak bir süre düşündüm. "Yani evlenmemi istediğin o aklını kaçırmış, eli kanlı caniyle ne durumda olduğumuzu mu soruyorsun?"

Pislik herif, alaycı bir tavırla sırıttı. "Evet, deli gibi âşık olduğun ve kendisine karşı aşırı korumacı davrandığın kadınla ne durumda olduğunuzu soruyorum."

"Mafya dünyasında aşırı korumacı koca diye bir şey yoktur. Ve o kadın beni deli ediyor. Beni hiç dinlemiyor!"

"Ah benim zavallı oğlum. Sen daha hiçbir şey öğrenememişsin. Kadınlar dinlemez, konuşurlar, evlat. Dinlemek bizim işimizdir. Dinleriz ve karşılığında da seks, çocuklar ve ev yemeği alırız." Babam, evlilik kurumunun kaotikliğini özetledikten sonra bir kahkaha attı.

"Onu dinliyorum! Ama konuşmaları öyle saçma sapan ki... Yemin ederim, bazen o güzel boynunu kırmamak için kendimi zor tutuyorum." *Diğer zamanlarda ise dilimi o güzel boynundan aşağılara...*

İşine odaklan!

"Zaman zaman saçma sapan konuşurlar. O Kanlı Melody olabilir ama yine de bir kadın, üstelik hamile bir kadın."

Olduğum yerde donup kaldım. Kazadan bu yana üç hafta geçmişti ve Mel'in hamileliği daha hiç belli olmuyordu. Bana, haberi aileye vermek için henüz erken olduğunu söylemişti ve şimdilik bunu saklamaya karar vermiştik. Ama anlaşılan yeterince dikkatli davranmamışız. Mel, bunu duyunca öfkeden deliye dönecekti.

Belki de herkes bilmiyordur.

"Annem biliyor mu?"

"Herkes biliyor."

Lanet olsun!

"Offff..."

"Tam üç haftadır ağzına çay ve sudan başka içecek sürmedi. Geçen gece de Neal'dan parfümünü değiştirmesini istedi. Siz bizi beyin özürlü falan mı sandınız, Liam? Noktaları birleştiremeyeceğimizi mi düşündünüz?" diyen babam, hiçbir şey olmamış gibi kutudan bir dosya çıkardı.

"Harika. Karım bunu öğrendiğinde kurşun deliklerini de böyle birleştirirsiniz artık," diye mırıldandım. Bu haberi neden saklamak zorunda olduğumuzu bile bilmiyordum.

Babam, ciddi bir tavırla, "Onların güvenliğini sağlaman gerek, Liam. Ama biraz olsun sakinleşip rahatlamazsan yakında saçların bembeyaz olacak, haberin olsun. Hatta bu gerginlikle kel bile kalabilirsin. Yaşlı bir adam da karısını ve çocuğunu gerektiği gibi koruyamaz," dedi.

"En son ne zaman kel bir Callahan gördün sen?" diye homurdandım.

"Liam..."

"Seni duydum baba! Ama olaylara mantıklı bir açıklama getiremiyorum ve bu beni deli ediyor. Aviela, Mel'i öldürmek isteseydi öldürebilirdi ama öldürmedi. Ve o kadının içinde annelik içgüdüsüne benzer hiçbir şey olmadığından eminim." Derin bir nefes aldım. "Natasha'nın ailesinden hiç ses yok. Kızın cesedi de ortalarda yok. Elimizdeki ipuçları sadece bu kâğıtlarla Briarlar ve ben her ikisini de ateşe vermekten başka bir şey istemiyorum. Bu arada, uğruna gözümü bile kırpmadan hayatımı feda edeceğim kadın, uyuşturucu kuryelerine küfürler edip esrar satmakla meşgul." *Konyağa ihtiyacım var.*

Yerimden kalkıp yerdeki kutuların arasında zikzaklar çizerek odanın diğer tarafındaki bara gittim ve konyak şişesini aldım.

"Peki, sen ne yapmasını bekliyordun?"

"Hamile bir kadının ne yapması gerekiyorsa onu yapmasını bekliyorum!" deyip şişeyi kafama diktim. "Yemin ederim, bu kadının en kötü zamanlarda hamile kalmak gibi bir yeteneği var. Derdi beni öldürmek!"

"Tabii ya! Tek başına hamile kaldı, değil mi?"

"Sen kimin tarafındasın baba?" diye söylenmem, babamın bir kahkaha atmasına neden oldu. Yine o özel baba oğul zamanlarımızdan birini yaşıyorduk. Babam, ben istemesem bile bir yolunu bulup iç dünyama girmeyi her zaman becerirdi.

"Adamların, sana Çılgın Şapkacı diye isim takmakta haklıymış meğer."

Bu da ne demek şimdi?

"Ne diye isim takmışlar?" Benim lakabım yoktu. Aile için Liam, geri kalan herkes için patron, efendim ve *Ceann Na Conairte* idim.

"Alis Harikalar Diyarında'yı..."

"Onun kim olduğunu biliyorum!"

Babam, dilini koparıp kâğıtlarla dolu masaya zımbalamak istememe neden olan bir kahkaha daha attı.

Sonra işaret parmağını yüzüme doğru uzatarak, "Her şeyin nedeni bu, tam buradaki şey ve o kafanın içindekiler. Sakin ol, evlat!" dedi ve elindeki kâğıtları gözden geçirmeye devam etti. "Sanırım bir şey buldum."

Bu sözler âdeta nefesimin kesilmesine neden oldu ve bakmakta olduğu kâğıdı elinden kaptım. Şöyle bir gözden geçirdim ama benim gözüme önemli bir şey çarpmadı.

"Bu sadece sen ve Natasha'nın annesinin evleneceğine dair yapılmış bir anlaşma." Neyse ki Tanrı'nın mizah anlayışı o de-

rece acımasız değildi. Eğer o kadın benim annem olsaydı çoktan anne katili sıfatını da almış olurdum.

Sedric, elimdeki konyak şişesini alıp kafasına dikti ve büyükbabamın imzasının yanındaki imzayı işaret etti.

Aman Tanrım!

MELODY

Declan, arabayı kullanmaya devam ederken belki de yüzüncü kez, "Liam beni öldürecek," dedi.

Bu ahmak herif bazen gerçekten de çekilmez oluyordu. "Bir kere daha aynı şeyi söylersen Liam seni öldürmeye fırsat bulamayacak."

Neyse ki bir şey söylemedi yoksa onun canını yakmak zorunda kalacaktım. Arkama yaslanıp sisli şehrin içine doğru ilerlerken çikolatamı yedim. Gece vaktinde Chicago şehir merkezi, yüzümde bir gülümseme yaratıyordu. Uzaktan oldukça güzel görünen şehir merkezine yaklaştıkça gangsterler ve şüpheli sokaklar görmeye başlardınız. Beni gülümseten buydu işte. Chicago, bizim şehrimizdi. Yollarda yürüyen herkes, bizim misafirimizdi. *Biz yaşamalarını istersek yaşarlar, ölmelerini istersek ölürler.*

Koşan bir gencin, caddeyi kolaçan edip beklemekte olan bir arabaya atlamasını keyifle izledim. Bu adamlar, kendileri farkında olsa da olmasa da bizim caddelerimizde, bizim için çalışıyorlardı. Ne de olsa burası bizim oyun sahamızdı.

Declan, arabayı kulübün önüne park etti ve ters ters, "Geldik," diye homurdandı. Kulübün bir levhası yoktu. Sadece kapının önünde siyahlar içindeki bir adam, büyük olasılıkla benim sattığım otu içiyordu. Arabamıza dikkatle ve kıskanan bakışlarla baktı. Morris Bentley'nin, genelde insanlar üzerinde böyle bir etkisi olurdu.

Torpido gözünü açtım ve sağ elimle silahımı almadan önce, kalan çikolatamı oraya koydum. Sağ elim hâlâ biraz tutuktu ama neyse ki tetiği çekme konusunda sıkıntı yaşamıyordum. Bu konuda eskisi kadar iyi olmasam da hedefimi ıskaladığım pek olmuyordu.

"Bak Melody, sen..."

"Kes sesini Declan ve beni arabada bekle," deyip silahımı belime yerleştirdim ve bastonumu alarak arabadan indim.

Beni gören nöbetçi olduğu yerde dikleşip bana gülümsedi. Ne de olsa baston kullanan, ufak tefek bir kadından bir zarar gelmezdi, değil mi?

"Yanlış yere gelmiş olmalısınız, bayan," dedi. "Burası size uygun bir yer değil."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Bunun yerine kibarca gülümseyip, "Chuck'ı görmek için buradayım," dedim.

Adamın gözleri önce şaşkınlıkla büyüdü sonra kuşkuyla kısıldı. "Ama ne yazık ki Chuck'la görüşemezsiniz çünkü Chuck, bugün kimseyle görüşmek istemiyor."

"Ah!" *Seni hergele!* "Bayan Callahan'la da mı?"

Adam, "Siz Bayan Callahan mısınız? Liam Callahan'ın karısı mısınız?" diye kekeledi. Eğer bana ikinci sınıf biriymişim gibi Liam Callahan'ın karısı demeseydi, ona yaşattığım şaşkınlık karşısında gülümseyebilirdim.

Cevabımı bile beklemeden telaşla kapıya yöneldi ve hemen açtı.

"Mel..."

"Sana bekle dedim, Declan! Şimdi yetişkinlerin iş zamanı," deyip bastonumdan yardım alarak kapıya doğru yürüdüm. Bacağım ağrıyordu ama oyun sahama bir zorba girmişti ve ben zorbalardan nefret ederdim. Ne tür bir kulübe girdiğimi biliyordum. Bu tip yerlere ilk defa gelmiyordum. İçerideki seks, ter ve diğer şeylerin kokuları, öğürmeme neden oldu. İçerisi

öyle loştu ki birbirlerini bağlayan insanların ipleri nasıl görebildiklerini merak ederken bangır bangır çalan müziğin ritmiyle bütün iç organlarım sarsılıyordu. Ama bu benim işime gelirdi. Kim bilir belki onların da işine geldiğinden böyle yüksek sesli müzik çalıyordu burada. Ne de olsa müzik sesi ne kadar yüksek olursa atılan çığlıkları duymak o derece zor olur.

Bir adam, beni tepeden tırnağa süzdükten sonra sırıtarak, "İyi vakit geçirmek ister misin, tavşancık?" diye sordu. Erkeklik organı, sanki deri pantolonunu yırtmak istercesine sertleşmişti.

Duygusuz bir sesle, "Tavşancık mı?" diye sordum.

Bu sözlerimden cesaret alan hergele yanıma gelip, "Bilirsin işte, tatlı, küçük anlamında söyledim," dedi. Gözleri bastonuma takılınca, "Ve yaralı," diye ekledi. "Buraya içinde saklı olan kaplanı keşfetmek için geldin, değil mi? Hiç merak etme..."

Bu saçmalıkları daha fazla dinlemeye hiç niyetim yoktu. Yoluma devam ettiğimde adam beni kolumdan yakaladı. Tam ona dersini verecektim ki bir anda beliriveren Declan, bunu benim yerime yaptı.

"Hele bir daha dokun ona da seni geberteyim!" diye tıslarken ilk defa Liam'la birbirlerine çok benzediklerini fark ettim. Onun gözleri de kocamın öfkelendiğinde parlayan yeşil gözleri gibi parlıyordu.

İkisini, ne hâlleri varsa görmeleri için baş başa bırakıp diğer azmış adamlarla ya da kendilerine yeni bir partner arayışı içindeki kadınlarla göz göze gelmemeye çalışarak yoluma devam ettim. Aslında hepsi o kadar kendi dünyalarına dalmışlardı ki hiçbirinin benim farkımda bile olduğunu sanmıyordum.

Kulübün arka kısmına gidip kapının önünde bekleyen adama, "Bayan Callahan. Chuck'ı göreceğim," dedim. Adam hiç tereddüt etmeden kapıyı açtı.

Ucuz, adi kürkler ve lava lambalarıyla dekore edilmiş odayı görünce eski zamanlara gitmiş gibi oldum ve kendimi bir

Austin Powers porno filminin içinde hissettim. Chuck, koltuğa oturmuş, bacaklarının arasına eğilmiş bir kızıl saçlıya oral seks yaptırıyordu. Öylesine kendinden geçmişti ki ne beni, ne de etrafındaki beş korumayı fark etmiyor gibiydi. Korumalar, kürkle kaplı duvara yaslanmış, tiksinti dolu bakışlarla patronlarını izliyorlardı.

Declan, "Off! Bu da ne?" diye odaya girince Chuck'ın gözleri açıldı.

Öfkeyle kısılan gözlerini Declan'a diken adam bir yandan da yaptığı işe devam ediyordu. Zavallı kızcağızın bu yağ tulumunun penisini nasıl bulabildiğini merak ettim. Adam, sanki odada hiç kimse yokmuş gibi boşalırken boğazlanan bir yaban domuzu gibi sesler çıkardı. Bir süre yüzünde mutlu bir gülümsemeyle gözleri kapalı durduktan sonra organını kızın ağzından çıkardı.

"Ne istiyorsun, Callahan? Sana sattığım tüm uyuşturucuyu okuttun mu yoksa? Uyuşturucuyu ne yapıyorsun sen adamım? Çayına, bisküvine falan mı koyuyorsun?"

Chuck bana hiç bakmıyor, doğrudan Declan'la konuşuyordu. Declan, sırada ne var diye sorarcasına bakışlarını bana çevirdi.

Yerde oturan kıza bakıp, "Çık buradan," dedim.

Kızıl saçlı sürtük dizlerinin üzerinde doğruldu, elinin tersiyle ağzını sildi ve ne yapacağını sorar gibi Chuck'a baktı.

Şişko, "Sürtük burada kalıyor. Onunla henüz işim bitmedi," diye söylendi.

Derin bir nefes aldıktan sonra, kimse ne olduğunu anlamadan silahımı çekip onu diz kapağından vurdum. Kimseye, onları vurmadan sözümü dinletemiyordum ve sonra da bana silah manyağı diyorlardı.

Şişko, çığlıklar atarak yere devrilince silahımı Declan'a verip bastonumla pisliğin kafasına darbeler indirmeye başladım. Bastonum kırılıp dengemi yitirene kadar da durmadım. Neyse

ki Declan, tam zamanında yardım elini uzatıp dengemi yeniden sağlamama yardımcı oldu.

Dişlerimin arasından, "Bana kazık atabileceğini mi sandın sen? Aileme yamuk yapabileceğini mi düşündün? Tanrım! Aklını kaçırmış olmalısın," diye tısladım.

Pislik, biraz kendine gelir gibi olduğunda titreyen elleriyle silahını çıkardı ama adamlarından biri atılıp bana doğrultmaya çalıştığı silahı elinden kaptı.

"Ne yapıyorsun? Gebert onu!" diye bağırırken ağzından kan fışkırıyordu. Kızıl saçlı sürtük onun yanına gitti ama adam onu sertçe itip uzaklaştırdı.

Adamlarından hiçbiri yerlerinden kıpırdamadılar.

"Üç hafta önce, anlaşmamız yirmi milyon olmasına rağmen senden otuz milyona mal aldık. Sonra bir anda birileri piyasaya daha ucuz mal sürdüğünden elimizdeki malı satamamaya başladık. Acaba bu şerefsizin kim olduğunu biliyor musun?" derken, tek başıma ayakta durabileceğimi ispat etmek için Declan'ı iterek yanımdan uzaklaştırdım. Bacağıma bıçak saplanıyor gibiydi ama buna aldırmadım.

Dizini tutan ve ağzından boşanan kanı silmekle meşgul olan Chuck, soruma cevap vermedi. Bakışlarını odada dolaştırdı ama adamlarından hiçbiri ona yardım etmeye niyetli görünmüyordu.

Adamların en kısa boylu ama en şık giyimli olanını parmağımla işaret edip, "Sen," dedim ve adam bir adım öne çıktı. Bu sadece iki anlama gelebilirdi: Patronunun yerini almak istiyordu ve bunun için her şeyi yapabilirdi.

"Chuck'ın dilini bulmasına yardım et," dediğimde adam bir an bile tereddüt etmedi. Şişko domuzu boynundan yakalayıp kafasını sertçe yere vurdu. *Ahmak herif!*

Declan, kıs kıs güldükten sonra kısa boylu herifi Chuck'ın üzerinden aldı. Şişko domuzu ensesinden kaldırıp sandalyesine oturttu ve bütün gücüyle eline kalemi sapladı. Şişko eli, kalemle masaya sabitlenmişti.

Chuck'ın çığlıkları arasında, Declan'ın, "Birinci ders," diyen sesi zar zor duyuluyordu. "Sorguya çekilen bir adamın kafasına vurma. Kafatasının içinde beyni yerinden oynarsa sana nasıl cevap verebilir?"

Chuck, "O kaltak sana ne ödüyorsa ben iki katını vereceğim," diye bağırdı.

Zavallı ahmak.

Buz gibi bir sesle, "Sattığın malın çaldığın kısmını da verecek misin?" diye sorup kürk sandalyelerinden birine oturdum. Anlaşılan şişko domuzun kürk fetişi vardı.

Eline saplanmış kaleme uzun uzun baktıktan sonra yağlı dudaklarından bir hıçkırık koptu. "Kârı sizinle paylaşacaktım, yemin ederim bunu yapacaktım. Sadece önce..." Declan, kalemi bütün gücüyle çekip bir anda elini bir diğer yerinden deldi.

Güçlü kalem.

Declan sırıtarak, "İkinci ders: Dolandırıcılar ve hırsızlar yalancıdır," dedi. "Ama onlara yeterince acı çektirirsen bülbül gibi ötmeye başlarlar. Haklı mıyım Chuck?"

Zavallı Chuck, şoka girmiş gibi görünüyordu ama yine de başını salladı.

"Üçüncü dersi de söylemeyecek misin?" derken, sandalyeden yükselen iğrenç kokudan kaynaklanan öğürtümü bastırmaya çalıştım.

Declan omuzlarını silkti. "Paramızı geri istemek için aradığımdan beri kafayı bana taktı bu herif. Üçüncü ders: Asla bir Callahan'a kafayı takma."

"Umarım anlaşılmıştır," dedikten sonra birer birer Chuck'ın adamlarını süzdüm. "O ölecek olursa yerine kim geçecek?"

Adamlar şaşırmış görünüyorlardı.

Bir tanesi, "Bu konuda belirli kurallarımız yok," dedi. "En güçlü kimse..."

Tıpkı düşündüğüm gibi şık giyimli adam, bir adım öne çıkıp arkadaşının sözünü keserek, "Ben geçeceğim," dedi. Genç bir adamdı. Benden daha yaşlıydı ama yine de gençti. Boylu poslu, kaslı biri değildi ama akıllı olduğu belliydi. Akıllı olanlar, arka planda kalmaktan nefret ederler.

Kanı, devrilen bir kadeh şarap gibi masaya yayılmakta olan şişkoya döndüm. "Şimdi şu hergeleye bakmanızı istiyorum. Bu herif, dokunulmaz olduğunu düşündü. Bizi tongaya düşürebileceğini düşündü, hem de bir değil tam iki kez. Ama yanıldı."

Declan, sözlerimi doğrulamak istercesine kalemliğe uzandı ama kalemlik boştu. Bunun üzerine bıçağını çıkarıp Chuck'ın başparmağına sapladı.

"Dördüncü ders?" diye sordum.

Declan ters ters, "Bu hergele, bir hanımın önünde oral seks yaptırma nezaketsizliğini gösterdi. Dördüncü ders: Bir hanımın önünde asla seks yapmayacaksın," deyince dönüp kızıl saçlı kıza baktım. Kızın mavi gözleri korkuyla açılmıştı. Bu benim suçum değildi, ona çıkmasını söylemiştim.

Kısa boylu adama, "Adın ne?" diye sordum.

"Roy, hanımefendi."

"İşlerimizi Declan yürütür, Roy. Şimdi senden aynı miktarda malı on beş milyona alacağız. Eminim, çok değer verdiğin birileri ya da bir şeyler vardır. Sen de bu hergele gibi aileme kazık atmaya kalkarsan o şeyi alır ve gözlerinin önünde mahvederim."

Declan, kızıl saçlı kızı alıp Chuck'ın üzerine doğru fırlattı ve, "Bunlarla ilgilenirsiniz," dedi.

Roy'un gözleri büyüdü ama hemen kendini toparlayıp başını salladı.

Gözlerimi diğer adamların üzerinde dolaştırdım ve, "Bir sorusu olan var mı?" diye sordum ama hiçbiri ses çıkarmadı. Başımı salladım ve çocuk gibi hıçkıran Chuck'ı öylece bırakarak Declan'ın koluna girdim ve oradan ayrıldık.

Kapıya kadar bana eşlik eden Declan, dönüp adamlardan birine bir silah fırlattı. İçeriden gelen silah sesini duyduğumuzda, "Beşinci ders: Sakın bir Callahan'la ters düşme. Bu sağlığa çok zararlıdır," dedi.

Adamlara, "Umarım hayat boyu yetecek kadar ders almışsınızdır çünkü yakın gelecekte bu bok çukuruna bir daha gelmeyi düşünmüyorum," deyip yürüdüm.

Binadan çıkmama birkaç adım kala yanıp sönen ışıklar, orada görmeyi hiç beklemediğim bir adamın yüzünü bir anlığına aydınlatınca olduğum yerde durdum.

"Declan, sen de benim gördüğümü görüyor musun?"

Declan dönüp bakışlarını loş kulüpte dolaştırdı ve bir kez daha gözlerinde karanlık ışıltılar belirdi.

Bara doğru yürürken, "Herkese haber ver, buraya gelsinler," dedim. İçki içemezdim ama bacağımdaki acı nedeniyle acilen bir yere oturmam gerekiyordu. Declan'ın telefonunun ardından Evelyn de dâhil olmak üzere bütün ailenin buraya gelmesi zaman alacaktı.

Evelyn'i böyle bir yerde hayal etmek bile içimden kahkahalar atmama neden oluyordu. Ama yapacak bir şey yoktu. Pislik herif, bu bok çukurunda gizlenmeyi tercih etmişti.

Declan telefon konuşmasını bitirip, "Bekliyor muyuz?" diye sordu.

Başımı salladım.

Declan bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Neden bana Chuck'ın adamlarını satın aldığını söylemedin?" diye mırıldandı.

"Söylememe gerek olduğunu düşünmedim, Declan. Beni neden hafife aldığını anlayamıyorum. Yoksa benim, mafya patronunu oynayan aptal bir kız olduğumu mu düşünüyorsun? Ben salak değilim ve asla kendimi, ailemi ya da işimi tehlikeye atmam. Ayrıca eğer aileden olmasaydın, bu sorudan sonra hayatta kalamazdın." Benden bir kez daha şüphe edecek olursa ellerini kesmeye kararlıydım.

"Özür dilerim. Henüz tüm bunlara alışamadım."

"Karın da yakında seni şaşırtacak şeyler yapabilir."

Kıs kıs güldü. "Coraline değişti ama o hâlâ benim Coraline'ım. Onu ne kadar eğitirsen eğit, ne kadar sert çocuk olmaya çalışırsa çalışsın, o her zaman benim tatlı Coraline'ım olarak kalacak. O Güneş, sen ise Plüton'sun."

"Bağımlıların takıldığı kulüplerde karşılaştığın bütün kızlara bunu mu söylüyorsun?"

Declan'ın gözleri büyüdü ve bir süre ne söyleyeceğini düşünür gibi sustu. Sonra akıllıca davranıp yutkundu ve cevap vermemeye karar verdi.

Kalabalığı izlerken elimle karnımı okşamamak için kendimi zor tuttum. Bu bende alışkanlık olmuştu. Bebeğin orada olup olmadığını kontrol edermiş gibi sürekli elim karnıma gidiyordu. Eskiden dümdüz olan karnımın yerinde şimdi küçük bir tümsek vardı. Bebek, dış görünüşümü değiştirmekle kalmamış aynı zamanda duygularımı da allak bullak etmişti. Bir an mutluydum, bir an deli gibi açtım, bir ansa düz duvara tırmanmak istiyordum. Bazen de üçü birden oluyordu. Bu durum beni çılgına çeviriyor, herhangi bir şeye odaklanmamı zorlaştırıyordu.

Gözleri kapıda olan Declan'ın, "Geldiler," diyen sesiyle daldığım düşüncelerden uyandım.

Başımı kapıya çevirdiğimde siyah takım elbisesi içinde öfkeli ama yine de çok seksi görünen kocamı gördüm.

Yeşil gözleri bir süre kulübün içinde dolaştıktan sonra beni görünce durdu. Bana, sanki boynumu kırmak ister gibi bakıyordu.

Declan, "Beni gebertecek," diye mırıldandı.

"Muhtemelen," deyip Liam bana doğru yürürken herkesin kenara çekilip ona yol vermesini izledim. Her adımıyla ona karşı duyduğum arzu daha da büyüyordu. Yanıma geldiğinde, üzerine atlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Mel."

"Böyle yerlere sık gelir misin?"

Declan, başına geleceklerden kurtulmak ümidiyle, "Ben gidip Neal'ı bulayım," diyerek aceleyle yanımızdan ayrıldı.

Liam başını iki elinin arasına alıp bir süre sessiz kaldı, sonra barmene döndü.

"Bana en kaliteli İskoç viskinden ver."

"Viski mi? Birileri baya gergin olmalı."

"Karım, Chicago'nun merkezinde, yanında tek bir kişiyle bağımlıların takıldığı bir kulüpte olduğu için olabilir mi acaba? Melody..."

"Senin çocuğunu taşıyor olabilirim ama ben yine o eski Melody'yim. Derin bir nefes al ve beni kutla. Artık malı on beş milyondan alıyoruz. Chuck öldü ve ayrıca Harvey King'i bulduk. Bugün güzel bir gün Liam." Dönüp körkütük sarhoş Harvey'yi çevresini saran kadınların arasından sürükleyerek çeken Fedel ve Dylan'a baktım.

Liam yerinden kalkıp önüme geçerek, "Sen ve ben, daha sonra biraz sohbet edeceğiz haberin olsun, karıcığım," dedi.

"Yoksa bu benimle sert seks yapacağına dair bir mesaj mı?" diye sorunca Liam, beni kendisine çekip sertçe dudaklarımdan öpmeye başladı.

Bir süre sonra dudaklarını zorlukla dudaklarımdan ayırıp, "Kes sesini ve biraz sakinleşmeme izin ver," diyerek yanımdan ayrıldı.

LIAM

Nasıl bir kadın insanı böyle çılgına çevirebilir? Çıplak adamların kırbaçlandığı, kadınların duvarlara zincirlendiği bir kulübün barında, sanki evinin oturma odasında oturur gibi oturuyor. Buraya ait değilmiş gibi görünüyor ama umurunda bile değil. Öylece oturmuş kızılcık suyunu yudumluyor.

"Öfkeni bir kenara bırak da bir an önce işimizi bitirip evimize gidelim," deyip gülümsedi.

Bunu çok yapmaya başlamıştı. Herkesin içinde gülümsüyor, hatta kahkaha atıyordu. Hormon değişimi sonucu ortaya çıkan bu yeni Mel çok hoşuma gidiyordu ama bir yandan da buna alışmaktan korkuyordum. Yine de bunca belanın arasında, ara sıra da olsa mutlu olabilmesine memnun oluyordum. Yüzündeki gülümseme, ona iki dakikadan fazla öfkeli kalmama izin vermiyordu. Aklımdan Tanrı'nın bize yine oyun oynadığını geçirdim. Bunun başka açıklaması yoktu. Yine en kötü zamanda hamile kalmıştı.

Ama bu kez işin içinde başka şeyler de olduğundan emindim. Bu, sadece Aviela'nın Giovannilere duyduğu nefret olamazdı ve bizim acilen İrlanda'ya gitmemiz gerekiyordu.

Sanki aklımdan geçenleri okumak ister gibi yüzüme bakan Melody, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Sonra konuşuruz," dedim. "Olivia, bu herifle evde ilgilenmek istiyor. Daha sonra konuşuruz."

Bir an gözleri öfkeyle kısıldı ama sonra başını salladı.

Eve gidip Olivia'nın Harvey'den öcünü almasını izleyecektik. Sonra da karıma neden metresimin, sandığımızdan daha büyük bir yapbozun parçası olduğunu düşündüğümü açıklayacaktım.

14

"Eğer ortada bir cinayet yoksa sessizlik asla cevap olarak kabul edilemez."

—Sessiz Suikastçı

LIAM

"Tanrım, Mel!" diye inleyerek sırt üstü yanına uzandım.

"Ne çabuk yoruldun," diyerek terli göğsümü öpmeye başladı. *Tanrım, bu kadın beni öldürecek!*

"Mel, şimdi..." diye söze başladım ama dudakları erkeklik organımda dolaşmaya başlayınca değil konuşmak nefes bile alamadım.

Bu kaçıncı olacak? Beş mi, altı mı?

Bilmiyordum ve aldırmıyordum. Dudakları bana cenneti yaşatırken, dayanıklılığı cehennemi yaşamama neden oluyordu.

Erkeklik organımın başını yalayıp bir yandan da yüzümü seyrederken, "Şimdi ne, kocacığım?" diye sordu. Dudaklarının, ellerinin ve gözlerinin karşısında güçsüzdüm.

"Ne diyecektin?" diye sorup cevap vermeme fırsat bırakmadan beni ağzına aldı. Çok yavaş gidip geliyor, bu durum bana âdeta acı veriyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldanıp saçlarına asıldım ve onu sırt üstü yatmaya zorladım. Karım seksten fazlasını istiyor. O, beni kontrol etmek, her yerde benimle mücadele etmek istiyor. Ve bir yanım, onun üzerinde hâkimiyet kurmamı istediğini biliyor.

Beni sırt üstü yatırmak, böylece üstünlük kurmak için mücadele ederken kırmızı ojeli uzun tırnaklarıyla göğsümü tırmaladı.

"Hayır!" diye bağırdım ve ellerini başının üzerinde sabitledim.

Burun delikleri öfkeyle açılıp kapanıyordu ama gözlerinden eğlendiğini görebiliyordum. Benimse eğlenmeye hiç niyetim yoktu.

İçine girmek için bir hamle yaptım ama sürtük bacaklarını sımsıkı kapattı.

"O zaman biz de senin istediğin gibi yaparız, bebeğim," deyip onu yüzüstü çevirdim ve ona arkadan sahip oldum.

Çarşafı tırmalayarak, "Ahhh..." diye inledi.

"Benim tatlı karım," diye fısıldayarak omzunu ve boynunu öptüm. Sonra içinden çıktım ve bir saniye sonra daha sert bir şekilde girdim.

"Liam..."

"Yanlış adam seçtin, karıcığım. Beni böyle baştan çıkarmamalıydın," diyerek sert bir şekilde gidip gelmeye başladım.

Bir şeyler söylemeye çalıştı ama o da benim gibi orgazmın eşiğinde olduğundan ağzını açamadı. Yatak başını yakaladığında, yatak deprem oluyormuş gibi sallanmaya başladı.

"Hayır, bebeğim, hayır," diye mırıldanarak onu kendime çektim. Göğüslerini okşayarak gidip gelmeye devam ettim.

"Liam... Siktir..." diye inlediğinde yüzümde beliren gülümsemeye engel olamadım.

"Ben de bunu yapıyorum, aşkım," dedim ve daha fazla kendime hâkim olamayacağımı anladığımda, başımı boynuna gömüp öpmeye başladım.

"Liam..."

"Hadi!" diye inledim. Daha fazla bekleyemeyecektim.

"Mel!" diye inleyerek nefes nefese üzerine yığıldım.

Bir süre sonra odayı kaplayan seks kokusunu ciğerlerime çekerek karımın yanına uzandım.

Mel, terden yüzüne yapışan saçlarını geri iterek, "Lanet olsun sana," diye mırıldandı. Öyle güzel, öyle seksi görünüyordu ki yine sertleşmeye başladığımı hissettim. Böyle giderse çok yakında yatakta can vermekten korkuyordum.

Deli gibi onu öpmeyi isteyerek, "Sana lanet olsun. Bu senin suçundu," dedim.

Doğruldu ve bir süre güzel göğüslerini, karnındaki hafif tümseği seyrettim. Daha sonra dayanamayıp onu kendime doğru çektim.

"Hayır! Terlisin ve pis kokuyorsun," deyip bir kahkaha attı.

Gözlerimi devirdim. "Sen de öyle. Ve eğer arabada üstüme atlamasaydın, ikimiz de şu anda bu durumda olmayacaktık."

"Ben senin üstüne falan atlamadım. Sadece sana dokundum," deyip kollarımın arasına geldi. Bu, en sevdiğim şeylerden biriydi.

"Evet, dokundun. Erkeklik organıma dokundun ve neredeyse üstüme atlıyordun."

Planım eve gitmek, Harvey'i gebertmek ve sonra Mel'le ciddi bir konuşma yapmaktı. Ama karım ne zaman benim planlarıma uydu ki? O, yolda erkekliğimi okşamaya başladı ve ben de ona dayanamadığımdan kendimi tutamadım. Arabada ona sahip oldum. Holde, merdivenlerde ellerimizi birbirimizden uzak tutamadık ve sonunda kendimizi yatakta bulduk.

Mel, saçlarımı okşayarak gözlerimin içine baktı. "Sana açtım. Şimdi bu açlığımı dindirdim ama bu kez de fena hâlde yemek yemek istiyorum."

"Çikolata, yemek değildir aşkım."

"Ben neye gerçek yemek diyorsam o gerçek yemektir Liam! Şimdi hemen bana çikolata getir," diyerek beni yataktan itti.

Onu seviyorum!

Yataktan kalkıp çarşafa sarınan Mel'e baktım. "Gidiyorum ama bence daha sağlıklı bir şeyler yesen..."

Sözümü bitiremeden kıçıma tokadı yedim. Dönüp baktığımda sırıttığını gördüm. "Bana sen çikolata alıyorsun. Şimdi de ben mi suçluyum?"

Eğilip onu dudaklarından öptüm. "Şu an çok tehlikeli bir şey yapıyorsun bebeğim. Bu, sana yine sahip olmak istememle sonuçlanabilir."

"Önce çikolatayı getir. Bunu daha sonra konuşuruz."

Birbirimize o kadar yakındık ki bu anın bitmesini hiç istemiyordum.

"Tamam, getireceğim ama sen de bu arada duş al ve giyin. Olivia'nın neler yaptığını çok merak ediyorum."

Bana sarıldı ve cinsel organımı okşamaya başladı. "Ya da birinden getirmesini isteyelim ve bu arada biz birlikte duş alalım."

Alt dudağımı emmeye başladığında neler olacağını biliyordum.

Lanet olsun, lanet olsun!

MELODY

Bodrumda otururken Monte, "Hanımefendi," diyerek bana çikolata ve bir bardak süt uzattı.

Oldukça uzun bir duş almıştık ama görünen o ki Liam ve ben pek bir şey kaçırmamıştık.

Bu işi Olivia'nın halletmesi gerekiyordu ama o, Harvey'yi görmeyi reddetmişti. Canavarla yüzleşmeye hazır değildi. Aslında ben onun boynunu koparacağından emindim ama böyle yapmamıştı. O cesur Olivia, bir anda kabuğuna çekilmişti.

Liam, Olivia'nın aklını başına getirmek için gitmişti ve ben tecavüzcüyle yalnız kalmıştım. Bu korkunç bir şeydi... Harvey için korkunç bir şeydi. Pisliğin ağzında bir tıkaç vardı ve duvara zincirliydi. Gömleği paramparça olmuş, deri pantolonu bileklerine kadar indirilmişti. Saçları yağ içindeydi, bıyığı sanki bir çocuk tarafından yanlışlıkla kesilmiş gibi biçimsizdi ve gözlerinde buz gibi bir bakış vardı.

Yani Olivia'nın yüzleşemediği pislik bu mu? Daha iyi bir şey bekliyordum doğrusu.

Çikolatamı yiyerek Harvey'ye bakarken, "Şu kadınları hiç anlamıyorum, Monte," dedim.

"Eğer siz anlamıyorsanız, geri kalanlar için hiç ümit yok, hanımefendi."

"Sen olsan bu pisliği nasıl gebertirdin?" diye sorunca Harvey'nin soğuk bakışları bana doğru döndü. "Bu herif senin sevgilin olsa ve sana tecavüz etseydi onu nasıl öldürürdün?"

Monte, bir süre adama baktı. "Onu şimdi olduğu gibi duvara zincirler, derileri soyulana kadar kırbaçlardım. Sonra da yaralarına tuz basardım."

Sütümü içip sırıttım. "Daha yaratıcı olabilirsin, Monte."

O da sırıtarak, "Baş aşağı çarmıha gererdim," dedi.

"Birileri galiba kiliseye gitmeye başlamış." Monte dindar bir adam değildi ama bazen haftalar boyunca kiliseye gittiği olurdu. Nedenini bilmiyordum ama işe yarıyorsa sorun yoktu.

Tecavüzcü bir şeyler mırıldanıp başarabilecekmiş gibi zincirlerinden kurtulmak için mücadele etti. Bu herifin acılı ve yavaş bir şekilde ölmesini istiyordum.

"Üzgünüm, ağzında tıkaç olduğundan olsa gerek söylediklerini duyamadım." Adam, buz gibi bakışlarla bana bakıp anlayamadığım bir şeyler daha söyledi.

"Sanırım size hakaret ediyor, hanımefendi. Cezasını vermemi ister misiniz?" Monte, bu işi yapmaya çok hevesli görünüyordu.

"Ne yazık ki hayır, Monte. Bu Olivia'nın işi ve bütün gece sürse de bu işi o yapacak." Kaşlarımı çattım. "Ama çarmıha germe fikrini önerebiliriz. Daha önce hiç baş aşağı çarmıha gerilmiş birini görmedim."

LIAM

Bu saçmalığa harcayacak zamanım yok benim!

"Olivia Callahan, kıçını kaldır da şu orospu çocuğunun işini bitir. Benim yapacak işlerim var!" diye meşe kapıya doğru bağırdım. İçeriden hâlâ Olivia'nın hıçkırık sesleri geliyordu.

Neal yanıma gelip, "Bak Liam, bu yaptığın doğru değil..." diye söze başladı ama gözlerimiz buluştuğunda susmanın daha akıllıca olduğunu anladı.

Üzerinde annemin İrlanda'dan getirttiği el oyması aile armamız olan iki yüz yıllık meşe kapıya bakarken kapıyı kırdırıp o sulu gözü sürükleyerek dışarı çıkarmanın en kolay yol olduğunu düşünüyordum. Ben bir an önce sorunu çözmenin yolunu bulmaya çalışırken babamın gözleri de benim üzerimdeydi. Aile sorunlarıyla nasıl baş ettiğimi görmek istiyordu. Babam, ben işi devraldığımdan beri sürekli beni izliyordu ve bu durum bazen beni öfkeden çıldırtıyordu.

İç çektim ve sakinleşebilmek için derin bir nefes aldım. "Olivia, duyduğun acıyı anlamam mümkün değil. Söyleyeceğim hiçbir şey yaşadığın korkunç olayın yaşanmamış olmasını sağlayamaz. Ama şu anda, dünya üzerindeki sayılı insanın sahip olabildiği, kendi adaletini sağlama şansına sahipsin. Sen bir Callahansın. Biz asla ağlamayız, Olivia. Yapılması gerekeni yapar ve yolumuza devam ederiz. Burada oturup senin, ailenin yüz karası olmanı izleyemeyecek kadar çok işim var benim! Eğer beş saniye içinde dışarı çıkmayacak olursan Neal, seni boşayacak! O, böyle bir şey yapmak istemiyor ama ben ona bunu yaptıracağım! Ve emin ol, ikinci karısı asla senin gibi bir korkak olmayacak."

Olivia bir anda kapıyı açtı, "Sen aşağılık hergelenin tekisin, Liam Callahan!" diye bağırarak dışarı fırladı. Öfkeyle, fırtına gibi mermer holde ilerlerken yüzü öfkeyle kasılmış olan Neal da karısının peşinden koşuyordu.

Declan ve babam, gözlerini dikmiş bana bakıyorlardı. "Ne bakıyorsunuz?" diye homurdandım.

Declan telaşla, "Yok bir şey. Benim gitmem gerek," diye mırıldandı. Dudakları böyle söylese de aslında içinden, *Çılgın Şapkacı yine iş başında,* dediğini duyar gibiydim.

MELODY

Kapı açılınca Monte ve ben bakışlarımızı o yana çevirdik. Kapının ağzında, yüzü gözü ağlamaktan şişmiş, bakışları Harvey'nin üzerinde odaklanmış olan Olivia duruyordu.

"Onunla yalnız kalmak istiyorum," dedi.

Başımı salladım ve Olivia'nın yanından geçip odadan çıkan Monte'yi izledim.

"Sen de," dedi. Anlaşılan, onu bu konuma getirenin ben olduğumu unutmuştu sürtük.

"Çok komiksin," dedim. "Şimdi acele et ve gebert şu herifi. Midem gurulduyor, acilen bir şeyler yemem gerek."

"Mel."

"Olivia." Şaka yapmadığımı belli etmek istercesine sesim buz gibiydi.

İç çekti ama bana cevap vermedi. Bunun yerine bir sandalye çekip yanıma oturdu.

Yalvaran gözlerini kendisine dikmiş olan Harvey'ye bakarken, "Onu nasıl öldüreceğimi bilemiyorum. Acı çekmesini istiyorum," diye mırıldandı.

Ona bir parça çikolata uzatıp, "Bu da sorun mu?" dedim. Olivia, bana sanki aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu. "Hamile bir kadın sana bir şey ikram ederse gülümse, teşekkür et ve onu al."

Hepsinin hamile olduğumu bildiklerini biliyordum. Arabada bana karşı davranışlarından Declan'ın bildiğini anlamıştım. Declan biliyorsa Coraline de biliyor demekti. Ve eğer Coraline biliyorsa bu, bütün ailenin bildiği anlamına geliyordu.

Olivia gülümseyerek uzattığım çikolatayı aldı. Gülümsemesinin yapmacık olduğunun farkındaydım ama şu anda bunu sorun etmeye niyetim yoktu.

"Monte'nin güzel bir önerisi var. Onu çarmıha gerelim diyor."

Bir süre bu teklifimi düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Çok fazla insan ve iş demek bu. Onu, kendi ellerimle öldürmek istiyorum. Bu bir ekip işi olmamalı."

"Olivia, birini matkapla parçalamayı hiç denedin mi?"

"Ne?" deyip boğuluyormuş gibi öksürdü.

Hepsinin kapıdan bizi dinlediğini bilerek, "Neal, belki de sen ona bunu nasıl yapacağını gösterebilirsin," diye kapıya doğru seslendim.

Bir dakika sonra elinde iki matkapla Neal içeri girdi. Gözlerinde son derece ölümcül bakışlar vardı.

"Onu öldürecek," deyip kalan çikolatayı ve bardağımı alarak odadan çıkmak üzere ayağa kalktım. Aslında kalmak isterdim ama matkapla adam öldürmek gerçekten pis bir işti. Henüz yeni duş alıp giyinmişken yeniden üzerimin kirlenmesini istemedim.

Kapıdan çıktığımda Liam'ı gördüm.

Kapının camından olacakları seyretmek için arkamı dönerken, "Ne var?" diye sordum.

Liam yanıma gelip belime sarıldı. Etrafımızda insanlar vardı ve onun bana sarılan kollarından kurtulmaya çalışmamam oldukça garipti. Ama neden bilmiyorum, o yakınlarımdayken huzur verici bir sıcaklık hissediyordum. Sakinleşiyor, huzur buluyordum.

"Çok acımasızsın, karıcığım," diye mırıldandı.

"Birilerinin acımasız olması gerek. Neden bu ben olmayayım?" Cevap vermedi, sadece karnımı okşadı. "Liam..."

"Merak etme, yalnızız." Gerçekten de herkes dağılmıştı ve ben bunun farkına bile varmamıştım.

Beni kendisine doğru çevirdi ve öptü. Neden bilmiyorum ama bu beni rahatsız etti ve elimdekileri yere fırlatıp suratına bir tokat attım.

Liam yanağını tutarak, "Lanet olsun, Mel!" diye bağırdı.

"Bebeğimiz doğmadan önce kendini kontrol etmeyi öğrenmen gerek."

"Senin de ben işle ilgilenirken dikkatimi dağıtmamayı öğrenmen gerek. Ne oluyor sana?"

Derin bir iç çekti ve gözlerini devirdi. "Birincisi; senin bu değişken ruh hâlin beni deli ediyor. İkincisi; büyükbaban hakkında söyleyeceklerim var."

Donup kaldım. "Orlando'nun babası yıllar önce öldü."

"Ondan bahsetmiyorum. Aviela'nın babası, Ivan'dan bahsediyorum. Babamla Natasha'nın annesinin evlilik anlaşmasının altına imza atan şahit Ivan. Neden bilmiyorum ama bir sebepten onların evlenmelerini istemiş." Liam, suratını asıp bu konuyla ilgilenmektense onların yerinde olup bir adamı matkapla delmeyi istermiş gibi kıskanç bakışlarla Olivia ve Neal'a baktı.

"İyi ama neden? Babanla Natasha'nın annesinin evlenmesinden ne kazancı olabilir?"

Omuzlarını silkti. "Emin değilim. Bunu öğrenmenin tek yolu gidip Briarlarla konuşmak. İrlanda'ya gitmemiz gerek."

"Shamus'a olanlar yüzünden misilleme yapmak isteyeceklerini sen de biliyorsun," diye homurdandım.

Kapı penceresinin camı kandan kırmızıya dönerken Liam, düşünceli bakışlarla bana baktı. "Biliyorum ama başka seçeneğimiz yok. Neler olup bittiğini öğrenmek zorundayız."

"Tamam." İç çektim. "Ama Olivia ve Neal burada kalmalılar. Senatör Colemen işiyle birilerinin ilgilenmesi gerek. O adam, başkan olmak zorunda. Chuck öldüğüne göre pazar konusunda bir süre de olsa sorun yaşayacağımızı sanmıyorum. Roy, kendini kanıtlamak isteyecek ve işleri istediğimiz gibi yürütecektir."

"Roy mu? O da kim?"

"Yeni kuryemiz. Sakin ol, seni daha yeni rahatlattım. Unuttun mu?"

Gözlerinde arzu dolu bakışlarla gözlerime bakıp sırıttı. Bana doğru bir adım atınca hemen geri çekildim. "Sakin ol dedim sana. Ne zaman gidiyoruz?"

Beni dinlemiyordu. Bunun yerine beni sürekli sarsılan kapıya yasladı. İkimiz de suratımızı astık ve kandan içeriyi görmenin mümkün olmadığı cama baktık. İçeriden Harvey'nin yardım için yalvaran sesi geliyordu. Dâhili telefona uzanan Liam, "Şu orospu çocuğunu kapıdan uzaklaştırın!" diye gürledi. "Yemin ederim, nasıl doğru dürüst adam öldüreceğinizi bile bilmiyorsunuz!"

"Bırak eğlensinler. Bu, onlara iyi gelecek. Belki de Olivia, sulu gözlü bir kaltak olmaktan vazgeçebilir."

Adamı çözmüşlerdi. Böylece onun canını kurtarmak için çılgınlar gibi koşmasını, hayatını bağışlamaları için yalvarmasını izleyebiliyorlardı.

Liam bana dönüp, "Nerede kalmıştık?" diye sordu.

"Kan lekelerinden içerinin görünmediği şu camın önünde beni öpmek üzereydin," dedim ve o beni tekrar kapıya yasladı.

"İrlanda'ya gidiyoruz, ha?"

Başımı salladım. "Üzerinde, *Ben İrlandalıyım. Öp beni,* yazan tişörtlerden de giyecek misin?"

Bir kahkaha attı. "Hayır."

Alt dudağını emmeye başladım.

Bu kez, "Belki giyerim," diye fısıldadı.

Ateşli bir şekilde dudaklarına yapıştım.

"Sanırım giyebilirim."

"Hile yapıyorsun, Liam."

Sırıttı ve "Evet, giyeceğim," deyip beni öpmeye başladı.

15

"Yakışıklı ve zenginler. Tek kusurları katil olmaları."
—Abigail Gibbs

NEAL

Biri, bir yıl önce bana, karımı bir adamı matkapla öldürürken izleyeceğimi söylese kahkahalarla gülerdim. Olivia, bir katil değildi. O, öldürmeyi istemez ama anlaşılan işkence ona dayanılmaz bir haz veriyormuş.

Matkabın kulak tırmalayıcı sesini bastıran bir sesle, "Gülüyordun," dedi. Elinden kurtulmaya çalışan domuzun çığlıkları, çatırdayan kemik seslerine karışıyordu. "Sana durmanı söylemiştim! Durman için sana yalvardım ve sen sadece kahkaha attın!"

Etrafa sıçrayan kanları görünce bir kez daha maske ve büyük gözlükler takması için ısrar etmekle ne kadar doğru yaptığımı düşündüm. Karım, bir kasap gibi görünüyordu. Bir canavara dönüşmüştü ve son derece seksiydi.

Bir an durup bana baktı. "Neden durdun?"

Kanlar içinde kalmış olan takım elbiseme baktım. *Neden durdum?*

"Bu senin işin, bebeğim," deyip sandalyeye oturdum. İçimde yükselen can alma arzusunu iliklerime kadar hissediyordum. Callahanlara özgü o kan dökme arzusu, onu gebertmeyi, kafasını kesmeyi, matkapla gözlerini oymayı istememe neden oluyordu. Liam'da ve babamda da bu kan dökme arzusu vardı. Bu bizim DNA'mızda vardı. Callahanlar ve kan ayrılmaz bir ikiliydi. Eğer mafya üyesi olmasak büyük olasılıkla seri katil olurduk.

Olivia, matkabı yere bırakıp yanıma, ait olduğu yere gelip oturdu.

Başını omzuma dayayıp, "Hep böyle midir?" diye sordu. Harvey kıpırdamıyordu. Muhtemelen ölmüştü. Sayabildiğim kadarıyla vücudunda, ayak bileğinden baldırlarına kadar yaklaşık yetmiş yedi matkap deliği vardı. Olivia'ya, çabuk ölmemesi için boynundan ve kafasından uzak durması gerektiğini söylemiştim.

"Nasıl yani?"

İç çekti ve maskesini çıkardı. "Bilmem. Bu kadar kolay mıdır yani? Bu derece basit midir? Öldürürsün ve hiç pişmanlık duymazsın. İşte o adam, hayatımı karartan, yıllarca acı çekmeme neden olan o adam burada yatıyor ve ben onu bu hâle getirmenin her anından zevk aldım. Çok kolay oldu. Onu kolayca öldürdüm. Ama ben ondan nefret ediyordum. Her zaman bu kadar kolay mıdır?"

Bir süre düşündüm sonra başımı salladım. "Evet. Bir kez öldürdükten sonra kolaydır. Her seferinde daha da kolaylaşır. Dünyanın kanunu bu. Kimileri yener, kimileri yenilir. Eğer herkes yerini bilir, ona göre davranırsa dünya çok daha güvenli bir yer olur. Bu tamamen insanların sınırlarını bilmeleriyle doğru orantılı."

Olivia cevap vermedi ve ben onun ne düşündüğünü bilemedim. Bu, benim yıllardır ondan özenle saklamaya çalıştığım yanımdı. Damarlarımdaki Callahan kanı, ailemiz hakkında kötü konuşan birinin dilini koparmanın doğal olduğunu düşünmeme neden oluyordu. İşte, yine aynı şeyi yaşıyorduk ve bu kez tecavüzcünün kanını akıtıyorduk. *Liam'ın buranın zeminini, duvarlarını sulayan kanları gizleyebilmek için bu bodrumu iyice temizletmesi, hatta yıktırıp üzerine beton attırması gerek.*

OLIVIA

Tek hissettiğim rahatlama ve bu beni çok rahatsız ediyor. Ben öfkeleneceğimi, acı çekeceğimi, suçluluk duyacağımı sanmıştım ama hiçbiri olmadı. İnsanları öldürmek gerçekten bu kadar kolay mı? Yoksa onların çok kötü insanlar olduklarını

bildiğim için mi bana bu kadar kolay geldi? Onları öldürdüm ama ben bir daha böyle bir şey yapmak istemiyorum. Peki, Melody ve Liam'ın bu yolda yürümeye devam etmelerinin nedeni ne?

Neal'a, "Gidelim mi?" diye sordum. "Öldü. Hadi gidelim, bir duş almak istiyorum."

Başını salladı ve bana bir silah uzattı. "Şimdi ölmemişse bile çok yakında ölecek ve unutma, her zaman başladığın işi bitirmelisin."

Kocamın uzattığı silahı alıp Harvey'ye, tecavüzcüme döndüm. Yanına gittim ve ona bakarken kıpırdadığını gördüm.

Kanlı dudaklarının arasından bir hıçkırık yükseldi. Tüm vücudu, o korkunç gece benim vücudumun titrediği gibi titriyordu. Kan içindeki yüzünü bana çevirdi.

"Özür dilerim. Çok üzgünüm."

"Sana inanmıyorum," dedim ve kafasına ateş ettim.

Bu işi bitirmiş olmanın verdiği rahatlamayla derin bir nefes aldım ve arkama döndüm. Hiç fark etmemiştim ama Mel odaya girmiş, beni seyrediyordu. Yüzünde hainçe bir gülümseme vardı. Onun yüzünde her zaman sanki bir şeyler biliyormuş ve bunu sana karşı kullanacakmış gibi alaycı bir gülümseme olurdu. Ama şu an yüzündeki gülümseme her zamankinden çok daha rahatsız ediciydi.

Arkasında duran Liam'la bir ağızdan, "Aileye hoş geldin," dediler.

Liam, bakışlarını odada dolaştırdıktan sonra Neal'a döndü ve gördüklerini onaylarmış gibi başını salladı.

Sonra, "İrlanda'ya gidiyoruz," diye bildirdi. "Sen ve Olivia burada kalacaksınız. Biz yokken her şey sana emanet. Sana güvenebilir miyim?"

Neal'a döndüm. Kocam, İrlanda'yı çok severdi. Bu yaz birlikte oraya gitmeyi planlıyorduk ama elbette Kral Liam'ın onayını almamız gerekecekti. O ise canı istediği anda karısını alıp

İrlanda'ya gidebiliyordu. Neal'ın bu durumdan çok rahatsız olacağını sanmıştım ama pek umurunda değil gibiydi. Yüzünde gururlu bir ifadeyle kardeşine bakıyordu. Onların ilişkisini hiç anlayamayacağım.

"Evet, elbette bana güvenebilirsin. Declan, yeni fiyatlar konusunda bana bir şeyler söyledi. Hem işlere, hem Senatör Colemen'a göz kulak olurum."

Mel'in kocama bakan gözleri öfkeyle kısıldı. "Orada uzun kalmayacağız. O nedenle sakın koltuğa alışayım deme."

"Saçmalama, Mel."

Burada, bir avuç dolusu katille aynı odadaydım ve ben de onlardan biriydim. Ben bir Callahan'dım. Tanrı, bu ailenin yoluna çıkmaya kalkanların yardımcısı olsun.

16

"Seni birkaç dakika içinde öldüreceğim. Bunun için bana teşekkür borçlusun."

—Frederick Weisel

LIAM

Uçağın penceresinden aşağıya bakan Coraline sırıtarak, "Kalede mi kalacağız?" diye sordu. "Oraya en son evlendiğim gün gitmiştim."

Harikalar dünyasına yolculuk ettiğini düşünen karısını, yüzünde şapşalca bir gülümsemeyle seyreden Declan'a baktım.

Sanırım ilişkileri iyi gidiyordu.

"Emin değilim. Ne diyorsun, patron?"

Gözlerimi devirerek nerede kalacağımızı öğrendiklerinde mutlu olmayacaklarını bildiğimden başımı iki yana sallamakla yetindim.

Uçakta derin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Sekiz saatlik uçuşumuzun henüz sadece üç saatini tamamlamıştık ve ben şimdiden kafayı yemek üzereydim.

Daha büyük bir uçak almalıyım.

Colemen başkan olduktan sonra çok daha büyük bir uçak almaya kararlıydım.

Annem, babamla fısıldaşmalarına son verip bana döndü. "Liam."

Sedric, kravatını düzeltip sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi, "Sakın bana..." diye söze başladı. Çok öfkelendiği anlaşılıyordu.

Coraline, bir babama bir bana bakarak, "Sakın sana ne?" diye sordu.

Declan da kısılmış gözlerini ve endişeyle gerilmiş yüzünü bana çevirmişti. Hepsi bir cevap bekliyorlardı.

"Shamus'ın köydeki evinde kalacağız." *Tanrım, neden çenelerini kapatmıyorlar?*

Coraline duyduklarına inanamıyormuş gibi, "Shamus'ın evinde mi?" diye sordu. "Yani herkes, dağlarda kendisine ölesiye sadık adamlarıyla birlikte yaşayan Shamus'ın bizim evimizde öldürüldüğünü düşünürken biz onun evinde mi kalacağız?"

Dik dik bakıp, "Hayır Coraline. Shamus, dağlarda kendisine ölesiye sadık adamlarıyla yaşayan biri değil, mafya tarihinin tozlu sayfalarında adı yazan bir hayalet," dedim.

Sözlerim Declan'ın kaşlarını kaldırmasına neden oldu. Coraline ise suratını astı ve arkasına yaslandı.

Önümde oturan karımın kıs kıs güldüğünü duydum. Ben onun uyuduğunu sanıyordum.

Yerimden kalkıp yanına gittim ve elini tutarak, "Uyanık mıydın sen?" diye sordum.

Gözlerini devirdi. "Siz bu kadar gürültü yaparken kim uyuyabilir ki?"

"Mesela benim hamile karım uyuyabilir." Bana bir yumruk savurdu ama ben, elini havada yakalayıp dudaklarıma götürdüm.

Gülümseyerek arkasına yaslandı. "Shamus'ın evi, öyle mi? Bu sence de biraz hastalıklı bir seçim değil mi?"

Hiç değilse bir, teşekkür ederiz, diyebilirlerdi.

"Sen de mi?" diye homurdandım.

"Hastalıklı dedim, kötü demedim ki. Sonuç olarak Romalılar insanları öldürüp..."

"Roma İmparatorluğu yıkıldı tatlım," diyen babamı duyunca Mel'in ve benim bir anda suratımız asıldı.

Annem, sanki onu azarlar gibi babama dik dik baktıktan sonra okuduğu dergiye döndü.

Mel, buz gibi bir sesle, "Evet, Roma İmparatorluğu yıkıldı ama biz İtalyanlar hâlâ ayaktayız. O binlerce dolar ödediğin takım elbiseler, pahalı ayakkabılar nereden geliyor sanıyorsun? Siz, üzerinizde İtalya'da üretilmiş bir şey olmazsa kendinizi çulsuz sanıyorsunuz."

Gözlerimi devirdim. "Egon şu anda tavan yapmış..."

"O almak istediğin arabanın markası neydi?"

Declan, "Ferrari..." diye söze başladı ama babam, okuduğu kitaptan başını kaldırarak kafasına bir tokat atınca sözlerine devam etmedi.

"Bu egonun tavan yapması değil gerçekleri dile getirmek." Mel, gülümseyerek arkasına yaslandı. Bir kez daha gözlerini kapattı ve şakaklarını ovuşturmaya başladı. Hamileliğiyle başlayan baş ağrıları günden güne şiddetleniyordu.

Harvey'nin ölümünden sonra bir hafta kadar yol hazırlıklarıyla uğraştım. Sadece karımı doktora görünmeye ikna etmem bile üç günümü aldı. Neredeyse kendim, ona bir ultrason muayenesi yapacaktım ki hanımefendi, doktora görünmeye razı oldu. İrlanda'ya gelmesinin sağlığı açısından bir sorun oluşturmayacağından emin olmalıydım. Eve gelen doktor, karımı muayene ettikten sonra onun ve bebeğin gayet sağlıklı olduğunu söyledi. Endişelenmemi gerektirecek bir şey yokmuş. Ama normalde yüzünü bile buruşturmayan karımın, birkaç saat bile ayakta kalamadığını gördükçe endişelenmemeyi nasıl başaracağımı bilemiyordum.

"Bana öyle bakmayı kes artık! Doktora görün dedin, göründüm, daha ne istiyorsun? Bebeğin, daha doğmadan kafamı allak bullak etti sadece." Melody, gözleri kapalı oturuyordu.

"Benim bebeğim öyle mi? İşine gelince benim oğlum oluverdi bakıyorum."

Bir anda gözlerini açtı ve doğruldu. "Oğlun mu? Affedersin ama benden habersiz Tanrı'yla sohbet falan mı ettin sen?"

"Buna gerek yok. Tanrı, şu anda bir kıza tahammül edecek durumda olmadığımı biliyor. Ayrıca küçük bir kıza hayır diyemediğim zaman çıkacak kaosu izlemeyi isteyeceğini de hiç sanmıyorum," dediğimde babam ve Declan kahkaha attılar.

Melody, "Sen narsisist hergelenin tekisin," diye homurdandı.

Göz kırparak, "Ama benimle evlendiğinde bunu biliyordun," dedim.

Declan dişlerinin arasından, "Ne kadar da şirinsiniz," diye mırıldandı. Bu sözler Mel ve benim farklı nedenlerle donup kalmamıza neden oldu.

Bakışlarını bana çeviren karımın kanının kaynadığını hissedebiliyordum.

"Kuzenin bana şirin dedi."

İşte yine başlıyoruz.

Mel, yanındaki su şişesini kapıp Declan'ın suratına fırlattı. Yerinden kalkmaya çalışarak, "Seni gebertmeden bana huzur yok! Cesedini Atlas Okyanusu'na atacağım!" diye bağırdı.

Kalktığında sendeleyince babam ve ben aynı anda onu tutmak için atıldık ama o, elbette bizi itti.

"Off! Bu çocuk beni öldürüyor! Doğru dürüst yürüyemiyorum bile. Ayrıca doğru dürüst düşünemiyorum da. Vücudum üzerinde hiç kontrolüm kalmadı! Bir de üstüne sanki küçük bir süs köpeğiymişim gibi insanlar bana şirin diyorlar! Bana bakın, ben Melody Giovanni Callahan'ım ve şirinlik asla bana uygun bir sıfat olmamıştır ve olmayacaktır!" Sözlerini bitirince herkesi şaşkın bir hâlde bırakıp uçağın arkasındaki odaya, kapıyı çarparak girdi.

Annem başını sallayarak, "İşte neden özel uçağımız olması gerektiğinin kanıtı," diye fısıldadı.

Şaşkın şaşkın bakan Declan, "Ben ne dedim ki şimdi?" dediğinde, onu oracıkta gebertmemek için kendimi zor tuttum.

Annem, yaşça benden büyük olmasına rağmen tam bir geri zekâlı olan hergeleye dönerek, "İrlanda ve İtalya mafya örgütlerinin liderlerinden olan bir kadına şirin dedin," diye sabırla açıkladı. "Üstelik o hamile. Mel, hamile olduğu için kendisine farklı davranılmasını ve duyulan saygının eksilmesini istemiyor. Bu sözünü sana fena ödeteceğinden eminim."

Bir yanım, bu yumuşamış olan yeni Melody'den çok hoşlanıyordu. Karım rahatlamış gibiydi ve sekse olan düşkünlüğü de iyice artmıştı. Artık birbirimize sarılmaya başlamıştık. Uykuya dalmadan önce bana beni sevdiğini söylüyordu. Aileye ve bana karşı son derece anlayışlıydı. Gerçi adamlarımıza sorsak, onların Mel'in patlamaya hazır bir bomba olduğunu söyleyeceklerinden şüphem yok. Onlar, asla onun mutlu olduğundan mı yoksa bir adamın elini kesmeyi planladığından mı sırıttığından emin olamazlar.

Coraline kapıya bakarak, "Adriana burada değil. Bence ben gidip Mel'e bir baksam iyi olacak," dedi.

"Tabii, gitmelisin. Bilirsin, Mel kontrol edilmeye bayılır." Karım Coraline'den hoşlanıyordu ama bu, günün birinde onu vurabileceği gerçeğini değiştirmiyordu.

Uçakta bir sessizlik oldu ve ben bakışlarımı mini barın yanında duran kabin görevlisine çevirdim. Adam, ailemizin çılgınlıkları karşısında şaşırmış görünmüyordu. Mel, daha önce birkaç kez bana onun adını söylemişti ama bir türlü aklımda tutamıyordum.

"Adın ne?" deyince herkesin bakışları adama döndü. Anlaşılan onun adını unutan sadece ben değildim.

Adam bir adım öne çıkarak, "Nelson Reed, efendim," dedi.

"Neden uçağımdasın?"

Adam sakinliğini korumaya çalışsa da yüzündeki endişe dolu ifade, her an biraz daha artıyordu. "Daha önce Bayan Callahan'la uçardım ve..."

Adam sözlerini bitiremeden Mel odadan çıktı ve hiçbirimize bakma gereği duymadan Reed'e döndü. Reed, birkaç saniye içinde hazırladığı çayı karıma uzatarak, "Beni çok korkuttunuz, hanımefendi," dedi.

Mel başını salladı ve bana döndü. "Benim adamlarımdan uzak dur! Seninkiler beni öfkeden deliye döndürse de ben öyle yapıyorum!"

Sanırım buna daha fazla dayanamayacağım. Beni şimdi uçaktan aşağı atsalar daha iyi.

Kendi kendime söylenerek ayağa kalktım ve Melody'nin arkasından odaya doğru yürüdüm.

Odaya girmeden önce pisliğin önünde durdum. "Bir daha karıma yalakalık etmeye kalkarsan o sırıtan dudaklarını koparırım, haberin olsun."

Adamın gözleri korkuyla büyüdü ve başını salladı.

Odaya girdiğimde, Mel'in, yatağın ortasında İngiltere kraliçesi gibi oturmuş çayını yudumlamakta olduğunu gördüm. Burası kısa süreli uyuklamalara uygun, oldukça küçük bir odaydı ve yatak neredeyse bütün odayı kaplıyordu. Karım, hiçbir şey olmamış gibi çayını yudumlayarak beni seyrediyordu ve ben ona karşı nasıl davranmam gerektiğine bir türlü karar veremiyordum. Bu kadın beni resmen çıldırtıyordu! Onunla tartışmaya kalksam sonunda mutlaka tartışmayı kaybedecek, hem de onu sinirlendirecektim. Hatta yerden 10,000 metre yüksekte beni vurmayacak kadar aklının başında olduğuna bile güvenmiyordum.

"Mel..."

"Ben çok kötü bir anne olacağım." Bu sözleri duymayı hiç beklemiyordum. "Bunu biliyorum. Hamilelik beni deli etmeye başladı. Doğru dürüst düşünemiyorum, başım ağrıdan çatlıyor, her yerim kaşınıyor. Ayrıca şu burun kanamaları..."

"Her yerin kaşınıyor ve burnun mu kanıyor? Lanet olsun! Ne zamandan beri var bunlar?" diyerek yatağa oturdum.

Melody gözlerini devirerek fincanını, yatağın yanındaki komodinin üzerine bıraktı. "Bunlar hamilelikte olurmuş. Doktora bahsettim ve o doğal olduğunu söyledi. Birkaç haftaya kadar hafiflermiş. Vücut hamileliğe alışınca yani. Bebek gayet sağlıklı ama ben değilim. Ya ben de annem gibiysem? Ya ben de annemin yaptıklarını..."

"Yeter Melody! Senden ve annenden önce de zor hamilelikler geçiren sayısız kadın olmuştur ama hiçbiri annenin yaptıklarını yapmamıştır. Annen..."

"Evet, sorun da bu! O, benim annem ve aynı DNA'yı paylaşıyoruz. Ben de..."

"Sen, onun gibi değilsin!" diye bağırdığımda Mel, benden uzaklaşıp arkasını dönerek duvara bakmaya başladı.

İçimden, *Tanrım, çok günah işlediğimi biliyorum ama lütfen beni bu şekilde cezalandırma,* diye dua ettim.

Melody'ye uzanıp onu kollarımın arasına almaya çalıştım. Elbette benimle mücadele etti ama pes etmeye hiç niyetim yoktu.

"Liam, beni rahat..."

"Seni yatağa falan zincirlemedim ben. Ayrıca sana hediye olarak vücudunun parçalarını vereceğim bir âşığın da yok. Ama elbette öyle bir şey olursa..."

Melody, küçük bir kız çocuğu gibi gülümsedi. "Liam."

Sözlerime devam ettim. "Biz, başından her şeyi bilerek ilişkimize başladık. Belki de yeryüzündeki en dürüst çift biziz. Birbirimizden sakladığımız hiçbir şey yok. Annenin bu canavara dönüşmesine neden olan şey her neyse, bunun seninle uzaktan yakından ilgisi yok. Ayrıca sen beni seviyorsun."

"Kendini beğenmiş hergele," diye mırıldandı.

Sırıttım ve omzunu öptüm. "Ben de seni seviyorum. Bebeğimiz mutlu bir bebek olacak. Çünkü içinde bulunduğumuz zor şartlara rağmen biz mutlu bir çiftiz."

"Senin bu iyimserliğin beni yavaş yavaş öldürüyor," diye mırıldanan Melody, bir eliyle karnını okşarken başını göğsüme dayadı.

Karım geri geldi.

"İyimserliğim de büyüleyiciliğimin nedenlerinden biri. Senden ricam, İrlanda'ya ayak bastığımızda senin de büyüleyici olmaya özen göstermen," diyerek göz kırptım. Bir hava akımına yakalanmış olmalıyız ki uçak, gökyüzünde değil de bir gemideymişiz gibi sarsıldı. Melody doğruldu.

"Sence Shamus'ın, ölümüne sadık kaç adamı vardır?"

Çok fazla.

"Callahanlar nesiller boyunca İrlanda'nın dağ yamaçlarında yaşamış ve onlarca yıl boyunca ailemiz, köyümüzde ve civar bölgelerdeki insanların her türlü sorunuyla ilgilenmiş. Büyük büyükbabamdan, Shamus'a..."

"Ama Sedric bunu yapmadı."

"Evet, yapmadı." Başımı salladım. "İnsanlar ailemize sadık olsalar da babamın oradan ayrılıp asla geri dönmeyerek onlara ihanet ettiğini düşünüyorlar. Oraya önden birkaç adamımı yolladım ama eğer gerçekten bir şeyler öğrenmek istiyorsak onlara karşı saldırgan bir tavır takınmamalıyız. Büyük olasılıkla Shamus'ın ölümü nedeniyle bizden nefret ediyorlar ama Callahan olduğumuz için bize bir şey yapamazlar. Çabucak ihtiyacımız olan şeyleri öğrenmeli ve hiç kimseye zarar vermeden oradan ayrılmalıyız."

"Bunu, öfke kontrolü olmayan adam mı söylüyor?"

"Benim öyle bir sorunum yok," dedim ama onun sırıttığını görünce bir süre sustum. "İnsanlar beni öfkelendirmediği sürece öfke kontrolüm olmasına gerek yok."

"Neyse," diyerek gözlerini devirdi. "Ana vatana gidiyoruz, yerli halka iyi davranacağız ve sonra ne olacak? Briarları bize teslim mi edecekler?"

"Evet."

"Aramızdan birinin patlaması on dakikadan fazla sürmez bence."

MELODY

Uçaktan indiğimiz anda, Range Roverlarımızın önüne park etmiş harap hâldeki otobüsü gören Liam'ın kasıldığını hissettim. Dublin'den buraya gelirken yolda zaman kaybetmemek ve varış noktamızı gizli tutmak amacıyla daha küçük bir uçak kullanmıştık. Ama anlaşılan iniş yaptığımız aileye ait özel çayır, o kadar da özel değildi.

Dylan, Antonio, Monte ve Fedel, her ne kadar öyle değilmiş gibi görünmeye çalışsalar da son derece gergindiler.

Böyle gergin olmaya devam ederlerse birileri öldürülecek.

Bu düşüncenin neden gülümsemek istememe neden olduğunu bilmiyorum. Buraya İtalyanların, daha doğrusu Giovannilerin daha önce sayısız kez yaptığı gibi İrlandalıları vurmaya ve savaş başlatmaya gelmedik. Bu kez son derece iyi niyetliyiz. Ama beni endişelendiren, bir İrlandalıyı kontrol altına almanın, vahşi bir köpeği kontrol altına almaya benzediğini söyleyen Orlando'nun kulaklarımda çınlayan sesi.

Otobüse yaslanmış, piposunu tüttüren adama yaklaştığımızda Liam, "Yaşlı Doyle," diye selam verdi.

Yaşlı Doyle, aşağı yukarı Sedric'in yaşlarında olmalıydı. Kafası, kızılların arasına karışmış grileşmiş saç telleriyle kaplıydı. Sakalı öyle gürdü ki içimden onu yakalayıp bir güzel tıraş etmek geldi.

Adam, Liam'a cevap vermedi. Sanki onun aptallığına katlanacak dünya kadar vaktimiz varmış gibi piposunun dumanını üflemekle yetindi. Adamlarından biri, birkaç adım öne çıkarak piponun birini söndürüp birini yaktığını düşündüğüm hergeleyle aramıza girdi. Herif beni baştan aşağı süzdükten sonra bakışlarını Liam'a çevirdi. "İrlanda'ya hoş geldin, adi herif," diyerek ayaklarımıza doğru tükürdü. "Şimdi lanet olası İtalyan sürtüğünü ve lanet olası aileni al ve ülkemizden defol git."

Bir anda kahkahalara boğuldum ve bütün gözler bana döndü. Bana onaylamaz gözlerle bakan Liam'a dönüp başımı iki yana salladım.

"Sadece on dakika süreceğini söylemiştim ama vazgeçtim. Şimdi beş dakika diyorum," deyip ölümcül bakışlarımı iğrenç pisliğe çevirdim.

Birilerine tehditler savururken onlarla aynı boyda olmak işe yaradığından her zaman topuklu ayakkabılar giyerdim. Ama artık topuklu ayakkabılarla yürüyemediğim için gözlerim ancak hergelenin burun kıllarının hizasındaydı.

"Hadi sıkıyorsa bana bir daha sürtük de ve ben o dilini koparıp kıçına sokayım! Bana sorarsan kendi iyiliğin için bir an önce o lanet olası kıçın ve iğrenç kokulu nefesinle çek git çünkü hepimiz hiçbir şey yapamayacağını biliyoruz."

"O oo, İtalyan sürtük tam bir..."

Doyle'un adamı cümlesini bitiremeden silahımı çektim ve onu ayağından vurdum. Adam acıyla inlerken Liam, beni tutup yanına çekti ve önüme geçti. Silahlar çekildiğinde göz ucuyla Declan ve Sedric'in, Coraline ve Evelyn'i arabaya bindirdiklerini gördüm.

Liam, "Karım seni uyarmıştı," diye homurdandı. Kocamın, işlerin bu duruma gelmesini istemediğini biliyordum ama başka türlü yürümesi mümkün değil gibi görünüyordu ve kaybedecek zamanımız yoktu.

Yaşlı Doyle elini kaldırıp, "Yeter!" diye bağırdı. "Kendi kanından insanları kurşunlamaktan yorulmadın mı Callahan?"

Liam'ın yerine ben, "Shamus, bir korkak gibi kendi canına kıydı," diye cevap verdim.

Declan, "Ama ölümünün kurşunla olduğu konusunda haklısın," diye söze karıştı.

Bu sözleri hiç kimse komik bulmamıştı. Çenesi öfkeyle kasılmış olan Yaşlı Doyle, piposundan derin bir nefes çekip Declan'ın yüzüne doğru üfledi.

"Yani buraya bu masalı anlatmaya geldiniz, öyle mi? Shamus'ın kendisini öldürdüğü konusunda ağız birliği edeceksiniz. Bizim salak olduğumuzu düşünüyor olmalısınız. Shamus, bizim soylu kanımızı taşıyordu."

Liam omuzlarını silkip, "O, benim soylu kanımı taşıyordu, sizin değil. Ailem içinde yaşananlar hiçbirinizi ilgilendirmez," dedi. "Karımın şimdi, babamınsa haftalar önce söylediği gibi Shamus, kendi canına kıydı. Ben de bunun nedenini öğrenmek istiyorum ve bu sorunun cevabını verecek olanlar Briarlar. Şimdi bana onları nerede bulacağımı söyle ve köpeklerinin tasmalarını tut ki her zaman olduğu gibi Callahan serveti köyünüze akmaya devam etsin. Karılarınızın, kocalarını ve oğullarını toprağa vermekten mutlu olacaklarını hiç sanmıyorum. O nedenle aklınızı başınıza toplayın."

Bu sefer Yaşlı Doyle ayaklarımızın önündeki toprağa tükürdükten sonra Bay Lanet Olası'nın yaslanmış olduğu döküntü otobüse doğru döndü.

Doyle, "Sana bir hafta veriyorum Callahan. Sonra buradan defolup gideceksiniz. Ya da gönderileceksiniz," dedi. Bu sözleri duyan adamları, bizi kanla sulanmış çayırda bırakarak otobüse bindiler.

Liam, "Sen aklını mı kaçırdın Melody? Hani sakin kalacaktık?" diye kükredi.

"Lanet olası Liam! Lanet olası İrlanda'dayız ve biz de lanet olası bir İrlandalı gibi davranmalıyız." Gülümsedim ve arabaya doğru yürüdüm.

Tanrım! Bacağım çok ağrıyor!

LIAM

Onun arabaya doğru yürümesini izlerken kaşlarımı kaldırdım.

"Hamileyken ona bayılıyorum. Tam anlamıyla muhteşem," diye kendi kendime konuşurken, yanımda olduğunu fark etmediğim babamın kahkahasıyla irkildim.

"Sen de ayağına bir kurşun yemek istiyorsun sanırım," diye bağırıp silahımı ayağına doğrulttum. "Karım, resmen lanet olası aklını kaçırmış!"

Adamların hepsinin otobüse bindiklerinden emin olmak için onları izleyen Declan, "Lanet olası kardeşim, onun büyüleyici olduğunu itiraf etmelisin," dedi. "Bunu belli etmemeye çalıştılar ama hepsi ona hayran oldular. Hatta bazılarının gözlerinde şehveti..."

"Hadi, cümleni bitir de gerçekten kendi kanımdan birinin katili olayım," dediğimde ikisi de kahkahalara boğuldular. Sanırım yol boyunca içkiyi biraz fazla kaçırmışlardı.

Arabanın kapısını açınca Mel'in şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. Bana, sanki arabaya gelmem onu şok etmiş gibi bakıyordu. Telefonuna seri mesajlar geldiğini bildiren sesi dinleyerek yanına oturdum.

"Ne var?"

"Başkan suikasta kurban gitmiş. Üstelik bunu yapan biz değiliz."

Lanet olası İsa aşkına! Ben bir an bile huzur bulamayacak mıyım?

17

"Gerçek seni özgürleştirecek ama özgürleştirmeden önce tepenin tasını attıracak."

—Gloria Steinem

NEAL

Liam ve Mel'in ofislerine doğru yürürken, beni bekleyen telefon konuşmasına kendimi hazırlamaya çalıştım. Chicago'nun yarısı yas tutarken diğer yarısı da korkudan ölmek üzereydi. Tanrım! Koca Amerika dururken Başkan neden burada vurulmuştu ki?

Kravatımı çıkarıp çalışma masasına fırlattım ve oturdum. Bu sandalyeden bakıldığında önce babama, şimdiyse Liam'a ait olan bu oda oldukça farklı görünüyordu. Kütüphanenin bu kadar koyu renkli ve karışık olduğunu daha önce fark etmemiştim. Buradaki her şey, kiraz ağacından çalışma masası ve duvarları kaplayan kitap raflarına, hatta Liam'ın konyağı ve Mel'in şarabıyla dolu mini bara kadar her şey eski kokuyordu. Şu an oturduğum koyu renk deri kaplı sandalye, annem bile doğmadan çok önce İtalya'da, bir İtalyan tarafından kullanılmıştı.

Kapıdan bana seslenen Olivia'nın, "Güç sana çok yakışmış, bebeğim," diyen sesiyle daldığım düşüncelerden uyandım.

Arkama yaslanıp karıma baktım. "Gerçekten mi? Bana saçlarım bembeyaz olmuş gibi geliyor."

Çapkınca boynundaki inci kolyeyle oynayan Olivia, bana doğru yürürken, "Neal, daha onlar gideli sadece bir hafta oldu," dedi. Siyah elbisesinin içinde son derece tehlikeli ve seksi görünüyordu.

"Doğru ya! Ve bu hafta da Başkan bizim şehrimizde mafya hesaplaşmasına kurban gitti. Bu da katili bulmak için şehrin

altını üstüne getiren federaller nedeniyle işimizi yapamayacağımız anlamına geliyor." Mal satmamız oldukça zorlaşmıştı. Mafya patronlarının hepsi korkudan tir tir titriyorlardı.

"Başkan Monroe, suikasta kurban giden ilk başkan değil, bebeğim," diyen Olivia, arkama geçmiş, omuzlarıma masaj yapıyordu. "Federallerin elinde bir takım şüpheliler olduğundan eminim. Mel ve Liam..."

Çalan telefonun sesi nedeniyle cümlesini tamamlayamadı. İkimiz de arayanın kim olduğunu biliyorduk.

"Şeytanla konuşmaya hazır mısın?"

Telefonu açtım.

Mel'in, "Neal, lütfen neler olup bittiğini açıklar mısın?" diyen sakin sesini duydum. Bu ses, o kadar sakindi ki endişelenmeli miyim yoksa vasiyetimi mi yazmalıyım karar veremedim.

"Chicago, federaller tarafından kuşatılmış durumda, patron. Korkunç bir insan avı başlatıldı ve her dakika şehre yeni ekipler yollanıyor." Konuşmasını bekledim ama o, sessiz kaldı.

"Şu anda piyasaya mal sürmenin akıllıca olduğunu düşünmüyorum. Gemideki malları teslim aldık ama şu anda bunu kuryelere dağıtmanın..."

"Senatör Colemen'dan ne haber?" diye sordu. Sesi yine çok sakindi ve bu beni çok korkutuyordu.

Olivia'ya baktım ve karım omuzlarını silkince doğruyu söyledim. "Bildiğim kadarıyla Mina'yla yeni bir konuşma üzerinde çalışıyorlar. Adam iyi."

"İyi, öyle mi?" Derin bir nefes aldı.

Lanet olsun!

"Bence iyi olmamalı! Hatta iyiye yakın bile olmamalı! Neden mi? Çünkü insanlar, bir anda fikirlerini değiştiren beyinsiz, duygusal parazitlerdir!"

"Lıı... Efendim?" Neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

"Seni salak herif! Haberleri aç!"

Olivia bilgisayarı açtı ve canlı yayında konuşan Başkan'ın dul eşinin sesi odayı kapladı. Kadın perişan görünüyordu ama kocası, dünyanın gözleri önünde henüz öldürülmüş birine göre oldukça enerjikti.

"Amerikalı yurttaşlarım, burada, bu vesileyle karşınıza çıkmak çok zor olsa da ne yazık ki başka seçeneğim yok. Kocam, teröristlere ve suçlulara asla göz yummayan güçlü bir adamdı. Ben de şimdi ondan bana miras kalan güçle, tetiği çekip onun canını alan kişiye sesleniyorum; asla kazanamayacaksın! Bu ülkedeki demokrasinin sesini, bir kurşunla susturamazsın! Kocamı öldürerek, içimdeki canavarı ortaya çıkardın! Ben, başkanlık seçimlerine adaylığımı koymaya karar verdim! Kocamın yaktığı meşaleyi, bitiş çizgisine taşıyacağım ve Amerika'nın sesini susturmana asla izin vermeyeceğim!"

Olivia ile bir ağızdan, "Lanet olsun!" diye mırıldandık.

"Gerçek dünyaya döndünüz sanırım. Bu konuşmayı şu anda bizimle birlikte bütün dünya dinliyor. Kadını kime benzettim biliyor musunuz? Jackie Onassis'e. Amerika'nın gelmiş geçmiş en çok sevilen Başkan eşinin kim olduğunu biliyor musunuz? Lanet olası Jackie Onassis! Şimdi nasıl hissediyorsun Neal? Bana sorarsan, patlamaya hazır bir bomba olduğumu söyleyebilirim."

Telefonu kulağımdan uzaklaştırarak sakinleşmeye çalıştım. "Ne yapmamı istiyorsun, Mel?"

"O koca kıçını kaldırıp çalışmaya başlamanı istiyorum! Mesela, o bahsettiğin konuşmayı yaptığı sırada Colemen'a iki kurşun sıktırabilirsin."

Cevap vermeme fırsat vermeyen Olivia telefonu elimden kapıp, "Sen aklını mı kaçırdın, Mel? O benim babam!" diye bağırdı.

Kulağıma, Mel'in "Sana yeni bir baba alırım," diyen sesi geldi. "Şimdi hemen o telefonu Neal'a ver! Zamanımı boşa harcıyorsun!"

Telefonu duvara fırlatmak üzere olan Olivia'nın elinden kapıp, "Patron, ben..." diye söze başladım.

"Liam ve ben, sana Başkanlık koltuğunun bizim için ne kadar önemli olduğunu söylememiş miydik, Neal? Bu iş kadınlar savaşına dönsün dersen ve Bayan Colemen'ı başkan yapma şansın varsa hemen Colemen'ın bacağına sıktıracaksın. Daha iyi bir fikrin varsa hemen uygulamaya geç yoksa bu hamile hâlimle ben gelip gerekeni yapacağım! Mala gelince, ne yap et, dağıtımı yap. Eğer mecbur kalırsan yarı fiyatına bile satabilirsin. Böyle hiçbir şey yapmadan durursak güç ve para kaybederiz. Başkan'ın ölümünün, bağımlıların umurunda mı olduğunu sanıyorsun? Onların tek derdi bir doz mal bulmak!" Mel, konuşmasını bitirince telefonu suratıma kapattı.

Canlı cenaze gibi sandalyeden kalkıp kapıya doğru yürürken Olivia, "O bir canavar!" diye bağırıyordu. "Şimdi ne yapacağız, Neal?"

Ona cevap vermedim. Çünkü ne diyeceğimi bilemedim. Gücü üstlenmek için en kötü zamanı seçmiştim.

18

"Bazen silahları indirmek için silah çekmek zorunda kalırsınız."

—Malcolm X

JINX

Bütün insanlardan nefret ediyorum. Onlarla bir arada olmaktan, aynı sokakta yürümekten bile hoşlanmıyorum. Benim yerim her zaman gökyüzü oldu. Hatta Vermont yakınlarında, gökyüzünde doğmuşum. Annem beni bir uçakta doğurmuş ve o günden itibaren gökyüzü, benim kendimi en mutlu hissettiğim yer oldu. Görme yetisi yok denecek kadar zayıf bir İtalyan anne ve alkolik bir İtalyan babanın ilk nesil Amerikalı çocuğu olarak, çocukluğumda kanatlanma şansına sahip değildim. Günlerim, babamın annemi öldürmesini ya da annemin kendini öldürmesini önlemeye çalışmakla geçiyordu.

On sekiz yaşımı doldurduğum gün evden ayrıldım. Annemi öperek ve babama bir koli bira bırakarak onlarla vedalaştım ve Hava Kuvvetleri'ne katıldım. Günler haftalara, haftalar aylara döndü ve ben göz açıp kapayıncaya kadar bir onur madalyası sahibi oldum. İnsan zevk aldığı şeyi yaparken zaman, sanki uçuyor. Bir de yerden on bin metre yüksekteysen daha da hızlı geçiyor. İşim, benim kanımda vardı ve ben bunu çok büyük bir zevkle yapıyordum.

Kısa bir süre sonra beni gölgede bırakmaya çalışan, ne kadar büyük çaba harcarlarsa harcasınlar bunu başaramadıklarını gören arkadaşlarım bana uğursuz anlamına gelen Jinx lakabını taktılar. Ben de onları her zaman haklı çıkardım. Bara gittiğimizde, kadınlar diğer adamları bırakır, benim yanıma gelirlerdi. Tatbikatlarda, gökyüzünde uçarken diğer pilotlar yanıma yaklaşmaya kalktıklarında uçaklarında sorun yaşamaya başlarlardı. Ben bu durumu şans olarak nitelendiriyordum ama onlar için ayaklı bir şanssızlık, bir uğursuzluktum.

Yeni bir göreve atandığım sırada bebeğimin hamile olduğunu öğrenene kadar hayat benim için çok güzeldi. Ülkeden ayrılırken ona son sözlerim, "Bebeği doğur. Bu konuyu daha sonra konuşuruz," oldu.

Kuzey Kore'ye paketleri götürüp ülkeye geri dönecektim. Evlenecektik ve bana hiç babalık yapmamış olan babamın aksine iyi bir baba olmaya çalışacaktım. Diğer orta sınıftan insanlar gibi sıradan, mutlu bir hayatımız olacaktı. Ama olmadı çünkü ben öldüm. Ya da en azından hükümet öldüğümü ilan etti.

Paketleri uçaktan attıktan hemen sonra tıpkı av mevsiminde bir kuş gibi gökyüzünde savruldum. Bir takım acımasız eller tarafından yanan makinenin içinden çıkarıldıktan sonra günlerce işkence gördüm. Ama ne kadar ağır işkencelere maruz kalsam da ülkem için buna katlandım ve ağzımı açmadım. Gelip beni kurtaracaklarından emindim. Bunu yapmak zorundaydılar. Bu ümitlerle tam dört yıl boyunca her gün işkence gördüm ve bana aynı sorular soruldu.

"Silahları kime getirdin? Bu silahları kim gönderdi? Silahlar ne için kullanılacak?" O zaman bunu bilmiyordum ama aşağı attığım paketlerde Koreli asilere gönderilmiş, Amerikan silahları vardı. Daha sonra öğreneceğim bir diğer şey de Amerika'nın asla benim yardımıma gelmeyeceği, hatta yetkililerin, beni Kore hava sahasına gönderdiklerini bile şiddetle inkâr ettikleri oldu.

Sonradan bu iş için beni seçmelerinin nedeninin başarılı bir pilot olmam değil, tipik bir Amerikalıdan oldukça farklı dış görünüşüm ve soru sormayacak kadar aptal olmam olduğunu anladım. Bu hatalarımın cezasını ise cehennemde tam dört yıl geçirerek çektim. Bir gün şans yine benden yana döner gibi oldu ve asilerle ordu arasında yaşanan bir çatışmada kaçmayı başardım. Kimseye görünmemeye çalışarak ülkeden kaçmaya uğraşanların arasında gözden kaybolmak için elimden geleni yaparak saatlerce koştum. Güney Kore'de de dört yıl geçirdikten sonra bir sahte pasaport edinip *özgürlükler ülkesine, cesur insanların yurduna* geri dönmeyi başardım.

Geri döndüğümde sadece dünyanın çok değişmiş olduğunu değil, bu değişen dünyada beni önemseyen hiç kimse olmadığını da gördüm. Bana ait her şey yok edilmişti. Ben artık yaşayan bir ölüydüm. Annem ve babam ölmüşlerdi. Babam önce annemi sonra kendisini öldürmüştü. Sevgilim ve karnında taşıdığı bebeğim, hayatlarına devam etmişlerdi. Mutluydular ve benim bu mutluluğu onlardan çalmaya hakkım yoktu. Yani yalnızdım, yapayalnızdım.

Sokaklarda dolaştım, ülkenin farklı yerlerinde farklı işler yaparak hayatta kalmaya çalıştım. Köprü altlarında yaşadım, çöplerden bulduklarımı yedim ve nadiren de olsa metro istasyonlarının tuvaletlerinde yıkandım. Şansım tamamen dönmüştü ve artık ben de kendimi uğursuz olarak görmeye başlamıştım.

Sonra bir gün, yine çöpleri karıştırırken bulunduğum çıkmaz sokağa hızla beyaz bir Chevrolet Tahoe girdi. Araba durdu ve içinden canhıraş bir şekilde canını kurtarmak için dil döken, İrlandalı bir hergele indirildi. Adam, hayatı üzerine yeminler ederek arabadaki kadına parasını geri vereceğini söylüyordu ama bu bir işe yaramadı. Aksine kadın sanki o bir lağım faresiymişçesine adamı arabasıyla ezdi. O adamın çığlıklarını, iç organları ağzından fırlarken çıkardığı sesleri asla unutamayacağım gibi yaptığı işin sonucunu kontrol etmek için arabadan inen kadının gözlerindeki bakışı da asla unutamam. Benim olaya şahit olduğumu fark ettiklerinde iki adam beni kollarımdan sürükleyerek kadının önüne getirdi.

Kadın, bir süre konuşmadan bana baktı, sonra silahını kafama dayadı. O an tek hissettiğim, ona karşı duyduğum derin minnetti. Ama kadın tetiği çekmedi. Bunun yerine uzun uzun geçmişimin tek hatırası olan asker künyeme baktı.

"Neden bir Hava Kuvvetleri yüzbaşısı çöpleri karıştırıyor?" diye sordu.

Ona ciddi bakışlarla bakıp, "Bütçe kesintisi," dedim.

Adamlarından bazıları bu sözlerime güldüler ama o gülmedi. Yüzünde bir gülümseme bile belirmedi. Sanki gerçek beni görebiliyormuş gibi uzun uzun bana bakmaya devam etti.

"Yüzbaşı..."

"Jinx."

"Tamam. Benim orduma katılmaya ne dersin Jinx?"

"Seçme şansım var mı?" Ne de olsa kafama bir silah dayalıydı.

"Hepimizin seçme şansı vardır. Seninki çok basit: Ya bundan sonraki hayatını pislik içinde geçirirsin ya da bana katılır ve rahat yaşarsın."

Kaybedecek bir şeyim yoktu. O, bende bir şeyler görmüş ve ben böylece kanatlarımı geri kazanmıştım. Yıllar boyunca yerde yaşadıktan sonraki ilk uçuşumda, kelimenin tam anlamıyla havalara uçmuştum. O, bana ihtiyacım olan şeyi verdi, ben de karşılığında ona sadakatimi verdim. Onun için canımı bile veririm ve doğruyu söylemek gerekirse pek çok kez canımı vermenin eşiğinden döndüm.

MELODY

Islak çimenlerde yürüyüş yaptıktan sonra Jinx'in yanında durdum. Bir süre hiç konuşmadan aşağıda uzanan yamaçları, tepeleri ve gölleri seyrettim. İrlandalıların hakkını vermek gerek; ülkeleri gerçekten çok güzel ve yeşil, yemyeşil.

"Atlamayı mı düşünüyorsun, Jinx?" Sesim, rüzgârın uğultusuna karıştı.

Rüzgâr, Jinx'in omuzlarına kadar inen, yağlı sarı saçlarını dalgalandırırken, "Yeni bir pilot bulabileceğinizden eminim, hanımefendi," diye cevap verdi.

Onu kolundan tutup kendime çevirdim ve gözlerime bakmaya zorladım. Serin rüzgâr tüylerimizi ürpertirken birbirimize baktık. O sırada mavi gözlerinde, onu ilk bulduğum günkü kırgın bakışlar vardı.

"Senin bir sorunun var, Jinx." dedim. "Kızın mı?"

"Evet. Gururlu bir baba olamadım. Kızım, benim paramı istemiyor."

Gülümseyerek gökyüzündeki bulutlara baktım. "Bir feminist demek."

"Tanrı korusun!" diyen Jinx yere tükürdü ve bu, bir kahkaha atmama neden oldu. Kollarımı açıp serin rüzgârın vücudumun her yerine yayılmasına izin verdim. Burnumda sadece yeşil otların ve denizin kokusu vardı. Bu, uçmak istememe neden oldu. Kendimi uçuyormuşum gibi hissettim.

Jinx, beni kolumdan tutarak, "Dikkatli olun, hanımefendi," dedi.

"Şşşş... Şu anda dünyanın tepesindeyim," diye mırıldanıp beni tutan ellerinden kurtuldum.

Burası çok huzur verici bir yerdi ama şu anda hayatım, en kötü kâbuslarımdan bile daha karmaşıktı.

"Karıcığım."

Bu sesle, duyduğum anlık huzur uçup gitti.

Dönüp kot pantolon ve beyaz gömlek giymiş olan kocama baktım. Rüzgâr saçlarını geriye doğru dalgalandırıyordu ve Jinx'e bakan yeşil gözleri, öfkeyle parlıyordu.

"Git ve Fedel'e yardım et! Hemen!" diye bağırırken burun deliklerinden ateş saçıyor gibiydi.

Jinx, onayımı bekler gibi bana baktı. Ben başımı sallayınca eve doğru yürümeye başladı. Liam, onu bir kaplanın avını izlediği gibi dikkatli bakışlarla izliyordu. Jinx, bizi duyamayacak kadar uzaklaştıktan sonra öfkeli bakışlarını bana çevirdi.

Dişlerinin arasından, "Onunla yattın mı?" diye tısladı.

Hadi canım! Yok artık!

"Sen hayatıma girdiğinden beri onunla yatmıyorum, kocacığım."

Yüzümü avuçlarının içine aldı ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. "Bu bir cevap değil."

"Evet, bir cevap. Sadece duymak istediğin cevap değil," diyerek yüzümü ona iyice yaklaştırıp dudaklarımızın arasındaki mesafeyi daralttım. Beni kendine doğru çekti ve sıkıca sarıldı.

"Sen..."

"Bırak bunları Liam. Geçmiş geçmişte kaldı. Ben senin yattığın kadınları soruyor muyum? Onlardan öç almak gibi aptalca şeyler yapıyor muyum?" deyip kaşlarımı çattım.

"Natasha dışındakilere yapmadın."

"O da benim suçum değildi. Kendisi kaşındı."

"Bir daha o adamla yalnız kalmanı istemiyorum."

İşte yine konuşma Jinx'e döndü.

"Senin için üzüldüm," diyerek kollarından kurtuldum ve eve doğru yürümeye başladım.

Arkamdan, "Ben çok ciddiyim, Mel!" diye bağırdı. Bu saçma sapan kıskançlığıyla baş etmeyi öğrenmek zorundaydı. Geçmişimdeki erkekler onu hiç ilgilendirmezdi. Onunla karşılaştığımızda bir bakire olmadığımı biliyordu. *Geri zekâlı, çifte standartlı cinsiyet ayrımcısı!*

Eve vardığımızda, küçük evin kapısına dayanmış, bir bez parçasıyla ellerini silen Declan, endişeli gözlerle bize bakıp masum bir tavırla, "Ne oldu? Cennette sorun mu var?" diye sordu.

Bir zamanlar Shamus'a ait olan küçük eve bakarak, "Sen buraya cennet mi diyorsun?" dedim. Burası, yemyeşil bir tepenin üzerine inşa edilmiş, üç odalı taş bir evdi ve bahçesinde birkaç koyun ve tavuk vardı. Buraya geldiğimiz ilk anda Coraline'ın kalede kalmayacağımızı duyduğunda neden hayal kırıklığına uğradığını anlamıştım. Burada yaşamak sanki bir asır öncesine gitmek ya da Amişlere katılmak gibi bir şeydi.

Bütün mobilyalar el yapımıydı ve aydınlatma, mumlarla sağlanıyordu. Bu sabah Evelyn'in bir koyunu sağdığını görünce Sedric'in de günlük erzakımızı sağlamak için ava çıkmaya başlayacağını düşünmeye başladım. Düştüğümüz durum çok

komikti. Tıpkı ayaktakımının hayat standartlarında bir yaşam sürüyorduk. Shamus, bu lanet olası kulübeyi inşa ederken sadece ön pencerelerinden bütün köyü görmeye ve arkasında gökyüzü olmasına önem vermiş gibi görünüyordu.

Derin bir nefes alan Declan, "Bazen şehrin karmaşasından uzaklaşmak bile cennete gitmiş gibi hissettirir," dedi.

"Zayıf insanlar için öyle olabilir." Benim gibi insanlar için cennet, şehrin karmaşasıydı. Benim cennetim, cennet ve cehennemin bir arada yaşanabileceği tek yer olan şehirdi.

Tartışmaya girmeyen Declan, bakışlarını Liam'a çevirdi. "Ne yaptın bu adama?"

"Hiçbir şey. Sadece hangi yılda olduğumuzu hatırlattım."

"Evet ya! Kadınların çalışanlarıyla yattıkları ve sonra da neden saygı görmediklerini merak ettikleri bir yılda yaşıyormuşuz meğer," diye söylenen Liam, kuzenini iterek içeri girdi.

Hiçbir şey anlamamış olan Declan, soran gözlerini yüzüme dikti ama bir süre sonra başını çevirip yanımdan uzaklaştı. *Hiç değilse bir tanesinin kafası çalışıyor! Derin nefes al, Mel.*

Kocamın arkasından gidip, "Senin derdin ne, Liam?" diye bağırdım.

Mutfak masasına oturmuş olan Liam, "Benim derdim mi ne?" diye kükredi. "Karımı bulmak için dışarı çıkıyorum ve onu, aklı beş karış havada bir yeni yetme gibi başka bir adamla konuşup gülüşürken buluyorum. Üstelik yüzündekiler, o yabancıların yanında yüzüne yerleştirdiğin yapmacık gülümsemeler de değil, gerçek gülümsemeler. Yıllar önce işe aldığın evsiz bir pisliğe değil, sadece bana göstermen gereken gülümsemeler! Bu midemi bulandırıyor ve..."

Öfkemi kontrol etmeye bile çalışmadım ve yumruğumu suratına indirdim.

Liam kanayan burnunu ovuştururken, "Sen haddini aşıyorsun!" diye bağırdım. "Söyleyeceğin hiçbir şey, ne kadar yüksek sesle söylersen söyle benim geçmişimi değiştiremez. Ben de geçmişimi değiştirmeyi istemiyorum! Jinx'le yatıp yat-

madığımı sormuştun. Evet, yattım! Peki, kalpler çizip isimlerimizi yazdım mı ya da onunla evlenme hayalleri kurdum mu? Hayır! Bu sadece seksti. Ayrıca uzun yıllar önceydi."

Burnundan akan kanı gömleğinin koluna silen Liam, hayal kırıklığına uğramış bir ses tonuyla, "Hepsiyle yattın mı?" diye sordu.

"Siktir git!" diye bağırdım. "Defol buradan!"

O sırada kapı çalındı ve Liam, "Gel!" diye bağırdı.

Fedel kapıyı açtığında biz, buz gibi bakışlarla birbirimize bakıyorduk.

Liam, "Karımla yattın mı?" diye sordu.

"Cevap verme ve hemen çık dışarı!"

"Kal!"

"Yüce Tanrı'ya yemin ederim ki bu soruyu cevaplayacak olursan seni parça parça eder, etlerini lanet olası tavuklara yem yaparım, Fedel!"

Şaşkına dönmüş olan Fedel, bir Liam'a bir bana bakıyordu. "Briarları bulduk," diye kekeledi. "Kuzeydeki yamaçtalar. Monte, kaçmaya kalkmalarını engellemek için oraya gitti."

Fedel sözlerini bitirir bitirmez hemen mutfaktan çıktı ve bizi derin bir sessizlikle baş başa bıraktı.

Bir süre sonra, "Kendimden utanmamı mı istiyorsun? Yoksa özür dilememi mi bekliyorsun? Hayır, bunları yapmayacağım çünkü yalan söylemek istemiyorum," diye bağırdım.

Liam, "Eğer izin verirsen gidip metresimle ilgili bir şeyler öğreneceğim, karıcığım. En azından, onun bana kalleşlik ettiğini bile öğrensem bu benim canımı acıtmaz. Bu arada, haberin olsun Jinx'i de yanımda götürüyorum," diyerek dışarı çıktı.

Elimle yüzüme düşen saçlarımı geriye iterek, "Hormonları alt üst olan ben olmam gerekmez mi?" diye mırıldandım.

Yanında Evelyn ile birlikte merdivenlerden inen Sedric, "Ona aldırma. Zavallı, meşhur Callahan kıskançlığıyla lanetlenmiş," deyip bir kahkaha attı.

"Birincisi, bu lanet de neyin nesi? İkincisi, nereye gidiyorsunuz?" Daha öğlen saatleriydi ve ikisi de sanki kraliçeyi ziyarete gidiyorlarmış gibi giyinmişlerdi.

Evelyn, yakut küpelerini kulaklarına takarken, "Köyde düzenlenen festivale gidiyoruz. Lanete gelince... Bu, ben hamileyken bana bir erkek dokunduğunda aklını kaçıran Sedric'in, kendini haklı çıkarmak için uydurduğu bir bahane," diye açıkladı.

Papyonunu düzelten Sedric, suratını asarak, "Ben aklımı falan kaçırmadım," diye homurdandı. "Sadece sana fazla yaklaşılmasından hoşlanmadığımı belli ettim."

"Evet ya, sadece belli ettin. Paltomu tutan vestiyer görevlisinin elini kıran kimdi?"

"Bunun nedeni, paltonu tutmak için bu kadar uzun süre harcayan bir adamın ancak omuz fetişisti olmasıydı!"

"Yedi aylık hamileydim, Sedric! Hareketlerim çok yavaş olduğu için paltomu giydirmesi o kadar uzun sürmüştü."

Başımı iki yana sallayarak sandalyeye oturdum. "Neyse boş verin. Hiç sormamış sayın."

İkisi de sanki benim orada olduğumu unutmuş gibi şaşkın şaşkın bana baktılar. Geçmişlerine yaptıkları yolculuğa kendilerini fena kaptırmışlardı.

Evelyn yanıma gelip beni yanağımdan öptü. "Söylemek istediğimiz, sen karnında onun çocuğunu taşırken Liam'ın biraz fazla sahiplenici davranabileceği. Tepkisi bilinçli değil. Bu onun elinde olan bir şey değil. Kendisi de neden böyle davrandığını bilmiyordur, eminim."

"Acaba altı ay boyunca ona sakinleştirici mi versem?"

Sedric sırıttı. "Bu öfkeye her gün bir kutu sakinleştirici de versen işe yaramaz."

Evelyn, "Bu işe yaramazsa, marihuanalı kurabiyeler kesin iş görür," deyince Sedric'in yüzündeki gülümseme bir anda silinivердi.

"Sen bana marihuanalı kurabiye mi yedirdin?" diye kükredi.

Evelyn, bu soruyu duymazdan gelerek hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü. "Hadi aşkım, geç kalmak istemeyiz. Eminim biraz başını dinlemek Mel'e çok iyi gelecektir."

"Evelyn!" Sedric'i duymazdan gelmeye devam eden Evelyn, kahkahalar atarak çoktan evden çıkmıştı bile. Sedric'in de onun peşinden gitmekten başka yapacak bir şeyi kalmamıştı.

Karnımı okşarken, "Bunlar berbat bir aile," diye söylendim. Ailenin geleceğini, yani bizim geleceğimizi hayal etmeye çalıştım ama bunu yapamadım. Bir türlü kafamda güzel bir gelecek resmi oluşturamıyordum. Bu çocuğun babasını öldürme olasılığım bu kadar yüksekken bizi iyi bir gelecek beklediğine dair hayaller kuramıyordum.

Başımı karnıma doğru eğip, "Sen böyle kaçık olmayacaksın. Duydun mu beni?" diye mırıldandım ve ayağa kalktığımda şaşkın bir hâlde olduğum yerde donakaldım.

Ancak içeri giren Coraline ve Declan'ın, "Mel?" diyen seslerini duyduğumda kendime gelebildim. İkisi de iki dirhem bir çekirdek giyinmişlerdi. *Tanrım, ne çeşit bir festival bu?*

Coraline, yaşadığım şoku fark etmiş gibi sesinde belirgin bir endişeyle, "İyi misin?" diye sordu.

"Hayır. Evet. Bebek hareket etti ve ben... Beni duyduğunu düşündüm. O anda ona bir şeyler söylüyordum da." Bütün gücümle engel olmaya çalışsam da yüzüme kocaman bir gülümseme yayılmasını engelleyemedim.

Bu çok garip ama aynı zamanda çok güzel bir histi.

Coraline, eliyle karnıma dokunmaya çalışarak, "Ben de hareket ettiğini hissetmek istiyorum," dedi.

Elini, niyetlendiğimden çok daha sert bir şekilde itip, "Hayır," dedim. "Liam şu anda kafayı yemiş durumda. Benden sonra ilk olarak onun hissetmesini istiyorum." Daha sonra konuyu değiştirmek için Declan'a dönüp, "Declan, internet var mı?" diye sordum.

"Evet, telefonlar da çekiyor artık. Bu evin kablolama sistemi korkunç ama sanırım çalışmalarım işe yaradı. Bundan sonra daha rahat edeceğiz."

"Güzel. Bu arada sokaklarda dans etmeniz sona erince şu Roy denen herifin neler yaptığına bir göz at."

LIAM

Önde oturan Jinx'in kafasına bakarken, *boğazını tam buradan kesmeliyim*, diye düşündüm. Karıma dokundu. Benden önce onunla yattığını düşünmek kanımın kaynamasına neden oluyordu. O tepede dururlarken ona bakışı, onu kolundan tutması, onun boynunu koparmayı istememem için yeterliydi.

Fedel, "Geldik," deyip arabayı park edince Jinx, yüzünde en ufak bir duygu belirtisi olmadan arabadan inip kapımı açtı. Benimle aynı boydaydı.

Gömleğimin kollarını sıvarken, "Seni öldürmeyi planlıyorum," dedim.

"Tamam, efendim."

"Bunu yapmamam için bana bir neden ver."

"Çok sarhoştum, hatırlamıyorum," dedi. "Ve gerçekten iyi bir pilotum."

Monte, içeri girmem için harap hâldeki evin kapısını açtı. "Demek öyle diyorsun. Bu iş burada bitmedi, haberin olsun."

Eve girdiğimde ilk düşüncem, Briarların yaşam standartlarını bir hayli düşürmüş olduklarıydı. Onlar gibi üst sınıftan, aristokrat insanların böyle bir yerde yaşamaya dayanabileceğini hiç düşünmediğimizden onları bulmamız bir hafta sürmüştü. Ama sonunda, işte buradalardı. Tek odalı, zemininde ve tavanında delikler olan, farelerin cirit attığı bir kulübede. O gösterişli salonlar, altın yaldızlı çerçeveler geride kalmıştı. Üstlerindeki giysilerinden başka hiçbir şeyleri yoktu ve ben düştükleri bu durumun nedenini öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Ben mutfağa doğru yürürken hiçbir şey söylemeden bana bakıyorlardı. İç çektim ve buzdolabındaki son birayı alıp benden kaçabileceklerini düşünecek kadar aptal olan ailenin karşısına geçip oturdum.

Biramın kapağını açarken, "Natasha öldü, Bay Briar," dedim.

Yaşlanmış ve çökmüş olan adam, başını sallamakla yetindi. "Bunca yolu bunu söylemek için mi geldin, Liam? Bir mektupla da bildirebilirdin."

Cevap vermeme fırsat kalmadan Fedel, silahının kabzasını adamın çenesine indirdi. Yaşlı adamın dudaklarından kan sızmaya başladı. Canının ne kadar yanmış olduğunu tahmin edebiliyordum. Mel'in bana attığı yumruğun acısından hâlâ burnumun direği sızlıyordu ve sabaha çok daha beter olacağını biliyordum.

"Liam değil, Bay Callahan," diyen Fedel, adamın saçlarından yakalayıp başını arkaya yatırdı.

Doğru yardımcıyı bulmanın zor olduğunu söyleyenler, kesinlikle doğru yere bakmayı bilmeyen insanlar.

"Şimdi size bir sorum var. Kızınız neden öldü?"

"Onu siz öldürdünüz." Bay Briar konuşurken ağzından fırlayan bir diş ve kan nedeniyle kirlenen ayakkabılarımı silmek için ıslak mendil çıkardım.

"Ne yazık ki yanlış cevap," diyerek Fedel'e başımla işaret verdim ve Fedel'in yumrukları, anında ardı ardına adamın suratına inmeye başladı.

"Hadi bir kez daha deneyelim. Kızınız neden öldü?"

"Bilmiyorum! Siz öldürmediyseniz nasıl ve neden öldürüldüğünü bilmiyorum! Lütfen, bizi rahat bırakın." Yetişkin adamların yalvarmaları beni çok öfkelendirir. Öldürülmemek için bile olsa yalvarmaları beni deli eder.

"Fedel."

Fedel, silahını çekip adamın karnına ateş etti. Arkama yaslanmış biramı yudumlarken, *hiçbir şey bilmiyor,* diye düşündüm. *Hiçbir şey bilmiyor ve karımın dediği gibi boş sözlerle zamanımı boşa harcıyor.* Adamın karısı ve kızı, onun yere yıkılmasını yaşlı gözlerle seyrediyorlardı.

"Doran!"

"Baba!"

Deli gibi çığlıklar atarlarken onlara dönüp, "Eğer sorumun cevabını alamazsam burada kan kaybından ölecek, haberiniz olsun hanımlar," dedim.

Adamın karısı bana, "Sen bir canavarsın!" diye bağırdı.

"Bana her canavar diyenden bir dolar alsaydım, dünyadaki açlığa son verecek kadar büyük bir servetim olurdu."

"Bizi rahat bırak! İstediğin neyse al ve bizi rahat bırak!" Kadın, hıçkırıklar içinde kocasının yanında diz çöktü. Üzerindeki kot pantolon ve gömlek kan içinde kalmıştı. Kızı ise öyle büyük bir şok içindeydi ki değil konuşmak, hareket bile edemiyordu. Öylece oturmuş, her an biraz daha kendisine yaklaşan kan gölüne bakıyordu.

Yerimden kalktım ve kızın yanına gittim. Onu saçlarından tutarak ayağa kaldırıp annesi ve babasına döndüm. Kız, tir tir titriyor, Jinx'in boynuna dayadığı bıçak, bu titreme nedeniyle boğazını kesiyordu.

Kız kurtulmak için çırpınırken anne ve babasına, "Cevap istiyorum," dedim. "Yemin ederim, bu sessizlik biraz daha sürerse sadece kocanı değil hayatta kalan son çocuğunu da gömmek zorunda kalacaksın. Bu nedenle bir an önce konuşmaya başlasan iyi edersin."

Hıçkırıklarla sarsılan kızı serbest bıraktığımda boş bir çuval gibi yere yığıldı. Natasha'nın annesine yaklaştım ve acı dolu gözlerine, yaşlar süzülen yanaklarına baktım.

"O... O adam... Bizi öldüreceğini söyledi."

Eğilip kadının yüzündeki yaşları sildim. "Bir an önce öğrenmek istediğim cevapları bana vermezsen ondan korkmana hiç gerek kalmayacak."

Kadın, "Hepsi babanın suçu!" diye bağırdı. "Benimle evlenmeliydi. Shamus, Ivan'la bir anlaşma yapmıştı. Zaten herkes Ivan DeRosa'yla anlaşmak zorundadır çünkü kendilerine başka seçenek verilmez!"

Tir tir titreyen kadın, başı öne düşmüş, kollarını vücuduna sarmış bir şekilde, aklını kaçırmak üzereymiş gibi saçma sapan bir şeyler mırıldanmaya başladı. *Lanet olsun, onu kaybediyorum!*

Başını kaldırdım ve onu gözlerimin içine bakmaya zorladım. "Devam et. Kendilerine başka seçenek verilmez derken ne demek istedin?"

"Düzenin devam etmesi için herkes o adamla anlaşmaya mecburdur. Uyuşturucu işi, zor iştir. Tek bir adamın kontrol edemeyeceği kadar zor ve büyük bir iştir. Bu dünyada güçlü olabilmek için denge kurmak gerekir. İnsanlar, adalet çığlıkları atmaya başlamadan önce bir süre işlenen suçları görmezden gelirler. Bizim dünyamızda, güç sembolü Ivan'dır. Güç ondadır ve mantıklı oranlarla bu gücü etrafındakilere dağıtır. Shamus da çok güçlüydü ama o, kibirli bir adamdı. Kibri nedeniyle federaller onu enselediler. Onu kurtaran Ivan oldu. Karşılığında da Sedric'in benimle evlenmesini istedi." Kadın öne arkaya sallanıyor, sanki kendi kendine konuşur gibi mırıldanıyordu.

Ben bundan bir şey anlamadım!

"Neden? Neden babamın seninle evlenmesini istedi?"

"Çünkü benim ailem oyunun kurallarını biliyordu. Biz, kolayca idare edebileceği piyonlardan başka bir şey değildik. Ama Sedric, Evelyn'le evlendi. Ivan, bundan hoşlanmadı ama Evelyn'in ailesi, elini kana bulamaya değecek kadar önemli insanlar değillerdi." Bir süre susup eski günlere gitti. Sonra, "Zaten siz Callahanlar hep yanlış insanlarla evlenirsiniz!" diye bağırdı. Ağzından saçılan tükürükler yüzümü ıslattı.

Birkaç adım geri çekilip yanaklarımı sildim. *Bu kadın gerçekten kafayı yemiş,* diye düşündüm. Söyledikleri, bana ipucu vermekten çok uzak, anlamsız sözlerdi. Jinx ve Fedel, yüzlerinde hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle emirlerimi bekler gibi bana bakıyorlardı.

Kadına dönüp, "Ivan, bütün işi tekelinde tutan bir mafya patronu falan değil. Bahsettiğin dengeyi sağlayacak kadar güçlü değil o," dedim. Bu adamı, kafasında bu derece yüceltmesi son derece aptalca ve gerçek dışıydı.

Kendi dünyasında yaşayan kadın, söylediklerimi duymamış gibi sözlerine devam etti. "Sen de aynı baban gibisin, Liam Callahan. Hatta ondan da betersin. Tuttun, sadece onun torunu olan değil aynı zamanda İtalyan çetesinin patronu olan bir kadınla evlendin. Rüşvet verdiğiniz her bir polis memurundan, avukat ve hâkimden, onun da pay aldığını biliyor musun? Sen ve aptal karın, her şeyi kontrol altına alma derdine düşecek olursanız çok geçmeden pek çok kişinin öldürülecekler listesinin en başına yerleşeceksiniz. Bu zincirleme bir reaksiyon..."

Kadının saçma sapan sözlerini dinlemeye harcayacak vaktim yoktu. "Fedel, buradaki pisliği temizleyin ve bir an önce eve dönelim. Burada, boş yere zaman kaybediyoruz," dedim.

Kapıdan çıkarken, kadın arkamdan, "Oyun kurucu siz değilsiniz, Ivan! Siz sadece bir oyuncusunuz!" diye bağırıyordu.

Dönüp elimdeki bira şişesini şerefe der gibi havaya kaldırdım. "Ben Liam Callahan'ım! Asla bir oyuncu olmadım ve olmayacağım! Ben, insanların önümde eğilmelerine alışık bir patronum, Bayan Briar!"

Monte, binmem için Range Rover'ın kapısını açınca arka koltuğa yerleştim ve şişede kalan birayı bir dikişte bitirdim. Araba yol almaya başladığında arkamı dönüp yeşilliklerin arasında gitgide gözden kaybolmakta olan tuğla kulübeye bakarak, "Bu büyük bir hayal kırıklığı oldu," diye mırıldandım. Ne öğrenmeyi beklediğimden emin değildim ama bu saçma sapan sözleri duymayı beklemediğimden kesinlikle emindim. Metresim tam bir sürtüktü, karım beni deli ediyordu ve şu anda tek istediğim güçlü bir ağrı kesiciydi.

19

"Krallar krallıkları için, çılgınlarsa alkışlanmak için öldürürler."

—John Dryden

MELODY

Odaya girenin o olduğunu biliyordum ve o da benim uyanık olduğumu biliyordu. Odada birisi gürültülü bir şekilde dolabın kapaklarını açıp kapatırken kim uyuyabilirdi ki? Ona, bebeğin kıpırdadığını söylemek ve onu neyin böyle öfkeden deliye döndürdüğünü sormak istiyordum ama ben de çok öfkeliydim. Bu adam, beni öfkeden deliye döndürüyordu!

Çat!

"Tam bir haftadır buradayız ve o dolabın boş olduğunu biliyorsun!" diye söylendim. "O yüzden ya onu parçala ve şömineye at ya da ondan uzak dur!"

"Emredersiniz, majesteleri! Tanrı korusun, yoksa sizi rahatsız mı ettim?" Dolabın kapağını bir kez daha çarptı.

İç çektim ve dilimin ucuna gelenleri söylememek için kendimi tuttum.

Çat!

"Aaa! Yeter ama!" Yastığı kapıp öfkeyle ona fırlattım. Ben yataktan kalkarken Liam yastığı havada yakaladı.

"Siz erkeklerden de çifte standartlarınızdan da bıktım! Ya sen kaç tane hizmetçiyi becerdin, Liam? Ve becerdiklerinin kaç tanesi hâlâ evinizde çalışıyor? Ben senin malın değilim ve..."

"Yanılıyorsun, bebeğim!" diye bağırdı. "Sen benimsin! Sürekli bana, sadece kendine ait olduğunu hatırlatmaya çalışıyorsun ama bu saçmalıktan başka bir şey değil! Soyadımı taşıyorsun ve bana aitsin! Ben de sana aitim. Bunu bir an önce o kalın kafana soksan iyi edersin!"

"Bana kalın kafalı mı dedin sen? Sen..." Bebek karnımı hızla tekmelemeye başlayınca sözlerime devam edemedim.

Liam telaşla yanıma gelip bana sarıldı. "Ne oldu, aşkım?"

"Aşkın mı oldum şimdi?" diyerek kollarından kurtuldum ve yatağa uzandım. "Lanet olası çocuk! Şimdiden babasının tarafını tutuyor!"

Liam yanıma uzanıp beni kendisine doğru çekti. "Neler oluyor, Mel?"

Derin bir nefes aldım ve elimi karnıma götürdüm. "Sen gittikten hemen sonra bebek tekmeledi. O zaman canımı acıtmamıştı ama şimdi acıttı."

Elini karnıma götürüp okşamaya başladı. "Çayını içiyor musun?"

"O iğrenç şeyi içmekten bıktım ama eğer işe yarayacaksa sabah bir fincan içerim." Çay tiryakisi değildim ama acımı hafifletecekse o çayı içecektim.

Liam omzumu öperek, "Amerika'ya döndüğümüzde seni o çaydan kurtaracak başka bir şeyler buluruz," diye mırıldandı.

Başımı onun göğsüne yaslayıp, "Sana hâlâ kızgınım," dedim.

"Ama ben sana kızgın olamam çünkü benim çocuğumu taşıyorsun, değil mi? Çifte standarttan bahsedene bak."

"Bak Liam, ben geçmişimden utanmıyorum. Sen hayatıma girmeden çok önce seks yaptığım insanların arasında..."

"Sus! Lütfen bunu benimle paylaşma! Anladım. Ama bunları duymak istemiyorum. Lütfen, bana anlatma."

Başımı kaldırıp sanki kötü bir koku almış gibi buruşturduğu yüzüne baktım. Sonra pencereden içeri giren gürültüye kulak kabartarak, "Erkekler, dünyanın her yerinde aynı," dedim ve bir kahkaha attım. Dışarıdan gelen sesler, binlerce sarhoş İrlandalı ay ışığının altında serenat yapıyormuşçasına rahatsız ediciydi.

"Festival varmış."

Başını pencereye doğru çeviren Liam bir süre sessizce müziğe karışan detone sesleri dinledi, sonra doğrulup oturdu.

"*Féile Na Beathá*'yı tamamen unutmuşum."

Hemen sözlerinin çevirisini yapıp, "Yaşam Festivali," dedim.

Başıyla beni onayladı. "Bu, yazın sonbahara döndüğü günlerde Tanrı ve Tanrıçalar için düzenlenen bir festival. İnsanlar şarap içer ve onlara övgü dolu şarkılar söylerler. Festivalin amacı Tanrı ve Tanrıçaları memnun etmek ve kışı rahat geçirmelerine yetecek bol ürün almaları için yardımlarını istemektir. Ama günümüzde sadece körkütük sarhoş olup sokaklarda iğrenç sesleriyle şarkı söylemek için kullandıkları bir bahane."

"Kelt Tanrıları ve Tanrıçalarına mı adanmış bu festival?" Gülmemek için kendimi tuttum ama kahkahalarımın dudaklarımdan çıkmasına engel olamadım. Liam beni kendisine doğru çekti ve sırt üstü yatırıp üzerime çıktı.

"Yani sen bizim Tanrılarımızla alay ediyorsun, öyle mi?" derken yüzü yüzüme o kadar yakındı ki nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Nesiller boyu ilk kez adlarının anıldığı düşünülürse alay etmeme aldırmayacaklarından eminim. Sizin şu Tanrılarınız çok sıkıcılar."

"Sinemalarda boy göstermemiş olmaları sıkıcı oldukları anlamına gelmez."

"Bizim Jüpiter, Apollo ve Marsımız var. Yunanlıların Herkül'ü ve Olimposluları var. Germen dinlerine inanılan bölgelerde Thor ve Norse tanrıçaları var. İşte, bir de İrlandalıların saçma sapan Tanrı ve Tanrıçaları var. Hristiyanlığı kabul etmeye neden bu kadar istekli olduğunuzu şimdi anlıyorum."

"Bir kere, Herkül tanrı değil bir kahramandı," diye mırıldanan Liam boynumu öpmeye başladı.

"Şu lanet *Féile Na Beatha*'yı kullanarak beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun," diye söylendim. Ona hâlâ kızgındım ve kolay pes etmeye hiç niyetim yoktu ama aşağılık hergele, nereyi öpmesi gerektiğini çok iyi biliyordu. "Gidip yurttaşlarının zafer gösterilerini seyretmeliyiz."

Parmaklarını göğüs uçlarımda dolaştırırken gözlerimin içine baktı. "Daha sonra."

Ben bu bakışı gayet iyi tanıyordum.

"Liam, bence..."

Bir kumaşın yırtıldığını duydum ve önce yere atılan yırtık sütyenime sonra onun gözlerine baktım.

"Seni pislik!"

Sırıtarak pantolonunun kemerini çözerken, "Öyle diyorsan öyledir, aşkım," dedi.

Bir kahkaha atıp onu sırt üstü yatağa devirdim ve üstüne çıktım. "Sen bugün beni çok kızdırdın."

"O zaman kendimi affettirmeme izin ver," dedi ve kaşla göz arasında beni ters çevirip bu kez o üstüme çıktı. Usta elleriyle kot pantolonumu sıyırdı ve dişlerini kullanarak külotumu bileklerime kadar indirdi. Sonra diliyle yukarı doğru çıkmaya başladı.

Parmağını içime soktuğunda dudaklarımdan çıkan iniltiye engel olamadım. "Liam..."

"Efendim, aşkım?"

Bir süre yaptığı işe ara verip benim arzuyla kasılmış yüzümü seyretti. Sonra yavaş hareketlerle parmaklarını içime sokup çıkarmaya başladı. O kadar yavaş hareket ediyordu ki bu, bana acı veriyordu. Elimle elini tutup onu daha hızlı hareket etmeye zorladım.

"Liam..." diye inlediğimde göğüs uçlarımı emmeye başladı.

"Sen de beni çok kızdırdın ama kendini affettirmeyi çok iyi biliyorsun." Bir an durup beni seyretti. "Sevişirken böyle kendinden geçerek kıvranmana bayılıyorum."

Hareketlerini hızlandırdığında sanki hayatım buna bağlıymış gibi eline sımsıkı yapıştım.

"Bu üç parmak mı seni böyle kendinden geçiriyor, bebeğim?" Bir kahkaha attı. "Dilimin sana nasıl zevk çığlıkları attırabileceğini tahmin edebiliyorum."

"Liam, sadece..." Sözlerime devam edemedim. Parmaklarını içimden çıkardı ve bir anda sertçe bacaklarımı açıp dilini içime soktu.

"Tanrım!" diye inledim ve bacaklarımı boynuna dolayıp saçlarına asıldım.

Elleri göğüslerimde gezinirken dili hiç durmadan hareket ediyordu. Daha fazla kendimi kontrol edemedim ve "Liam!" diye çığlık atarak ağzına boşaldım. Başını bir süre daha bastırdıktan sonra ellerimi gevşettim ve nefes nefese yatağa yığıldım. Yanıma uzanan kocam yüzümü öpmeye başladı.

Bir süre sonra, ellerimi yumuşacık saçlarında gezdirerek, "Kendini affettirmeyi başardın," diye mırıldandım.

Hiçbir şey söylemedi, hatta bana bakmadı bile. Gözlerini tavana dikmiş saçlarımı okşuyordu. Bu gözlerdeki bakış beni çok endişelendirdi. Kocamın zihnini meşgul eden, ilgisini bizden uzaklaştıran şey her neyse bu, beni çok rahatsız ediyordu.

Başımı göğsüne yaslayıp, "Lütfen bana Jinx'i düşünmediğini söyle," dedim.

Sonunda bakışlarını bana çevirdi ve gülümseyerek yüzüme düşen saçlarımı geriye itti.

"Aşkım..."

"Bak Liam, senden önce başkalarıyla beraber oldum. Bu gerçeği değiştiremem, değiştirmemi gerektirecek bir durum da yok zaten. Ama seninle onlar arasında çok büyük fark var," diyerek elini avuçlarımın arasına aldım.

Elini okşarken gözüm parmaklarımızdaki alyanslara takıldı. Bütün bu yaşadıklarıma inanmakta zorluk çekiyordum. Evlenmiştim, hamileydim ve kocama âşıktım. O eski Mel nere-

ye gitmişti? Babam hayattayken ona bile onu sevdiğimi söyleyemezdim ben. Hatta ona karşı duygularımın sevgi mi yoksa saygı mı olduğundan hiçbir zaman emin olamamıştım. Ama şimdi... Liam beni yumuşatmıştı ve bu yumuşamadan hiç şikâyetçi değildim.

Düşüncelerim, Liam'ın, "Peki, nedir bu fark?" diyen sesiyle bölündü.

Başımı kaldırıp göğüs ucunu ısırdım.

"Lanet olsun! Ne yapıyorsun Mel?"

"Bana cevabını bildiğin sorular sorarsan başına geleceklere katlanırsın," deyip gülümsedim. "Onlara âşık değildim. Umurumda bile değillerdi. Sadece erkeklerdi. Seni seviyorum Liam. Sana çok değer veriyorum ve sen benim kocamsın. Diğer erkeklere hiç değer vermedim ben."

"Çok zor değilmiş, değil mi?" Bir kahkaha attı. Onun kahkaha atmasına bayılıyordum. Kahkahası, ruhuma işleyen serin bir rüzgâr etkisi yapıyordu.

Yüzümde mutlu bir gülümsemeyle doğruldum ve giysilerime uzandım.

"Hey! Nereye gidiyorsun? Daha sevişmedik bile!"

"*Féile Na Beatha*'yı izlemek istiyorum."

Kaşlarını çattı ve çıplak vücudumu baştan aşağı süzdü. "Haberin olsun, bu iş burada bitmedi, aşkım."

Giysilerimi yerden alıp banyoya doğru giderken, "Bunu duyduğuma sevindim," deyip güldüm.

Tam banyoya girecektim ki Liam'ın belli belirsiz bir fısıltıyla, "Mel," diye seslendiğini duydum.

"Efendim?"

"Ben seni seviyorum, Mel. Sana değer veriyorum ve sen benim karımsın."

Bir an öylece hiçbir şey söylemeden birbirimize baktık.

Biz bu noktaya nasıl geldik? Ne zaman âşık oldum ben? Ve neden âşık olduğumu bilmek beni rahatsız etmiyor?

Birine karşı bu derece açık olmak hiç alışkın olmadığım bir şeydi. Birine tamamen güvenmek ve bunun sonucunda tüm duvarlarımı yıkmak, bugüne dek yapmamış olduğum bir şeydi.

Banyoya girip kapıyı kilitlemeden önce söyleyebildiğim tek şey, "İyi," oldu.

LIAM

Bir sürü körkütük sarhoş İrlandalı kadın ve adamın arasında kendine yol açabilmek, karımın çok başarılı olduğu bir şey değildi. Killeshin adlı küçük köye vardığımızda Mel, etrafı saran dayanılmaz kokuya daha fazla dayanamayarak burnunu göğsüme gömdü. Havada bir fili bile sarhoş edebilecek kadar yoğun içki kokusu vardı ve bu koku, kızarmış kuzu eti ve ter kokusuyla karışmıştı.

Biz buraya yemek yemeye ya da içki içmeye gelmemiştik. Geliş nedenimiz, etrafta yankılanan ve herkesin ritim tutmasına neden olan müziği dinlemek, etrafımızda yaşanan coşkuya ortak olabilmekti.

Kalabalık etrafımızı sarıp kımıldayamaz duruma geldiğimizde onu kollarıma aldım, "İstersen eve gidebiliriz," dedim.

Burnunu göğsümden çekip derin bir nefes alan Mel, "İyiyim, sadece ortama alışmak için biraz zamana ihtiyacım var," diye mırıldandı.

Bana sımsıkı sarılmış bu Mel, öyle masum ve tatlı görünüyordu ki gerçek kişiliğini saklamakta bu derece usta olması beni korkuttu.

"Liam?"

"Efendim, canım?"

"Annenler ne yapıyorlar?" Durmuş, az ileride Kelt bandosunun yakınında duran annemle babama bakıyordu.

Annemle babam, bir aptallar topluluğu tarafından çevrelenmiş olduklarının farkında değil gibilerdi. Orada karşılıklı

durmuş, gözleriyle sevişiyorlardı. Birkaç saniye sonra babam yere diz çöktü ve cebinden çıkardığı kırmızı kadife kutuyu anneme uzattı.

Arkamızdan Declan'la el ele tutuşmuş bize doğru yürüyen Coraline, "Ona bir kez daha evlenme teklif ediyor," dedi. Dönüp onlara baktım ve ikisinin de ağızları kulaklarında annemle babamı izlediklerini gördüm.

"Ah şu amcam! Hem romantik hem katil," diyen Declan, elini Coraline'ın omzuna attı.

Coraline, "İlk evlenme teklifini de burada etmişti, değil mi?" diye sordu.

Cevabını zaten bildiği sorular sorması çok anlamsızdı. Ama ortam öyle güzeldi ki bozmamak için tepki vermemeye karar verdim.

"Evet, ama annemin karnı burnunda olduğundan değil uzattığı yüzük kutusunu, ayak parmaklarını bile görebildiğini sanmıyorum."

Coraline, bir aşk filmi seyrediyormuş gibi yüzünde mutlu bir gülümsemeyle onları izliyordu. "Çok romantik."

Bir anda bu güzel ortam, Yaşlı Doyle'un, "Bakın burada kimler varmış!" diyen sesiyle bozuldu. Müzik kesilmiş, sarhoşlardan oluşan insan denizi ortadan ikiye ayrılmış ve Doyle'un etrafımızı çeviren adamları, avına bakan akbabalar gibi gözlerini bize dikmişlerdi. Piposunun dumanını savuran Doyle, nefret dolu gözlerle Mel'e baktı. "İtalyan sürtük de buradaymış."

Adamları vahşi hayvanlar gibi kahkahalar atarken etraftaki insanlar arasından biraz akıllı olanlar, apar topar oradan uzaklaşmaya başladılar.

Mel, gözlerinde ölümcül bakışlarla, "Pipoyu bırakmalısın, bunak herif. Zaten beyin hücrelerinin çoğu ölmüş durumda," diye tısladı.

Doyle, bastonundan destek alarak yavaş adımlarla bize doğru yürümeye başladı. "Bizim zamanımızda senin gibi kan-

cıklar ağızlarını kapalı, bacaklarını açık tutarlardı. Tek işlevleri, bacak aralarıydı."

Mel'in elinin, belindeki silaha gittiğini fark ettim ve öne çıkıp Doyle'la aralarına girdim. Bu sırada babam ve Declan da benim yanıma gelmişlerdi.

Doyle'un başındaki eski püskü şapkaya bakarak, "Güzel şapka Doyle," dedim. "Şimdi bana ne istediğini söyle."

Doyle, piposundan derin bir nefes çekip dumanını yüzümüze doğru üfledi. "Briarları ziyaret ettiğini duydum. Hatta aralarından birini neredeyse öldürüyormuşsun. Buraya onları görmeye geldiğini söylemiştin ve gördün. Burada işin bitti ve sana verdiğim bir haftalık süre de doldu. Bir an önce aileni de alıp hangi cehennemden geldiysen oraya dönsen iyi edersin."

"Dönmezsem ne olur?" dedim ve tekrar dudaklarına götürdüğü piposunu kaptım. "Ben ve ailem burada birkaç gün ya da birkaç ay daha geçirmeye karar verirsek ne yaparsın?"

Yaşlı adamın burun delikleri, bir ejderhanın ateş saçan burun delikleri gibi öfkeyle açıldı.

"Ateşle oynuyorsun, genç adam," deyip ayaklarıma tükürdü. Bunu yaptığı anda etrafımızı sarmış olan adamları çemberi biraz daha daralttılar. Mel'in ayağından vurmuş olduğu hergele de aralarındaydı ve hepsi silahlarını bize doğrultmuşlardı.

Mel, namluları bize dönük silahlara bakarak, "Biz cehennemden geldik, unutma," diye homurdandı. "Eğer ateşten doğduysan, ateş sana zarar veremez."

Doyle, ceketinin cebinden yeni bir pipo çıkarırken, "Çok genç ve çok aptalsınız," dedi. "Öylece canınız istediğinde ülkeme gelebileceğinizi mi sandınız? Dokunulmaz olduğunuzu mu düşünüyorsunuz? Biz sizin için canımızı vermeye hazırken siz, bizi yüz üstü bıraktınız. Burada sizi gebertmeye hazır bir ordunun toplanması, bir sözüme bakar. Defolun ülkemizden. Pisliğinizi de alıp evinize gidin. Burada tek bir gece daha geçirmeyeceksiniz."

Babama baktım, yüzünde bir gülümsemeyle başını salladı. Elindeki yüzük kutusunu sımsıkı tutan annem huzursuz görünüyordu. Bakışlarımı karıma çevirdim. O da başını sallayarak beni onayladı. Göz açıp kapatana kadar yumruğum Doyle'un kırışmış suratına inmişti. Başındaki şapka yere düştü ve ayaklarımın dibine kadar yuvarlandı. Doyle'u yakasından yakaladım ve silahımın namlusunu gözüne dayadım.

Namluyu gözünün içine doğru bastırırken, "Kuzen, bu adam bana şantaj mı yapıyor yoksa ben mi yanlış anladım?" diye homurdandım.

Declan, yüzünde ciddi bir ifadeyle, "Galiba şantaj yapıyor. Ama bu tehdidini yerine getirmek için ona destek olacak hiç kimsenin olmadığının farkında değil sanırım," dedi.

Doyle, kullanabildiği tek gözüyle kendisini desteklemesini umduğu adamlarına baktı. Karımın vurmuş olduğu adam, topallayarak Doyle'un yere düşen şapkasını almış, Mel'e uzatıyordu.

Büyük bir hayal kırıklığına uğrayan Doyle, elimden kurtulmak için debelenirken, "Sizin sadakatinize ne oldu köpekler?" diye bağırdı.

"Ne olduğunu hâlâ anlamadın mı?" diyen Mel, elindeki şapkanın tozunu silkeleyip başına taktı. "Sadakatleri yön değiştirdi. Artık bize sadıklar."

Yaşlı hergelenin boğazına yapışıp yüzümü, onun yüzüne yaklaştırdım. "Bugün şanssız günündesin, pislik."

"Bir gün..." diye söze başladı ama, "Bana masal anlatma, Doyle," diyerek sözünü kestim. "Ben bu zırvaları daha önce de duymuştum. İrlanda'nın sana ihtiyacı yok. Bu köyün sana ihtiyacı yok ve kanın bu sokakları suladığında, o kanı yağmurdan başka temizleyecek kimse olmayacak."

Annem bir adım öne çıkıp, "Liam, bugün pazar," diyerek beni uyardı.

Öfkeyle kol saatime baktım. Sonra silahımı Doyle'un gözünden çekip belime yerleştirdim. "Yanılmışım, şanslı günündeymişsin ahmak herif."

Yaşlı olsun olmasın, yanlış aileyle uğraşan bu herifi oracıkta gebertmemek için kendimi çok zor tutuyordum. Yakasını bırakıp onu öfkeyle yere ittim. Sendeleyen Doyle yere kapaklandı. Hâlâ kendisine sadık olan birkaç adamı, onu yerden kaldırıp koluna girerek caddenin sonunda park etmiş otobüsüne gitmesine yardım etti.

Bu gece burada bir festival olduğunun kanıtları artık sadece rüzgârda sallanan rengârenk ampuller, sağa sola atılmış boş içki şişeleri ve az önce canlı müzik yapan müzisyenlerin terk edilmiş aletleriydi.

Declan'ın kollarında oldukça mutlu görünen Coraline, "Bundan sonra bu festivale Callahan Festivali derler bence," deyip bir kahkaha attı.

"O zaman birileri Callahan Festivali'ni renklendirmeli. Bir an önce müzik başlamazsa bugünün pazar olduğunu unutabilirim, haberiniz olsun." Dylan, Monte ve Jinx, sözlerimi ikiletmeden müzik aletlerinin başına geçtiler.

Karıma elimi uzattım ve dans etmeye başladık.

"Kimi öldürüyordun sen?"

"Daha önce metresimle ilgili bir şey duymak istemediğini söylemiştin sanırım."

Mel'in dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. Böyle habersiz kalmaya ne kadar devam edebileceğini merak ediyordum. Derin bir nefes aldı ve bakışlarını bir anda bizim tarafımıza geçmiş, sadakatine asla güvenemeyeceğimiz yeni adamların üzerinde dolaştırdı. Gözlerinden, ne düşündüğünü okuyabiliyordum.

"Pazar günleri öldürmeyiz," diye hatırlattım.

"Evet, biz öldürmeyiz ama adamlarımızın böyle bir söz vermiş olduklarını sanmıyorum."

Başındaki şapkayı alıp kendi başıma taktım. "Zavallı Yaşlı Doyle."

"Sadece o değil, hepsi zavallı bunların. Yeni adamlara ihtiyacımız yok ve olsa bile patronunu satanlar bizim adamlarımız olamazlar."

Çok haklı.

"Ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Bugün pazar Liam ve İncil'de pazar günüyle ilgili pek çok bölüm var. Bir tanesi, insanları uykularında katletmek üzerine. Bu kadar içki bir süre sonra mutlaka etkisini gösterecektir. İrlandalı olsun olmasın bütün insanların uykuya ihtiyaçları vardır." Sırıttı ve ellerini boğazıma götürdü.

"İncil öyle diyorsa, biz de öyle yaparız."

Müzik bitene kadar dans ettik. Müzik bittiğinde birbirimizden ayrıldık ve Killeshin'in boş sokaklarında müzisyenleri alkışladık.

Mel, Declan'ın yanına gitti ve kulağına, "Declan, adamlarımızı topla. Bizim adamlarımızı. Ve bu hainlerin hepsini öldürt. Nasıl olacağı umurumda değil. Ayrıca yarın sabah erkenden buradan ayrılacağız, hazırlıkları tamamla," diye fısıldadı.

Herkes haddini bilmeyi öğrenecekti. Burada, Amerika'da ve dünyanın her yerinde, herkes bunu öğrenecekti.

Bu bir oyun değil. Söz konusu olan ailemiz ve aile, her şeyden üstündür.

20

"Tanrı için bir Kral ne ifade eder? Ya bir Kral için Tanrı ne ifade eder?"

—J. J. McAvoy

DECLAN

Bıçağımı botumun içine yerleştirdikten sonra bavulumuzu açıp yeni silahlarımı bulmak için Coraline'ın giysilerini bavuldan çıkardım.

Beni izleyen karım, "Pazar günleri öldürmediğimizi sanıyordum," dedi.

Silahıma kurşun doldururken, "Melody ve Liam öldürmüyorlar. Neden olduğunu anlamış değilim aslında. Herhâlde Tanrı'nın pazar günü insan öldürmeyenleri ödüllendireceğine inanıyor olmalılar," diye mırıldandım.

Bir kahkaha attı ve yanıma gelip boynuma sarılarak beni yanağımdan öptü. "Şimdi de Tanrı'nın düşünceleri hakkında bir yorumcu mu oldun sen?"

Gözlerimi devirip silahıma susturucuyu taktım. "Bence cinayet cinayettir. Ha 23.59'da ha 00.01'de işlenmiş olsun, cinayettir."

"Senin gün ve saat takıntın yok, değil mi?"

Cevap vermedim.

"Declan?"

Gözlerinin içine bakarak, "Hayır, Coraline, gün ve saat benim umurumda değil, asla da olmadı. Benim umursadığım tek şey hepimizin güvende olması," diye cevap verdim. "Ailemizin güvende olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Bu ailenin korku salmasında bir payım olması da hoşuma gidiyor."

Başını salladı. "Ben de gelebilir miyim?"

"Cevabını bildiğin sorular sorma."

"Declan, ben sadece hamile olabilirim dedim, hamileyim demedim. Gayet iyi ve sağlıklıyım. Hamile olsam bile bu tetiği çekmeme engel değil," diye mırıldanarak bana sarıldı. Ona dokunmak çok hoşuma gidiyordu.

Onu kucaklayıp bacaklarını belime doladım ve duvara yasladım.

"Ancak bir doktora göründükten sonra kavgamıza dâhil olabilirsin," deyip onu yere bıraktım. Bir an somurttu ama dudaklarımız buluştuğunda yine o eski, tatlı Coraline'a döndü.

"O zaman git ve birkaç parmak kesmeden dönme."

"Sana kesik parmaklardan bir kolye yaptıracağım." Yüzünde beliren dehşet ifadesi bir kahkaha atmama neden oldu. Ceketimi alıp merdivenlerin başında beni bekleyen Monte'yle buluşmak üzere odadan çıktım.

Basamakları inerken, "Herkes biliyor mu?" diye sordum. Mel, bu emri vereli yaklaşık dört saat olmuştu. Sayıca onlardan çok azdık ama hepsi akşamdan kalma olduklarından bunun sorun olacağını sanmıyordum. Arka kapıda Dylan, Fedel, Gavin ve Kieran'la buluşacaktık. Altıya karşı on üç. Çok da fena sayılmazdı. Gavin ve Kieran da yıllardır bizimle çalışıyorlardı ama çoğu zaman bize yamuk yapan, daha da kötüsü konuşan kuryelerle ilgilenmek için sokaklardaydılar. Henüz Mel ve Liam'a çok yaklaşmalarına izin verecek kadar onlara güvenmiyordum.

Monte, "Tek bildikleri, birilerinin canına okuyacağımız," diye cevap verdi.

Arka kapıya vardığımızda, onları baştan aşağı süzdüm ve silahımı çıkardım. "Patronuna silah çeken adamlar ertesi sabah uyanmazlar. Bu işi sessizce bitireceğiz. Yolumuza çıkan birileri olursa onların da icabına bakacağız. Sorusu olan var mı?"

Hiçbiri konuşmadı. İkisi bıçaklarını ve diğerleri silahlarını çekip cehennemden gelen canavarlar gibi karanlığın içinde yok oldular.

Islak ot kokusunu içime çekerek başımı kaldırıp Shamus'ın evine baktım ve pencereden bana bakan Coraline'la göz göze geldim. Karım, bana göz kırptıktan sonra içeri girip pencereyi kapattı.

Ben de diğer canavarlar gibi karanlığa dalarken aklımdan, saygı gören bir ailenin parçası olduğum için çok şanslı olduğum geçiyordu. Sahip olduğum ayrıcalıkları çocuğuma da yaşatmak için sabırsızlanıyordum. Uğuldayan rüzgâra karşı yürürken, Yaşlı Doyle'un evinin penceresinden sızan mum ışığına baktım. Çocukken, Liam ve Neal'la birlikte Shamus'ı ziyarete geldiğimizde de her gece Doyle'un evinin penceresinde titreşen mum alevlerini izlerdik. Adam sürekli sarhoştu, sürekli piposunu tüttürürdü ve her zaman önünde bir deste kart olurdu.

Liam, kendini çok zorlasa da Doyle'un evinde uzun süre kalamazdı. Pipo dumanı onu çok rahatsız ederdi ve kısa süre sonra öksürerek dışarı çıkardı. Shamus, arkasından durması için bağırırdı ve Yaşlı Doyle bir kahkaha atar, Neal ve bana kardeşimize nasıl erkek olacağını öğretmemiz gerektiğini söylerdi.

"Liam, asla bir halt olamayacak. Bu çok üzücü ama ne yazık ki bütün erkekler aynı yaratılmamıştır. Bazıları zayıf doğarlar ve ne kadar mücadele ederlerse etsinler bir hiç olmaya mahkûmdurlar."

Doyle bu sözleri ettiğinde on iki yaşındaki Liam'ın kapıda durduğunu benden başka gören olmamıştı. Biraz nefes almak için dışarı çıkmış olan Liam, kendini ispatlamak için dumanlı odaya geri dönmüştü. Bu sözleri duyduğunda gözlerinde büyük bir hayal kırıklığı belirmişti ve bakışlarından, içinde bir şeylerin öldüğünü anlamıştım. Duman bulutunun arasında gözlerimiz buluşmuştu ve ben, onun bunu asla unutmayacağını anlamıştım.

Piposunu tüttüren Yaşlı Doyle'un önündeki masanın üzerinde tabancası ve bir deste kart vardı. Bu görüntü beni eski günlere götürdü. Yaşlı adam bana bakıp, "Ben Liam'ı bekliyordum," dedi.

Karşısındaki sandalyeye oturdum ve dik dik gözlerinin içine baktım. "Liam, böyle ufak işlerle uğraşmaz."

Karıştırdığı kartları dağıtmaya başlayan Doyle, "Ama sen uğraşırsın, öyle mi?" diye sırıttı.

Kartları alıp baktım. "Ben bunu kuzenime bir armağan olarak yapıyorum."

Bir kahkaha atıp başını salladı. "O küçük mankafanın böyle güçlü birine dönüşeceği kimin aklına gelirdi?"

Elimdeki royal floşa bakarken başımı sallamakla yetindim.

Elimdeki kâğıtları açtım ve, "Ben tahmin ediyordum," dedim. Bir an kartlara baktı sonra silahına uzanmaya yeltendi ama elini kaldırmasına fırsat vermeden kafasına sıktım. Yaşlı bedeni yere devrildi ve mermer zeminde şarap gibi görünen kan dereciği ayaklarıma doğru akmaya başladı. Eğilip hâlâ yanmakta olan piposunu aldım ve ayakkabılarım kirlenmesin diye ayaklarımı masaya kaldırıp pipoyu tüttürmeye başladım. Tam o sırada telefonum çaldı.

"Ne var, Neal?"

"Lütfen bana, benden daha boktan zaman geçirdiğini söyle." Neal'in sesi son derece ümitsizdi.

"Ne yazık ki bunu yapamam. Bir poker oyunu kazandım ve şimdi de keyif piposu tüttürüyorum. Burada hayat güzel, dostum." Yerde yatan yaşlı adama sırıtarak baktım.

"Ne bok yersen ye o zaman! Ama acaba bir zahmet Roy denen hergelenin kim olduğunu söyleyebilir misin? Kulağıma elinde satılık yüksek kalite kar konisi olduğu geldi."

"Yüksek kalite kar konisi mi? Onun gibi bir herif böyle bir malı nereden bulmuş olabilir?"

"Aslına bakarsan umurumda değil. Benim asıl derdim Başkan Monroe'nun kafasına o kurşunu kimin sıktığı." Ben, bu olayı unutmuştum.

"O zaman sen o başkanlık zırvalarıyla uğraşmaya devam et. Ben Roy'la ilgili bilgiyi Liam ve Mel'e iletirim. Birkaç saate

kadar eve dönmek üzere yola çıkıyoruz. Tacı sahibine vermeye hazırlansan iyi edersin."

"O lanet olası taç, taşıyamadığım kadar ağır zaten."

"Ooo, dostum yoksa bu Shakespeare'den bir alıntı mı? Sen okumayı da mı öğrendin yoksa?" Bir kahkaha attım.

"Siktir git!" diyen Neal telefonu suratıma kapattı.

"Ben de seni seviyorum, kuzen."

Yerimden kalktım, pencereye doğru yürüyüp yanan mumu söndürdüm.

"Hoşça kal, büyükamca. Büyükbabama selam söyle."

21

"Güçlü olmak, tıpkı hanımefendi olmak gibidir. Her iki durumda da öyle olduğunu insanlara söylemek zorunda kalıyorsan öyle değilsin demektir."

—Margaret Thatcher

MELODY

Parmaklarımla masada tempo tutarak telefon ekranındaki seçim anketi sonuçlarına göz atıyordum.

"Kardeşinin canına okuyacağım, Liam. Yemin ederim bunu yapacağım." İnsanlara güvenmek mümkün değildi.

Telefonumu elimden alıp cebine koydu ve arkasına yaslanıp okuduğu kitaba döndü. "Bu seçim öncesi anketlerinin hiçbir anlamı yok. Boşuna endişelenme. Oraya varır varmaz Neal'ın berbat ettiği bütün işleri yoluna sokacağız."

Koridorda ayakta durmuş, kızarmış ekmeğine yağ süren Declan bir kahkaha attı. "Bu sabah Shakespeare'den alıntılar yapıyordu."

Coraline, onun yağ sürdüğü ekmeği elinden kaptı ve ağzına götürüp koca bir lokma aldıktan sonra, "Hadi canım!" diyerek güldü.

Evelyn kaşlarını çatıp, "Oğlum bir geri zekâlıymış gibi konuşmayı keser misiniz?" diye söylendi. "Neal'ın yetenekleri, kusurlarından çok daha fazladır." Sedric, hiçbir şey söylemeden gazetesini okumaya devam etti.

"Elbette öyle, anne ama..."

Bir an önce asıl konuya dönmek için, "Her neyse!" diyerek Liam'ın sözünü kestim. "Ona her şeyi bıraktığımız gibi bulmak istediğimizi söylemiştim ama ne yazık ki şu anda bir enkaza doğru yol alıyoruz. Bu sürtüğün şu anda kocasının ye-

rini almaya çalışması değil onun için yas tutması gerekiyordu. Artık suikastlerden sonra bile insanlar doğru dürüst davranmıyorlar."

Bir kahkaha atan Liam başını salladı. Tam bir şey söylemek üzere ağzını açmıştı ki hoparlörden Jinx'in, "Hanımefendi, beyefendi, on dakika içinde Chicago Uluslararası Havaalanı'na inmiş olacağız," diyen sesi duyuldu.

Hemen önümdeki masayı kapatıp kemerimi bağladım. Pencereden aşağıya bakmak için eğildiğimde, karnımın göğsüme baskı yaptığını hissettim.

Karnım ne zaman bu kadar büyüdü?

Arkama yaslandığımda sadece Liam'ın değil Coraline ve Evelyn'in de karnıma baktıklarını gördüm.

Bu konuda bir şey söylemelerini engellemek için, "Declan, Roy'la kar konileri hakkında iletişime geçtin mi?" diye sordum.

Gazetesinden başını kaldıran Sedric, "Kar konileri mi?" diye sordu. "Ne kadar istiyor?"

"Sekiz milyon. Çok yüklü bir miktar ve saf olduğundan emin olmalıyız."

"Eğer safsa bu Roy denen sıradan kurye, nasıl böyle bir malı ele geçirmiş olabilir?" diyen Liam, gözlerimin içine baktı.

Gözlerinden onun da benim gibi endişeli olduğunu okuyabiliyordum. "Bunun bir kumpas olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ne de olsa böyle bir malla pek sık karşılaşmıyoruz, değil mi?" Haklıydı.

Başımı öne eğip bir süre düşündüm. "Chuck'ın cezasını verdiğimiz akşam onu uyarmıştım."

"Biliyorum ama insanların çoğunun aptal olduğunu da hesaba katmamız gerek."

Coraline, saf saf, "Sen ona güveniyor musun?" diye sordu.

"Ben kimseye güvenmem." Bir süre susup Liam'a baktım. "Aile bireyleri dışında kimseye güvenmem. Nasıl bir yol izleyelim?"

Uçak alçalırken Sedric, "Bu işle Declan ve ben ilgileneceğiz," dedi.

"Ben de orada olup sizi izleyeceğim." Eğer Roy, onu uyarmamdan birkaç hafta sonra bize kumpas kuracak kadar aptalsa onun cezasını kendi ellerimle verecektim.

Declan, "Bence aileden çok fazla kişinin orada olması tehlikeli olur," diye söze karıştı. "Eğer bu bir kumpassa polis de orada olacaktır."

Tekerlekler yere değdiğinde Evelyn, "Başkan daha yeni suikaste kurban gitti," diye hatırlattı. "Polisin şu ara bir uyuşturucu operasyonuna zamanı olacağını hiç sanmıyorum."

Doğru noktaya parmak basmıştı. Ama yaptığımız iş nedeniyle etrafımız öyle belalı tiplerle çevriliydi ki Liam'la bu konu hakkında uzun uzun konuşup doğru kararı vermemiz gerekiyordu.

Jinx'in, "Chicago Uluslararası Havaalanı'na hoş geldiniz," diyen sesi kabini doldurdu.

Liam, kemerini çözerken gözlerini devirerek, "Teşekkürler, Kaptan," diye homurdandı.

"Liam!"

"Ne? O bir kaptan, değil mi?

"Sen beni salak mı sanıyorsun? Neden böyle söylediğini biliyorum," deyip yerimden kalktım ve koridorda yürümeye başladım.

Sedric, kapıyı açıp Evelyn ve benim geçmemiz için yol verdi. Evelyn, sanki ben küçük bir çocukmuşum ve yardıma ihtiyacım varmış gibi elimden tuttu ve merdivenlerden inene kadar da elimi bırakmadı. Başımı çevirip Liam'a baktığımda onun, uçağın kapısından dudak hareketleriyle, "Sakin ol," dediğini gördüm ve iç çekip bu kez onu dinlemeye karar verdim.

Aşağıda, arabalarımızın önünde beyazlar içindeki Olivia ve Neal bizi bekliyorlardı. Hatta Adriana bile beyaz bir pantolon takım giymişti.

Gülümseyen Olivia, bana sarılarak, "Hoş geldin. Sen yokken şehir aynı değildi," dedi.

Tanrım! Bana dokundu!

"Çek elini, Olivia! İnsanlar senin beni gerçekten sevdiğini düşünmeye başlayacaklar," diyerek kendimi onun kemikli kollarından kurtardım.

Olivia'nın gözleri kısıldı, burun delikleri açıldı ama benim rol yaptığı hakkındaki imamı doğrularcasına gülümsemeye devam etti. Neal da bana sarılmak üzere harekete geçti ama ben onu görmezden gelip yoluma devam edince Evelyn'e sarıldı.

"Hepinizin böyle beyazlar giymiş olmanızın bir nedeni var mı?" diye sordum.

Neal başını salladı. "Bu akşam Senatör Colemen'ın bütün partilerden seçmenleri davet ettiği bir yardım yemeği veriliyor. Colemen, tüm katılımcılardan barış, umut ve karanlık günlerde kenetlenme sembolü olan beyaz renkli giysiler giymelerini istedi."

Bacağım o kadar ağrıyordu ki bu kez gönüllü olarak Evelyn'in koluna girdim. "Seçim anketlerinde Colemen'ın neden bu kadar geride olduğunu açıklamanı sabırsızlıkla bekliyorum. Anladığım kadarıyla yaslı dul, onu sollayıp geçmiş."

Arabaya vardığımızda Adriana, Evelyn ve benim binmemiz için arabanın kapısını açtı. Yerime oturduğumda uçağa doğru baktım ve Liam'ın henüz inmemiş olduğunu, Jinx'le beraber kapıda durup bizi izlediğini gördüm.

Başımı ona doğru tehditkâr bir tavırla sallayıp yerime yerleştim ve ağrıyan bacağımı biraz olsun rahatlatmak için en doğru pozisyonu bulmaya çalıştım. Tam rahat bir pozisyon bulmuştum ki Evelyn, elini elimin üzerine koyup, "Eee, anlat bakalım. Nasılsın?" diye sordu.

Sert bir hareketle elimi çektim ve öfkeli bir sesle, "Evelyn!" dedim.

Evelyn elimi bırakıp derin bir iç çekti. "Bebekle ilgili bilgi almak istiyorum. Sen ve Liam, bu konudan hiç bahsetmiyorsunuz ve ben detayları öğrenmek için ölüyorum. Bir sonraki doktor randevun ne zaman?"

"Evelyn!"

"Beni anlamaya çalış, Melody. Bu bebek benim ilk torunum ve onu kucağıma almak için sabırsızlanıyorum. Hatta İrlanda'ya gitmeden önce doktorunu arayıp ondan bilgi almamak için kendimi gerçekten çok zor tuttum."

"Adriana, iki hafta sonraki doktor randevuma Evelyn ve Sedric'in de gelmeleri için gerekli ayarlamayı yap."

Cümlemi bitirdiğimde Evelyn dönüp bana sımsıkı sarıldı. "Off! Yine mi sarılma?"

"Buna alış Melody. Ben artık bir büyükanneyim ve büyükanneler sürekli sarılırlar." Bir kahkaha atıp beni serbest bıraktı.

"Adriana, biz yokken neler oldu?"

"Neal ve Olivia, beni uzak tutma konusunda son derece titizdiler. Ama Antonio'dan aldığım bilgilere göre Olivia, eski personelin çoğunu kovup yerlerine yeni elemanlar almış. Ayrıca evi yeniden dekore..."

Evelyn öne doğru uzanıp, "Ne?" diye bağırdı.

"Bu akşamki yemek malikânede verilecek. Anladığım kadarıyla bu politik bir taktik. Tüm göçmenleri işten çıkardı."

Bir süre başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapadım.

"Başka neler oldu, Adriana?"

"Neal, bu gecenin gerçekten büyük bir gece olması için çok çabaladı. Evin içindeki onca yabancıyla sizlerin dinlenip akşama hazırlanamayacağınızı bildiğimden ben sizin ve ailenin giyeceklerini hazırladım. Neal, en az otuz fotoğrafçı tutmuş. Adamlar, yatak odalarına bile girdiler."

Evelyn, "Tanrım, ne olur bana sabır ver de oğlumu öldürmeyeyim," diye söylendi.

Sakinliğimi kaybetmemeye çalışarak pencereden dışarıyı seyrettim. Görüntüler hızla gözlerimin önünden geçerken ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. O iki ahmağı gebertmek istiyordum ama şu an yapabileceğim tek şey, sakin olmak ve beklemekti. Ama onlardan önce Roy'la ilgilenmem gerekiyordu.

"Adriana, Roy'la bir buluşma ayarla."

LIAM

Herkes indikten sonra uçakta kalmamın nedeni, Jinx'le yalnız konuşabilmekti. Uçuş boyunca hayranlık, aşk ve kuşku karışımı bakışlarla karımı izlemiş ve onun geçmişi hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmediğimi düşünmüştüm. Elindeki silahın, topuklarındaki kanın ötesinde bir Melody vardı ve ben bu Melody hakkında her şeyi öğrenmek istiyordum. Bu nedenle, Jinx uçağı park ederken sessizce kokpitin dışında bekledim.

Kapıyı açıp benimle burun buruna gelince donakaldı ve şaşkınlıktan elindeki çantayı yere düşürdü.

"Patron?"

"Karımla yattığında sarhoş olduğunu söylediğin zaman yalan söylüyordun."

"Patron..."

"Sakın bir daha sözümü kesmeye kalkma! Bunu yapacak olursan bana, seni gebertmem için bir bahane vermiş olursun."

Başını salladı ve ellerini arkasında kavuşturarak sessizce durdu.

"Dediğim gibi, sarhoş falan değildin. Ve ben, karımın önüne gelen adamla yatağa atlamadığına inanmak istiyorum. Siz ikiniz, çok yakındınız değil mi?"

Derin bir nefes aldı ve başını yukarı aşağı salladı.

"Tamam, o zaman bana onun hakkında bilmediğim şeyleri anlat. Bana söyleme gereği duymadığı önemsiz, küçük, kişisel şeyleri bilmek istiyorum. Mesela karanlıktan korkması gibi. Karanlıktan korktuğunu biliyorum ve şimdi sen de bana diğer şeyleri anlatacaksın."

Jinx, neredeyse nefes bile almadan sessizce durmaya devam etti.

"Konuşmam bitti, Jinx."

"Yüzmeyi çok sever ama sanırım bunu biliyorsunuz."

"Biliyorum."

"Operaya gitmeyi de çok sever ama pek sık gitmez. Aslında babası öldüğünden beri..."

"Ve benimle evlendiğinden beri gitmedi."

Başını salladı.

"Hangi tür operayı sever?" Opera ilgi alanım değildi ama eğer o bundan zevk alıyorsa ben de sevmeyi öğrenebilirdim.

"İtalyan operalarını elbette. Favorisi Felice Romani'nin *Bianca e Falliero*'sudur. Ama bunu asla itiraf etmez. Ayrıca belgesel izlemekten hoşlanır. Neyle ilgili olduğu önemli değil, hepsini sever. Eğer belgesel yayınlanırken çalışıyorsa daha sonra izlemek için not alır. Eğer kasıtsızca da olsa zehirlenmek istemiyorsanız onu sakın mutfağa sokmayın. Bir keresinde mutfağı yakmıştı ve ondan sonra babası, mutfağa girmesini yasaklamıştı. En sevdiği yemek, enginar dolmasıdır. Bütün bildiğim bu, efendim."

"Yine de benim bildiklerimden fazlasını biliyorsun." Bu gerçek, beni çok rahatsız etmişti.

"O, bana âşık değildi efendim. İlişkimiz romantik bir ilişki değildi. Bütün zamanını evde tek başına geçiriyordu. Ben de eve getirdiği yaralı bir köpek yavrusuydum. Yalnızlığında benimle avunmak istedi sadece."

"Ya sen? Sen ona karşı romantik duygular besledin mi?"

"Ben mi?"

"Sen..." Bir süre sustum. Sonra, "Sen ona âşık oldun mu?" diye sordum.

"Hayır, ona âşık olmadım. Hayatımda biri vardı. Yani bir zamanlar hayatımda biri vardı. Dediğim gibi ben, yaralı bir köpek yavrusuydum."

Başka bir şey söylemeden uçaktan indim. Babam, yanında Neal ve Declan'la birlikte beni bekliyordu. Ceketimi düzelttim ve onları görmezden gelerek arkamdan gelen Jinx'le birlikte yanlarından geçerken, "Neal, sen benimle geliyorsun," deyip Monte'nin kapısını açmış olduğu Range Rover'a bindim.

Neal arabaya bindiğinde Monte'nin kapıyı kapatmasını bile beklemeden, "Ne haltlar karıştırıyorsun sen? Niye hepiniz böyle beyazlara büründünüz?" diye sordum.

Neal gülümsedi ve kravatını düzeltti. "Birkaç saat sonra malikânede bir yardım yemeği veriyoruz. Melody, bana işleri yoluna koymamı söylemişti. Bu akşam yemeği de işleri yoluna koyma planımın bir parçası. Başkan'a yapılan suikaste gelince, günlerdir bu konuyla uğraşıyorum. Katil, aklını kaçırmış, eli baltalı bir sapık falan değildi. Bunun bir tetikçinin işi olduğundan eminim. On, on bir metre öteden ateş etmiş herif."

"Neal, bu işin hemen sonuca ulaşmasını istiyorum. Kanıtlaman gereken neyse kanıtla ve bu işi sonuca ulaştır. Çünkü bunu hemen yapmazsan herif senin kayınpederin de olsa onu geberteceğim."

Başkanlık koltuğuna sahip olmamız gerekiyordu ve eğer Colemen bu işi başaramayacaksa ben başaracak birini bulurdum.

"Mel de aynı şeyi söyledi. Anladım ve sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım, Liam. Söz veriyorum."

"Güzel," dediğim sırada Neal'ın telefonu çalmaya başladı.

"Efendim, baba?" diyen Neal birkaç saniye sonra telefonu bana uzattı.

"Evet?"

"Karın, Declan'la beni çağırdı ve kırk beş dakika sonra rıhtımda Roy'la buluşacağımızı söyledi. O, bir blok öteye park edilen arabasında bekleyecekmiş ve sen de onun yanına gidecekmişsin."

Konuşmaları duyan Neal, "Neler geçiyor bu kadının aklından? Daha bölgeyi kontrol etmedik bile," diye tepki gösterdi.

Dudaklarıma yerleşen gülümsemeye engel olamadım. Karımın aklından neler geçtiğini biliyordum.

"Neden beni aramadı?"

"O da benimle aynı nedenden seni aramadı. Telefonunu açmayı unutmuşsun. Kırk ikinci kural..."

"*Telefonun asla kapalı olmasın.* Teşekkürler baba, biliyorum. Birazdan orada oluruz." Konuşmasına fırsat vermeden telefonu kapattım.

"Liam, sen aklını mı..."

"Sen bizim işimizi sadece bir haftadır yapıyorsun, Neal. Melody ve bense bu işi senden çok daha uzun süredir yapıyoruz. O nedenle sakın bize akıl öğretmeye kalkma. Bu acil buluşmayı düzenlemesinin nedeni, eğer bu bir kumpassa Roy'a polislerle iletişime geçecek zaman bırakmamak. Ayrıca rıhtımdaki birkaç terk edilmiş bina Melody'ye ait ve binalarda nöbet tutan adamları var. Bu da polis oraya yaklaşacak olursa anında haberimiz olacağı anlamına geliyor. Yani hayır, aklımı kaçırmadım." Karımın en yetenekli olduğu konulardan biri de çok boyutlu düşünebilmesiydi.

Yüzü kasılmış olan Neal başını salladı ve şoföre, "Rıhtıma gidiyoruz," dedi.

"Radyoda bir opera kanalı var mı?" diye sordum.

Gözlerinden şaşkınlık okunan şoförle bir an, aynada göz göze geldik. "Evet, efendim."

Hoparlörlerden yayılan müzik arabanın içini doldurunca gözlerimi kapatıp başımı geriye yasladım. Operadan hiçbir şey anlamadığım gibi insanların bu saçmalıktan neden zevk aldık-

larını da hiç anlamıyordum. Büyük olasılıkla insanların operadan zevk aldıklarını söylemelerinin nedeni, etrafa seçkin zevkleri olduğunu kanıtlama çabasıydı. En kötü olasılıkla, operaya gittiğimizde kulağıma kulaklık takar, Melody'yi izlerdim.

Dinledikçe onun bu müziği neden sevdiği konusundaki soru işaretlerim daha da arttı. Ona ne hissettiriyordu bu müzik? Neden seviyordu? Kafamda çok fazla soru ve çok az cevap vardı. Bir süre sonra kadının sesi hafifledi ve müzik daha da iç karartıcı bir hâl aldı. Sanki parlak bir gün, bir anda geceye dönüvermişti. Bu dönüşüm, insan duyularının tepki veremeyeceği kadar çabuk olmuştu. Sonra müziğe bir erkek sesi eşlik etmeye başladı. Adamın söylediklerini anlayamıyordum ama içimden bir ses, söylediği şarkının ölüm hakkında olduğunu söylüyordu.

"Liam..."

"Şşş." Adamın şarkısındaki gizemi çözmeye çalışıyordum. Bu şarkıda ölümden fazlası vardı. Evet, adam cinayetten, asla pişmanlık duyulmayan bir cinayetten bahsediyordu.

Gözlerimi açtım ve ağabeyime baktım. Neal, bana sanki aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu. *Kim bilir belki de gerçekten aklımı kaçırmışımdır.*

"Geldik," dedi ama henüz rıhtıma gelmemiştik. Köprüdeydik. Karım, yanında Adriana'yla köprünün korkuluklarına dayanmış duruyordu. Elinde bir dürbün vardı.

"Eve dön, Neal. Burada aileden yeterince insan var."

Arabadan indim ve bir süre Chicago'nun tadını çıkardım. Yüzüme bir gülümseme yayılmasına engel olamadım. Bu şehri seviyordum. Caddelerde esen, her şeyi havalandıran ve hiçbir şeyin aynı yerde uzun süre kalmasına izin vermeyen rüzgârı seviyordum. *Burası, büyük hayalleri olan, güçlü insanların şehri. Burası benim şehrim.*

Melody'nin yanına gidip korkuluklara yaslandığımda karım, "Seni aradım," diye homurdandı. Bana bakmıyordu. Dürbünle uzaktaki bir noktaya bakıyordu.

"Açmayı unutmuşum. Uçaktan yeni indik daha."

"Kırk ikinci kural..."

Bir kahkaha attım. "Sana bu kuralları kim öğretiyor?"

Dürbünü indirip bakışlarını bana çevirdi. "Onu aradığımda baban söyledi. Kaç tane kuralınız var sizin böyle? Sanırım her gün yeni bir kural uyduruyorsunuz."

Elindeki dürbünü alıp rıhtıma bakarken, "Babamın yüz altı kuralı var," dedim. "Büyükbabamın seksen yedi tane vardı. Benim bu kurallara kaç tane ekleyeceğimi ise ancak Tanrı bilir."

Dürbünü elimden aldı ve başımı kendisine çevirip beni gözlerine bakmaya zorladı. "Bizim beşinci kuralımız: *Her zaman aramalarıma cevap vereceksin.*"

"Emredersiniz, hanımefendi."

"Güzel." Başını sallayıp yeniden korkuluklara yaslandı. "Brooks'u aradım."

"Emniyetteki köstebeğini mi?"

Tekrar başını salladı. "Anlaşılan, Chicago Emniyet Teşkilatı polisleri, zafer kazanmak için deli gibi çalışan FBI görevlilerine kahve servisi yapmakla meşgullermiş. Başkan'ın katilini bulmak zorundalar ve her geçen dakika işleri daha da zorlaşıyor. Bugün bir uyuşturucu operasyonuna vakit ayırabileceklerini hiç sanmıyorum."

"Bu, Roy'un kalleş olmadığı anlamına geliyor," diyerek Melody'ye baktım.

O da benim gibi düşünüyor olmalıydı. Bir süre sonra konuyu değiştirerek, "Beau, Colemen'ı Beyaz Saray'a çıkarabilmek için Başkan'ı bizim öldürttüğümüze dair söylentiler olduğunu söyledi," dedi.

"Bu kimse için sürpriz olmamıştır. Cinayet söz konusuysa ilk akla gelen isim Callahan olur her zaman." Melody'nin gergin yüzü bir an yumuşadı ve dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Bir uyuşturucu baskını bize kelepçeyi takmak için iyi bir bahane olabilir. Sonrasında da Başkan'ın suikastıyla ilgili bilgi karşılığında bir anlaşma yapabiliriz."

Bu çok akıllıca ama...

"Chicago emniyet güçleri, kendi gölgelerinden bile korkan bir avuç ahmaktan başka bir şey değil. FBI desteğiyle de olsa böyle bir cinayeti çözebileceklerinden şüpheliyim."

Konuşmamız, gözünü bir an bile rıhtımdan ayırmayan Adriana'nın, "Hanımefendi, beyefendi, bir hareket var," diyen sesiyle bölündü.

Dürbünü alıp o yöne baktığımda, dokuz adamın terk edilmiş depoya dondurulmuş balık kolileri taşıdıklarını gördüm. Sıraya dizilmiş, donmuş somon kolilerini elden ele geçiriyorlardı.

"Bu mal sizce sekiz milyon dolarlık gibi görünüyor mu?" diye sordum.

"Bunu bir an önce öğrenmemiz gerek. Eğer öyleyse hemen buzları temizlemeliyiz," diyen Mel telefonunu çıkardı.

Haklıydı. Eğer o kolilerde kaliteli kokain varsa sıcaklığın düşmesi nedeniyle eriyen buzlar, nemlenmesine, topak topak olmasına ve değerini kaybetmesine yol açardı.

"Sedric, hareketi görmüşsündür eminim," diyen Mel, bir süre babamın konuşmasını dinledi. Sonra, "Tamam, Liam ve ben buradan izliyoruz," deyip telefonu kapattı.

Adriana, bana ekranında deponun içinin görüntüleri olan bir tablet uzattı. Babamın, yanında Declan'la birlikte içeri girişini izledim. Sanki sadece ikisiymiş gibi görünüyordu ama elbette öyle değildi. Roy ve adamları, yukarıdan kendilerine doğrultulmuş silahların farkında değillerdi.

Roy, Declan'a, "Bay Callahan, kalemlerin olmadığı bir yer seçmenize çok memnun oldum," dedi. Declan gülümsemek yerine bıçağını çıkardı ve tezgâhtaki donmuş balığı boydan boya kesti. Bir anda içinde beyaz toz olan paketler, etrafa saçıldı.

Melody'ye dönüp, "Kalem mi?" diye sordum.

Karım ekrandan gözünü ayırmadan, "Declan'la aramızda. Kardeş dayanışması," deyip gülümsedi.

Babam, paketlerden birini açıp işaret parmağına bir miktar toz aldı ve bunu tattıktan sonra Declan'a döndü. İkisinin de yüzlerinde soğuk, duygusuz ve şeytani bir ifade vardı.

Declan, gözlerini tezgâha yayılmış balıkların üzerinde dolaştırdıktan sonra buz gibi bir sesle, "Bunu nereden buldun, Roy?" diye sordu.

"Gerçekten kar konisi gibi görünüyor," diye mırıldandım. Eğer öyle olmasa şimdiye kadar Declan çoktan Roy'un bağırsaklarını deşmiş olurdu.

"Bakın... Callahanlara büyük saygım var... Ayrıca... Sizden korkuyorum da... Ama adamlarımı ele veremem... Umarım... Umarım anlıyorsunuzdur..."

Declan kısaca, "Hayır, anlamıyorum," diye cevap verdi.

Ortamın gerildiğini fark eden Mel, tekrar babamın numarasını tuşladı ve, "Sedric, kabul edin. Hepsini satmasını garantileyin ve şimdilik tedarikçinin ismini öğrenmekte ısrar etmeyin," dedi. Sonra bana döndü ve ben de başımla onu onayladım.

"Bir örnek alıp bize getirsin."

Mel, bu sözleri babama tekrarladıktan sonra telefonu kapattı.

"Sekiz milyon dolarlık kokain ha? Bu herif her an bize yamuk yapabilir," dedim.

"Evet, yapabilir. Biz de o zaman onun penisine kalem saplarız. Burada işimiz bitti. Şimdi eve gidip politikacılarla ilgilenme zamanı."

"Aman ne güzel. Zar zor kazandığım parayı benden çalan insanlarla akşam yemeği yiyeceğim."

MELODY

Giyinme odamdaki aynaya bakarken, "Lanet olsun! Bu bir şaka olmalı!" diye bağırdım ve Liam, cehennemden fırlamış seksi bir melek gibi telaşla yanıma geldi. Üzerinde beyaz pantolon, beyaz gömlek ve beyaz bir ceket vardı. Onu baştan aşağı süzdüm. Bakışlarım bir süre pantolonunun önündeki kabarıklığa takılıp kaldı.

Aptal aptal, "Neler oluyor?" diye sordu.

Burnumdan ateşler saçarak, "Neler oluyor?" diye onu taklit ettim. "İşte, bu oluyor!"

Arkamı dönüp ancak belime kadar çektiğim hâlde patlamış olan fermuarı gösterdim. Artık giysilerimin hiçbirini giyemeyecektim.

Liam bir kahkaha attı. İrlandalı hergele bir kahkaha attı!

"Bu hiç komik değil!" diye bağırdım ve karnımı içime çekerek bir mucize olmasını, fermuarın düzelip yukarıya kadar kapanmasını umdum.

Liam yanıma gelip beni kalçalarımdan tuttu. Aynada gözlerimiz buluştuğunda, yüzündeki gülümsemenin silinmemiş olduğunu gördüm.

"Karımın bir fermuarla kavga etmesi, bu hafta gördüğüm en komik şey."

"O zaman bence mizah anlayışını değiştirmen gerek," diyerek öfkeli bakışlarla üzerime olmayan beyaz elbiseye baktım. "Ayrıca fermuarla kavga falan etmiyorum ben. En azından iki, üç hafta kadar hiçbir şeyle kavga etmemem, öfkelenmemem gerekiyor."

"Bak sen! Bu istatistikleri nereden öğrenmiş acaba benim güzel karım?"

Cevap vermedim.

"Yoksa sen benden habersiz hamilelikle ilgili kitaplar mı okuyorsun?"

Telaşlı bir şekilde, "Hayır!" dediğimde Liam kaşlarını kaldırdı. "Tamam, internette biraz araştırma yaptım," diyerek o aptal elbiseyi üzerimden çıkardım. Yarın ilk iş Giorgio Armani'yi aramam gerekecekti.

Liam'ın gözleri çıplak vücudumda dolaşırken onun bu kadar seksi olmasından nefret ettim. Bu şu anda ihtiyacım olan son şeydi. Pantolonundaki kabarıklık iyice belirginleşmişti.

"Hayır, Liam! Tanrı bilir şu anda evimizde kaç kişi var ve benim hemen fermuarı kapanacak bir elbise bulmam gerek. Kesinlikle şu anda sevişmeyeceğiz."

Bana doğru yürüyen Liam gülümsüyordu. O bana doğru gelirken ben de geri geri gidiyordum. Sonunda duvara yaslandım. Boynumdan öpmeye başladı ve vücudunu benim vücuduma sımsıkı yapıştırdı. Bir eliyle göğsümü okşarken diğer eli sırtımda geziniyordu.

"Liam, takım elbiseni mahvedeceksin." O an aklıma söyleyecek başka bir şey gelmemişti.

Beni kalçalarımdan yakalayıp havaya kaldırırken kulağıma, "İyi ya, o zaman ikimiz de yemeğe çıplak ineriz," diye fısıldadı. "Şimdi benimle kavga etmeyi bırak ve çığlıklar atarak adımı söylemeye hazırlan."

Onunla mücadele edecek gücüm yoktu. Lanet olsun bu herife!

"Hanımefendi, bu elbiseyi..." O sırada elinde bir elbiseyle odaya giren Adriana, gördükleri karşısında donup kaldı.

Şükürler olsun Tanrım!

Liam, ona bakmaya bile gerek duymadan, "Elbiseyi bırak ve git Adriana," diye homurdandı.

Onun kollarından kurtulmak için var gücümle mücadele ederken, "Hayır!" diye bağırdım. "Hazırlanmam gerek. Balkona çık ve sakinleş. Birkaç dakikaya yanında olacağım."

Liam, bir süre öfke, şehvet ve hayal kırıklığı okunan bakışlarla gözlerimin içine baktı. Sonra beni yere bırakıp gözlerini, hiçbir şey olmamış gibi sakince bekleyen Adriana'ya çevirdi.

"Bir dahaki sefere kapıyı çal, Adriana," diye tıslayarak giyinme odamdan çıktı.

"Ona aldırma. Yeni bir elbise mi getirdin?"

Başını sallayan Adriana, elbiseyi bana uzattı. "Bu bir tuvalet. Beden kısmındaki drapeler, minik bebeği gizlemeye yardımcı olur."

"Tamam, hadi sen de gidip hazırlan." O an ihtiyacım olan tek şey bir süre yalnız kalmaktı.

Adriana odadan çıkınca elbiseyi kapıya astım ve yan dönüp aynadan karnıma baktım. Karnım iyice büyümüştü. Bebek iyice büyümüştü.

İç çektim ve kapıda asılı olan elbiseye uzandım. Saçımı yapacak, makyajla uğraşacak gücüm yoktu. Bir an önce bu lanet olası yemeğin bitmesini istiyordum. Böylece uyuyabilecektim. Kolumu bile kıpırdatamayacak kadar yorgundum.

Kırmızı topuklu ayakkabılarımı giyip balkonda beni beklerken bahçedeki davetlileri izleyen Liam'ın yanına gittim. Dışarı çıktığım anda kulaklarıma yapmacık kahkahalar, sahte iltifatlar ve patlayan flaşların sesi doldu.

Kolumu Liam'ın boynuna dolayıp ben de balkon korkuluklarına yaslandım.

Kocamın gözleri, etrafı şimdiden başkan olmuş gibi sürekli kendisiyle fotoğraf çektirmek ve elini sıkmak isteyen insanlarla çevrili olan Bayan Monroe'nun üzerindeydi. "Hepsi ona bayılıyor. Bir şeyler yapmalı ve onun yolumuzdan çekilmesini sağlamalıyız, yoksa koltuğu kaybedeceğiz. Dört yıl daha beklemeye hiç niyetim yok."

"Biz ne zaman kaybettik, Liam?" deyince yüzündeki endişeli ifade yumuşadı. Bir adım geri çekilip beni baştan aşağı süzdü. "Çok güzel olmuşsun."

"Biliyorum. Hadi, şimdi bu herifler bizi vergi kaçakçılığından tutuklamadan önce gidip kalplerini çalalım."

Liam bir kahkaha atıp beni yanağımdan öptü. "Bizi tutuklamaya çalıştıklarını görmek isterdim doğrusu."

22

"Siyasi retorik, yalanların gerçek, katillerin saygıdeğer, kuru gürültününse güvenilir olarak algılanmasını sağlamak için tasarlanmıştır."

—George Orwell

MELODY

"Sanki zaman durmuş gibiydi. Yer, ayaklarımın altından kaymış ve şeytan, beni yakalayarak cehennemin içine çekmiş gibi hissettim. O kargaşanın ortasında çığlıklar atıp kocama ulaşmaya çalıştım. Ölmek istedim çünkü için için onun öldüğünü hissediyordum. Zamanı geri almak, gözlerimin önünde yaşanan, tüm Amerika'nın gözleri önünde yaşanan trajediyi yaşanmamış kılmak imkânsızdı. Bu elim olaydan sadece dakikalar önce, limuzinin arkasında yan yana otururken kocam Başkan Franklin Monroe, bana, hükümetin ve sizlerin hizmetinde olmaktan dolayı duyduğu büyük mutluluğu anlatıyordu. Bu ülkeyle ilgili hayallerini paylaşıyordu benimle. Her şeyin büyük olduğu Teksas gibi bir yerden gelen biri olarak çok büyük hayalleri vardı. İşte, ben böyle bir adam için gözyaşı döküyor ve yas tutuyorum. Artık elimden son nefesime kadar onun hayallerini gerçekleştirmeye çalışmaktan başka bir şey gelmediği için ağlıyorum."

Bayan Monroe'yu dinleyen, kiminin gözleri yaşlarla parlayan, kimi onun uğruna savaşa gitmeye hazır kalabalığı izledim. Hepsi büyük bir coşkuyla onu alkışlıyor, çığlıklar atıyorlardı. Ben alkışlamak istemiyordum. Bu saçma sapan sözleri dinlemek de istemiyordum. O an tek isteğim, bir çekiç almak ve bu aptalların suratlarını dağıtmaktı.

Kocam beni kendine doğru çekerek, "Gülümse ve dik dur, tatlım. Fotoğraf çekiyorlar," diye fısıldadı. Onun da en az benim kadar gergin olduğunu biliyordum.

"Bu kadını nasıl ciddiye alıyor bu ahmaklar? Şuna bak, saçı bir arı kovanına benziyor."

"Kocası, bu insanların lideriydi. Bu nedenle saçı arı kovanı gibi olsa da o, liderlerinin tek hatırası. Alkışla."

Öfkemi bastırarak alkışladım. Sahnedeki aptal sarışın, gülümsüyor ve hayranlarını selamlıyordu.

Kaybetmek üzereyiz. İnsanların sevgisi, parayla satın alınamaz. Sürtüğün her kelimesiyle bu insanlar, onu biraz daha seviyorlar. Kadın da bunun farkında ve durmadan konuşuyor. Bu akşamki yemekte kısa bir konuşma yapması gerekiyordu ama kadın, sanki seçim kampanyasındaymış gibi sahneden inmek bilmiyordu.

"Senatör Colemen'a teşekkür borçluyum." Bu gece, ilk defa başkan olmasını istediğimiz kişinin adı anılmıştı. "Pek çoğunuz bilmiyor olabilirsiniz ama Senatör Colemen ve eşim, üniversitede oda arkadaşı ve yakın dosttular. Eşim, onun kendisine rakip olduğunu duyduğunda, 'Umarım kaybettikten sonra da bize yaptığı Yeni Yıl ziyaretlerine devam eder,' demişti. Umarım şimdi de ziyaretlerinize devam edersiniz, Senatör Colemen."

Sahnede yerini almak ümidiyle yerinden kalkan Colemen bir kahkaha atıp, "Elbette, her zaman," dedi. "Beni onurlandırdınız, hanımefendi."

Liam kulağıma eğilip, "Böyle yalakalık yapan insanlardan nefret ediyorum," diye fısıldadı ve diğer misafirlerle birlikte biz de yerimize doğru yürüdük.

Tam masamıza oturmuştuk ki bu insan denizinin arasında bizi fark eden Olivia, "Neal nerede?" diye sordu.

Uyumamak için kendini zor tutan Coraline'ın yanında oturan Declan, konyağından bir yudum alıp, "Umarım bu pisliği temizlemekle meşguldür," diye mırıldandı. Gözlerim Coraline'e takıldı. Çok yorgun ve bitkin görünüyordu. Oysa yorulacak bir şey yapmamıştı.

Beyaz ipek şalını omuzlarına atan Evelyn, "Neal'ın bu pisliği temizlemek için ne gibi planları olduğunu bileniniz var mı?" diye sordu.

Somurtan Olivia, "Hayır," diye tısladı. "Bütün bildiğim, kraliçe hazretlerinin, ona babamı vurmasını söylediği."

Sanki bu çok şaşılacak bir şeymiş gibi, Liam ve Sedric dışında, masada oturan herkesin gözleri bana döndü.

Kadehine yeniden şarap dolduran Bayan Colemen kıkırdayarak, "Bu planı ben de destekliyorum," dedi.

Olivia, "Anne!" diye bağırıp annesinin elindeki kadehi aldı. "Bu gece yeterince içtin! Burada babamın öldürülmesi hakkında konuştuğumuza inanamıyorum!"

Declan'ın omzuna dayamış olduğu başını kaldıran Coraline, bizi yeni görüyormuş gibi yüzümüze baktı. "Neal böyle bir şey yapmaz. Yoksa yapar mı?"

Sedric kendi kendine, "Aramızdan birinin, karısının babasını ilk öldürüşü olmaz bu," diye mırıldandı. Evelyn ise masadaki konuşmaların farkında bile değilmiş gibi pür dikkat sahnede konuşmasını yapan Senatör Colemen'ı dinliyordu. Ne yazık ki bunca insan arasında bunu yapan tek kişi oydu.

Olivia, öfkeyle masaya bir yumruk indirdi. "Babam ondan istediğiniz her şeyi yaptı! O bir insan, sizin kanlı oyunlarınızdaki bir piyon değil."

Yeni bir kadehe doldurduğu şarabından bir yudum alan Bayan Colemen, "Sakin ol, tatlım," dedi. "Ayrıca onun, dünyanın en iyi babası olduğunu iddia edemezsin."

Olivia, "Yeter artık!" diye bağırdı. "O, benim babam. Gidip Neal'a bu işi çözmek için başka bir yol bulmasını söyleyin. Eğer babamın kılına zarar gelecek olursa bunun tek sorumlusu sensin, Melody Giovanni! O benim ailemden ve aileme bulaşacak olursan başın benimle derde girer, kaltak!"

Declan, "Bebeğim, hadi gidelim buradan," diye fısıldayarak Coraline'ı masadan kaldırmaya çalıştı.

"Asla yerimden kıpırdamam. Olaylar gitgide daha da ilginçleşiyor."

Daha fazla dayanamayarak ayağa kalktım. "Bu eve ilk adım attığım anda sana gıcık olmuştum, Olivia Colemen. Ve sana duyduğum öfke her geçen gün daha da büyüdü. Sanırım senin ne düşündüğünün, ne hissettiğinin umurumda olduğunu sanıyorsun ama yanılıyorsun. Şunu bil ki şuracıkta ölsen, umurumda bile olmaz. Göz açıp kapayıncaya kadar beynine bir kurşun saplanabilir. Ama..."

Masanın altından ayağımı kaldırıp, olanca gücümle topuğumu onun ayağına indirdim. Belki kan akıtamamıştım ama en azından, onun acıyla inlemesini sağlamıştım.

Ona buz gibi bakarak sakin bir sesle konuşmama devam ettim. "Bir daha beni tehdit etmeye kalkacak olursan vücudunu banyo pencereme perde yaparım, haberin olsun." Topuğumu ayağına bir kez daha geçirdim ve bu kez bir çığlık attı. "Bu nedenle şimdi sesini kes, anneni dinle ve aileden olduğun için Tanrı'ya şükret. Çünkü aileden olmasaydın o faraş gibi ağzını açtığın anda seni gebertmiş olurdum."

Tekrar yerime oturdum ve konuşmasını bitiren Senatör Colemen'ı alkışlamaya başladım. Kameraların bize döndüğünü fark eden Bayan Colemen, yerinden kalkarak masaya gelen kocasına sarıldı. Hepimiz ayağa kalktık ve yüzümüze kondurduğumuz yapmacık gülümsemelerle kameralara poz verdik.

Senatör Colemen masadaki gerginliği fark etmiş gibi, "Ne konuşuyordunuz?" diye sordu.

Liam gözünü bile kırpmadan, "Bebek yine hareket etti ve annem, elini Mel'in karnına koymak isterken neredeyse masayı deviriyordu," diye yalan söyledi.

Senatör gülümsedi. "Tahmin edebiliyorum. İnsanın çocukları olması harika bir duygu ama toruna gelince... Doğrusu, torunumu kucağıma almak için sabırsızlanıyorum."

"Haklısınız," deyip gülümsedim. Daha sonra yerimden kalkıp, "İzninizle," diyerek biraz daha gülümsedim.

Liam da ayağa kalkıp endişeli bir tavırla, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Tuvalete gidiyorum, babacık. Hemen döneceğim." Bu adam aşırı korumacıydı ve bu, beni deli ediyordu.

Yanağımdan öptü ve kulağıma eğilerek, "Bu acımasız hâlin çok seksi," diye fısıldadı.

"Benim her hâlim seksi."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Her zaman acımasızsın."

Başımı salladım ve eve doğru yürümeye başladım.

Ülkenin önde gelen politik figürleriyle bir arada olmak oldukça ilginçti. Bu, yardım amaçlı düzenlenmiş bir yemekti ama hiçbiri yardım için gelmiş gibi görünmüyordu. Hepsi lobicilik yapma amacıyla buradalardı. Kulağıma gelen konuşmaların tümü, her birinin bu hafta peşinde olduğu bilmem ne işi için ne kadar finansmana ihtiyaç duyduğuyla ilgiliydi. Gelecek başkanın neden bu finansman işiyle vakit kaybettiğini ve bu maddi konuların, Amerika'nın önüne nasıl geçtiğini anlayamıyordum. Hepsi, beyazlar içinde temiz ve saf görünüyorlardı ama aslında kir pas içindeydiler.

Eve girdiğimde, bu tip insanların kanunların bekçisi olduğu, seçmenler tarafından adaleti sağlamak üzere seçilmiş olduğu bir dünyada insanların neden bizim gibilerin varlığına şaşırdıklarını düşünüyordum. Biz, iyi suçlulardık. Sadece bizim olanı alır, isteyene mal satar ve hak edenleri öldürürdük. Ayrıca çevremize, bu sefillerden en az on kat fazla katkımız vardı.

Koridora girdiğimde, Başkan'ın dul eşinin telaşla bir kadını kolundan çekerek Liam ve benim çalışma odamıza girdiğini gördüm.

Gülmemeye çalışarak, *yoksa lezbiyen mi*, diye düşündüm. Üstelik henüz kocasının kanı bile kurumamışken mi? Eğer medyaya böyle bir haber sızdırılacak olursa onu, doğruca kocasının

öldürüldüğü gün yaşamış olduğu cehennemin derinliklerine gönderebilirdik.

Paravana doğru yürüdüm. Bir yıl önce, arkasındaki odayı gizleyen duvarı yerle bir edip Evelyn'in Pollock'unu mahvettiğim günden sonra evin bu kısmına paravan diyoruz. Evelyn, Pollock'un yerine koyabileceği yeterince büyük bir tablo bulamadığı için buraya bir çeşme yaptırdı. Arkadaki gizli odaya girmek için çeşmenin gevşek bir fayansını hafifçe itmek yeterliydi.

Gizli odaya girince bir an donup kaldım. "Burada neler oluyor?" diye bağırdığımda Adriana, Antonio'nun kollarından sıyrılıp ayağa fırladı ve üstünü başını düzeltmeye çalıştı.

Antonio da ayağa kalkarak, "Neal... Kameraları izlememi... Söylemişti, hanımefendi," diye kekeledi.

Adriana atılıp, "Hanımefendi..." diye söze başladı ama ben, "Hemen dışarı çıkın! İkiniz de!" diye bağırınca cümlesini tamamlayamadı. Telaşla odadan çıktılar.

Ekranın karşısına oturup çalışma odasını gösteren kareyi büyüttüm. Başkanın dul eşini net bir şekilde görebiliyordum. Ama kitaplarımızla çok ilgileniyormuş gibi görünen diğer kadının arkası dönük olduğundan yüz hatlarını net olarak seçemiyordum. Ne yazık ki bu kadınların lezbiyen ilişki yaşamak için oraya girmemiş oldukları çok açıktı. Bayan Monroe, sanki şeytanı görmüş gibi korku içindeydi ve tir tir titriyordu.

Zor duyulan bir sesle, "Buraya gelmemeliydin," dedi.

Raftan bir kitap çeken diğer kadın, "Neden?" diye sordu. "Bir tabak balık için oldukça yüklü bir para ödedim."

O sesi duyduğumda kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı. Boğulacak gibiydim, zorlukla nefes alıyordum. Aviela'nın, annemin sesini duyduğumda, omzumdaki iyileşmiş kurşun yarası alev alev yanmaya başladı. Orada, bembeyaz giysileri içinde ayakta duruyor, beyaz eldivenli eliyle benim kitaplarımdan birinin sayfalarını çeviriyordu.

"Nedenini gayet iyi biliyorsun. Eğer biri bizi beraber görecek olursa ve eğer anlarlarsa..."

"Neyi anlarlarsa? Kocanı, çok sevgili başkanlarını alnının ortasından vurmam için beni kiraladığını mı?"

Lanet olsun!

Tam yanlarına gitmek için odadan çıkmak üzereyken bebek, bir tekme attı. Elimi karnıma götürdüm ve gitmekten vazgeçip bunun yerine telefonumu çıkardım.

Liam, ciddi bir sesle, "Callahan," diyerek telefonu açtı.

"Hemen çalışma odasına git. Aviela orada," dedim ve telefonu kapatıp ekranın başına döndüm.

Başkan'ın eşi, Aviela'nın elindeki kitabı kaptı ve odanın diğer ucuna fırlattı. "Hayır, öyle bir şey yapmadım ben! Senden onu öldürmeni istemedim! Benden ayrılacaktı ama siyasi kariyerimde bana yardımcı olacağına söz vermişti. Ben, senden sadece geleceğimi garanti altına almanı istedim!"

Aviela, kadını yakasından yakalayıp yüzünü yüzüne yaklaştırdı. "Ve sonuç olarak buradayız. Sen emin adımlarla o parlak geleceğe doğru koşuyorsun. Hatta şimdiden özgür dünyanın başkanlık yarışında birinci sırada olduğunu söyleyebiliriz. Bence bu, gayet güzel bir şekilde garantiye alınmış bir gelecek. Şimdi ben senin şu hastalıklı boynunu kırıp kendime yeni bir kukla bulmadan önce git ve attığın kitabı yerden al."

Kadını, bir çöp torbasıymış gibi yere fırlattı.

Dünyanın en güçlü kadını, elleri boğazında nefes almaya çalışırken sürünerek yere attığı kitaba doğru ilerledi ve kitabı yerden aldı. Yanına giden Aviela, kitabı kadının elinden alıp benim sandalyeme oturdu ve kendine engel olamıyormuş gibi masanın üzerindeki dağınık kâğıtları düzenlemeye başladı.

Liam'a telefon edeli epey olmuştu ve onun neden hâlâ içeri girmediğini merak etmeye başlamıştım.

Yerden kalkmaya bile çalışmayan Bayan Monroe, hıçkırıklar arasında, "Benden ne istiyorsun?" diye sordu. Yenilgiyi

kabullenmiş, zayıf bir sesle konuşan bu zavallı kadınla, yarım saat önce sahnede bir yıldız gibi parlayan kadının aynı kadın olduğuna inanmak oldukça güçtü. "Ben buna devam edemem. Bulacaklar, her şeyi..."

"Kes sesini ve bir sakinleştirici al. Gayet iyiydin. İnsanlar, şu arı kovanı gibi saçlarına rağmen sana bayıldılar." Aviela sırıtarak, kadının yanına gitti ve yerden kalkmasını ister gibi onu ayağıyla dürttü.

Kadın korkuyla doğruldu, yüzündeki yaşları sildi ve yüzüne düşmüş olan saçlarını eliyle düzeltti.

"Bak, gördün mü? Şimdi başkanlığa daha uygun görünüyorsun."

"Başkan olduğumda senin etrafımda olmanı istemiyorum. Ortadan kaybolmak için ne kadar istersin?"

Aviela sırıttı. "Para istemem."

"Nasıl yani?"

"Başkanlığı kazan ve Callahanların Beyaz Saray'a girmelerine engel ol. Bana borcunu böyle ödeyeceksin," diyen Aviela, arkasını döndü ve kendinden emin adımlarla odadan çıktı.

Onun nereye gittiğini görmek için çaresizce ekrana bakarken ağlamaklı bir sesle, "Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandım. Anlaşılan sürtük, zaten eski sistem olan kameralarımızın çoğunu devre dışı bırakmıştı. Eğer Neal bu işe el atıp kameraları yenilemeye başlamamış olsa onu çalışma odamda yakalamam bile mümkün olmayacaktı.

Liam, Declan ve Sedric'in boş çalışma odasına girmelerini izlerken, "Lanet olsun!" diye söylendim. Liam, sanki benim öfkemi hissetmiş gibi sert adımlarla yürüyüp Aviela'nın masanın üzerinde bırakmış olduğu kitabı aldı ve arkasını dönüp odadan çıkmadan önce buz gibi bir sesle, "Onu hemen bulun," dedi.

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışırken arkamda bir tıkırtı duydum. Kaşla göz arasında bıçağımı çıkarıp kapıya

doğru fırlattım. Kapıda gözleri fal taşı gibi açılmış olan Liam duruyordu. Bıçak, başının hemen üzerindeki kapı pervazına saplanmıştı.

Sinirli bir sesle, "Briarlardan ne öğrendin?" diye sordum.

Bıçağımı saplandığı yerden çıkarıp bana uzatan Liam, monitöre bakarak, "Neler oldu?" diye sordu.

"*Briarlardan ne öğrendin*, dedim sana!"

"Mel..."

"Başkan'ı o öldürmüş Liam! Özgürlükler ülkesinin başkanını o öldürmüş. Bu işi, sadece bizim Beyaz Saray'a çıkmamıza engel olmak için yapmış. Ama bunlar geçmişte kaldı. Biz şimdi önümüze bakmalıyız."

Liam, Aviela'yı görebilmek ümidiyle hâlâ ekrana bakıyordu ama ikimiz de onun çoktan gitmiş olduğunu biliyorduk. Şu anda onu ele geçirme şansımız yoktu. Hiçbirimiz fark etmeden, kolaylıkla evimize girebildiğine göre yine öyle kolayca çıkabilirdi.

"O ya da suç ortağı, bir şekilde eve sızıp eski kamera sistemini devre dışı bırakmış olmalı. Neyse ki Neal'in yeni taktırdığı kameraları bulamamışlar. Batı kanadına doğru gitmiş olmalı ama..."

Sabırsızlıkla, "Liam!" diye bağırdım.

"Büyükbaban, mafya dünyasının lideri olmaya çalışan bir herifmiş. Hiçbir ailenin baskın olmamasını sağlamak adına sürekli evlilikler ayarlıyormuş. Parayı, malı ve gücü dağıtıyormuş. Ama bunu, birleşen güçlerin kendi gücünü aşmasını engelleyecek şekilde yapıyormuş."

"O zaman, beni yatağa atmandan hiç hoşlanmamış olmalı," diye mırıldandım.

Sonra, "Aviela, beni vurdu. Peki, neden öldürmedi? Bunu kolayca yapabilirdi. Beni öldürmemesinin annelik içgüdüleriyle hiç ilgisi olmadığını biliyorum," diye sözlerime devam ettim. Şimdi, ben de anne olmaya çok yaklaşmışken kendi çocuğuma değil zarar vermek, ona zarar verilmesini engellemek

için her şeyi yapabileceğimi hissediyordum. Nasıl olur da o, kendi annem, bana zarar vermeyi düşünebilirdi?

Çalışma masasına yaslanan Liam, nasıl bir cevap vermesi gerektiğini düşünüyormuş gibi bir süre sessiz kaldı. "Sezar, gücünü kaybettiğinde ne oldu?"

"Herkes, onun yerini alabilmek için mücadele etmeye başladı."

"İşte, seni öldürmemiş olmasının nedeni bu. Seni öldürmüş olsaydı sana sadık olan insanlar, öç almak için bir savaş başlatacaklardı. İkimizi birden öldürürse tıpkı Sezar'dan sonra olduğu gibi bir anarşi ortamı oluşacaktı. Kan dökülecek ve insanlar yerimizi almak için mücadeleye girişeceklerdi."

Annemin bana karşı bu denli duygusuz olmasının verdiği büyük acıyı umursamamaya çalışarak elimle saçlarımı düzeltim. "Ivan'ın bu işten çıkarı ne? Neden bunu bu kadar önemsiyor? Onun tüm bunlarla ilgisi ne?"

"Derdi, ellerini kirletmeden mafya dünyasının lideri olmak."

"Bence daha fazlası olmalı."

Liam, bir süre düşündükten sonra omuzlarını silkti. "Mutlaka vardır ama biz şu anda başkan olma hayalleri kuran yaslı eşe odaklanmalıyız. Ne de olsa elimizde ilmeği onun boynuna geçirecek bir bilgi var. Bu bilgi yayıldığında insanların nasıl tepki vereceğini çok merak ediyorum."

"Hemen giyotine gönderilmesini isteyeceklerdir. Ben, o kadının, gerçek Aviela'nın nasıl biri olduğunu bildiğini hiç sanmıyorum. Hatta adının Aviela olduğunu bile bilmiyor olabilir. Kadın, güçlü bir kişilik değil. Ufak bir çabayla her şeyi itiraf etmesini sağlayabiliriz. Bir an önce onun ayağını kaydırmamız gerek."

Telefonunu çıkaran Liam, "Neal'a, yaptığı plan her neyse onu uygulamak için zaman harcamamasını söyleyeyim," dedi ve tam bir ahmak olan ağabeyine mesaj yazmaya başladı.

"Zaten boşa zaman harcıyordu. O ahmağın yaptığı planın işe yaradığını gözümle görsem inanmam. Ondan çok daha işe yarar kuklalar gördüm ben. Yine de kamera sistemini değiştirmeyi

düşündüğü için ona teşekkür borçluyuz." Sözlerimi bitirdiğim anda karnıma saplanan acı karşısında, yüzümün buruşmasına engel olamadım.

Elimi tutan Liam endişeyle, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet, iyiyim. Sadece... Neyse boş ver. O kadının hayatımdan çıkmasını istiyorum Liam. Onun ve ailesinin hayatımdan çıkmalarını istiyorum. Onu gördüğümde, hayatımda ilk defa korktuğumu hissettim. Eğer ben eski Melody olsaydım onun sesini duyduğum anda o odaya dalardım. Ama..." Sustum ve bakışlarımı büyüyen karnıma çevirdim.

"Mel..."

"Korku bana göre değil. Ben korkmayı bilmem. Bu benim doğamda yok ama korktum, Liam," diye mırıldandım.

Kocam, ellerimi avuçlarının arasına aldı ve dudaklarına götürdü. "Sen korkmadın, aşkım. Sadece artık bir annesin. Çocuğumuzu korumak için öfkeni, öç alma isteğini bastırdın. İşte, sen böyle mükemmel bir annesin."

Bütün olan bitene rağmen yüzünde gördüğüm gülümseme, benim de gülümsemek istememe neden oldu ama yapamadım. Öne doğru eğildim ve acı dolu gözlerle, beyaz elbisemde gittikçe yayılan lekeye, kendi kanıma baktım.

Hayır! Lütfen! Lütfen bir daha aynı şeyi yaşamayayım!

"Mel? Mel!"

LIAM

Neler olup bittiğini hâlâ anlamış değilim. Yaşananlar, sanki bir sis perdesinin arkasında kaldı. Bir an, mükemmel bir anne olduğu için hayranlıkla onu süzerken bir an sonra etrafım basın mensuplarıyla çevrili bir hâlde onu ambulansa taşıyor, içimden sürekli, *bu bir kâbus olsun, Tanrım lütfen, bu bir kâbus olsun,* diye dua ediyordum.

Hastaneye giderken Mel, elimi öyle kuvvetli sıkıyordu ki canım acıyordu. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemiyordum.

Çaresizce saçlarını okşuyor, yüzünü öpüyordum. Karım, cenin pozisyonunda kıvrılmış, bacaklarını karnına doğru çekmişti. Acı dolu gözlerle ona bakarken bir adamı, Amerika'nın başkanı yapma gücüne sahip olduğumu ama kendi karım için hiçbir şey yapamadığımı düşündüm. Elim kolum bağlıydı.

Hastaneye vardığımızda onu hemen bir tekerlekli sandalyeye oturttular ve koşar adımlarla boş bir odaya götürdüler. Yatağa yatırdıklarında yanına gelen hemşirenin elindeki serum şişesini ve iğneyi görünce hemen gidip onu kolundan yakalayarak durdurdum.

"İlaç istemiyoruz."

"Bay Callahan," diyen sesi duyduğumda başımı kaldırıp adını anımsayamadığım doktora baktım. Kadın, elini Mel'in karnına yumuşakça bastırdı ve bu hareket Mel'in acı dolu bir çığlık atmasına neden oldu.

Kadının o çirkin kafasını boynundan ayırma isteğime karşı koymaya çalışarak, "İşiniz onu iyileştirmek, daha çok acı vermek değil!" diye bağırdım.

"Bay Callahan, insanların iyileşme sürecinin başında acı çekmeleri doğaldır. Ayrıca bu ağrı kesici ve serumları hemen almalı çünkü farklı etkileri de var bu ilaçların. Karınızın sakinleşmesi gerek yoksa bebeği kaybedebiliriz."

Kolunu tuttuğum hemşire, kolunu bırakmamı bekler gibi yüzüme bakıyordu. Onu serbest bıraktığımda göz açıp kapayıncaya kadar Mel'in koluna bir iğne yaptı.

"Hemen ultrason çekilsin," diyen doktor, bir eliyle hâlâ Mel'in karnına bastırıyordu. Baskıyı artırdığı her seferde Mel, benim elimi daha da güçlü bir şekilde sıkıyordu. Bana saatler gibi gelen birkaç dakika sonra, Mel'in elimi tutan eli gevşedi. Ona baktığımda, bana bakan gözlerinde sadece huzur olduğunu görerek rahatladım. Aslında bu korkutucuydu ama bir yandan da son derece rahatlatıcıydı.

Bir kahkaha atan Mel, "Bombok görünüyorsun," diye mırıldandı.

"Onu korkutan bir kadınla evli olan her erkek, bombok görünür," diye cevap verdim ve yatağa oturdum.

Gözlerini deviren Mel, daha sonra bakışlarını tansiyonunu ölçmekte olan hemşireye çevirdi.

"Bana ne verdiniz?"

Ultrason cihazını karımın karnına doğru yaklaştıran sarışın doktor, "Parasetamol. Endişelenmeyin, zararlı bir şey değil."

"Karımın nesi var doktor?"

"Doktor Lewis. Doktor Amy Lewis. Geçen yıl karşılaşmıştık ve..."

Mel, kadının sözünü keserek, "Birinci soru: Benim neyim var? İkinci soru: Bebeğim iyi mi?" diye sordu.

Hemşire kapıyı kapatırken doktor, "Şimdi bebeği kontrol edeceğim ama iyi olduğunu düşünüyorum," dedi.

Araya girip, "Ya birinci soru?" diye sordum.

"Vakit kaybetmekten hiç hoşlanmıyor..."

Mel ve ben aynı anda, "Çünkü kaybedecek vaktimiz yok," diye cevap verdik. Mel, "Boş konuşmaktan nefret ederim. O nedenle lütfen, beni sorumu tekrarlamak zorunda bırakmayın, doktor."

Onun nazik bir tavır takınması ve lütfen sözcüğünü kullanması karşısında gülümsememe engel olamadım.

"Henüz muayenemi bitirmedim ama preklampsiniz olduğunu düşünüyorum, Bayan Callahan. Bu, şimdilik sizin için tehdit oluşturacak boyutta değil. Ama tansiyonunuz da yüksek ve bu, bana eklamziniz olduğunu düşündürüyor. Hem doğmamış bebeğiniz, hem de sizin için tehlike yaratabilir. Önümüzdeki haftalarda hiçbir şeye sıkılmamaya, gerilmemeye özen göstermelisiniz. Ayrıca kesinlikle dinlenmelisiniz."

Mel'in bacaklarına bir battaniye örten Doktor Lewis, karımın karnına bir jel sürdü.

"Dinlenmek mi? Yani yatmam mı gerekiyor?" Bu bile gerilmemesi gereken Mel'i germek için yeterli bir nedendi.

"Hayır, şu anda hastalığınız o kadar ciddi boyutta değil. Ama bir süre işten uzak durmanız gerekecek."

Arkamda duran hemşire, duymayacağımı düşünerek, "Bir Callahan ve çalışıyor, öyle mi?" diye mırıldandı. Ama duydum ve Mel'in koluna uzanan serum hortumlarından birini kapıp onu boğmayı düşündüm. Hatta bunu tam gerçekleştirmek üzereydim ki odaya belli belirsiz, ritmik bir ses yayıldı. Suyun altında biri, minik bir trompet çalıyormuş gibi bir sesti bu.

"Bu duyduğunuz ses, bebeğinizin kalp atışları."

Bu sesi, sanki duyduğumuz en güzel sesmiş gibi hayran hayran dinlerken gülümseyen Mel, elini karnına götürdü. Bebeğin kalp atışları oldukça güçlüydü. Bu, sanki Tanrıların müziği gibiydi. Siyah beyaz ekrandaki görüntüye bakarken gözlerimin yaşardığını hissettim.

Gülümseyerek ekrana bakan Doktor Lewis, aleti Mel'in karnında dolaştırırken, "Cinsiyetini öğrenmek ister misiniz?" diye sordu.

"Evet."

"Hayır."

Şaşkın şaşkın karıma baktım. "Hayır mı?"

"Annenle babanın da bu anı bizimle paylaşmasını istiyorum. Evelyn, arabada bunu benden rica etmişti. O burada mı?"

Hiçbir fikrim yoktu. Her şey çok çabuk olmuştu ve o an, aklımda Mel'i bir an önce hastaneye yetiştirmekten başka bir şey yoktu.

Doktor Lewis hemşirelere dönerek, "Callahanların burada olup olmadıklarını öğrenebilir misiniz?" diye sordu.

Hemşirelerden biri odadan çıkarken ben de gözlerini açık tutmak için büyük çaba harcayan Mel'in saçlarını okşuyor-

dum. Hemen hemen on sekiz saattir uyumamıştık. Bu durumun, onun sağlığına faydası olmayacağı kesindi. Bundan böyle daha fazla dinlenmesi gerekiyordu. "Onlar gelmeden öğrensek olmaz mı? Söz, ikinci kez duyduğumda çok şaşırmış gibi yapacağım ve önceden bildiğimizi anlamayacaklar."

Gözleri yarı kapalı olan Mel, başını iki yana salladı.

"Annene bunu borçluyum. Ayrıca belki bu, onu biraz olsun sakinleştirir."

"Annemi hiç tanımamışsın, aşkım."

"Liam, sen beni mi kötülüyorsun yoksa?"

Olamaz! Annem!

Arkasında babamla birlikte yanımıza gelen Evelyn, eğilip Mel'i alnından öptü. Babam da sevgi dolu gözlerle Mel'e bakarak, "Bizi çok korkuttun, küçük hanım," dedi.

Bir kahkaha atan Mel, uzanıp babamın elini tuttu. "Hadi ama Sedric! Sen de ben de o korkunç ortamdan bir an önce kurtulmak için can attığını biliyoruz. Yani aslına bakarsan hayatını kurtardım."

Gülümseyen babam da eğilip Mel'i alnından öptü.

Bu sırada bizi unutmuş gibi görünen, büyülenmişçesine siyah beyaz ekrana bakan Evelyn, "Bebek iyi mi?" diye sordu.

Başını sallayan Doktor Lewis, Mel'e dönerek, "Artık cinsiyetini söyleyebilir miyim?" diye sordu.

Derin bir nefes alan Mel, elimi tuttu ve başını salladı.

"Peki. Oğlunuz, annesi kendisini fazla yormadığı sürece gayet iyi olacak."

Yüzüm geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. "Oğlumuz mu?"

Doktor Lewis başını salladı ve kendisini dünyaya gururla sergileyen minik oğlanı bize gösterdi.

Mel gülümseyerek, "Aynı babasına benziyor," diye mırıldandı.

O an hissettiklerimi kelimelerle anlatmak mümkün değildi. Büyük bir minnetle karımın alnını, yanaklarını, dudaklarını öptüm. "Teşekkür ederim."

Annem yerinde duramıyordu. "Bir Callahan erkeği daha! Onu kucağıma almak için sabırsızlanıyorum!"

Babam gülümseyerek, "Kucağında fazla durmayacak. Çünkü onu alıp golf oynamaya götüreceğim," dedi.

Annem başını iki yana salladı. "Sedric, sen bu ailede golfün bir spor olduğunu düşünen tek kişisin, tatlım."

Babam, Mel'in karnına doğru eğildi. "Onu dinleme, evlat. Baban golfte iyi değildi ama annenin genleri sayesinde senin için umut var."

Mel'in elini tuttum. "Sen, bebekle ilgili gelişmeleri paylaşmamızın onları sakinleştireceğini mi söylemiştin, aşkım?"

23

"Hayattaki en büyük trajedileri birinci olarak hareketler, ikinci olarak sözcükler yaratır. Ama sanırım sözcükler, hareketlerden daha etkilidir. Sözcükler acımasızdır."

—Oscar Wilde

CORALINE

Hastanelerden oldum olası nefret etmişimdir. Hastanedeki herkes ya ölmüştür ya da ölmek üzeredir. Ama o anda oldukça heyecanlıydım. Ya da endişeli demek daha doğru olurdu sanırım.

Karşımda oturup elindeki telefonuyla oynayan Olivia, "Neden yüzün 100 wattlık bir ampul gibi parlıyor?" diye sordu.

"Ne?"

"Yüzün diyorum. Sanki bir şov programına çıkacakmış gibi heyecanlı ve mutlu görünüyorsun. Mel'in ikinci bebeğini de kaybetmek üzere olduğu düşünülürse bu, biraz hastalıklı bir tepki."

Bu kadın tam bir kaltak!

Plastik sandalyede, karısının yanında oturan Neal, "Bebeği kaybedip kaybetmeyeceğini bilemezsin, Olivia," diye araya girdi.

"Kanaması vardı ve cenin pozisyonundaydı. Eminim şimdi bütün haber bültenlerinde..."

Daha fazla dinlemeye dayanamayıp, "Eğer şu son iki saatte bir tıp fakültesi bitirmediysen kapa çeneni, Olivia! Bilmediğin konularda yorum yapma!" diyerek sözünü kestim. *Bu kadın beni deli ediyor!*

Mavi gözlerini deviren Olivia, suratını astı. "Senin onun küçük yardakçısı olduğunu unutuşum. Senin de babanı öldür-

meye kalksın da görelim bakalım, iş birlikçiliğin ne kadar devam edecek."

Neal, karısının kolundan tutup, "Yeter, Olivia!" diye bağırdı.

Olivia buz gibi gözlerle Neal'a baktı. "Onu öldürecektin, değil mi? Hangi deliğe saklandıysan oradan çıkıp gecenin sonunda babamı öldürecektin!"

Neal öfkeyle, "Şimdi bunu konuşmanın ne yeri ne de zamanı," diye homurdandı.

"Neyi konuşmanın? Senin sadakatini mi? Görünen o ki karının arkasında duracak kadar sadık değilmişsin. Senin yerinde başka bir adam olsa dünyayı onların başına yıkardı. Sense ağzını bile açmadın. Doğru dürüst bir koca olamadın sen! O yüzden bırak kolumu, gideyim!" diye bağıran Olivia, bir yandan da kolunu Neal'dan kurtarmak için mücadele ediyordu. Sonunda bunu başarıp ayağa kalktı ama Declan'ın geldiğini görünce tekrar yerine oturdu.

Eliyle saçlarını geriye doğru tarayan Declan gülümsüyordu. "Mel gayet iyi. Oğulları da öyle."

Koşup kocama sarıldım ve "Oğlan mı?" diye bağırdım. "Evelyn şu anda sevinçten aklını kaçırmak üzeredir."

Tekrar yerinden kalkan Olivia, bizden uzaklaşırken, "Tanrı'nın gözünde bütün kullarının eşit değerde olduğunu kim söylemişse halt etmiş. Kesinlikle Tanrı'nın da favorileri var," diye söyleniyordu.

Neal, karısının peşinden giderken bize dönüp, "Liam'a onları tebrik ettiğimizi söyleyin," dedi.

Declan'ın koluna girip, "Bu kadın beni deli ediyor," diye söylendim.

Kocam beni alnımdan öpüp sadece gülümsemekle yetindi.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Mel gayet iyi ve biz, senin hamile olup olmadığını öğrenebileceğimiz en doğru yerdeyiz."

Bir süre dudaklarımı ısırarak düşündüm sonra başımı salladım.

Declan'la el ele tutuşup danışmaya doğru yürüdük.

Declan görevliye, "Bir hamilelik testi yaptırmak istiyoruz," dediğinde kadın başını sallayarak önündeki kâğıda bir şeyler yazmaya başladı.

"Eğer hamileysem ve bunu Evelyn'e bu gece söylersek, zavallının kalp krizi geçireceğinden eminim." Bu haberi verdiğimizde Evelyn'in yüzünün alacağı şekli görür gibiydim. Bir süre anlamamış gibi yüzüme bakacak sonra üzerime atlayıp bana sımsıkı sarılacaktı.

Declan gülümsedi ve beni yanağımdan öptü. "O zaman bu bir süre bizim sırrımız olur. Hiç kimseye söylemeyiz."

OLIVIA

Bu hiç adil değil. Her zaman kaybeden ben oluyorum. Herkes ileri giderken ben hep geri gidiyorum. Mel, şeytanın ta kendisi! Hiçbir kanuna uymadığı gibi Tanrı'nın emirlerini de görmezden geliyor ama mükemmel bir hayatı var. İstediği her şeyi elde ediyor.

Başımı gökyüzüne kaldırdım ve, "Ama artık fazla oldun!" diye bağırdım. "Orada bütün gün ne yaptığını bilmiyorum ama her ne yapıyorsan işe yaramıyor! Hayat çok boktan ve sen de bunu biliyorsun!"

Arkamdan Neal'ın, "Bana mı, Tanrı'ya mı bağırıyorsun?" diyen sesini duydum.

"Defol git buradan, Neal!" Ondan nefret ediyordum.

Ama yavaşça omzumdan tutup sırtımı okşamaya başladığında kendimi tutamayıp ona sarıldım. "Olivia..."

"Bu gece babamı öldürecek miydin?" Dönüp gözlerinin içine baktım ama o, bakışlarını benden kaçırdı. "Sana inanamıyorum, Neal!" diyerek ondan uzaklaştım.

"Olivia..." Beni tekrar kollarına almaya çalıştı.

Onu iterek, "Hayır!" diye bağırdım. "O kadın hayatımıza girdiğinden beri hayatımız cehenneme döndü! Bize neler oldu, Neal? Ha, şu meşhur Callahan kuralları, değil mi? *Kural bilmem kaç: Aile için ölürüz, aile için öldürürüz.* Aile sizin için ne kadar önemliyse, herkes için de o kadar önemli. Ama boşuna çenemi yoruyorum, değil mi? Her koyun kendi bacağından asılır. Sen benim arkamda durmadın, Neal! Orada, o zor durumda, benim kendimden başka kimsem yoktu! Beni yapayalnız bıraktın! Sana da, Melody Giovanni'ye de, kurallarınıza da lanet olsun!"

Gitmeye çalıştım ama Neal beni kolumdan tutarak zorla hastaneye geri soktu.

"Bırak beni, gideyim!"

"Hayır, Olivia, gitmeyeceksin. Sen konuştun, şimdi sıra bende," diye bağırarak kolumu bütün gücüyle sıktı. "Öncelikle, ben senin arkanda durdum. Hayatıma girdiğin andan bu yana her zaman arkanda durdum. Sen her ne kadar beni, sırrını paylaşacak kadar değerli görmesen de ben senin arkanda durdum. Ailem, seninle evlenmeme karşı çıktığında bile ben, senin tarafını tuttum. Her zaman seni seçtim çünkü bilmediğim aptalca bir nedenden dolayı seni seviyorum. Bu gece babanı öldürmeyecektim."

"Ne?"

Suratını astı. "Çatıdaydım ve tüfeğimin namlusunu başkan olmayı planlayan o korkunç kadına doğrultmuştum. Bu planı babanla birlikte yaptık. O, kadını tenha bir yere götürecek ve sadece kolundan hafif yaralanacaktı. Ben her zaman senin tarafında oldum, Olivia. Bu yüzden, yine bana güvenmediğin için utanmalısın!"

Kolumu bırakıp hastanenin kapısını açtı. "Artık istediğin yere gidebilirsin!"

"Hayır," diye mırıldandım ve kocama sarılıp başımı onun omzuna gömdüm. "Özür dilerim."

DECLAN

Coraline, yatakta oturmuş sabırsızca bacaklarını sallıyordu. "Niye bu kadar uzun sürdü?"

Hemşire, yaklaşık iki saat önce Coraline'den kan almıştı. Bir hamilelik testinin bu kadar uzun süreceğini bilse eminim Coraline, bunu evin konforlu ortamında yapmayı tercih ederdi.

"Eminim ellerinden geleni yapıyorlardır bebeğim," deyip benim de şüphelendiğimi anlamaması için bakışlarımı ondan kaçırdım. Çok heyecanlıydı. Sakin olmaya çalışıyor ama bunu başaramıyordu. Onun da benim de bütün vücudumuz tir tir titriyordu.

Son bir buçuk yılda epey yol kat etmiştik. Henüz aramızdaki tüm sorunları çözememiştik ama terapiye devam ediyorduk ve mutluyduk. Sürekli yaptığım gibi yine bir bebeğimiz olduğunu hayal ettim. Ona neler öğreteceğimi, kime benzeyeceğini düşündüm. Bir kızımız olmasını istiyordum. Aynı annesine benzeyen, onun gibi gülümseyen küçük bir kızımız...

"Bana öyle bakmayı kes," diyen Coraline bacağıma bir tekme attı.

"Ben sana her zaman böyle bakıyorum, tatlım," dedim ve onu öptüm. "Oğlumuz olursa adını Brendan koyalım diyorum, ne dersin?"

"Brendan Callahan. Çok sıradan ve sıkıcı."

"Senin aklında daha iyisi var mı?"

"Bence bir kızımız olacak."

Bir kahkaha attım. "Üzgünüm bebeğim ama neden bilmem, Callahanların sürekli oğulları oluyor."

Coraline'ın cevap vermesine fırsat kalmadan odanın kapısı açıldı.

Karım, elimi tutup doktora gülümseyerek, "Lütfen, bizi daha fazla bekletmeyin. İkimiz de çıldırmak üzereyiz, doktor," dedi.

Bakışlarımız doktora kenetlenmişti. Ama ters giden bir şeyler var gibi görünüyordu. Doktor gülümsemiyordu, tam tersine yüzünde mutsuz bir ifade vardı. Sanki bir şey söylemesi gerekiyormuş da bizi üzmemek için söyleyemiyormuş gibiydi.

Coraline ağlamaklı bir sesle, "Hamile değil miyim?" diye sordu. "Kusura bakmayın, vaktinizi aldık ama çok heyecanlanmıştık."

Doktor, "Bayan Callahan, size birkaç sorum olacak," deyince ikimiz de donup kaldık. Birbirimize baktık, sonra bakışlarımızı tekrar doktora çevirdik.

"Neden doktor? Eşim hamile mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, üzgünüm ama değil. Yaptığımız testte, başka bir şey bulduk. Size bu nedenle birkaç soru sormak istiyorum."

"Ne?"

"Yaptığımız testte kanınızdaki CA-125 oranının, olması gerekenin çok üzerinde olduğunu gördük. Bu nedenle birkaç test daha yaptık..." Doktor, kendini söyleyeceği şeye hazırlamak ister gibi derin bir nefes aldı.

"Kanınızdaki yüksek protein oranı, bir çeşit antijen bulunduğunu gösteriyor. Sanırım hamile olduğunuzu düşünmenize de bu antijen neden oldu. Bu antijenin, yumurtalıklarınıza veya rahminize yerleşmiş olduğunu düşünüyoruz. Testten önce hemşireye, kendinizi sürekli yorgun hissettiğinizi, karın ve sırt bölgelerinizde zaman zaman ağrılar olduğunu söylemişsiniz. Bunlar stresten, fiziksel aktivitelerden ya da..."

Doktorun sözünü kesip, "Lütfen ne söyleyecekseniz bir an önce söyler misiniz?" dedim.

Doktor, bir süre bana baktı ve sonra Coraline'a döndü. "Çok üzgünüm Bayan Callahan. Bu derece yüksek CA- 125

değeri, bize vücudunuzda kanser hücreleri olduğunu düşündürüyor. CA-125'in yükselmesinin farklı nedenleri de olabilir ama benim profesyonel görüşümü sorarsanız, yaşınızın genç olması ve menopoza girmemiş olmanızdan yola çıkarak yumurtalık kanseri olduğunuzu düşünüyorum. Tabii ki birkaç test daha..." Doktorun ağzından, yumurtalık kanseri sözcükleri çıktığı anda Coraline, yatağın demir aksamına sımsıkı yapıştı ve bir anda bütün vücudundan ter boşandı.

"Bayan Callahan, daha yapılacak testler..."

"Çık dışarı!" diye bağırdığımda doktor, ne yapacağını bilemez gibi bana baktı. Mantığım devre dışı kalmıştı. Karımın mutsuzluğunun, üzüntüsünün nedeninin bu adam olduğunu düşünüyordum. Adam, apar topar kapıya doğru yürürken bu tip talihsiz haberleri vermenin görevi olduğu gerçeği, umurumda değildi. O, benim gözümde yaşama sebebimi, karımı, gözlerimin önünde dünyanın en mutsuz kadınına çeviren adamdı. Bir an önce odadan çıkması, onun için iyi olmuştu. Ümitsizce Coraline'ın on dakika önceki gibi gülümsemesini sağlayacak bir şeyler yapmak istiyordum. Karımı gülümsetebileceğini bilsem, hiç tereddüt etmeden doktorun boynunu kırabilirdim.

Coraline'ın yanına gidip acısını hafifletmeyi umarak ona sarıldım. Onun omuzlarındaki yükü almak istiyordum. Evlilikte eşlerin eşit sorumluluk alması gerektiği umurumda bile değildi. Ben karımın omuzlarındaki bütün yükü, tek başıma taşımak istiyordum.

Saçlarını okşayarak, "Coraline. Coraline, sakin ol, bebeğim," diye mırıldandım.

Karım, başını omzuma gömerek, "Çok üzgünüm, çok üzgünüm," deyip hıçkırıklara boğuldu.

"Üzülme, bebeğim. Bununla savaşacağız, bunu yeneceğiz."

Bu sözlerim, sadece hıçkırıklarını daha da artırdı. Ben de daha fazla gözyaşlarımı tutamayıp ağlamaya başladım.

On beş dakika önce bebeğimiz için isimler düşünüyor, kahkahalar atıyor ve hayatımızı değiştirecek 'hamilesiniz' sözcüğünü duymayı bekliyorduk. Şimdiyse, yaşama sebebim olan karımı kaybedeceğim ve cenaze törenleri hakkındaki aklıma üşüşen düşünceleri kafamdan kovmak için büyük bir mücadele veriyordum.

Başımı kaldırıp kırpışan ışıklara bakarak Tanrı'yla belki de hayatımda ilk kez bu kadar öfkeli konuştum.

Büyük bir mücadeleyle karşılaşmadan onu benden alabileceğini sanıyorsan çok aldanıyorsun! O, bu hastalıktan ölmeyecek! Buna izin vermeyeceğim!

24

"Hayat, bir acı yumağı olsa da yaşamayı seviyorum ve bana verilen yaşama şansını korumak için elimden geleni yapacağım."

—Mary Shelley

LIAM

"Flaş, flaş, flaş! Senatör Colemen'ın beyaz kıyafetli yardım yemeğinden ve Melody Callahan'ın hastaneye kaldırılmasından yalnızca saatler sonra First Lady Julie Monroe, vatana ihanet suçundan ve kocası Başkan Monroe'nun suikastini azmettirmekten gözaltına alındı. Julie Monroe, bu suçlamayla bir ABD Başkanı'nın suikastine karışmış ilk kadın unvanını da aldı. FBI, bu şüpheye yer bırakmayacak suçlamaların, güvenilir bir kaynaktan aldıkları bilgilere dayandığını açıkladı ancak kaynağın adını vermedi. Julie Monroe, henüz birkaç gün önce, yakında yapılacak seçimlerde kocasının yerini almak üzere çalışmalara başlamıştı. Tüm bu yaşananlar karşısında hepimiz şaşkın durumdayız ve olanlara akıl sır erdiremiyoruz. Aklınızdaki soru işaretlerini gidermek için bizimle kalın. Elimize ulaşan son bilgileri, dakika dakika..."

Gözlerini açmaya çalışan Mel, "Benim jölemi yiyorsun," diye mırıldandı.

Elimdeki kâseye bakıp kaşlarımı çattım. "Senin jöleden nefret ettiğini sanıyordum."

"Demek ki yanılmışsın. Şimdi kâseyi bana ver." Kâseyi elimden aldı ve aç kurt gibi jöleyi kaşıklamaya başladı.

"Nasıl hissediyorsun?"

Kâsenin kenarlarında kalan jöleyi kaşıkla toplayıp ağzına götürdükten sonra, "Sanki günlerdir yataktaymışım gibi hissediyorum ve çok açım," dedi.

"On altı saatlik uykudan sonra böyle hissetmen çok doğal." Tepsideki diğer jöleyi alırken gözlerini elimden ayırmıyordu.

"On altı saat mi? Lanet olsun! Nasıl bu kadar uyumama izin verirsin?"

"Günlerdir doğru dürüst uyumamıştın. Ayrıca uyanmanı gerektirecek bir işin de yoktu." Onu uyandırsaydım beni öldürebilirdi.

Ağzını jöleyle tıka basa doldurup, "Bizim işimizde, her zaman yapacak bir şeyler vardır. Neyse, gelelim asıl soruya. Ya sen, bu on altı saatte neler yaptın?"

Gözlerine baktım ve dönüp televizyonun sesini açtım.

"Bütün dünya First Lady Julie Monroe'nun gözaltına alınması nedeniyle şaşkın durumda. Bayan Monroe'nun, Başkan'ın cinayeti suçlamasıyla gözaltına alındığı haberi sadece birkaç saat önce elimize ulaştı ve bomba etkisi yarattı. Bu ulusal trajedi, ismi verilmeyen bir kişinin FBI'a ulaştırdığı bilgiler sayesinde..."

"Adını vermeyen kişi sensin!"

"Hayır, ben sadece elimdeki görüntüleri emniyetteki köstebeğimize ulaştırdım. Sence de terfi etmeyi hak etmiyor mu? Başkan'ın katilinin yakalanmasını sağladığına göre terfi etmesi kaçınılmaz," derken dokuzuncu kez Declan'ı aradım.

Mel, aç gözlerle boş jöle kâsesine bakarken, "Yani on altı saatte tek yaptığın bu mu?" diye homurdandı.

"Ciddi misin sen?" Bir kahkaha attım. "Ama ne yaparsan yap, bugün keyfimi kaçıramazsın, tatlım. Bir oğlum olacak ve Beyaz Saray'a çıkmak üzereyiz."

Mel, mutlu bir kedi gibi sırıtıp karnını okşadı. "Birincisi; üzgünüm, sözlerimi açlığıma ver. İkincisi; bizim bir 'oğlumuz' olacak."

Gülümsedim. Onu alnından öpüp elini avuçlarımın arasına aldım. "Evet, bizim bir oğlumuz olacak."

"Endişeli misin?"

"Endişelendiğim şeyler var ama mutluluktan uçuyorum. Ya sen?"

Yastıklara yaslanıp derin bir nefes aldı. "Ben de."

"Harika bir anne olacaksın." Adriana'yı ararken, "Şimdi söyle bakalım, ne yemek istiyorsun?" diye sordum.

Karımın yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. "Soğan çorbası, enginar dolması ve koca bir bardak çikolatalı milkshake."

"Hepsi bu mu?"

Koluma bir yumruk attı.

Telefonun diğer ucundan Adriana'nın, "Buyurun, efendim," diyen sesini duyunca, "Soğan çorbası, enginar dolması ve çikolatalı milkshake istiyorum," dedim.

Mel, atılıp, "Çikolatalı milkshake en büyük boy olsun," dedi.

"Büyük boy çikolatalı milkshake."

Adriana, "Yarım saate hepsini getiririm," diyerek telefonu kapattı.

"Çabuk ol, yoksa dayanamayıp kolumu yemeye başlayacak," dediğimde Mel, koluma bir yumruk daha atmaya çalıştı ama ben elini yakaladım ve dudaklarıma götürdüm.

"Bana öyle bakma," diye homurdandı.

"Nasıl bakmayayım?"

"Sanki..." diye söze başladı ama cebimde çalan telefonun sesi nedeniyle cümlesini tamamlayamadı. "Bu benim telefonum değil mi?"

Telefonu açarken, "Evet," dedim. "Callahan."

"Ben memur Beau Brooks, efendim. Bir sorunumuz olduğunu düşündüğüm için sizi rahatsız ediyorum."

Telefonu hoparlöre alıp, "Bir sorunumuz olduğunu düşünüyor musun yoksa bir sorunumuz olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Bakışlarımı yüzündeki gülümseme kaybolmuş olan karıma çevirdim.

"İşten çıkarıldıktan sonra eşyalarını almak için evinize gelen bir görevli, Aviela ve Bayan Monroe arasındaki konuşmaya kulak misafiri olmuş. Ayrıca Callahanlar hakkında da pek çok şey bildiğini iddia etmiş ama göçmen bürosundan oturma izni almadan tek bir kelime etmemek konusunda çok kararlı. FBI, kadını konuşturup bir taşla iki kuş vurma hayalleri kuruyor. Kadın için yirmi dört saatlik koruma kararı çıkarıldı."

Mel, "Lanet olsun sana, Olivia!" diye homurdandı. "Brooks, ne yap et, bizden haber alana kadar kadının konuşmamasını sağla."

Telefonu kapattıktan sonra, "Bu işin Olivia'yla ne ilgisi var?" diye sordum.

Mel başını iki yana sallayıp derin bir nefes aldı. "Bu yardım balosu saçmalığından önce evde çalışan ve çalışma izni olmayan tüm göçmenleri işten çıkarmış. Bu kadın her kimse sanırım şu anda bizden intikam alma derdinde. Bunun tek nedeni de senin geri zekâlı ağabeyinin, tam bir kaltağı eş olarak seçmiş olması. Hata bizde! Bir daha asla Olivia ve Neal'a hiçbir konuda sorumluluk vermeyeceğiz."

"Sakin ol, aşkım. Bebeğimizi düşün."

Mel, bir an ne söylediğimi anlamamış gibi bana baktı, sonra elini karnına götürerek sakin bir sesle, "Acele etmeliyiz," dedi.

Yüksek sesle düşünerek, "Beau, onu öldüremez," diye mırıldandım. "Kadının elinde hakkımızda bir pazarlık konusu yapabilecekleri önemli bilgiler olduğunu düşündüklerinden şu anda onun çevresinde kuş uçurtmuyorlardır. Bir yolunu bulup onu korkutmak en doğrusu olacak sanırım."

Mel sakin olmaya çalışıyordu ama her an biraz daha öfkelendiğini hissedebiliyordum. "Hizmetçilerin korkup doğru davranmaları gerektiğini anlayacak kadar zeki olduklarını sanmıyorum."

"Bir geri zekâlı bile korktuğunda geri adım atar, aşkım."

Korku, insanların doğasında vardır. İnsanlar, içgüdüsel olarak korkar ve durmaları gerektiğini bilirler. Bence insan ırkının devamlılığını sağlayan da bu.

"Ama konuşmaması durumunda kaybedeceklerinin daha fazla olduğunu unutma. Vize alacak, Liam. Neden bilmiyorum ama o kadının acil bir vizeye ihtiyacı var."

Mel'i alnından öptüm ve, "Sakin ol, tatlım. Bu işi bana bırak," diye fısıldadım.

"Liam..."

"Hayır, Mel."

Son istediğim şey, onun şu anda bu konu nedeniyle strese girmesiydi. Bu, karımın gerilmesine değecek bir sorun değildi. Tam itiraz etmek için ağzını açmıştı ki Adriana, elinde tepsiyle odaya girip beni kurtardı.

Yerimden kalktım ve telefonumu çıkarıp, "Ona sen yedir, ben hemen geri döneceğim," diyerek kapıya doğru yürümeye başladım.

"Sen beni köpek yavrusu falan mı sandın? Seni şovenist, hergele! Ben kendi yemeğimi yiyebilirim! Kim olduğunu..."

Kapıyı arkamdan kapatıp, "Ben de seni seviyorum, aşkım!" diye bağırdım.

Kapıdan çıktığımda, gözlerini kapıya dikmiş bir avuç gürültücü hemşireyle karşılaştım. "Ne bakıyorsunuz? Sizin ilgilenmeniz gereken hastalarınız yok mu?"

Bu sözlerim, hepsinin sanki yapacak acil bir işleri varmış gibi rol yaparak telaşla dağılmalarına neden oldu.

Bir kez daha Declan'ı aradım. "Bu seni onuncu arayışım! Ölmüş olsan ya da bir yerlerde can çekişiyor olsan senin için daha iyi olur!" Bu aile, beni fazlasıyla öfkelendirmeye başlamıştı.

Başım önümde yürürken annemin, "Liam, Mel iyi mi?" diyen sesiyle irkildim. Annemin elinde bir buket çiçek vardı ve yanında, manikürlü parmaklarıyla her zaman boynunda olan inci kolyeyle oynayan Olivia duruyordu.

Anneme cevap vermek yerine Olivia'yı kolundan yakalayıp sertçe çektim.

Olivia, "Sen ne yaptığını sanıyorsun? Hemen kolumu bırak!" diye bağırdı.

Onu çekiştirerek merdiven boşluğuna götürdüm ve duvara yaslayıp boğazına yapıştım. "Bugün ne yapmak zorundayım biliyor musun? Senin pisliğini temizlemek zorundayım! Sence ben başkalarının pisliğini temizleyecek biri gibi görünüyor muyum?"

Olivia, boğazını sıkan ellerimi gevşetmeye çalışırken takma tırnaklarından biri düştü. "Ben... Ben nefes alamıyorum."

"Nefes alamasan konuşamazdın. Haberin olsun kafanı koparmama az..."

"Karımı rahat bırak!" diye bağıran Neal, sözlerimi bitirmeme fırsat vermeden beni çekti ve suratıma bir yumruk attı.

Ellerimden kurtulunca yere yığılan Olivia, elleri boynunda nefes almaya çalışırken karısının yanına diz çökmüş olan Neal, öfkeli bakışlarla bana bakarak, "Sen aklını mı kaçırdın?" diye bağırdı.

Ona cevap vermeden önce dudağımdan sızan kanı gömleğimin koluyla sildim. Beyaz gömleğim kıpkırmızı oldu.

Öfkeli bakışlarımı ağabeyime çevirip, "Bu sana son uyarım, Neal! Karını kontrol et yoksa yemin ederim, onu gebertece-ğim!" diye tısladım.

"Karımı kontrol edeyim, öyle mi? Peki, sen karının seni kontrol etmesine izin vermemeye ne dersin? Her şey onun başının altından çıkıyor! Ne yaptı Olivia? Yoksa Mel'in ayakkabılarını mı beğenmedi?"

"Mel ve Olivia arasındaki sorunlar beni hiç ilgilendirmez. Ayrıca gayet iyi biliyorsun ki Mel'in onun için kavga etmeme ihtiyacı yok. O, kendi sorunlarını kendisi halleder." Tekrar dudağımdan süzülen kanı silip bana öfkeli bakışlarla bakan ahmağa baktım. "Ama senin sulu göz karın, bana sormadan ve

polisle konuşmaya kalkarlarsa başlarına neler geleceğini açıklamadan evimdeki hizmetçileri kovmaya kalkarsa iş değişir."

Neal, sözlerimi duyunca donup kaldı.

Olivia, Neal'ın boynuna sarılıp, "Onların polisle konuşabileceği hiç aklıma..." diye mırıldanırken, "Aklına gelmedi mi?" diye bağırdım. "Ailede yarattığın dramatik durumu görmezden gelebilirim. Ama işimle ilgili yarattığın dramatik durumlarda iş değişir. Hâlâ hayatta olduğun için şanslısın! Ayağını denk al ve hayatta kaldığına pişman olma!"

Çıkış kapısına doğru yürürken Neal, arkamdan, "Liam, Olivia..." diye bağırdı.

"Bana masal anlatma!" diye sözünü kestim. Derin bir nefes alıp onun kafasını uçurmamak için sakinleşmeye çalıştım. "Senden tek istediğim Declan'ı bulup telefonuna bakmasını söylemen."

Hızlı adımlarla kapıya doğru yürürken bu kez annem yolumu kesti. Elindeki çiçekler gitmiş, yerlerine bir ilk yardım seti gelmişti. Gözlerini bir süre dudaklarımda gezdirdikten sonra kolum ve elimdeki tırnak izlerine çevirdi.

Sonra yanımızdan geçmekte olan hemşireye dönüp, "Affedersiniz, bize bir oda açabilir misiniz?" diye sordu.

"Anne."

"Hanımefendi, çok üzgünüm ama..."

"O zaman sorumu daha açıklayıcı bir şekilde sorayım. Acaba bana ve oğluma, oğlumun dünya kadar bağış yaparak iflastan kurtardığı bu hastanede, bir oda açabilir misiniz?" Sesi son derece nazikti ama hemşirenin koluna sımsıkı yapışmış olan eli, kadının bir çığlık atmasına neden oldu.

Kadın, başını sallayarak bizi boş bir odaya götürdü. "Oğlunuzun yaralarına pansuman yapabilirim."

Annem, "Hayır, gerek yok. Teşekkür ederim," dedikten sonra bana döndü. "Hadi, Liam."

"Anne, ben gayet iyiyim. Abartmayı bırak lütfen." Onun gözlerine baktığımda orada, 'Sana hadi dedim! Kes o lanet olası sesini ve dediğimi yap,' diyen bakışları gördüm.

Çarem olmadığını anlayınca yatağa oturdum ve cebimden telefonumu çıkarıp bir kez daha Declan'ı aradım.

İlk yardım çantasından bandajı çıkaran annem, "Bir gün aranızdan birinin buna ihtiyacı olacağını biliyordum," diye mırıldandı.

"Ben gayet iyiyim ama insanlar lanet olası telefonlarını cevaplarlarsa daha iyi olacağım."

"Sözlerine dikkat et!"

Gözlerimi devirerek, "Anne, saçmalama," dedim.

"Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum. Oğlunun küfrederek mi doğmasını istiyorsun? Kendine hâkim olmaya alışman gerek. Şimdi bana elini ver." Bir elimi anneme uzatıp diğer elimle bu kez de Brooks'u aradım ama ne yazık ki karşıma Brooks'un sesi yerine, "mesaj bırakabilirsiniz" diyen kadının sesi çıktı. Bir şeyler oluyordu. Bunu biliyordum.

"Declan'ı mı aradın?" diyen annem, yaralarımı temizlemek için alkol döktü.

Alkol, açık yara üzerinde etkisini gösterirken, "Hayır," diye mırıldandım. "Başımıza açtığı dertler, kanser hücreleri gibi büyüyen Olivia'nın... Ah! Çok acıdı anne!"

"Bebek gibi davranmayı kes." Annem bir kahkaha atıp kolumu sargı beziyle sardı. "Şöyle güzel bir uyku çekmeyeli ne kadar oldu?"

Cevap vermedim. Çünkü ne dersem diyeyim onun bunu az bulacağını, "uyuman gerek" diyeceğini biliyordum. Günün büyük bölümünü güvenlik kameralarındaki görüntüleri tekrar tekrar izleyerek, Mel'e göz kulak olarak ve emniyetteki adamlarımızla haberleşerek geçirmiştim.

"Zaten sinirli bir yapıya sahipsin, Liam. Bir de uykusuz olduğunda iyice sinirli oluyorsun."

"Bunun uykuyla alakası yok, anne. Olivia haddini aştı ve inan, onu öldürmeme ramak kaldı."

"Ama bunu yapmadın. Çünkü her ne kadar nefret etmeye kendini zorlasan da aslında Neal'ı çok sevdiğini biliyorum."

"Neal'a da o salak karısına da artık dayanamıyorum, anne!"

"Bak oğlum, eşlerinizi çok seviyorum ama benim önceliğim siz ve sizin mutluluğunuz. Onların sizi birbirinizden uzaklaştırmalarına izin veremem. Neal, seninle yeniden yakın olabilmek için yıllarca bekledi."

"Umurumda değil anne. Benim yanımda olacaksa ona her zaman kapım açık. Ama karısının nerede duracağını ona öğretmesi gerek. Ve o kadının durması gereken yer, benden mümkün olduğunca uzak bir yer olmalı. Artık ona hiç güvenmiyorum."

"Ona, ağabeyinin karısı olarak bile dayanamıyorsan, Başkan'ın kızı olarak nasıl dayanacaksın? Onun statüsünü kendi ellerinle yükseltiyorsun. Unutma, canavar olan Frankenstein değil onu yaratan doktordu."

Annemin her zaman bana gerçekleri göstermesinden nefret ediyordum. "Anne, sigaraya başlamama neden olacaksın."

"Hele bir dene."

Cevap vermeme fırsat kalmadan telefonum çalmaya başladı. Gizli numara tarafından aranıyordum. Bu, sadece bir kişi olabilirdi. Brooks.

"Callahan."

"Aramalarınızı duydum ama cevaplayamadım, efendim."

"Neler oluyor?"

"FBI, kadın için vizeyi aldı. Şimdi iş ona düşüyor. Yalnız sanırım, Amerika dışında yaşayan bir oğlu varmış."

"Sanır mısın?" Neden insanlar hep sanıyordu da hiçbiri kesin olarak bilmiyordu? "Brooks, hemen harekete geç ve bu

işi hallet. Bir yolunu bul ve ağzını açarsa oğlunun başına neler geleceğini ona bildir. Ailemizin isminin kirlenmesine izin veremem. Anlıyor musun?"

"Anladım efendim."

BEAU

Telefonu kapattıktan sonra odamın duvarlarında asılı teşekkür belgelerine baktım. Çok yol kat etmiştim. Uzun zamandır, iş arkadaşlarım bana sürekli, "Tebrikler Brooks. Terfi etmeyi hak ettin. Muhteşemsin Brooks," gibi övgü dolu sözler söylüyorlardı.

Bu sözler karşısında başımı sallıyor, derin bir nefes alıyor ve o klasikleşmiş sözleri söylüyordum. "Ben sadece görevimi yaptım." Yıllarca devriye polisi olarak çalıştım ve hiç daha fazlası olmak için hırsım olmadı. Görevim sadece sokakları gözlemekti. Şimdiyse birimde, dedektif olacaklar listesinde adımın ilk sırada yer aldığı konuşuluyordu.

O hizmetçiye bir an önce ulaşmalıydım ama FBI, kadını sürekli göz hapsinde tutuyordu. Başkan'ın katilini kendi çabalarıyla yakalayamamışlardı. Şimdi amaçları, Callahanların kirli çamaşırlarını ortaya dökerek etrafa başarılı olduklarını kanıtlamaktı.

Yardımcım, "Sence bu doğru mu, şef?" diye sordu. "Eğer doğruysa işi gücü bırakıp buna yoğunlaşmalıyız."

"Sen sadece bir köpek yavrususun Scooter. Boyundan büyük işlere kalkışma bence," derken gözlerim masamın üzerinde duran su şişesindeydi. Bir plan yapmıştım ama uygulamak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

"Herkes Callahanların, Al Capone'dan sonra bu şehrin başındaki en korkunç bela olduklarını konuşuyor. Kadın, erkek, çocuk ayrımı yapmaksızın önlerine geleni öldürdükleri söyleniyor. Ayrıca kokain, eroin, esrar ya da ellerine geçen her tür-

lü uyuşturucuyu satıyorlar. Kanun dışı her şeyi yapmalarına rağmen..."

"Bu durumu yaratan, insanların çaresizliği ve korkuları," diyerek sözünü kestim. "Hiçbir uyuşturucu kuryesinin Callahanların adını verdiğine şahit oldun mu?"

"Herkes, bunu yapmamalarının nedeninin korkmaları olduğunu biliyor."

"İyi de bilmenin ne faydası var? Mahkemede aleyhlerine tanıklık edecek biri çıkmıyor. Callahanlar, şehrin önde gelen, saygın ailelerinden biri hatta birincisi olarak biliniyor. Bunun aksini gösterecek en ufak bir kanıtımız bile yok. Bu insanların, bir park cezaları bile yok. Sadece polis memurlarının, bir fincan buz gibi ucuz kahve eşliğinde yaptıkları dedikodular var. Birimimizde çok yetenekli polis memurları var. Diğerlerini gölgede bırakan, en ufak bir kanıt olmayan davaları sonuca ulaştıran polis memurları bunlar. Ama hiçbiri Callahanlarla uğraşmayı göze alamıyor. Bu yüzden bana bu zırvaları anlatarak zamanımı boşa harcamayı kes ve işine bak."

Yüzü allak bullak olan Scooter, ne yapacağını bilemezmiş gibi şapkasını düzeltti. "İyi ama şimdi elimizde hizmetçileri var."

"Ben öyle düşünmüyorum. Bence şimdi elimizde kovulduğu için öç almaya çalışan ve vize almak için Amerikan hükümetine şantaj yapan bir kaçak var."

"Bence yanlış düşünüyorsun, şef. Aslına bakarsan, hepimiz aynı şeyi yapıyoruz. Şehrimizin güvenliğini sağlamaya, onu gangsterlerden temizlemeye çalışıyoruz, sonra sıra Callahanlara gelince duruyoruz. Neden yeni bir sayfa açmıyoruz? Neden birlik olup onlara hadlerini bildirmiyoruz? Neden ekip ruhunu canlandırmıyoruz?"

Bir kahkaha attım. "Bak evlat, ben tam yedi yıldır bu odadayım. Vuruldum, ezildim hatta neredeyse havaya uçuruluyordum. Pek çok davada çalıştım ve çoğunu sonuca ulaştırdım. Bu bir oyun değil, evlat. Bak rütbeme, ben yetkili bir

polis memuruyum. Bir de seninkine bak. Sen henüz acemi bir çaylaksın. Bence beni dinlesen iyi edersin. Callahanların kim olduklarını bile bilmiyorsun ama onları alaşağı etme hayalleri kuruyorsun. Neyse, işimize bakalım. Beş dakika sonra sorgu odasında ol."

Masamdaki su şişesini alıp odadan çıktım. Arkamdan birinin, "Kes zırvalamayı da bana bir fincan kahve getir," diye bağırdığını duydum ama dönüp kim olduğuna bakmadım.

Federallerin şehre geldiklerini hemen anlardınız. Büyük işlerle uğraşır ve isimlerini onur listesine altın harflerle yazdırma hayalleri kurarken, biz yerel polisleri uşakları gibi görür, aşağılamak için her fırsatı değerlendirirlerdi. Başımı öne eğip kimseyle göz göze gelmemeye özen göstererek koridorda yürüdüm. Fazla zamanım kalmamıştı. Resmen ateşle oynuyordum ama bunu yapmaktan başka çarem yoktu. Elimdeki su şişesi tek şansımdı.

Yalancı olmak, kendi yalanlarınıza inanmayı gerektirir. Bu kadar basit. İnanacağınız yalanlar söylediğiniz zaman, bütün dünya da sizin gibi yalanlarınıza inanır. Yürürken, kafamda inanacağım yalanları belirlemekle meşguldüm. Hizmetçi bir yalancıydı ve ben onun bunu itiraf etmesini sağlayacaktım.

Bunu yapabileceğime olan inancım tamdı. Daha doğrusu bunu yapmaktan başka çarem yoktu. Bütün kartlarımı oynayacaktım. Sorgu odasına bakan odaya girdiğimde, kendilerinden gayet emin görünen FBI ajanlarını gördüm. Scooter da onların yanında durmuş, ellerini ovuşturuyordu.

Masada oturan esmer, siyah saçlı, dudakları dua ediyormuş gibi sürekli hareket eden kadına baktım. Kadın, yirmili yaşlarının sonunda olmalıydı. "Bir şey söyledi mi?"

"Vizeyi görmeden konuşmayacağını söyledi. Amerika sınırları dışında bir oğlu varmış. Bence kendini garantiye aldıktan sonra onun için de vize isteyecektir."

Sağ tarafımda duran memur, "Kadın, Bayan Monroe hakkında bildiklerini söyledi ve bir anda ülkedeki herkesin dikkati

onun üzerinde toplandı. Doğrusu ben olsam bundan rahatsız olurdum. Başına ne işler açtığını bilmiyor olmalı," dedikten sonra bakışlarını, sorgu odasını gören aynaya çevirdi. "Burada boşa zaman harcama. Bayan Monroe, birazdan sorguya alınacak. Bence sen de sorgu odasına gitmelisin."

"Birazdan gideceğim. Önce bir buraya uğrayayım dedim."

Scooter bir adım öne çıkarak, "Biz," dedi, "buraya uğrayalım dedik."

Bir kahkaha attım. "Senin biz olman için kırk fırın ekmek yemen gerek, evlat."

Birinci aşama tamamlanmıştı.

İçeri girmek için diğer odaya açılan kapıya doğru peşimden gelen Scooter, "Şimdi ne yapıyoruz, şef?" diye sordu.

"Sen henüz bir polis memuru değilsin, hatırladın mı? Sen sadece bir çaylaksın. O nedenle ekibini aynanın arkasından destekleyeceksin."

İçeri girdiğimde kadının gerçekten de alçak sesle dua ettiğini gördüm.

"Dios te salve, Maria, Ilena eres de gracia, el Señor es contigo..."

"Antoniodita tú eres entre todas las mujeres, y Antoniodito es el fruto de tu vientre, Jesús. Santa Maria, Madre de Dios, ruega por nosotros pecadores, ahora y en la hora de nuestra muerte. Amén," diyerek, duayı tamamladım ve su şişesini masaya koydum.

"Kutsal anne Meryem," diyerek sandalyemi çektim. "Annem de onu çok severdi."

Kadın oldukça belirgin bir aksanla, "Vizemi getirdin mi?" diye sordu.

"Hayır."

"O zaman seninle işim olmaz."

"Ben senin bir şey bildiğine inanmıyorum zaten."

"O evde çalıştım! Bir sürü şey gördüm! Bir sürü şey duydum!" diye bağırdı.

Su şişesini ona doğru iterek, "Biraz su ister misin?" diye sordum.

Şişeyi sertçe itip, "İstemem, *lo choto*," dedi.

"Bence bir daha düşün. Uzun süredir buradasın ve susuzluktan ölmeni hiç istemem. Ayrıca epey konuşmuş olmalısın. Dilin damağın kurumuştur eminim," diyerek şişeyi tekrar ona doğru ittim.

Şişeyi dudaklarına doğru götürürken, "Vize yoksa itiraf da yok," dedi. Sonra şişeyi masaya geri koyarken bir anda donup kaldı. Gözleri, etiketin alt kısmındaki yazıya takılmıştı.

"İyi misiniz, Bayan Morales?"

Cevap vermedi. Sadece bana baktı.

Şişeyi elinden alıp, "Sadece su," dedim. "Zehir yok içinde. Burada güvendesiniz."

Sözlerimi kanıtlamak ister gibi şişeyi dudaklarıma götürdüm ve içtim.

Başını öne eğip, "Callahanlar..." diye mırıldandı.

"Bu ismin insanlara korku saldığını biliyorum, Bayan Morales. Az önce yardımcımla onların kadın, erkek, çocuk demeden yollarına çıkan herkesi öldürdüklerini konuşuyorduk. Kanunların bile üzerinde olduklarını söyledi bana. Eğer bunlar doğruysa, o evde neler yaşadığınızı düşünmek bile istemiyorum. Kim bilir nelere şahit olmuşsunuzdur. Ayrıca Amerika dışında yaşayan bir oğlunuz olduğunu da biliyoruz."

Bu sözler, kadının daha da gerilmesine yol açtı. Yüzünde ter damlacıkları birikmiş ve titremeye başlamıştı.

"Annem, kaçak çalışan bir göçmendi ve hayatı boyunca Callahanlar gibi insanlar için çalıştı. Ama bunu hiç umursamadı. Tek derdi, oğullarına güzel bir hayat verebilmekti. Oğulları için her şeyi yapardı o. Hatta Callahanlar gibi insanların yaptıklarına göz yumdu. Sizin de bir vize istemenizin nedeni oğlunuz, değil mi? Onu kanuni yollardan ülkeye sokmak istiyorsunuz. Böylece, kaçak olarak etiketlenmemiş olacak. Size

yardımcı olacağım, Bayan Morales ama bana dürüst olmalısınız. Bu acımasız katilleri ancak sizin sayenizde durdurabiliriz. Sizi koruyacağız. Hatta ben sizi şahsen koruyacağım."

Ben konuşurken sürekli gözlerimin içine bakıyordu ve bir süre sonra yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı. Burnunu sildikten sonra başını salladı.

Arkasına yaslandı. "Yalan söyledim. Bildiğim hiçbir şey yok. Tek amacım vize almak, böylece oğlumu kanuni yollardan ülkeye sokabilmekti."

Gözlerinin içine bakarak, "Yani Callahanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz, öyle mi?" diye sordum.

Başını salladı. "Hayır, bilmiyorum. Onlardan öç almak istedim. Beni, bir sebep göstermeden işten çıkardılar. Sahip olduğum tek şey işimdi ve onlar işimi elimden aldılar. Onlar çok zengin. Ben sadece oğluma iyi bir gelecek vermeye çalışıyordum."

Başımı salladım. "Sıkın dişinizi, Bayan Morales, dayanın."

"Ne olur beni sınır dışı etmeyin. *Por favor!* Eve para gönderen benden başka kimse yok. Ben de para göndermezsem açlıktan ölürler. Oğlum daha çok küçük. Ben de tıpkı sizin anneniz gibi iyi bir iş bulup ona güzel bir gelecek sağlamaktan başka bir şey istemedim. Bana yardım edin, lütfen! O vizeye ihtiyacım var."

Ona söylemem gereken her şeyi söylemiş olduğum için başka bir şey söylemeden odadan çıktım. Scooter, aynanın arkasında tekrar dua etmeye başlamış olan kadını izliyordu.

"Saçmalık bu! Bir şeyler biliyor olmalı! Bunu hissediyorum. Onu konuşturmamız gerek. Adına sahte bir suçlama düzenleyelim ve onu..."

"Evet, Scooter, bu çok parlak bir fikir. Bayan Monroe'nun suçunu itiraf etmesinin tek görgü tanığı olan kadını, sırf bize duymayı umduğumuz şeyleri söylemediği için sahte bir suçlamayla suçlayalım," diye söylendim. "Böyle gözü kapalı her şeye atlamaya devam edersen çok geçmeden, başını büyük derde sokacaksın sen."

Ancak polis merkezinden çıktıktan sonra şişenin üzerindeki etiketi çıkarıp yırtacak cesareti buldum. Etiketin üzerinde İspanyolca olarak yazanların İngilizce tercümesi şöyleydi:

Bugün oğlun okuldan eve sağ salim döndü. Ama geceyi güvenli geçirip geçirmeyeceğini senin söylediklerin belirleyecek. Sakın bizi, istemediğimiz şeyler yapmak zorunda bırakma.

Özel hattımın takılı olduğu telefonu çıkardım ve numarayı tuşladım.

"Melody Çiçekçiliğe hoş geldiniz."

"Patron için iki demet kasımpatı istiyorum lütfen."

"Hatta kalın."

Birkaç saniye sonra, hattın diğer ucunda, "Callahan," diyen sesi duydum.

"İş tamam, patron. Kadın konuşmayacak."

"Aferin. Sakın peşini bırakma, fikrini değiştirmesine izin verme."

"Oldu bil, patron."

MELODY

Liam, odaya geri geldiğinde oldukça rahatlamış bir ses tonuyla, "Bu işi de hallettik," dedi. O telefon konuşmasının ardından birkaç saat ortadan yok olmuştu.

"Güzel," deyip ona bakmadan ayakkabılarımı giydim. Adriana, giymem için ceketimi tutuyordu.

"Hâlâ aç mısın?"

Aslında ona çok öfkeliydim ve canını yakmayı planlıyordum ama görünen o ki bunu benden önce başka biri yapmıştı. "Eline ve yüzüne ne oldu senin?"

Yanıma gelirken, "Olivia," diye homurdandı.

"Umarım o, senden daha beter görünüyordur."

"En azından benden daha kötü hissettiğine eminim."

"O kaltağın ne hissettiği umurumda bile değil, Liam."

Adriana odadan çıkarken, "Ben arabayı getiriyorum," dedi.

O odadan çıkar çıkmaz Liam, beni kollarına alıp dudaklarımdan öpmeye başladı. Dilim ağzının içinde dolaşırken yanağının içindeki yarayı hissediyor, kan tadı alıyordum.

Dili ağzımın içinde daha derinlere doğru gittiği sırada odanın kapısına vuruldu.

Liam, başını kapıya doğru çevirip, "Sonra gel," diye bağırdı.

Ama kapıyı çalan kişi bunu umursamayıp içeri girdi. Bu Declan'dı. Ama her zamanki Declan'dan oldukça farklı görünüyordu. Beyaz takım elbisesi kirlenmiş, buruşmuş, saçları dağılmış ve kıpkırmızı gözlerinin altında torbalar oluşmuştu.

Liam, beni bırakıp yere diz çökerek hıçkıran Declan'a koştu. "Yüce Tanrım! Sana ne oldu, Declan?"

"Coraline... Karım yumurtalık kanseri. Benimle konuşmuyor. Hareket bile etmiyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bu başımıza gelenle nasıl mücadele edeceğimi bilmiyorum. Onu kaybetmek istemiyorum. Ben... Onu kaybedemem."

Yere diz çöküp Declan'a sarılan Liam, "Derin nefes al kardeşim. Sadece derin nefes al," diye mırıldandı.

İkisi orada acı içinde otururlarken gidip kapıyı kapattım. Bu, özel bir durumdu. Aile içinde kalmalı, kimse bu acı dolu anları görmemeliydi.

Declan onun kolları arasında hıçkırıklara boğulurken Liam, bana baktı. Bakışlarından o korkunç soruyu okudum. Kanserle nasıl mücadele edeceğiz?

Çoğu zaman, insanların bu mücadeleden yenik çıktıklarını biliyordum. Kanser, insanların hiç beklemedikleri anda kapılarını çalan bir belaydı. Onların yanına gidip Declan'ın saçlarını okşamaya başladım. Başka ne yapacağımı bilemiyordum. Neden şimdi başımıza bu felaket gelmişti? Neden uğraşmamız gereken sadece bir sorunumuz olmuyordu bizim?

Çünkü bu, acımasız gerçek hayatın ta kendisi.

25

"Annem beni hayatın gerçeklerinden koruyor, babam ise beni bunlarla tehdit ediyordu."

—Quentin Crisp

NEAL

Babamla eski çalışma odasında buluşmaktan daha fazla nefret ettiğim pek az şey vardır. Bu olay, aklıma geçmişteki aptallıklarımı, başarısızlıklarımı ve değersizliğimi getiriyor. Babamın çalışma odası, hepimiz için farklı anlam taşır. Declan, buraya her zaman babamın bilgisayarla ilgili bir sorununu çözmek için çağırılmıştır. Liam için burası babamla yakın olduğu, özel bağ kurduğu bir yer anlamı taşır. Burada karşılıklı konyak içer, iş konuşurlar. Benim içinse her seferinde babamın, bana ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğumu hatırlattığı yerdir.

Olivia'nın yaptığı büyük hatanın cezasız kalmayacağını biliyordum. Ama Liam'ın gerçek bir erkek gibi davranıp bunun hesabını kendisinin soracağını, Sedric'e gidip bizi gammazlamayacağını ummuştum. Odaya girdim ve etrafı eski kitaplarla çevrili, eski meşe masada oturan yaşlı adama baktım. Bu, beni eski günlere, gençliğime götürdü.

Oturmaya gerek görmedim. "Beni mi görmek istedin, baba?" Birbirimize her an birbirimizi boğazlayacakmış gibi bakıyorduk.

Sedric, gözlerini bir an bile benden ayırmadan kalemini sertçe masaya fırlattı, arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Sen benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Evet, efendim."

"Anlat o zaman."

Sanki onu görmezsem bu anı yaşamaktan kurtulacakmışım gibi başımı öne eğdim.

"Neyi anlatayım?"

Bakışlarını çepeçevre odanın içinde dolaştırırken yüzünün öfkeyle kasılmış olduğunu görebiliyordum. "Sana, sen küçük bir çocukken anlattığım hikâyeyi, benim hikâyemi anlat. Buraya nasıl geldiğimi, bu sandalyeye nasıl oturduğumu anlat."

"Büyükbabam seni çağırıp işi devralma zamanının geldiğini söylediğinde yirmi iki yaşındaydın ve Chicago Loyola Üniversitesinde okuyordun. Ağabeyin öldürülmüştü, annem hamileydi ve o dönem, şehirde kan gövdeyi götürüyordu. Chicago, nüfuzlu beş mafya lideri yüzünden kan gölüne dönmüştü. Bu insanlar, bir diğerini öldürmek için mücadele ederken şehir, tarihindeki en yüksek suç oranına sahne olmuştu. Senin çok fazla adamın, paran ve nüfuzun yoktu ama bir şekilde bu beş adamın çaresine bakmayı başardın. Önce kafalarını kestin, sonra cesetlerini yaktın. Böylece yirmi üç yaşına geldiğinde, artık Chicago sana aitti."

Babam, gözlerimin içine bakarak beni alkışladıktan sonra ayağa kalktı. "Evet, sana aynen bunları anlattım ama birkaç detayı atlamışım ki bu benim hatam. Sana sadece güzel şeyleri anlatmışım. Aldığım kurşun yaralarını, kırılan kaburgalarımı anlatmayı unutmuşum. Dairemiz kurşun yağmuruna tutulduğunda, annenin senin üzerine kapanarak senin canını kurtarmak için vurulduğunu da söylememişim sanırım. Olayın ardından eve geldiğim zaman seni kucağıma aldım ve anneni göğsüme bastırarak size dünyayı altın bir tabakta sunacağıma söz verdim. İkinizin de istediğiniz her şeyi elde etmenizi ve her zaman güvende olmanızı sağlayacağıma yemin ettim."

"Bana bunları anlatmamıştın, baba," derken bir yandan da neden şimdi anlatma gereği duyduğunu düşünüyordum.

"Anlatmam gerekeceği hiç aklıma gelmemişti." Babamın yüzü son derece duygusuzdu. "Hayatım kanunsuz işler yaparak geçti ama asla kanun güçleriyle başımı derde sokmadım ve adımın arananlar ya da sorgulanacaklar listesinde olmasına izin vermedim."

"Biliyorum."

"Öyle mi?" Babam, bana doğru yaklaştı. "Bence hiçbir şey bilmiyorsun, evlat!"

Yine başlıyoruz.

"Öğrendim ki karın, hizmetçilerimizden birinin ailemiz hakkında polise bilgi vermeye kalkmasına neden olmuş."

"Bu bir hataydı."

"Hata mı?" diye bağıran babam, çenemin altından tutup başımı kaldırarak beni gözlerine bakmaya zorladı. "Asıl hata, o kadınla evlenmendi! Bu kadının başımızı derde sokacağını biliyordum ama oğlumun, karısını kontrol edecek kadar zeki olduğunu düşünüp evlenmenize izin verdim. Karılarımız, bizim sorumluluğumuzdadır ve dolayısıyla sen, beni hayal kırıklığına uğrattın. Kardeşini, aileyi hayal kırıklığına uğrattın."

Çenemi tutan elinden kurtulmaya çalıştım ama babam buna izin vermedi.

"Ben, yaşadığımız bu hayat için, bu aile için her şeyden vazgeçtim ve sen şimdi karşımda durmuş, sadece *bu bir hataydı* diyorsun! Sen benim ilk göz ağrımsın ve seni çok seviyorum ama eğer karını kontrol etmeyecek olursan Tanrı şahidim olsun, onun boynunu kendi ellerimle koparırım!" Başımı sertçe geriye doğru itti ve bir süre daha gözlerimin içine baktıktan sonra dönüp sandalyesine oturdu.

"Karın ve senin bir süre buradan uzaklaşmanızı istiyorum. Senatör Colemen'ın seçim gezisine katılacaksınız. Her şey sakinleşene kadar o ahmak herifle gezecek ve Callahan ailesini temsil edeceksiniz."

Hayır, ciddi olamaz!

"Baba, Liam'ın bana ihtiyacı var. Declan..."

"Her ne olursa olsun, Declan'ın senden çok daha fazla işe yaradığı kesin. Evet, Liam'ın sana ihtiyacı var ama sen buna rağmen kendi kanından olan kardeşinin değil karının yanında olmayı tercih ediyorsun."

"Olivia da aileden, baba!"

"Olivia'nın parmağında senin yüzüğün var ve soyadımızı taşıyor, hepsi o kadar! O, bizim kanımızdan değil. Yarın ölecek olsa sadece eski bir fotoğraf ve o fotoğraftan da eski birkaç anı olarak kalır aklımızda."

"Aynı şeyler Coraline ve Melody için de geçerli mi?" Babam, ikiyüzlü hergelenin tekiydi.

"Coraline, bizim yardımsever yüzümüz, Neal ve sen de bunu gayet iyi biliyorsun. Çeşitli yardım faaliyetlerine katılıyor, aile adımızın saygınlığını artırıyor. Halkın gözünde sevilen, sayılan bir aile olmamıza yardımcı oluyor. Melody'ye gelince, onun ailemize olan maddi ve manevi katkılarından bahsetmeme gerek bile yok sanırım. Ayrıca şimdi bize, soyadımızı devam ettirecek bir erkek bebek verecek. Karnında, Callahanların dördüncü neslinin ilk ferdini taşıyor. Bu nedenle Coraline ve Melody'yi, Olivia ile bir tutamazsın. Babasının senatör olması dışında Olivia'nın ailemize ne katkısı oldu, sorabilir miyim?"

Babam, bardağına konyak doldururken ben de söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım ama bulamadım.

Sonunda, "Yani şimdi ona ders vermek için bizi aileden uzaklaştırıyorsun, öyle mi?" diye sordum.

Babam, konyağından bir yudum alıp pencereye doğru yürüdü ve dışarı bakmaya başladı. "Hayır, ona değil sana ders veriyorum, evlat. Aile bireyleri dışındaki tüm insanlar, aslında bizden nefret ediyorlar. Gülümseyen yüzlerinin ardında avının üzerine atılmaya hazır bekleyen akbabalar var. Bir hatamızı, bir yanlışımızı yakalamak için gözlerini üzerimize dikmiş durumdalar. Bunları sen de gayet iyi biliyorsun. Tıpkı katılacağın o seçim gezisinde kendin olamayacağını bildiğin gibi. O gezide, sözlerini ölçüp biçerek söylemekten, sana karşı yapılan yanlışları sineye çekmekten ve kameralara gülümsemekten başka çaren olmayacak. Böyle sürekli rol yapmanın seni çileden çıkaracağını biliyorum çünkü sen bir Callahan'sın. Bu geziye katılmanı istememin nedeni de sana bir Callahan olduğunu hatır-

latmak. Bir Callahan olduğunu hatırlayana ve bir Callahan gibi davranmaya başlayana kadar Liam'ın sana ihtiyacı yok. Ayrıca onun sana hiç güvenmediğini de söylemeliyim. Seni öldürmemiş olmasının tek nedeni, annenin ve benim buna izin vermeyeceğimizi biliyor olması. Sana karşı çok öfkeli ve ben de ona hak veriyorum. Seni ve karını tekrar görmeye hazır olduğunda sana haber verecek. O güne kadar hoşça kal, evlat."

"Hoşça kal, baba."

Kapıyı açtığımda arkamdan, "Bu sorunu hallet ve beni seçim yapmak zorunda bırakma, evlat," dedi.

Dönüp ona baktım. "Yerime kimi seçeceksin?" Aslında bu sorunun cevabını biliyordum ama babamın ağzından duymak istiyordum.

"Declan'ı. O, asla senin kadar sorun yaratmadı. Neyse ki ağabeyime değil de annesine benzemiş."

"Yarın sabah Coraline'i ziyaret ettikten sonra Olivia ile birlikte buradan ayrılacağız." Söyleyecek başka bir şey yoktu.

26

"Uzun, uzun yıllar önce, deniz kenarında kurulmuş bir krallık vardı..."

—Edgar Allan Poe

MELODY

Eski evimin önüne arabamı park edip indim. Derin bir nefes alıp soğuk havanın tadını çıkardım. Henüz sonbaharın başıydı ama nefes verirken burnumdan buhar çıkıyordu. Eve girdiğimde kendimi savaş alanına girmiş gibi hissettim. Etraf cam kırıkları, kırık tuğla, tahta ve metal parçalarıyla doluydu. Yıkık dökük duvarlar, zar zor ayakta durmaya çalışır gibi görünüyordu. Burası benim evimdi.

Ben buradan ayrılalı bir yıl olmuştu ve böyle bir enkazla karşılaşmayı hiç beklemiyordum. Liam'la konuşup burayı bir an önce tamir ettirmeliydim. Burası, bana kötü hatıraları hatırlatmayacak, yepyeni bir ev olmalıydı. Şu an karşımda küller içinde bir enkaz duruyor olsa da burası hâlâ benim evimdi ve buraya geldiğim anda aklıma eski anılar üşüştü...

Kaşlarımı çatarak masamın üzerinde duran poşeti bıçağımla kestim ve içindeki beyaz tozdan bir tutam aldım. Böyle yüksek kalitede bir mal bulmak, küçük bir servet kazanmak anlamına geliyordu. Babamın sandalyesinde arkama yaslanıp odanın dört köşesindeki sütunların önünde duran korumalara baktım. Hepsinin yüzlerinden, batan gemiyi terk mi etsek yoksa fırtınaya karşı mücadele mi etsek ikileminde oldukları okunuyordu. Ailem hakkında, paranın suyunu çektiğine, hatta çöküşte olduğumuza dair söylentiler vardı. İnsanlar haklıydı. İşler hiç iyi gitmiyordu. Callahanlar, Batı Yakası'nı ele geçirmiş, Valerolar İtalya'yı tekellerine almıştı ve Giovannilerin adı silinmek üzereydi. Bir aydan uzun süredir babamı görmemiş olan insanların yarısı onun hasta olduğunu düşünürken diğer yarısı da benim, uykusunda boğazını kesmiş olduğumu düşünüyordu.

Bir yol ayrımındaydım. Bir yanım, bu işten çekilip sade ve sakin bir hayat sürmek istiyordu. Bu koca imparatorluğu tek başıma idare edemezdim. Belki de ismimizin babamla birlikte mafya âleminden silinmesine izin vermeli ve eğitimime devam etmeliydim. Bu sabah elime UCLA'den kabul edildiğimi bildiren bir mektup geçmişti. Farklı bir yol seçip o yolda ilerleyebilirdim. Chicago'dan ayrılırdım. Eşyalarımı toplamıştım. Hatta biletimi bile almıştım ama yine de gözlerimi, önümdeki masada duran tozdan ayıramıyordum. Önümde en az yirmi bin dolar değerinde mal duruyordu ve bu görüntü, beni baştan çıkarıyordu.

Başımı kaldırıp önümde duran yağlı, sarı saçlı adama baktım. Adam, üç haftadır serseri mayın gibi sokaklarda dolaşıyor ve gerçek kaliteyi nerede bulacağını bildiği hakkında konuşup duruyordu. Ama kimseyi inandırmayı başaramamıştı. Neden inansınlar ki? Üzerine büyük gelen giysilerin çalıntı olduğuna hiç şüphe yoktu. Saçları son derece kirliydi ve ceketinin omuz kısımları bu saçlardan dökülen kepeklerle doluydu. Ayakkabılarının burun kısmı açılmıştı. Tıpkı evsiz bir uyuşturucu bağımlısı gibi görünüyordu.

Adamın iddiaları kulağıma geldiğinde, onu çağırtıp bahsettiği kaliteli malı getirmesini istedim ama doğrusunu söylemek gerekirse getirebileceğine hiç inanmıyordum. Yanılmışım.

Çekmeceden yüz dolarlık banknotlardan oluşan bir deste çıkarıp masaya attım.

"Beğendiniz, değil mi? Söylediğim gibi saf kokain. Şehrin, hatta ülkenin en kaliteli malı," diyen adam masadaki paraya, açlıktan ölmek üzere olan ve kızarmış tavuk gören biri gibi bakıyordu.

"Bu malı nereden buldunuz? Bay..."

"Brooks. Beau Brooks. Doğu yakasının kenar mahallelerinden birinde yaşayan bir adamda, böyle kaliteli mal olduğuna dair duyumlar almıştım. İnsanlar, adamın elinde bol miktarda kaliteli mal olduğu hakkında fısıldaşıyorlardı. Malı bir ambarda sakladığını söylüyor ve milyonlarca dolar değerindeki kokainin fareler tarafından yenmesinden endişe ediyorlardı. Güçlü bağlantılarım var, küçük hanım ve bu bağlantılarla ilgili babanızla konuşmak istiyorum. Duyacaklarının hoşuna gideceğinden eminim."

"Babam burada değil ama benimle konuşabilirsin. Anlat bakalım." Bacak bacak üstüne atıp adama baktım.

"Bu işlerin bir çocukla konuşulacak şeyler olduğundan emin değilim."

"Çocuk mu? Sana çocuk gibi görünüyorum, öyle mi? Ne zamandan beri çocuklar, on bin dolar nakit ödeme yapıyorlar?" derken adamın üzerine saldırmamak için kendimi zor tutuyordum. Brooks, bakışlarını bir süre kısa eteğimin altından görünen bacaklarımda dolaştırdıktan sonra gözlerime baktı.

"Haklısınız."

"Şimdi, malı nereden bulduğunu söyleyecek misin?" Sözlerimi tekrar etmekten nefret ederdim.

Bir süre ne yapması gerektiğine karar veremiyormuş gibi durduktan sonra konuşmaya başladı. "Orduda görevli eski bir arkadaşım, Güney Amerika'ya gönderildi. Fazladan para kazanabilmek için buraya ufak tefek sevkiyatlar yapıyor. Mal öyle çokmuş ki işini kaybetme riskini almak istemediğinden hepsini gönderemiyor. Eğer malın hakkı olan fiyatı verirseniz, sadece size çalışacaktır."

"Sen de onun aracısı mısın?"

Brooks başını sallayınca omuzlarına kar taneleri gibi kepekler döküldü.

"Aracılardan hiç hoşlanmam." Kaşlarımı çattım. "Yine de ona tüm malı satmak isterse iyi bir fiyat vereceğimi ilet."

Çekmeceden çıkardığım para dolu torbayı masaya koydum. Bu, benim yeni hayatıma başlamak için ayırdığım paraydı ama işler değişmişti. Torbaya bakan Brroks'un yüzü aydınlandı. Almak için elini uzattığında elini yakalayıp onu kendime doğru çektim.

"Bu avans. Adamlarım, sen eve giderken peşinde olacaklar. Eve gider gitmez arkadaşını arayıp elindeki bütün malı iki saat içinde nehrin kıyısındaki terk edilmiş depoya bırakmasını söyleyeceksin. Umarım anlamışsındır."

Başını salladığında elini bıraktım ve adamlarımdan birine onu takip etmesini işaret ettim. Odadan çıktıklarında arkama yaslanıp derin bir nefes aldım. Bu delilikti. Aklımı kaçırmış olmalıydım.

Neden her şeyi geride bırakıp hayatıma devam edemiyordum ki?

Düşüncelere gömülmüşken babamın sağ kolu olan Fiorello'nun, elinde, içinde akşam yemeğimin bulunduğu gümüş bir tepsiyle yanıma gelmesiyle irkildim.

"İşte, tam bu yüzden size ne saygı duyuyorlar ne de sizden korkuyorlar."

Fiorello, kendimi bildim bileli bizimle beraberdi. Annesi ve babası sıradan hizmetlilerdi ama o, kâhya olmayı başarmıştı. Ayrıca ne yiyip içeceğimizden o sorumluydu ve biz yemeden önce yiyeceklerimizi tadardı. Böylece zehirli olmadıklarından emin olurduk. Yaşlı bir adam olmasına rağmen evimizin tıpkı iyi yağlanmış bir makine gibi işlemesini sağlardı. Kısa boylu bir adamdı ve fiziksel olarak yanımızda çalışan diğer adamlardan oldukça farklıydı. Ama bedenindeki yetersizliklerin ileri yaşından kaynaklandığını iddia ederdi.

"Evet, haklısın ama umurumda değil. Çok yorgunum," diyerek ayağa kalktım ve odadaki mini bara doğru yürüdüm.

"Yorgun olmanız çok doğal. Ne de olsa bir kadınsınız. Ayrıca sadece bir kadın değil, yetişkini oynayan bir çocuksunuz," diyerek beyaz eldivenli eliyle masada kalan kokain tozlarını silip tepsiyi masaya koydu.

"Bak, sakın..."

"İnanın bana, sizi anlıyorum, hanımefendi," dedi. "Hayatınız boyunca babanızın sizden istediği her şeyi yaptınız. Bu iş için eğitim aldınız, çok çalıştınız hatta anlaşmalı bir evliliği bile kabul ettiniz ama bu çok genç olduğunuz gerçeğini değiştirmiyor. Şimdi kendi hayatınıza başlamanın eşiğindesiniz. Dışarıdaki hayatın size sunacak çok şeyi olduğuna inanıyorsunuz ama yanılıyorsunuz. Babanızın mirasını elinizin tersiyle itmek istiyorsunuz. Ama bu ancak, o öldüğü zaman korumasız, parasız ve geleceği olmayan bir genç kız olarak kalmanıza neden olur. Şu anda siz, hayatta kalma hakkınızı savunmak için savaşıyorsunuz. Ama bunlar umurunuzda değildir eminim. Ne de olsa çok yorgunsunuz." İçinde kızarmış ördek olduğunu gördüğüm tepsinin kapağını açtı ve başıyla selam verip odadan çıkmak üzere arkasını döndü.

"Ya başaramazsam Fiorello? Ya babamı hayal kırıklığına uğratırsam? Ya o, benim bir fiyasko olduğumu düşünerek ölürse?"

"Babanızı gayet iyi tanıdığım için onun, hiç denememenizdense deneyip başarısız olduğunuzu görmekten çok daha mutlu olacağını biliyorum. Ben sizin gücünüzü, neler başarabileceğinizi çok iyi biliyorum. Buna defalarca şahit oldum. Zaten şu anda gerçek kimliğinizi saklamaya çalışmanıza bu kadar şaşırmamın nedeni de bu."

Fiorello, başka bir şey söylemeden odadan çıktı ve ben elimdeki konyak şişesini başıma diktim. Bir öksürük krizine tutulduğumda, "Konyaktan nefret ediyorum," diye söylendim. Seveceğim, içmekten zevk alacağım içkiyi bir an önce bulmalıydım. Şişeyi masaya bırakıp yemek tepsisinin kapağını kapattım. Hiçbir şey yemek istemiyordum. Tek istediğim içmek ve hiçbir şey düşünemeyecek kadar sarhoş olmaktı.

Kendimi bildim bileli yaptığım her şeyi, babamı mutlu etmek, işinde ona faydalı olabilmek için yapmıştım. Onun şimdi işleri bırakmış olması benim hatam değildi. Birkaç yıl önce gördüğü kemoterapi tedavisinin ardından kanseri yenmişti ama hastalık, rövanşı almak için geri gelmişti. Babam, bu kez kendisini hastalıkla mücadele edemeyecek kadar yorgun hissediyordu. Ona, iyileşmek için çaba göstermesi için yalvarmıştım. Beni kırmamış ama hastaneye yatırılmayı reddetmişti. Evde tedavi görmek istiyordu.

Kemoterapi seanslarının ardından odasına girmemi yasaklamıştı ama beni aramasını beklemekten yorulmuştum. Anahtarları aldım ve koridorun sonunda sağdaki odaya gitmek üzere mermer koridorda yürüdüm. Bu odayı bilmeyen bir yabancı, kapıyı açtığında küçük bir kilere geldiğini düşünürdü. Ama rafların arkasına gizlenmiş çelik kapıyı açtığınızda geniş bir yatak odasına giriyordunuz. İçeri girdiğimde babamı, bir aynanın önünde oturmuş saçlarını keserken buldum.

Bana bakmaya bile gerek görmeden işine devam etti. "Sana buraya gelmemeni söylemiştim, Melody." Yine her zamanki gibi solgundu. Elleri titriyordu ama o, aynanın karşısında saçlarını kesmeye devam ediyordu. Bir zamanlar başını süsleyen siyah dalgalı saçlar, yerde bir öbek oluşturmuştu.

"İyi olduğundan..."

"Çık dışarı. Bırak da rahat öleyim!"

Yerimden kıpırdayamadım. Gözlerimi yerdeki saç öbeğinden alamıyordum.

"Melody! Çık dışarı dedim!"

"Hayır!" diye bağırarak kapıyı kapattım. "Kemoterapi seanslarına devam ediyor musun?"

Babam, elindeki usturayı yere fırlatıp ayağa kalktı ve ateş saçan bakışlarla bana baktı. "İnatçılıktan hiç hoşlanmadığımı bilirsin! Sen, asi bir çocuktan başka bir şey değilsin, Melody Giovanni! Sakın bir daha bana sesini yükseltmeye kalkma! Ölüyor olabilirim ama ben hâlâ Orlando Giovanni'yim! Ne senin ne de bir başkasının bunu unutmasına izin vermeyeceğim! Anladın mı?"

"Sen ölmüyorsun! Düşündüğün kadar hasta değilsin! Seni mezara koymayı reddediyorum, Orlando! Kemoterapiye devam et. Kendimi bildim bileli sürekli bana ne yapacağımı söyledin. Ben de seni sevdiğim için, üzülmeni istemediğim için, sana olan sadakatimden dolayı ne dediysen yaptım. Benim hayatta senden başka hiç kimsem yok! O yüzden ölmene izin vermeyeceğim! Beni bu pisliğin içinde tek başıma bırakamazsın, Orlando Giovanni!"

Sözlerimi bitirdiğimde, sağ eliyle beni boğazımdan yakalayıp kendine doğru çekti. "Sadakatin sadece kendine olmalı. Sadece kendini sevmelisin. Seni, senden başka hiç kimse koruyamaz. Yıllardır kafana bunu sokmaya çalıştım ama sen anlamamakta direniyorsun. Hayatta tek başınasın! Ben hiçbir zaman seninle olmadım. Artık büyümenin ve benden kopup kendi yolunu çizmenin zamanı geldi!"

Islak başından damlayan sular yüzümü ıslatırken o, beni bir çöp torbasıymışım gibi fırlattı. Yere düştüm ve ellerimle boynumu ovuştururken nefes almaya çalıştım. Kendimi kontrol etmek, sakinleşmek için uğraştım ama başaramadım.

"Büyümek mi? Sen bana büyümekten mi bahsediyorsun, Orlando?" diye bağırırken yerden kalktım. "Ben senin sayende altı yaşımda büyüdüm! Gördüğüm onca şeyden sonra bir seri katil olmamış

olmam gerçekten bir mucize! Bana paranın alabileceği her şeyi satın aldın, öğretmenler tuttun ama beni sen büyütmedin. Sana ihtiyacım olan hiçbir zaman yanımda değildin! Şimdi ölmek mi istiyorsun? Hadi, at kendini pencereden aşağı, seni korkak! Bu arada ben de bana bıraktığın lanet olası imparatorluğu yöneteceğim! Bir daha senden yardım isteyecek kadar alçalmayacağım, merak etme. Bunu da her zaman olduğu gibi tek başıma yapacağım!"

Kapının tokmağını çevirirken arkamdan, "Benim koltuğuma oturabileceğini mi düşünüyorsun?" deyip bir kahkaha attı. "Bunu yapmaya çalıştığını gördüm ama bu iş seni aşar. Yine de elinden geleni yaptığını inkâr etmiyorum, tatlım ama boşuna uğraşıyorsun. Neyse ki ben akıllıca davranıp sana, Callahanların ilgisini çekeceğinden emin olduğum küçük bir servet bıraktım. Ayrıca gerekli anlaşmaları da yaptım. Bu servet, senin ailelerine girmeni istemeleri için yeterli. Bunu, kızımın sonunun sokaklarda gelmesini istemediğim için yaptım."

Orlando, mini barda duran konyak şişesine uzandı. Şimdiden sarhoştu ama elindeki şişeyi kaldırıp, "Kansere, o asla gebermeyen sürtüğe!" diyerek kafasına dikti. Birkaç yudum aldıktan sonra şişeyi öfkeyle duvara fırlattı. Duvara çarpan şişeden yayılan konyak, duvar kâğıdının üzerinde kahverengi bir leke oluşturdu.

Ardından Orlando, sanki pili bitmiş gibi bitkin bir şekilde aynanın önündeki sandalyeye çöktü. Usturayı almaya çalıştı ama titreyen elleri bunu yapmasına engel oldu.

İç çekip yanına giderek usturayı aldım. "Ben yaparım. Görünen o ki büyük Orlando Giovanni, bir usturaya karşı giriştiği savaşı kaybetti."

Babam, homurdanarak bana dönmeye çalıştı ama boynunu tutarak ona engel oldum. "Kemoterapiye devam edip etmediğimi sormuştun, cevap vereyim. Evet, kendimi zehirlemeye devam ediyorum. Bir süre ara vermiştim ama bu sabah tekrar başladım ve korkunç derecede ağrım var."

Aynadan onun acıyla buruşturduğu yüzüne baktım. Kemoterapi sonrası sorunlar yaşadığını, acı çektiğini biliyordum. Doktorlarıyla

konuşmuş ve bu ağrıların kemoterapinin yan etkisi olduğunu öğrenmiştim. Doktorların elinden gelen tek şey, ona ağrı kesici vermekti. Ama bu ağrı kesiciler onu sinirli ve saldırgan yapıyorlardı. Odasına kimsenin girmesini istememesinin nedenlerinden biri de buydu.

Konuyu değiştirmeye çalışarak, "Bahsettiğin küçük servetin miktarını öğrenebilir miyim?" diye sordum.

"Küçük servet mi?"

"O İrlandalı domuzun ve kemirgen ailesinin, beni kabul etmeleri için ayırdığın küçük servet."

"Mel..."

"Elimde boğazına bu kadar yakın bir ustura varken bana 'Mel' deyip durma Orlando. Bu parayı aşağılık Callahanlara yedirmekten çok daha iyi bir planım var."

"Şu anda satın almak isteyip de alamadığın bir şey olmadığına göre o servete ne için ihtiyacın var?"

Aynada gözlerimiz buluştu ve gülümsedim.

O anda, babamın aklının ucuna bile gelmeyen şeyi yapmaya kesin olarak karar vermiştim. Giovanni İmparatorluğunu yaşatacak, yönetecek ve büyütecektim. Kokain ve eroin pazarında tek isim olacaktık. Ona, Callahanlara ihtiyacımız olmadığını ispatlayacaktım.

"Gözlerindeki bu bakışları iyi bilirim. Sana hiç güvenmiyorum." Gözlerime bakarken kaşlarını çattı. Sarhoş olmasına rağmen yine de aklımdan geçenleri açık bir kitap gibi okuyabiliyordu.

"Neden rahatsız oldun? Yoksa bakışlarım, sana kendi bakışlarını mı hatırlattı?"

"Hayır, annenin bakışlarını hatırlattı. Onun gözlerinde bu bakışı her gördüğümde, çok geçmeden bir fırtına kopardı," derken parmağıyla gözlerimi işaret ettiğinde sadece gülümsedim.

Masanın üzerindeki havluyu alıp başını kuruladım. "Gitmem gerek, Orlando. Sen de dinlen."

Usturayı da yanımda götürerek onu öylece, mermerin üzerine düşmüş saç öbeğinin arasında otururken bıraktım. Çıktıktan sonra

kapıyı kilitledim. Burası onun odasının tek girişi değildi aslında. Doktorların girip çıktığı, bahçeye açılan bir başka kapıdan da odasına giriliyordu ama o, bu kapının sürekli kilitli olmasını istediğinden, onun isteğini yerine getirdim.

Koridora çıktığımda, "Fiorello! Tam da görmek istediğim kişi," dedim.

"Neden kilere girdiniz, hanımefendi?" Aslında neden orada olduğumu gayet iyi biliyordu. Ne de olsa yerin kulağı vardı ve evde çok sayıda hizmetli olunca haberlerin son hızla yayılması kaçınılmazdı.

"Boş ver bunu şimdi. Babamın benim için ayırdığı küçük bir servet olduğunu öğrendim."

"Hanımefendi..."

"Bana masal anlatma, Fiorello! Servetin miktarını ve nerede olduğunu öğrenmek istiyorum. Unutma, kendime yeni bir yaşam yolu çizmeye çalışıyorum."

Yüzüne yayılan gülümseme, kırışıklıklarının iyice belirginleşmesine neden oldu. "Yedi milyon dolarla kendinize nasıl bir yeni hayat kuracaksınız?"

Yedi milyon dolar, hiç de küçük bir servet değildi. Bu, tüm borçlarımızı ödememe ve en az elli kilo kokain almama yetecek bir miktardı.

Koridorun girişinde nöbet tutan iki adama dönüp, "Siz, ikiniz," diye bağırdım.

Omuzlarını dikleştirip bana doğru geldiler. "Buyurun, hanımefendi."

"İsimleriniz?"

"Fedel Morris. Gino Morris'in oğluyum. Siz çok küçükken..."

"Kes sesini!" diye homurdanıp diğer adama döndüm. "Sen?"

"Monte."

"Beau Brooks. Onun hakkında her şeyi öğrenin. Adamın peşine düşün ve gözünüzü üzerinden ayırmayın. Tedarikçisi kimmiş, öğrenin ve onun direkt benimle çalışması için ne gerekiyorsa yapın. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Eee? O zaman niye hâlâ buradasınız?"

Adamlar, bir an birbirlerine baktılar sonra telaşla dönüp yürümeye başladılar.

Fiorello yüzünde bir gülümsemeyle, "Bak sen!" dedi.

"Bakacak bir şey yok, Fiorello. Şu anda bankayı arıyor olmalıydın! Oyalanma!" Fiorello kaşlarını kaldırdı, sonra başıyla selam verip yanımdan ayrıldı.

LIAM

Nereye gitti bu kadın? Coraline hakkındaki acı gerçeğin onu etkilediğini biliyordum ama bu kadarını tahmin etmemiştim. Şu anda aklından neler geçtiğini öğrenebilmek için her şeyimi verirdim. Sağlıklı düşünemediğinden eminim. Sağlıklı düşünebiliyor olsaydı, kimseye haber vermeden çekip gitmezdi. Range Rover'ın anahtarlarını almış gitmişti. Ona telefonla da ulaşamıyordum çünkü telefonu hâlâ cebimdeydi.

Bu kadın beni deli ediyordu! Günün birinde, kendime hâkim olamayıp onu öldürmekten korkuyordum. Eğer arabada GPS olmasa şimdiye kadar çoktan emniyet teşkilatını ayağa kaldırmış olurdum.

Şu anda bir harabeye dönmüş olan, onu ilk gördüğüm ve beni vurduğu yerde, Giovanni Malikânesi'nde olduğunu öğrenmem ve oraya ulaşmam fazla uzun sürmedi. Onu, düşüncelere dalmış, eski, paslı su borularının üzerinde otururken buldum. Arabamı, Range Rover'ın yanına park edip susamış olabileceğini düşünerek getirdiğim su şişesini alarak dışarı çıktım. Tam kapıyı kapatıyordum ki bir silah patlamasıyla yerimden sıçrayıp kendimi yere attım. Yere düştüğüm anda etraf karımın kahkahalarıyla çınlamaya başladı.

Arabanın kapısındaki kurşun deliğine bakarak, "Sen aklını mı kaçırdın?" diye bağırdım.

"Beni takip etmekten vazgeç! Yalnız kalmak istiyorum!"

"O zaman bunu insan gibi söyle! Beni öldürebilirdin!"

"Saçmalamayı kes! Attığım kurşunun nereye gideceğini bilirim ben! Senden daha iyi bir silahşör olduğumu unutma."

Su şişesini arabaya geri atıp, *lanet olsun, ben de susamıştır diye endişeleniyordum,* diye düşündüm.

Ona doğru yürürken beni izleyen Melody, "Hey! O suyu bana getirmemiş miydin?" diye sordu.

Gözümü elindeki tabancadan ayırmadan, "Hayır, o bana ateş etmeyen karım içindi," diye cevap verdim.

Kaşlarını çatıp, "Kaç tane karınız var, Bay Callahan?" diye mırıldandı.

"Sizinle sohbet etmek çok güzel ama ben buraya sohbet etmeye gelmedim, Bayan Callahan! Burada ne yaptığınızı sorabilir miyim acaba?" Gözlerimi, harabeye dönmüş evden geri kalanların üzerinde dolaştırırken, aklımdan neden burayı yeniden inşa ettirmediği geçti. Ev yandıktan sonra Melody, burayı tamir ettirmem için bana da izin vermemişti. Şu anda ev, paslı metaller, fayans ve mermer kırıklarıyla ayakta durmaya çalışan birkaç duvardan ibaretti.

"Aile işini yürütmeye burada karar verdiğimi sana söylemiş miydim?"

"Hayır. Chicago'da fazla zaman geçirmediğini sanıyordum."

"Doğru, buraya sadece iki nedenle gelirdim. Birincisi, ilgilenmem gereken bir iş olduğunda, ikincisi de babamın doktor randevusu olduğunda."

"Ne yani, Chicago'dan başka yerde doktor yok mu?"

"Elbette var, ahmak herif," diyerek gözlerini devirdi. "Ama Doktor Anderson buradaydı. Babamla onun arasında neden bu kadar güçlü bir bağ olduğunu hiç bilmiyorum. Ama bunun nedeninin benim doğumumu yaptıranın o olması ve doğum sonrası Aviela'nın başına gelenleri polise bildirmemiş olması olduğunu düşünüyorum. Sadakat, Orlando için çok önemliy-

di. Başkalarının kendisine sadık olmasını beklerdi ama o, kendisinden başka kimseye sadık değildi. Bir keresinde boğazımı sıkarken bana, sadece kendime sadık olmamı, sadece kendimi sevmemi söylemişti."

"Senin boğazını mı sıktı o herif?" Şimdi hayatına son veren iğneyi yaptığım için kendimi çok mutlu hissediyordum.

"Sakin ol, maço! Babam, beni istismar falan etmiyordu. Bunu, hastalığı nedeniyle yapmıştı. Kemoterapi aldığı zaman saldırganlaşır ve duygusuzlaşırdı. Aslında kemoterapinin onu zehirlediğini biliyor ve almak istemiyordu. Ben de alması konusunda onu zorlardım. Bu nedenle, haftalarca kavga ettiğimizi hatırlıyorum. Kemoterapi sonrası kendini odasına kilitler, yanına gitmemi istemezdi. On yedi yaşıma geldiğimde artık evden ayrılmaya hazırdım. Sabrım taşmıştı ve onunla uğraşmaktan yorulmuştum. UCLA'e kabul mektubum gelmişti. Bu arada babam, iflasın eşiğindeydi ve kendisine sadık olduğunu düşündüğü herkes, batan gemiyi terk eden fareler gibi birer birer kaçıyordu."

"Ve sen işe el atıp bu durumu düzelttin." Mafya âleminde herkes Orlando'nun bir krize girdiğini biliyordu ama hepimiz, bu dar boğazdan kendi çabasıyla çıktığını sanıyorduk. Karım, gerçekten bir mucizeydi.

Sevgi dolu bakışlarımı ona çevirdiğimde bana gülümsedi. Ama bu kahverengi gözlerde gördüğüm bakışın, bir sorun çıkacağının habercisi olduğunu biliyordum. "Bunu nasıl başardığımı bilmek ister misin?"

Bilmek istediğimden emin değilim.

Yanına oturdum ve, "Evet," dedim.

"Babam, gelecekte seninle evlenmemi sağlamak için para ayırmıştı." Bir kahkaha atıp yüzüne düşen saçlarını geriye itti. "Meteliksiz ve güçsüz olursam benimle evlenmeyeceğini düşünüyordu. Bu servetin yanı sıra, ailemize borçlu olan her savcının, polis memurunun ve politikacının isimlerinin yazılı

olduğu kara kaplı defteri de bana miras bırakmayı düşünüyordu. Ayrıca güneyde ot yetiştirdiğimiz birkaç arazimiz vardı. Babamın yaptığı bu ayarlamaları ilk öğrendiğimde öfkeden deliye döndüm. Birisinin benimle ancak yedi milyon dolar vermem karşılığında evlenmek isteyeceğini düşünmesi beni deli etti."

"Aslında haklı olabilir," deyip bir kahkaha atınca silahının namlusunu bana doğrulttu.

"Öyle mi?"

Bir kahkaha daha attım. "Yani sen benim yedi milyonumu aldın ve..."

"Kendi yedi milyonumu aldım ve Beau'nun aracılığıyla mal satın aldım."

"Beau mu? Memur Brooks mu yani?"

"Evet, onu tanıdığımda sokaklarda yaşayan, zavallı bir adamdı. Uyuşturucu bağımlısı olup olmadığınıysa inan, bugün bile bilmiyorum."

"Önce Jinx, şimdi de Brooks. Kesinlikle bu evsiz adamlara bir düşkünlüğün var senin." Karımın neden başıboş, yersiz yurtsuz insanları yakın çevresine topladığını anlayamıyordum. Öfkeyle, "Jinx mi dedin sen?" diye sordu. "Jinx'in geçmişi hakkındaki bu bilgiye nasıl ulaştığını sormayacağım çünkü şu anda seni vurmak istemiyorum." Öfkeyle kısılmış kahverengi gözleri o kadar seksiydi ki erkekliğimin sertleşmeye başladığını hissettim.

Ama Mel, bunu fark etmemiş gibi sözlerine devam etti. "Şanslı günündesin, bugün adam öldürme modunda değilim. Neyse, Beau'nun Güney Amerika'da uyuşturucu kaçakçılığı yapan bir asker arkadaşı vardı. Ben Beau'ya iş verdim, o da bana yeni işimde gerekli olan her şeyi sağladı. Sonradan doyurması gereken iki çocuğu olduğunu öğrendim. Hayatı boyunca uyuşturucu satıcısı olmak istemiyordu. Bu girişim için yedi milyon yeterli bir miktardı ve..."

Sırıtarak, şaşkın şaşkın, "Altın Tozu," diye sözünü kestim. "Demek Altın Tozu'nun arkasındaki isim sendin. O mal, babamı deliye döndürmüştü. Ülkedeki her bağımlı, satıcı ve kurye, o dönem Altın Tozu istiyordu. Sen, malı hem ucuza satıyordun hem de sattığın mal bizimkilerden çok daha kaliteliydi. İşlerimiz epey bozulmuştu. Bunun nedeni olduğun hiç aklıma gelmezdi."

Babam, bu kaliteli ve ucuz malın kaynağını bulabilmek için epey ter dökmüştü.

"Bir ay sonra yedi milyon, yirmi sekiz milyon oldu. Yaz sonunda yine eski Giovanniler olmuştuk ve gemiyi terk eden fareler birer birer dönmeye başlamışlardı."

"Eminim, onlar için özel bir mezarlık yaptırmak zorunda kalmışsındır." Bizim dünyamızda sadakatsizlere yer yoktu.

"Onlarla Fiorello ilgilendi." Bir kahkaha attı ve tüylerinin ürperdiğini hissettim. Bunun, havanın soğukluğundan olmadığından emindim.

Yine de ceketimi çıkarıp omuzlarına attım. "Fiorello kim?"

Bir süre ceketi geri verecekmiş gibi durdu sonra ayaklarını uzatıp konuşmaya devam etti. "Kâhyamız. Evimize geldiğiniz gün sizi karşılamış olmalı."

"Şimdi hatırladım! Şu, Downton Abbey dizisindeki uşaklara benzeyen adam."

"Evet. Başarımı kutlamak için büyük bir davet verdim ve zor günlerimizde bizi terk eden adamlarımızı da davet ettim. Davette, eski günlere dair çekilmiş video kayıtları gösterildi ve ardından hainlerin, sadakatlerini ispatlamak için kendilerini vurmalarını istedim. Hiçbiri bunu yapmadı ama ben bu olasılığı düşünerek etrafa keskin nişancılar yerleştirmiştim. Tahmin edeceğin gibi davetin müziği bir kurşun senfonisiydi. Daha sonra Fiorello, bize sadık kalmış olan adamlarımızı karşısına alıp onlara uzun bir konuşma yaptı."

"Neden evlendiğimizde Fiorello'yu da yanında getirmedin?"

"Gelmezdi ve ben de onu zorlamak istemedim. Onun bizimle kalmasının tek nedeni babamdı. Babam ölünce İtalya'ya geri döndü. O arada, Brooks'un daha önce emniyet teşkilatına girmek için başvurduğunu ama işe alınmadığını öğrendim. Bir tarafım, onu teşkilata sokarsam ailemin başına bela olabileceğini söylüyordu ama yine de babamın kara kaplı defterinden birkaç ismi aradım ve Brooks, benim Chicago Polis Teşkilatındaki köstebeğim oldu. Yıllar boyunca işime odaklandım ve deli gibi çalıştım ama sonunda başardım. Valerolar arazilerimizi ateşe verdikten sonra bile mafya dünyasının en güçlü ailesi olmaya devam ettik. Ama Altın Tozu olayı öyle yayılmıştı ki federallerin bu işin peşine düştüklerini öğrendim ve kristal kokain ve eroine yönelmeye karar verdim."

"Ve Coraline'ın..." Bunu söylemeye dilim varmıyordu. Bu hiç adil değildi. Coraline, bizim gibi sert ve kötü olmak için elinden geleni yapmıştı ama bunun için fazlasıyla iyi bir yüreği vardı. Onu seviyordum.

"Evet, Coraline'ın hastalığı bu eski anılarımı canlandırdı. Babam hasta olmasaydı nasıl bir hayatım olurdu diye düşünmeye başladım. UCLA'i bitirir miydim? Nasıl bir insan olurdum? Bu sorular aklımı kurcalamaya başladı."

"Tatlı, sevimli bir üniversite mezunu... Büyük olasılıkla, yine benimle evli olacaktın. Ah, hayatım ne kadar kolay olurdu!"

"Sanırım sen, bugün gerçekten vurulmak istiyorsun!"

Bir kahkaha atıp onu kendime doğru çekerek kollarımın arasına aldım. "Ne olursan ol, tıpkı şimdiki kadar seksi olacağından eminim."

"Bana bak, sen beni seks oyuncağın falan mı sanıyorsun?" Kollarımdan kurtulup silahının emniyetini açtı ve silahı kenara kaldırdı.

Onun böyle öfkelendiğini görünce âdeta aklım başımdan gitti ve onu yere yatırıp ona sahip olmak istedim. Ama sonra bunun zamanı ve yeri olmadığını düşündüm. İstediğim son şey, tekrar kanamasının başlamasıydı ama belki de arabada...

"Niye bana öyle bakıyorsun?"

Sırıtarak yerimden kalktım ve onu kucakladım.

"Liam Callahan, beni hemen yere bırak!"

"Arabaya götürüp arka koltuğa yatırana kadar olmaz, aşkım. Aklımda yeni bir pozisyon var."

"Seni şerefsiz, İrlandalı hergele!"

27

"Her canlı ölür. Bu, hayatın değiştirilmesi mümkün olmayan, acı verici kanunudur."

—David Clement-Davies

DECLAN

Hastanenin koridorlarında deli gibi sağa sola koşuyordum. Coraline, kimseye haber vermeden, bana bir mesaj bile atmadan çekip gitmişti. Nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yoktu ve beni asıl deli eden, bunun benim hatam olmasıydı. Onu yalnız bırakmamalıydım ama bir anlığına nefes almak, kendimi toparlamak istemiştim. Onun yanında olmalıydım, yanından ayrılmamalıydım!

Amcam, lobide yolumu kesip beni kolumdan yakaladı. "Neler oluyor, Declan?"

Gözlerim, etrafımızda gidip gelen insanların üzerindeydi. Yanımızdan beyaz ve mavi önlüklü hastane çalışanları ve çok sayıda ziyaretçi geçiyordu. Her birinin yüzlerine dikkatle baktım ama hiçbiri Coraline değildi.

Nerede o? Lanet olsun, karım nerede?

"Declan, neler oluyor, evlat? Sakin ol, konuş benimle." Tıpkı ben çocukken yaptığı gibi çenemi kaldırıp beni gözlerine bakmaya zorladı. Onun bakışları da en az benimkiler kadar acı doluydu.

"Coraline! Gitmiş! Nereye gittiğini bilmiyorum. Hemşire, çıkış işlemlerini yapıp gittiğini söyledi."

"Merak etme oğlum, karın şu anda caddenin sonundaki kilisede. Monte'ye onu takip etmesini söyledim ve..."

Amcamın sözlerini bitirmesini beklemeden kollarından sıyrılıp otomatik kapıya doğru koşmaya başladım. Dışarı çıktığımda şaşkın şaşkın caddeye baktım. Nerede olduğumu bile

bilmiyordum. Coraline yanımda olmayınca doğru dürüst düşünemiyordum bile.

İleride, amcamın bahsettiği kiliseyi gördüm. Koşmamaya, sakin olmaya çalışarak kiliseye doğru yürürken yanına gittiğimde ona ne söyleyeceğimi düşünüyordum. Tuğla kiliseye adım adım yaklaşırken sanki tüm sözcükler bana yabancılaşmış gibiydi.

Ne demem gerektiğini bilemiyordum. Şu son yarım saatte aklını kaçırmış bir adam gibiydim. O lanet olası hastanede, deli gibi sağa sola koşmuş ve durmadan onun telefonunu çaldırmıştım. Bunları düşünürken kendimi, Saint Margaret Kilisesi'nin ahşap kapısının önünde buldum ve ne yazık ki hâlâ ona ne diyeceğimi bilemiyordum.

Aklıma, onu ilk gördüğüm gün geldi. Bütün şehri etkisi altına alan muson yağmurları gibi yağan yağmurdan kaçmak için bir restorana girmiştim. Masaya oturduğum anda içeri giren, deli gibi kahkahalar atan, saçlarından sular damlayan, nefes nefese kalmış hayat dolu kadından gözlerimi alamamıştım. Sanki bir anda yağmur durmuş, güneş açmıştı.

O gün, bana sanki yüz yıl önceymiş gibi geliyor.

Derin bir nefes alarak kilisenin kapısını açtım ve açtığım anda onu gördüm. Mum ışığıyla aydınlanmış kilisenin ahşap sıralarından birinde bağdaş kurmuştu ve elinde bir votka şişesi vardı. Etrafta dua eden insanların hiçbiri, ona bakmaya cesaret edemiyordu. Koridorda hızlı adımlarla yürürken ayak seslerim kilisede yankılandı ama o bunun farkında bile değil gibiydi. Sadece içiyordu.

Yanına oturup, "Seni aradım," diye fısıldadım.

"Bir sen değil, pek çok kişi aradı ve ben de dayanamayıp telefonumu pencereden dışarı fırlattım," dedikten sonra şişeyi yine dudaklarına götürdü.

Bu, anlaşılabilir bir tepkiydi.

"İyi."

Sabırsızca bir şeyler demesini bekliyordum. Herhangi bir şey... Daha önce pek çok kez yaptığı gibi patlamasını, çığlıklar atmasını bekliyordum. Ama o, sessizce oturmuş, mum ışıklarıyla aydınlanan haça bakıyordu.

"Konuş benimle, Coraline. Lütfen, konuş."

"Konuşmak istemiyorum. Şu anda içmekten başka bir şey yapmak istemiyorum."

"Coraline..."

"Konuşmak mı istiyorsun? O zaman Tanrı'yla konuş. Ona neden böyle aşağılık olduğunu sor. Neden insanlara bir eliyle mutluluk verip diğer eliyle ağır bir tokat attığını sor!"

Sıradan kalkmaya çalışan Coraline, ayakta durmakta zorlanarak sendeledi. Hemen kalkıp ona yardım etmeye çalıştım ama beni itti ve sendeleyerek mihraba doğru yürümeye başladı.

"Benim yaşımdaki kadınların sadece yüzde dördünün yumurtalık kanserine yakalandığını biliyor muydun?" diye sordu. "Bu ilk tokat! Sağ ol, Koca Adam!" Bir süre haça baktıktan sonra votka şişesini kafasına dikti. "İkinci evredeymişim, bu da iki yumurtalığımın da iş görmez olduğu anlamına geliyor. Zaten onlara ihtiyacım yok benim, değil mi? Rahmime de hiç ihtiyacım yok! Bir çocuk sahibi olmak için ölen ben değilim, değil mi? Ölen dedim, çok komik! Harika bir iş başardın, Koca Adam!"

"Coraline..."

"Coraline deyip durmayı kes! Lanet olsun! Eğer yaşarsam..."

"Elbette yaşayacaksın!" Ona sarılmaya çalıştım ama benden kaçtı. Onu bu hâlde görmeye dayanamıyordum.

"Evet ya, unutmuşum! Sen her şeye kadir Callahansın, değil mi? Her şeyi görür, her şeyi bilirsin sen! Siz, ol dersiniz ve her istediğiniz olur! İstediğinizi yaparsınız ve Tanrı, bundan

hoşlanmasa da başını çevirir ve görmezden gelir. Olivia haklı. Tanrı'nın favorileri var, benim de bunu öğrenmiş olmam gerekirdi. Ben... Ben hamile olduğumu sanmıştım. Ne kadar aptalmışım! Nasıl görmedim, nasıl anlamadım? Çok geç kaldım. Nasıl fark etmedim ben?"

Yeniden dudaklarına götürdüğü şişenin boşaldığını fark edince, duvara fırlatmaya yeltendi ama ben engel olup şişeyi elinden aldım. Ne diyeceğimi, ona kendini iyi hissettirmek için ne yapacağımı bilemiyordum.

"Koca Adam'ın benimle nasıl alay ettiğini görüyor musun?" diye fısıldadı. "Bu kilisenin adı Antakyalı St. Margaret. St. Margaret, hamile kadınların, doğumun ve can vermekte olan insanların aziziydi."

Onu kollarıma aldım ve bu kez bana engel olmadı. "Yalnız değilsin, tatlım. Bu hastalıkla birlikte mücadele edeceğiz. Seni asla yalnız bırakmayacağım, yemin ederim. Ama senin de güçlü olmanı, mücadele etmeni istiyorum. Gel, birlikte hastaneye gidip ne yapmamız gerektiğini öğrenelim."

"Yapamam! Kemoterapi alamam! Bana zehir enjekte etmelerine izin veremem! Saçlarımın dökülmesine, kemiklerimin erimesine dayanamam! Yapamam, Declan!"

"Yapacaksın çünkü ben, sensiz yaşayamam. Bir çocuğum olmadan yaşayabilirim ama sensiz asla yaşayamam. Ben hayatta olduğum sürece sen de hayatta olmalısın ve ben uzun yaşamayı planlıyorum. Bu nedenle lütfen, gel hastaneye gidelim. Benim için gel, aşkım. Gidelim, bu belayla savaşmaya başlayalım."

O, benim hayatımdaki en önemli şey. O, benim her şeyim.

28

"Savunma, en iyi saldırıdır."
—Jay Weatherill

LIAM

"Bu oğlanın bize maliyeti nedir?" '69 model Mustang'ime yaslanmış olan babam, sigarasından derin bir nefes çekti.

Eldivenlerimi düzelttim. "58.378,23 dolar ama ben hiçbir sorunla karşılaşmamak için gerekli ödemeleri de yaptım ve altmış bin ödedim."

Tanrım, soğuktan nefret ediyorum! Ama Chicago'nun kışından başka ne beklenebilir ki? Son aylar acı verecek kadar yavaş geçmişti ve bugüne gelmiştik. Şimdi, burada, açık havada illegal yollarla sınırdan geçireceğimiz çocuğu bekliyor ve donuyorduk.

Babam, hâlinden memnun olmadığını belli eden bir tavırla, "Altmış bin ile yapabileceğim en az on farklı şey aklıma geliyor ve inan, hiçbirinin sınırdan bir oğlan çocuğu kaçırmakla yakından uzaktan ilgisi yok," dedi.

Altmış bin dolar, bizim servetimiz düşünüldüğünde denizdeki kum tanesi bile değildi. Onun altmış bin doları önemsemediğini biliyordum ama çok sıkılmış olduğunun da farkındaydım.

"Gelmek zorunda değildin, baba."

"Şu anda kardeşlerin uzaktalar ve ben bunun, seninle baba-oğul, kaliteli zaman geçirebilmemiz için bir fırsat olacağını düşündüm. Baba olmana haftalar kalmış olduğu düşünülürse seninle biraz konuşmamız iyi olacak bence."

Son birkaç ayda canımızı sıkan tek şey Coraline olmuştu ama doğrusu onu suçlamıyordum. Bir ameliyat geçirip rahmi-

ni ve yumurtalıklarını aldırdıktan sonra Coraline, Mel'den bile daha beter oldu. Her an, patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Sonunda hiçbirimizin onun taşkınlıklarına sabrı kalmadığını anlayan Declan, onu alıp İrlanda'ya, büyükbabamın kalesine götürdü. Önünde hâlâ uzun bir tedavi süreci vardı. Kemoterapi alması gerekiyordu. Declan'a karısını bu zor sürece hazırlamak için dilediğince İrlanda'da kalabileceğini söyledim. Declan, benim kuzenim değil kardeşimdi ve Coraline de onun canıydı. Diğer taraftan Neal ve Olivia'ya karşı hislerim hiç olumlu değildi. Seçim gezisi için evden uzakta oldukları süreçte onlarla sadece iki kez konuşmuştum. Onlar da işle ilgili, zorunlu konuşmalardı. Ama haklarını yemek istemem. Seçim gezisi boyunca gayet başarılı kuklalar olduklarını ispatladıklarını itiraf etmeliyim. Birkaç haftaya kadar eve döneceklerdi ve o zaman Neal'la konuşmak zorunda kalacaktım ama şu anda bunu düşünmek bile istemiyordum.

Şehrin dışında bekliyor olmamızın nedeni, çocuğu gözlerden uzak bir yerde teslim almak istememizdi.

Babam, bana bir sigara uzatarak, "Heyecanlı mısın?" diye sordu. Uzattığı sigara paketini elimle ittim. Birkaç duman çekmek, Mel'in eve gittiğimde yaratacağı tantanaya değmezdi. Karım, kokulara karşı iyice hassaslaşmıştı.

"Ne konuda heyecanlı mıyım?"

"Oğlun konusunda elbette. Mel ve senin bu konuda konuşmaktan kaçınmanızı anlayışla karşılıyorum. Onu sağ salim kucağınıza almadan bir aksilikle karşılaşmaktan korkuyorsunuz. Annenle ben, bunun doğal olduğunu bildiğimizden size zaman verdik ama siz hiç birkaç haftaya bebeğiniz doğacakmış gibi davranmıyorsunuz. Bir bakıcı bulmamız gerektiğinden bahsettiğinizi duymadım. Ayrıca Mel, doğum öncesi parti vermekten de..."

Bir kahkaha attım. "Sen, Mel ve doğum öncesi partisini bir arada düşünebiliyor musun, baba?" Gözlerimin önüne, elindeki çıngırağı bir zavallının kafasında kıran karımın görüntüsü geldi. O zavallı da büyük olasılıkla ben olacaktım.

Aslında Mel ve ben, yalnız kaldığımızda sürekli bebek hakkında konuşuyorduk. Genellikle akşamlarımız, ondan bahsetmekle geçiyordu. Ona ne isim vereceğimizi, işimizle ebeveynliği bir arada nasıl yürüteceğimizi konuşuyorduk. Mel, insanlara kolayca açılabilen biri değildi. Bana karşı tamamen açık davranması için iki yıl geçmesi gerekmişti. Annem ve babama karşı açık olmasını beklemiyordum.

"Annemle senin, bu bebek olayına daha fazla dâhil olmak istediğinizi biliyorum," dedim. "Ama Mel'i tanıyorsun artık. O, insanlara karşı fazla açık davranabilen bir tip değil. Aslında çaba harcıyor ama ancak bu kadar yapabiliyor. Ben de onu zorlamak istemiyorum. Adını, Ethan koymayı düşünüyoruz."

"Ethan mı?" Babam, gülümseyerek gözlerime baktı.

"Evet. Ben daha İrlandalı bir isim istedim ama Mel, soyadının yeterince İrlandalı olduğunu, isminin olması gerekmediğini söyledi. O, sürekli İtalyan isimleri önerip durdu. Ben de bu isimlerin başlangıç yemeğini ya da ana yemeği çağrıştırdığını düşündüm ve sevmedim. E harfiyle başlayan bir isim istiyorduk ve bir anda aklımıza Ethan geldi. Bunu annemle paylaşabilirsin. Hatta paylaş ki o da bir an önce E harfli yelekler örmeye ve oğlumun baş harflerinin işlendiği gümüş çatal bıçak takımları yaptırmaya başlasın. Umarım bu, onu oyalar da doğum öncesi partisini unutur."

Babam, "Aslında ben de o konuda..." diye kekelemeye başladı.

"Hayır! Sakın bana annemin parti hazırlıklarına başladığını söyleme!"

Gözlerimi babamın gözlerine diktim ama o, bakışlarını benden kaçırıp sigarasından derin bir nefes çekti.

"Baba, lütfen bunun şaka olduğunu söyle! Şu son birkaç haftayı sağ salim atlatabilmek için çırpınıp duruyorum. Şimdi bu parti fikrinin benim başımın altından çıktığını düşünecek."

"Şu mafya patronuna bakın! Yoksa zavallı patron, şişman ve hamile karısından korkuyor mu?" Bir kahkaha atan babam, sigarasını yere atıp ayağıyla söndürdü.

"Öyle demeyelim istersen. Daha önce bu konuda karısıyla konuşup 'kesinlikle hayır' cevabını almış bir mafya patronu demek daha doğru olur. Ayrıca haberin olsun, ona şişman dediğini söyleyeceğim." Sanki babam, anneme karşı çıkabiliyormuş gibi gelmiş, bana ahkâm kesiyordu. Çok öfkelenmiştim ve ilk fırsatta onu bir kamyonun altına atmaya kararlıydım.

Neyse ki o sırada babam, dere boyunca bize doğru ilerleyen kamyoneti işaret ederek, "Beklenen velet geliyor," diyerek konuyu değiştirdi.

Eski kamyonet önümüzde park etmeden önce elimi gözlerime siper ederek köprüye baktım ve güneşin silahlardan yansırken saçtığı pırıltıları fark ettim. İnsan kaçakçılarıyla muhatap olmaktan nefret ederdim. Bu ahlaksız, düzenbaz insanlara hiç tahammülüm yoktu. Biz de kanunsuz işler yapıyoruz ama müşterilerimiz, sattığımız malı özgür iradeleriyle satın alıyorlar. Zorla iğneyi damarlarına sokmuyoruz ya da tozu zorla koklatmıyoruz onlara. İnsan kaçakçılığı ise bambaşka bir şey. Bunu hiç onaylamıyorum ama o çocuğa ihtiyacım var.

Dört adam, küçük çocuğu çekiştirerek kamyonetten çıkardılar. Çocuğun elleri ve gözleri bağlıydı. Zavallı şey, ancak kalçama geliyordu. Adamlarla mücadele ederken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Adamlar, çocuğun üzerindeki eski püskü, kirli gömleğin yakasından yakaladılar.

"Ona zarar vermemenizi ve nereye götürdüğünüz konusunda bilgi vermenizi söylemiştim," dedim.

İçlerinden bir tanesi sırıtarak, "Hayatta, değil mi? O zaman sorun yok," diye geveledi. "Ayrıca şanslı bir piç kurusuymuş. Onu isteyen biri daha var. Bu da bir on bin daha vermeniz gerektiği anlamına geliyor. Yoksa onu alır gideriz."

Karşıma sürekli sabrımı zorlayan insanların çıkması için nasıl bir günah işlemiş olabilirdim? Sanki karşıma çıkan herkes, onları gebertmekten mutluluk duyacağımı kanıtlamamı istiyordu. Babamla birbirimize baktık ve onun yüzünde de benim düşündüklerimi düşündüğünü gösteren ifadeyi gördüm. Başımı salladım ve o, bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

"Çocuğu verin ve anlaşmış olduğumuz miktarı alıp toz olun," dedim.

Adamlar birbirlerine baktıktan sonra çocuğun yakasına daha da sıkı yapıştılar.

Ellerinden kurtulmaya çalışan çocuk, "Hayır! *Déjame ir.* Bırakın beni!" diye çığlıklar atıyordu.

Derin bir nefes aldım ve ceketimin iç cebinden çıkardığım torbayı adamlardan birine fırlattım. "Bu, size olan borcum."

Daha sonra bir on bin daha fırlattım.

Parayı almak için aç kurtlar gibi saldıran ahmakların yakasını bıraktıkları çocuk, bir patates çuvalı gibi yere düşerken adamların yüzünden bir Callahan'ı tongaya düşürmüş olmanın gururu okunuyordu.

Hemen çocuğun yanına gidip gözlerindeki bandı çıkardım ve ellerini çözdüm.

Adamlardan biri, "Callahanların egzotik küçük oğlanlara düşkünlüğü olduğunu rüyamda görsem inanmazdım," deyip bir kahkaha attı. "İsterseniz size daha çok çocuk getirebiliriz. Bize de yeni bir iş kapısı açılmış olur."

"Bekle," deyip yerde oturan çocuğa döndüm ve, "Güvendesin. *Estás a salvo,*" diye fısıldadım. Yaprak gibi titreyen çocuğun kahverengi gözleri, fal taşı gibi açılmıştı. Bu gözlerde derin bir korku vardı. Yetişkin adamların gözlerinde bu bakışı görmek beni her zaman mutlu etmiştir ama henüz süt dişlerini değiştirmemiş bir çocukta görmek çok rahatsız etti.

"Seni annene götüreceğim. Söz veriyorum. Hadi, şimdi arabaya bin." Çocuk, korku dolu gözlerini arabaya çevirdi ve endişeli bakışlarla arkamda duran babama baktı.

"Anneme mi götüreceksin?"

"Söz veriyorum."

Başını salladı ve elimi tuttu. Birlikte arabaya doğru yürürken babam, çocuğun binmesi için kapıyı açtı. Çocuk arabaya bindiği anda babamla bakıştık ve ben, adamların belimdeki iki silahı görebilmeleri için ceketimi çıkardım. Babam, yeni bir sigara çıkarıp onu yakana kadar adamlardan birini haklamıştım bile.

Diğerleri, "Bu da ne Callahan?" diye bağırıp silahlarına sarılırken arabalarımdan ikisi son hızla gelip önümüzde durdu ve içlerinden, silahları şerefsiz kaçakçılara doğrultulmuş olan adamlarım birer birer inmeye başladı.

"Bu, bana kazık atmaya çalışanların başına gelen şey dostum. Adamlarımın her birinin beyninizi dağıtmak için sabırsızlıkla beklediğini bilmenizi isterim. O nedenle bence silahlarınızı indirseniz iyi edersiniz."

Adamlar, bir süre kendilerine doğrultulmuş olan dokuz namluya baktıktan sonra silahlarını birer birer yere atıp ellerini kaldırarak teslim oldular.

Kollarımı göğsümde kavuşturup kıllı elleriyle hâlâ paramı tutmakta olan sağdaki adama baktım. Yanına gittiğimde adam, hemen para torbasını bana uzatıp ellerini kaldırdı. Ceketimi alıp parayı iç cebime geri koyarken ıslık çalıyordum. Sonra bıçağımı ve silahımı çıkarıp onlara döndüm.

"Soyunun."

"Lanet..." Adam, sözünü bitiremeden bıçağım burnuna saplandı ve sanki kendi kanıyla boğuluyormuş gibi garip sesler çıkararak sırt üstü yere düştü.

Arkadaşlarının başına geleni gören diğerleri, hemen soyunmaya başladılar.

"Aslında sizin gibilerden nefret ederim ama *iş iştir* dedim. Sonra yanıldığımı anladım. Geç kaldınız ve bana karşı son derece saygısızca davrandınız. Bunun hiç hoşuma gitmediğini

söylemem gerek." Yavaş hareketlerle tabancama altı kurşun koyarken panik hâlindeki adamları izliyordum. "Bir şey hoşuma gitmediğinde buna neden olan kişilerin bedel ödemelerini isterim. Bu, bizim dünyamızın kanunudur."

Sırıtarak adamlardan ilkini kasığından vurdum ve sessizlik, adamın gücü tükeninceye kadar attığı canhıraş çığlıklarla bozuldu.

"Umarım kanunlarımızı öğrenmişsinizdir."

MELODY

Kendimi obez bir Jackie Kennedy gibi hissediyorum.

İç çektim ve Fedel ile Monte geçmem için kapıyı açtıklarında başımdaki aptal kırmızı şapkayı düzelttim.

Ben geçtiğim anda kapı arkamdan kapandı. İlk gözüme çarpan, başımı çevirdiğim her yerde parlayan rozetlerdi. Düşman bölgesindeydim. Etrafımdaki, yarıyıl tatilindeymiş gibi neşeli orta yaşlı adamların tümünün bakışları bana doğru döndü. Kimileri kravatlarını düzeltti, kimileri dikleşti ama hepsinin gözleri benim üzerimde odaklandı. Kendimi sergilenen bir mal gibi hissediyordum ama zaten şu an burada olmamın amacı da buydu. Bu puantiyeli paltoyu giymemin, bu kırmızı eldivenleri ve şapkayı takmış olmamın nedeni buydu. İçeri adım attığım anda bölümdeki tüm lanet olası memurların beni fark etmelerini istemiştim.

Hızlı adımlarla yanıma gelen sarışın bir memur, ukalaca bir ses tonuyla, "Size nasıl yardımcı olabilirim, Bayan Callahan?" diye sordu.

Gülümsedim. "Kim olduğumu biliyorsunuz demek."

"Buradaki herkes sizi tanır, hanımefendi. Etrafta eşinizin adının yazılı olduğu pek çok plaket var. Nasıl yardımcı olabilirim size?" Liam'dan bahsederken sesinde beliren tınıdan hiç hoşlanmamıştım ama şu anda kendim gibi davranma lüksüne sahip değildim. Şu anda Chicagolu bir milyonerin sevimli ka-

rısı Melody Callahan olmak zorundaydım. Bayan Monroe'nun planlarını bozduğumuzdan bu yana epey zaman geçmişti ve hayat oldukça sakindi. Hatta fazlasıyla sakindi. Buraya gelmemin nedeni de bu sakinliği sürdürmek istememizdi. Seçimlere çok az zaman kalmıştı ve ben kötü bir sürprizle daha karşılaşmayacağımızdan emin olmak istiyordum. Yüzmüş yüzmüş kuyruğuna gelmiştik.

"Evet, Memur..."

"Memur Scooter."

"Tamam, Memur Scooter. Ben, sizden Bayan Morales hakkında bilgi almaya gelmiştim. Evimizde çalışıyordu ama uzun bir süredir ona ulaşamıyorum ve endişelenmeye başladım."

Bir anda adamın vücut dilinin değiştiğini gördüm. Kollarını kavuşturdu ve yüz ifadesi sertleşti. "Endişelenmenize gerek yok, hanımefendi. İşsiz olmasının ve oğlundan uzak olmasının dışında bir derdi olmadığından emin olabilirsiniz. Eski başkanımıza düzenlenen suikastten sonra tanıklarımızı koruma altında tutuyoruz."

Bu ahmak, aklı sıra beni oyalamaya mı çalışıyor yoksa?

"İşini kaybettiğini yeni öğrendim," dedim. "Ona, tüm bu kargaşa bittikten sonra işine geri dönebileceğini bildirirseniz memnun olurum." *Bugün elimi kana bulamaya niyetim olmadığından şanslı günüdesin hergele ama bence yine de şansını fazla zorlama.*

Kaşlarını çatıp dikkatle yüzüme baktıktan sonra bakışlarını arkamda duran Fedel ve Monte'ye çevirdi. "Bir hizmetçiye not iletmek için bu kadar çok kasa ihtiyaç hissetmeniz ilginç. Sanırım Bayan Morales, sizin için oldukça önemli. Göz açıp kapayıncaya kadar yerine bir yenisini bulabileceğiniz düşünüldüğünde bunca yolu gelmiş olmanız bile ilgi çekici aslında."

"Onları mı kast ettiniz?" diyerek parmağımla Fedel ve Monte'yi işaret ettim. "Kocam endişeli bir tiptir. Şimdi hamile olduğum için endişesinin dozu daha da artmış durumda. Bayan Morales'in önemine gelince... O, yıllarca bizim için canla

başla çalıştı. Tek amacı, oğlunu bir an önce Amerika'ya getirebilmekti. Onu işten çıkardıklarını öğrendiğimde çok üzüldüm. Bizim için çok şey yapmasının yanı sıra ülkemiz için de çok şey yaptı. Adaletsizliğe karşı çıktı. Ülkenin en güçlü kadınına karşı çıkmayı göze aldı. Böyle bir insan için elimden geleni yapmak isterim. Ona, herhangi bir şeye ihtiyacı olursa Callahanların, ona yardım etmeye hazır olduklarını iletirseniz çok sevinirim. Benim için bunu yapabilir misiniz, memur bey? Bunun teşkilatınızın kurallarına aykırı olduğunu sanmıyorum. Haklı mıyım?"

Başını salladı. "Haklısınız. Yarın, ifadesini verdikten sonra bunu kendisine ileteceğim."

"Teşekkürler, Memur Scooty."

"Scooter."

"Ah, affedersiniz! İsim hafızam çok zayıf. Hamileliğime verin. Sekiz aylık hamileyim. Doğrusu, bu sekiz ayın nasıl geçtiğini hiç anlamadım. Neyse, ben izninizi rica edeyim. Tekrar teşekkür ederim." Elimi uzatınca gülümsedi. O da elini uzattı ve el sıkıştık.

"Rica ederim, Bayan Callahan. Sizi, Senatör'ün zaferi için şimdiden kutlarım."

"Henüz kazanmadığını unutmayın. Daha seçimlere üç hafta var."

Omuzlarını silkti. "Bayan Monroe'nun sahneden çekilmesinin ardından en şanslı adayın o olduğunu hepimiz biliyoruz. Siz Callahanlar asla yanlış ata oynamazsınız. Bunu nasıl beceriyorsunuz, sorabilir miyim?"

Bu adam gerçekten kaşınıyor.

"Biz Tanrı'nın sevgili kullarıyız sanırım. Tanrı, her zaman iyilerin yanındadır. Hâlâ Bayan Monroe hakkındaki haberlere inanamıyorum."

Güldü. "Etrafta sizin de bu işte parmağınız olduğuna dair söylentiler dolaştığı düşünülürse inanamıyor oluşunuz da oldukça ilginç, Bayan Callahan. İnsanlar bunun, adayını Beyaz

Saray'a çıkarabilmek için eşinizin düzenlediği bir komplo olduğunu konuşuyorlar. Bayan Monroe, sadece yardım ettiği ama cinayeti başka bir kadının işlediği şeklinde ifade verdi. Sizce bu kadın kim olabilir?"

Sekiz aylık hamile bir kadının hormonlarının tavan yaptığını bilmiyor sanırım bu ahmak!

Elimle karnımı ovuşturarak, "Kocamı... Ya da avukatımı aramam gerekiyor mu?" diye sordum.

Ahmak cevap veremeden Brooks yanımıza geldi. "Bayan Callahan, sizin için yapabileceğim bir şey var mı? Çok üzgünüm, geleceğinizden haberimiz yoktu."

"Hayır, Memur..."

"Brooks, hanımefendi. Aileniz, geçen yılki fabrika yangınında yaralanan eski ortağım için çok şey yapmıştı." Elini uzattı ve el sıkıştık.

"Bize teşekkür etmenize gerek yok, memur bey. Ayrıca lütfen kendinizi kötü hissetmeyin. Ben bugün geleceğimi haber vermemiştim. Bayan Morales'e iletmek istediğim bir mesajım vardı. Memur Scatter..."

"Scooter."

"Özür dilerim." Yanaklarım kızardı. "Neyse, arkadaşınız mesajımı ileteceğini söyledi. Şimdi, kocam beni aramaya başlamadan önce gitmem gerekiyor."

Ama sarışın hergelenin söyleyecekleri henüz bitmemişti. "Liam Callahan'la gücü için evlenmiş olduğunuza dair söylentilerin gerçeği yansıtmadıklarını gördüğüme çok memnun oldum. Çok mutlu görünüyorsunuz."

Dilimi ısırıp kendimi gülümsemeye zorladım. "İnsanlar dedikodu yapmaya bayılıyorlar. Sizlerin suç oranını düşüremiyor oluşunuza şaşmamak gerek. Anlaşılan, siz de bütün gün dedikodu yapıyorsunuz. İyi günler."

Monte, çıkmam için kapıyı açtı ve Fedel'in yardımıyla merdivenlerden aşağı indim. Etrafımdaki herkes, tek başıma

yataktan bile kalkamayacakmışım gibi sürekli bana yardım etmeye çalışıyordu ve artık buna dayanacak gücüm kalmamıştı. Kendimi arabaya attım ve hemen başımdaki o aptal şapkayı çıkarıp koltuğa fırlattım.

"O herif beni deli etti! Onun başını istiyorum! O iğrenç boynu gövdesinden kopana kadar onu dövmek ve sonra cansız bedenini kanyondan aşağı fırlatmak istiyorum!"

"Hanımefendi, sakin olun. Bayan Callahan..."

"Sen benim kim olduğumu unuttun sanırım, Fedel! Kocam öyle istiyor diye bir kez daha beni sakinleştirmeye kalkışacak olursan yemin ederim, sana kim olduğumu hatırlatırım! Anladın mı?" Liam, onların kafasına sadece bir korumaya değil aynı zamanda beni sakinleştirecek birine de ihtiyacım olduğu fikrini sokmuştu.

Fedel, anladığını belirtmek ister gibi başını salladı, sonra onu sakinleştirme sırası sende der gibi Monte'ye baktı.

Monte, "O memurla ilgilenmemi ister misiniz, hanımefendi?" diye sordu.

"Hayır." O kendini bir şey sanan hergelenin cezasını kendi ellerimle verecektim. "Ama gözünüzü üzerinden ayırmayın. Kahraman bozuntusu bir polis memuruyla daha uğraşmak istemiyorum şu sıra. Şimdi tek derdim, planımın işlemesi."

Fedel, "Neden bir hizmetçi için kendinizi bu kadar sıkıyorsunuz, hanımefendi?" diye sordu. "Kadın, aylardır polisin elinde ve tek bir kelime bile etmedi." Neden bilmiyorum ama Fedel'in sesi, son zamanlarda sinirime dokunuyordu.

Sakin bir sesle ona bir kez daha derdimi anlattım. "Kadını öldüremeyiz çünkü polis korumasında. Ayrıca ölmesi durumunda ilk şüpheli biz oluruz. Aviela, Beyaz Saray'a çıkmamızı engellemek için çok uğraştı ama başaramadı. Üç hafta sonra, yüzde seksen yedi olasılıkla Beyaz Saray'a çıkacağız. Ama mutlaka, bu durumu engellemeye çalışan insanlar olacaktır ve o insanların, o hizmetçiyi bize karşı kullanmalarını istemi-

yorum. Bu nedenle en büyük kozumuzu devreye sokacağız. Kadının oğlu. Onu satın almak için ona iş ve oğlunu vermek yeterli. Böylece Aviela'nın, o kadını kullanarak yolumuza taş koymasını engellemiş olacağız."

"Sizce o polis memuru, mesajınızı kadına iletecek mi?"

Sırıttım ve başımı salladıktan sonra pencereden dışarıyı izlemeye başladım. Birazdan geleceğinden emin olduğum aramayı bekliyordum. Beau, bize yardımcısının fazla hırslı olduğunu söylediğinde, bir taşla mümkün olduğunca çok kuş vurmaya karar vermiştik. Aviela'nın, hizmetçiyi kullanarak yolumuza taş koymasını ve hizmetçiyi öldürmesini engelleyecektik ve şimdi de Memur Scooter'ın önüne bir kemik atmıştık.

Monte, telefonu bana uzatarak, "Beau arıyor, hanımefendi," dedi.

Gözlerimi kapatıp elimle karnımı ovuştururken, "Hoparlöre al," diye mırıldandım. Şu anda tek istediğim sıcak bir banyo yapabilmekti. Ayak bileklerimdeki ağrı beni öldürüyordu.

"Hanımefendi, Scooter, hizmetçinin ifadesinin alınmasının ardından gizlice salıverilmesi gerektiğini savunuyor. Hatta az önce bu düşüncesini bildirmek üzere amirin odasına gitti. Ne yapmamı..."

"Onlara yardım etmek için elinden geleni yap, Brooks. Hoşça kal."

Bir süre sonra Fedel'in, "Lanet olsun!" diye mırıldandığını duydum ve gözlerimi açtım. Fedel ve Monte, ağızları bir karış açık, dışarı bakıyorlardı. Ben de bakışlarımı o yöne çevirdiğimde bir an nefes alamadığımı hissettim. Malikânenin girişinde, üzerinde çirkin kuşlar, çıngırak ve beşik resimleri olan koskoca, mavi bir afiş vardı.

Kapıdan geçerken burnumdan soluyarak, "Lütfen, yanlış gördüğümü söyleyin," diye mırıldandım.

Araç yolu, işgal kuvvetleri gibi her yeri kaplamış araçlarla doluydu. Evelyn'in yardım derneğinden tanıdığı tüm lanet

olası kadınlar, yüzlerinde o sahte Stepford kadınları gülüşleri ve ellerinde büyük süslü hediye paketleriyle birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Arabanın geldiğini gördükleri anda hepsi birden yavaş çekimdeymiş gibi rüzgârla saçları geriye doğru savrularak, bana doğru gelmeye başladılar. *İsa aşkına, burası cehenneme dönmüş!*

"Onu geberteceğim! Parça parça doğrayıp parçalarını Michigan Gölü'ne atacağım!" İnanamıyordum! Aslında itiraf etmem gerekirse ondan böyle bir şey bekliyordum. "Garaja nasıl gireceğiz?"

Monte, "Giremeyiz, hanımefendi. Araçlar yolu kapatmış. Ayrıca sizin geldiğinizi fark ettiler."

Pek çok şeye katlanabilirdim ama bebekle kafayı yemiş kadınlar, katlanabileceğim şeyler arasında değildi. Bu kadınlarla tek bir saniye geçirmeye dayanabileceğimi hiç sanmıyordum. Bir ezik gibi arabada saklanmayı da kendime hiç yakıştıramıyordum. *Lanet olsun sana Evelyn!*

Yüce Tanrım, lütfen bana sabır ver. Lütfen elimi kana bulamama engel ol.

Arabadan indiğim anda hayatımda gördüğüm en berbat kızıl saçlara sahip olan kadın üzerime atıldı.

"Tanrım!" diye çığlık atan kadının yüzündeki yapmacık gülümseme ve şaşkınlık ifadesi öfkeden deliye dönmeme neden oldu. "Melody, karnın ne kadar büyümüş! İkizlerin olmayacağından emin misin? Düzenli olarak doktor kontrolüne giden kuzenim, dokuz ay boyunca bir kızı olacağını sanıyordu. Ona da hep, 'Sissy, karnın çok büyük! Orada bir yerlerde saklanmış ikinci bir bebek olmalı,' diyordum. Şimdi sıkı dur! Üçüzleri oldu! Tanrım, Melody! Bu koca karınla nasıl hâlâ topuklu ayakkabılar giyebiliyorsun? Ben de Guiseppe Zanotti'nin ayakkabılarını çok severim ama hamileyken asla giyemedim. Hatta hamileliğe alıştığımı düşündüğüm üçüncü hamileliğimde bile! Bu senin ilk bebeğin, değil mi? Liam ve sen çok heyecanlı olmalısınız..." Kadın, elini karnımın üzerine koyduğunda elini yakaladım ve buz gibi bakışlarla gözlerinin içine baktım.

Onu öldürmek istiyordum. Kim olduğunu bile bilmediğim bu sürtük, benimle sanki en yakın arkadaşımmış gibi konuşuyordu. Buna dayanamazdım. Kim olduğunu sanıyordu bu kaltak? Daha doğrusu benim kim olduğumu sanıyordu da benimle böyle konuşmaya cesaret edebiliyordu?

"Melody, elim," diye inledi.

O sırada yanıma gelip bana sarılan Evelyn'in, "Mel, tatlım," diyen sesiyle kendime geldim ve kadının elini bıraktım. "Hamilelikte böyle bir güç geliştirdi. Liam'la el ele yürürlerken oğlumun parmaklarını kıracak diye korkuyorum. Sen iyi misin, Nicole?"

Pislik, yine yapmacık bir tavırla, "Elbette iyiyim," diye bağırdı. "Sen beni narin bir çiçek mi sandın? Ben ondan daha..."

"Sevindim, Nicole. İçeride görüşürüz." Evelyn'in sözleri kaltağın ağzını kapattı ve kadın, yeni bir koku almış tazı gibi eve doğru yürümeye başladı.

Evelyn bana dönüp, "Şimdi sen beni öldürmekle tehdit etmeden önce..." diye söze başladı.

"O faslı çoktan geçtik, Evelyn!" diye sözünü kestim. "Ben şu anda cansız bedenini nereye atacağımı düşünüyorum."

Derin bir nefes alıp koluma girdi. "Mel, bu tip şeylerden nefret ettiğini biliyorum ama bu, benim kendimi ifade ediş biçimim. Senin işin var, benim de partilerim var. Ben, Callahan ailesinin, insanların gözündeki imajından sorumluyum. Bu, benim ilk torunum ve elbette onun doğum öncesi partisi, eyaletin en görkemli partisi olacak. Kocaman bir pasta olacak, bol bol resim çektireceğiz ve etraf, bebek temasıyla süslenmiş olacak. Eğer beni biraz olsun seviyorsan sen de bu partiye katlanacaksın. Birazdan kafayı bulduklarında istediğin yere gidersin, tamam mı?"

Yeni gelen araçlardan inmekte olan kadınlara bakarak, "Ben Liam'ı istiyorum, bu aptal kadınları değil," diye sızlandım.

Gülümseyen Evelyn, "Merak etme. O da burada," diyerek beni eve doğru yönlendirdi.

Bu birkaç saat, hayatımın en uzun birkaç saati olacaktı.

LIAM

Evin içindeki her şey mavi beyaz renklerdeydi. Sandalyeler, mavi beyaz giydirilmişti. Masaların üzerindeki şamdanlar mavi beyazdı. Hatta konuklar bile mavi beyaz giysiler içindeydiler. Annem, bütün bu saçmalığı Mel ve benim evden uzak olduğumuz altı saat içinde yapmıştı ki bu, partiyi aylardır planladığını ve babamın bunca zaman ağzını kapalı tuttuğunu gösteriyordu.

Şu anda, evimde tüm Orange County'de olduğundan daha fazla sarhoş kadın vardı ve hepsi, Mel'in etrafında bir daire oluşturmuşlardı.

Yanımda duran babam, "Neyse ki gerçek kişiliğini sergilemiyor," diye mırıldandı. Şu anda kendi evimizde tutsak gibiydik. Odadan dışarı çıkamıyor ama karımın etrafını saran kadınlara da yaklaşamıyorduk. Bu nedenle salonun kapısında durmuş, mavi renkteki şarap kadehlerimizi tokuşturmaktan başka bir şey yapamıyorduk.

Mel'in açtığı kutudan, daha önce açtığı paketlerden çıkan yün yelek, ipek eşarp, kaşmir patikler ve kırmızı yün ceketle uyumlu bir tulum çıktı. Karım, gülümseyip nazik bir şekilde teşekkür ettikten sonra o komik tulumu kaldırarak benim de görmemi sağladı. Bütün o boyalı saçlı kafalar, Mel'in bu hareketiyle bana döndü. Hepsi de benim hayranlık çığlıkları atmamı bekler gibi bakıyorlardı. Kadınların bakışları kendisinden uzaklaşıp benim üzerimde toplandığı anda, Mel'in kahverengi gözlerinde öfkeli bakışlar belirdi. Bu parti, karım için düpedüz işkenceydi. Aslında benim için de işkenceydi ama elimden gülümsemek ve başımı sallamaktan başka bir şey gelmiyordu.

"Bu saçmalık daha ne kadar devam edecek? Bizim akşam için planlarımız var," diye mırıldandım.

Babam, "Annen, oğlanın bebeklik albümünün yarısını dolduracak kadar fotoğraf çektirmeden biteceğini hiç sanmıyorum," dedi. "Ne planınız var akşama?"

Ceketimin cebinden çıkardığım biletleri babama uzattım.

"Felice Romani'den *Bianca e Falliero* mu? Senin operadan hoşlandığını bilmiyordum. Bu oldukça güzel bir eserdir."

"Zaten hoşlanmıyorum ama Mel seviyor. Bu arada sen ne zamandan beri opera parçalarını biliyorsun?" Daha önce, babamın operadan bahsettiğini hiç duymamıştım.

"Operayı çok severim, evlat."

"Sana inanmıyorum."

Bu sırada, eline aldığı beyaz kutunun üzerinde kimden geldiğini belirten kartı bulamamış olan Mel'in, "Bu kimden?" diyen sesiyle babamın da benim de dikkatimiz partiye döndü. Kimse karımın sorusuna cevap vermedi. Bütün konuklar birbirlerine bakıyor, paketin güzelliği konusunda yorumlar yapıyorlardı.

Melody'nin gözleri benimkilerle buluştuğunda, duvara yaslanmış olan babama, "Hediye paketleri eve girerken kontrol edildiler mi?" diye sordum.

"Bu da dâhil hepsi kontrol edildi. Bununla bizzat ilgilendim. Ancak kartlara bakılmadı."

Karımın etrafını çevirmiş olan bütün kadınların gözleri kutuya odaklanmıştı. Hepsi de içinden ne çıkacağını görmek için sabırsızlanıyorlardı.

"Hiç değilse bir paketi de baba açabilir mi? Yoksa bu geleneklere aykırı mı?" diye kadınlardan oluşan daireyi yararak karıma doğru yürürken konuklar gülüştü, annem ve Mel ise onaylamaz bakışlarla bana baktılar.

Kadınlardan bir tanesi, "Neden olmasın? Ne dersiniz, hanımlar?" dedi.

Bir diğeri, "Bence olabilir," derken bir başkası da, "Bu çok güzel olur. Fotoğraf çekmeyi unutmayın. Ne dersin, Evelyn?" diye atıldı.

Karımın yanına gittiğimde eğilip onu yanağından öptüm ve elindeki beyaz kutuyu aldım. Kutu sanki pamukla doldurulmuş gibi yumuşaktı. İçinden çıkacak olan şeye kendimi hazırlamaya çalışarak kapağı açtım.

Üzerinde şık bir siyah smokin, başında siyah fötr şapka olan ve elinde bir silah tutan oyuncak ayıyı kutunun içinden çıkardığımda etrafı hayranlık nidaları kapladı.

Kadınlardan biri, "Bir bebek için uygun değil ama çok sevimli," dedi.

Annem, "Liam, ceketin cebindeki kırmızı mendilin altında bir kart var," deyince kartı çıkardım. Üzerinde, *Sevgiler, Annen,* yazıyordu.

"Her şey için çok teşekkür ederiz. Oğlumuz okula başlayana kadar ona hiçbir şey almamıza gerek kalmadı. Şimdi hazinemi de alıp gidiyorum," dediğimde bir kahkaha tufanı koptu.

Silahlı oyuncak ayıyı Mel'e uzattım ama o, bana bakmıyordu. Gözleri, önünde duran ve pastanın ne zaman servis edileceğini soran kadına odaklanmıştı.

Babamla birlikte koridora çıktığımızda çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum. Bugün birileri ölecekti. Kim olduğunu bilmiyordum ama karım ve çocuğum olmayacağından emindim.

"Evimde bir köstebek var! Bu, o kadının evimize ikinci sızışı. O hergele her kimse bulunmasını istiyorum. Hemen!"

29

"Kan! Kan! Bu iyi bir şey! Üzerinde kan olan bir hayalet, kan olmayan bir hayaletten daha az tehlikelidir!"

—Gaston Leroux

MELODY

Makyaj masamın önünde oturmuş, gözlerimi o aptal oyuncaktan alamıyordum. Annem, bizimle akıl oyunları oynuyor, sürekli etrafımızda olduğunu hatırlatıyordu. Bir şekilde kameralara yakalanmadan, nöbet tutan adamlarımıza sezdirmeden bu lanet olası ayıcığı bana ulaştırmayı başarmıştı. Liam, ayıyı kesmiş, içindeki pamukları çıkarmıştı ama içinde kamera veya başka bir şey bulamamıştı. Sadece sıradan, basit ve masum bir oyuncaktı. Kendimi çok kötü hissediyordum. Gözlerim, iyice büyümüş olan karnıma her takıldığında yüreğim ağzıma geliyor, taşmaya hazır duygularımla baş etmeye çalışıyordum. Henüz oğlumu kucağıma almamıştım bile ama onun için her şeyi yapacağımı, canımı bile verebileceğimi biliyordum. Peki, nasıl oluyordu da benim annem, bana zarar vermeyi bu kadar çok isteyebiliyordu? Orlando'yla aralarında ne geçmiş olursa olsun, ben onun kendi kanından, kendi canından bir parçaydım ve o, beni öldürmek istiyordu.

Arkamdan yaklaşan Liam'ın, "Çok güzel görünüyorsun, bebeğim," diyen sesiyle daldığım düşüncelerden çıktım.

Ona baktığımda dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamadım. Kocam, siyah smokin, siyah rugan ayakkabılar giymiş, hatta saçlarını bile taramıştı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Bana açık mavi, şifon bir tuvalet almıştı. Tuvalet, sanki benim için dikilmiş gibiydi. Bu işin içinde Adriana'nın parmağı olduğundan hiç şüphem yoktu. Çok şık bir tuvaletti ama sıradan bir gece için biraz fazla gösterişliydi.

"Doğru cevap, 'Teşekkür ederim, tatlım. Sen de çok yakışıklısın,' olmalıydı," diyen Liam papyonunu düzeltti.

Yerimden kalkıp saçlarını dağıttım. "Saçların dışında harika görünüyorsun. Şimdi söyle bakalım, nereye gidiyoruz?"

Konuyu değiştirmek için, "Papyonu doğru dürüst takamadım. Sen takabilir misin?" diye sordu.

"Hiç anlamam o işten," deyip bir kahkaha attım. "Aslında iyi bir eşin görevi kocasının papyonunu düzeltmektir."

"Hadi canım! Bana sorarsan, ben senin papyon takmayı bilmemeni büyüleyici buluyorum," diyerek beni alnımdan öptü.

Kollarımı boynuna dolayıp gözlerinin içine baktım. "Şimdi boş konuşmayı bırak da bana nereye gittiğimizi söyle yakışıklı."

Derin bir nefes aldı. "Bu bir randevu."

"Liam, sana söylemiştim, ben..."

"Randevulardan hoşlanmazsın. Biliyorum ama ben hoşlanıyorum. Evlilik, karşılıklı ödün vermek olduğuna göre bu kez benim istediğim olacak."

"Pardon da bu, nasıl karşılıklı ödün vermek oluyor?" Annesinin, saatler süren o küçük gösterisine katılmaya mecbur kalmıştım. Şimdi oğlunun bana istediğini yaptırmasına izin vermeye hiç niyetim yoktu. Beni, hiç tanımadığım ve hiç hoşlanmadığım bir sürü kadınla doğum öncesi partisine katılmaya zorlayan annesine karşı hâlâ öfkeliydim.

Gözlerini devirerek cebinden iki bilet çıkarıp bana uzattı.

"*Bianca e Falliero.*" Gördüklerime inanamayarak sözcüklerin üzerinde defalarca gözlerimi gezdirdim. Sonra başımı kaldırıp ona baktım.

Bunu nasıl bilebilir?

Bu benim en sevdiğim, babamla birlikte izlediğim ilk operaydı.

Ne diyeceğimi bilemediğimden, "Ama sen operayı sevmezsin," dedim.

"Sevmem. İşte bu nedenle karşılıklı ödün verme dedim. Bu gece bir patron olarak değil kendin olarak keyifli zaman geçirmeni istiyorum. Sen eğlenirken ben de seni seyrederek işkenceye katlanmaya çalışacağım."

"Patronluk benim genlerimde var. Yani kendim olmam, patron olmam anlamına geliyor ama yine de teşekkür ederim," diye mırıldandım. Bu hareketinin benim için ne kadar büyük bir anlam taşıdığını anlamasına imkân yoktu. Gözlerime dolan yaşlarla zar zor mücadele ediyordum. *Tanrım, bana neler oluyor böyle?*

Makyajımın bozulmaması için dikkatle gözlerimi silerken, "Lanet olsun! Hormonlar yine iş başında," diye homurdandım.

Liam bana sarılıp beni kendine doğru çekti. Bir anda burnuma o çok sevdiğim bal ve tarçın kokusu dolunca kendimi mutlu ve huzurlu hissettim. İkimiz de hiçbir şey söylemeden birbirimize sıkıca sarıldık. Bu, böyle ufak tefek şeyler yüzünden onun önünde ilk ağlayışım değildi. Ben asla sulu gözlü biri olmadım. Ağlamak, bana göre değildi ve şimdi bana neler olduğunu bir türlü anlayamıyordum. Daha önce ağladığımda da Liam ne bunun doğal olduğunu söylemeye kalkmış ne de bunu gereksiz yere büyütmüştü. Sadece, ben sakinleşene kadar beni kollarının arasında tutmuş ve sonra bu konudan hiç bahsetmemişti. Bunun için ona minnettar hissediyordum. O, ihtiyacım olduğu her zaman kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu.

"Liam," diye mırıldandım.

"Efendim, tatlım?"

"Gitmemiz gerek, yoksa geç kalacağız."

Bir kahkaha attı ve beni bıraktı. Yanından uzaklaşmadan önce ellerimi bir kez daha saçlarında dolaştırma isteğime engel olamadım.

"Bir daha saçlarını tarama. Ben dağınık hâlini daha çok seviyorum," diye fısıldadım. Gözlerine baktığımda, bu gözlerin şehvetle parladığını gördüm. "Ve... Seni çok seviyorum."

Liam bir an nefesini tuttu. Yüzümü avuçlarının arasına alıp başparmağını dudaklarımda gezdirmeye başladı. Rujumu bozduğunu biliyordum ama bu, umurumda değildi. Kendini kontrol etmekte çok zorlandığını görebiliyordum. Erkeklik organı, siyah kumaşı delip ait olduğu yere girmek istercesine fermuarı zorluyordu. Dudaklarımda dolaşan parmağı, yavaş yavaş yanağıma doğru ilerlerken, boğuk bir sesle, "Gitmemiz gerek," diye mırıldandı. "Geç kalacağız."

Geri çekilip parmaklarının dudaklarımdan göğsüme indiği günleri anımsarcasına bana baktı.

Elini tutup avucunun içini öperken, "Acele edersek geç kalmayız," diye mırıldandım.

Sanki bunu duymayı bekliyormuş gibi bir an bile kaybetmeden, "Tanrı aşkına, Mel!" diyerek, bir eliyle saçlarımı okşarken, diğer eliyle göğsümü avuçladı. Boynumu öperken göğüslerimdeki parmaklarının baskısı her an biraz daha artıyordu.

Sonra elini kalçalarıma indirdi ve elbisemi sıyırdı.

Kulak mememi emerken, "Tanrım, sana aşığım, Mel!" diye inledi.

Ellerim, erkeklik organının üzerinde dolaşırken, "Sana ihtiyacım var, Liam. Sana şimdi ihtiyacım var," diye mırıldandım.

"Zevkle, aşkım." Nefes nefese kalmış olan Liam, ellerimi itip kemerini çözdü ve pantolonunu çıkardı.

Arkamı dönüp makyaj masama tutunarak eğildim. Liam, daha fazla dayanamıyormuş gibi arkama geçip erkeklik organını bir süre kalçalarıma sürttükten sonra sert bir hareketle bana sahip oldu.

Zevkten çılgına dönmüştüm. Aynadan, onun bana sahip olmasını izliyordum ve bu, daha da kendimden geçmeme neden oluyordu. Hızlı hareketlerle daha da derinlere giren Liam da

bir eli saçlarımda, diğer eli kalçamda, yüzünde acımasızca bir gülümsemeyle aynada bizi izliyordu. Her hareketini hissediyordum ve zevkten çılgına dönmüştüm. Bu, kelimelerle tarif edilemez bir duyguydu ve ben kocamın bana sahip olmasına hiçbir zaman doymuyor, hep daha fazlasını istiyordum. Üzerime doğru eğilen Liam sırtımı emmeye başladı.

Bu sırada o da kendinden geçmişti. Saçlarımı ve kalçalarımı bırakıp ellerini makyaj masasına dayadı. Öyle hızlı gidip geliyordu ki makyaj masasının üzerindeki her şey, o lanet olası ayı bile yere düştü.

Kendimi tutamıyor, sürekli, "Liam, Liam," diye inliyordum.

"Hadi, beraber gelelim, aşkım," diye mırıldandı. Hareketlerini daha da hızlandırdı ve kalçalarımdan sıkıca tutup beni de onunla aynı ritimde hareket etmeye zorladı. Artık gözüm hiçbir şey görmüyordu.

"Liam!" diye çığlık atıp orgazma ulaştıktan sonra aynadan kocamı seyrettim. Birkaç saniye sonra başını geriye attı, dudakları aralandı ve aralanan dudaklarından bir zevk çığlığı çıktıktan sonra bütün vücudu gevşedi.

Yüzümde sanki dünyanın en mutlu kadınıymışım gibi bir gülümsemeyle, "Hamileliğin sonunda seks daha da zevkliymiş meğer," diye mırıldandım.

Yavaşça içimden çıkarken gülümseyip, "Eğer opera öncesi seks böyle oluyorsa bir sonraki operayı dört gözle bekliyorum," dedi.

LIAM

Mel, bir erkeği nasıl deliye döndüreceğini çok iyi biliyor. Benim gece için planım oldukça basitti. Onu operaya götürecek, yılın kocası ödülünü alacak, sonra kollarımın arasında onu uyutup o partide yaşanan tatsızlığı unutturmaya çalışacaktım. Ama bana 'seni seviyorum' dediği anda kontrolümü kaybet-

tim. Âdeta gözüm döndü. Onu deli gibi istiyordum. Seks hayatımız son birkaç haftadır oldukça yavaşlamıştı ama karımın içine girdiğimde yavaşlamakla hata ettiğimizi anladım.

Sevişmemizin ardından, operaya gitmeden önce deliler gibi seviştiğimizin anlaşılmaması için Mel'in yaklaşık yarım saat kendine çeki düzen vermesi gerekti. Geç kalacaktık ama bu etkinliği ben finanse ettiğim için bizi beklemek zorundaydılar. Opera binasına giderken yol boyunca elimi hiç bırakmadı ama benimle göz göze gelmemeye özen gösterdi. Aklından bir sürü şey geçtiğini biliyordum. O, hayatı boyunca duygularını gizleyerek yaşamıştı ve şimdi duvarları birer birer yıkılıyordu. Bunu görebiliyordum. Ben görebildiğime göre o da görüyor olmalıydı. Şimdi olmak zorunda bırakıldığı Mel ile gerçek Mel arasında bir denge kurmaya çalışıyordu. Evet, gerçekten hayatı boyunca acımasız bir sadist olmaya zorlanmıştı.

Şimdi yanımda oturmuş, balkon korkuluklarına dayanmış, şekerci dükkânına girmiş küçük bir kız gibi sahneye bakan kadın, benim gerçek karımdı. O buz gibi görünüşün, kavga dövüş ve kurşunların altında aslında duygusal bir kadın yatıyordu. Hayran bakışlarla sahnedeki sanatçıları izlerken yüzünde son derece doğal bir gülümseme vardı. Locamızın karanlığında bile onun, şu anda son derece kaygısız olduğunu görebiliyordum. O, sanatçıları izlerken ben de onu izledim.

"Aşkım."

Bana bakmadan, işaret parmağını dudaklarına götürüp sus işareti yaptı. "Contarino, aralarındaki kan davasını sona erdirmek ümidiyle kızını, Capellio'ya vermek istiyor."

"Bizim hikâyemize ne kadar çok benziyor."

Bu sözlerim dikkatini çekti. Bana bakıp kaşlarını kaldırdı.

"Hayır, hiç benzemiyor. İzle," deyip elimi tuttu ve kırmızı kadife koltuğunda arkasına yaslandı.

Nefes almaktan bile çekinerek kaderine ağlayan kadının sesindeki acıyı dinledim. İtalyancam, kadının söylediklerini anlamam için yeterli değildi ama çok acı çektiğini anlayabiliyordum.

"Neden üzgün?" diye fısıldadım.

"Bir kahraman olan Falliero'ya âşık. Söylediği şarkının adı, *Della Rosa Il Bel Vermiglio.*"

Mel'in, bu operayı neden bu kadar çok sevdiğini anlayamıyordum. Aklımdan, *acaba birine âşıktı ve benimle evlenmek zorunda mı kaldı,* gibi cevapsız sorular geçiyordu.

"Elimi bırak, Liam!"

Aklıma gelen tatsız düşüncenin, karımın elini o kadar sıkmama neden olduğunu fark etmemiştim. "Affedersin. İyi misin?"

"Aklından, benim de başımdan benzer bir hikâye geçtiği için bu operayı bu kadar sevdiğim geçiyor, değil mi?" Aklımdan geçenleri okuyordu ve bu gerçekten çok garipti.

"Hayır," diye yalan söyledim.

Tanrı'ya şükür, özel locadayız. Yoksa bize çevrildiğinden emin olduğum onlarca kınayan bakışı görmek zorunda kalacaktık.

"Bu, babamın beni götürdüğü ilk operaydı," diye fısıldadı. "İzlerken nefret etmiştim ama sonra babam, bunun Aviela'yla kendisinin hikâyesi olduğunu söylediğinde fikrim değişti. Bana, Aviela'yı yanlış adamla evlenmekten kurtarmak için akıl almaz şeyler yapan Falliero'nun, kendisi olduğunu anlattı. O günden sonra bu operayı defalarca izledim ve hep sahnedekilerin annemle babam olduklarını hayal ettim."

"Çıkmak ister misin?"

Cevap vermedi. Olduğu yerde donup kalmış, sahneye odaklanan gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Mel? Ne oldu aşkım?"

Başını iki yana salladı ve sahnenin kenarında toplanmış kırmızı perdeyi işaret etti. Daha iyi görebilmek için öne doğru uzandı. Bakışlarını takip ettim ama gördüğüm tek şey etrafında iki adamın dans ettiği İtalyan kadın şarkıcı oldu. Tekrar karıma baktım. Boş gözlerle bakıyordu.

"Mel..."

"Onu... Aviela'yı gördüğümü sandım. Beyaz bir elbise giymişti ve sonra bir anda gözden kayboldu. Anlık bir şeydi. Şurada, köşede duruyordu."

Tekrar işaret ettiği yere baktım ama hiçbir şey göremedim. Neyse ki yavaş yavaş ışıklar yanmaya başladı ve perde kapandı. Ara olmuştu.

Cebimden telefonumu çıkarıp kararlı bir sesle, "Gidiyorsun," dedim. O, buradaydı. Onu bulacaktım ama Mel'i tehlikeye atmaya hiç niyetim yoktu.

Kahverengi gözlerini devirerek bana baktı ve, "Abartma, Liam! Kesin olarak gördüğümden bile emin değilim," diye söylendi.

"Duyularının ne kadar keskin olduğunu ikimiz de gayet iyi biliyoruz. Gördüm diyorsan kesin görmüşsündür. Bu konuda sana güvenim tam."

"Hamilelik beni bambaşka biri yaptı, Liam. Belki hormonların etkisiyle görmediğim şeyleri gördüğümü düşünüyor olabilirim. İnan, bazen duyularım..."

Çantasındaki telefon çalmaya başlayınca cümlesini bitiremedi. Çantasını açtı ve telefonu çıkardı. Gelen aramanın gizli numara tarafından yapıldığını gördüğümüzde bir an birbirimize baktık. Telefonu almaya çalıştım ama elimi itti ve aramayı cevapladı.

"Sevgili anneciğim! Şimdi biz de senden bahsediyorduk. Perdenin arkasına saklanan sen miydin?"

"İşimi çok zorlaştırıyorsun, minik ayıcık." Telefondaki sesi net bir şekilde duyabiliyordum. "Hiçbir yerde güvende olmadığını bilmen gerek."

"Endişelenme, biliyorum. İnsanın senin gibi bir annesi varsa hiçbir yerde güvende olamaz."

Kendimi daha fazla tutamayıp telefona doğru eğildim. "Oyun oynamayı kes, Aviela. Gerçekten cesur bir kadınsan

karşıma çık da suratını dağıtayım." Bu kadına tahammül edemiyordum ama ne yazık ki karımın annesiydi.

Aviela öfkeli bir sesle, "*Correte lungo piccolo bastardino irlandese. Le donne stanno parlando,*" diye tısladı ve ardından telefonu kapattı.

Çek arabanı İrlandalı hergele. Burada kadın kadına konuşuyoruz.

Onun söylediklerini anlayabilmiş olmam İtalyanca konusunda oldukça büyük gelişme gösterdiğimin kanıtıydı ama o kadına duyduğum öfke de İtalyancam kadar hızla büyüyordu.

Ara bitip ışıklar yeniden söndüğünde bile Mel'in yüzündeki gerginliği görebiliyordum. O yılanı görebilmek ümidiyle bakışlarımı aşağıdaki koltuklarda dolaştırdım. Pisliğin tek amacı, hayatımızı cehenneme çevirmekti.

Kısa bir süre sonra yaşadığı gerginliğe daha fazla dayanamayan Mel, yerinden kalkıp paltosunu aldı. "Bunu da mahvetti." Çıkması için maun kapıyı açtım ve duyduğum öfkeyi yansıtan bakışlarla kapının önünde duran, gizli serviste çalışıyormuş gibi giyinmiş Antonio, Monte ve Fedel'e baktım.

Telaşla paltolarını giyerlerken onlar da bir şeylerin yanlış gittiğini anlamışlardı. "Hanımefendi, beyefendi, her şey yolunda mı?"

Benim cevap vermeme fırsat kalmadan Mel, "Arabayı getirin, eve gidiyoruz. Dikkatli olun, Aviela yılanı buralarda bir yerlerde," dedi. Karım, hamileliğinin son döneminde bile saygı uyandırmayı, otoritesini kurmayı başarıyordu ve ben, onunla gurur duyuyordum.

Antonio ve Fedel hemen silahlarını çıkardılar. Mel'in adımlarına uyarak hep birlikte bina girişine inen, kırmızı halı serili merdivenlerden aşağı inmeye başladık. Monte, bizden birkaç adım kadar önde gidiyordu. Antonio, Mel'in sağında, bense solundaydım. Oldukça gergin bir şekilde buz gibi Chicago gecesine çıktığımızda yüzümde dondurucu rüzgârı hissettim

ama içim öfkeyle alev alev yanıyordu. Fedel, birkaç dakika içinde arabayı önümüze çekti.

Kapıyı açmak için elimi uzatmıştım ki bir silah sesi duydum ve kuvvetli rüzgârın savurduğu kan damlalarıyla yüzümün ıslandığını hissettim. O an, kalbim duracak gibi oldu. Kendimi zorlayarak Mel'e doğru döndüm ve onun, yaşadığı şaşkınlıktan dolayı fal taşı gibi açılmış kahverengi gözleriyle karşılaştım. Bir an sonra ise karım yere yığıldı. Başım dönüyordu. Zaman sanki yavaşlamıştı. Hiçbir şey duymuyor, hiçbir şey görmüyordum. Karım, bir kan gölünün içinde yatıyordu.

Hayır, yerde yatan o değil! O olamaz! Beynimin içinde yankılanan çığlıkları bastırmaya çalışarak ona doğru eğildim. Monte ve Fedel, elleri ve giysisi kan içinde kalmış olan, dizlerinin üzerinde doğrulmuş Mel'in etrafında bir kalkan oluşturmuşlardı. Bir süre neler olduğunu anlamlandırmaya çalışarak ona baktım ve sonra rahatlamanın verdiği huzurla gevşedim. Kurşun karıma isabet etmemişti. Karım, yaralanıp devrilen Antonio'nun ona çarpması nedeniyle yere düşmüştü.

Gittikçe yaklaşan siren seslerini duyan Fedel, "Polis geliyor, efendim. Hemen gitmemiz gerek," dedi.

Antonio'nun alnının ortasındaki kurşun deliğine bakan Mel, "Onu bu lanet olası caddede bırakmayacağız!" diye bağırdı.

"Bak, Mel..."

"Hayır, dedim! Bu bir emirdir! Kaçmayacağız, onu burada bırakmayacağız! Ve o sürtüğe bu yaptığını ödeteceğiz!"

Pantolonumun kan içinde kalmasına aldırmadan Mel'in yanına diz çöktüm. Antonio'nun bedeninden sürekli kan boşalıyordu. Hiçbirimiz konuşmuyorduk. Antonio için üzülmüştüm ama vurulan karım olmadığı için büyük bir minnet duyuyordum. Onun yere düştüğünü gördüğümde vurulduğunu sanmıştım ve hayatımda ilk defa deli gibi korkmuştum.

"İyi misin?" diye sorduğumda, yüzüme bu hayatı boyunca duyduğu en saçma soruymuş gibi baktı. Bakışlarımı karnına çevirdim. Karnı kan lekeleriyle kaplıydı. Bunun onun kanı olmadığını biliyordum ama yine de daha fazla bakmaya dayanamadım.

Mel, yerde yatan, çok az tanıdığım ama her şeyimi borçlu olduğum adama bakarak, "Öldü. Neyse ki Monte, beni tutup yere kapaklanmama izin vermedi," diye mırıldandı.

Tabancasını kılıfına yerleştiren Monte'nin gözlerinde doğa ananın yaratabileceğinden çok daha şiddetli fırtınalar kopuyordu. "Polisler geldi." Bir şeyler söylememi bekler gibi durdu. Ben sessiz kalınca, "Ne yapmamızı istersiniz?" diye sordu.

Başımı çevirip kırmızı mavi ışıkları, karanlığı aydınlatan polis otolarına baktım. Araçların içindeki polisler, araçların durmasını bile beklemeden dışarı atlamışlardı. Bunun nedenini gayet iyi biliyordum. Olaya karışanların Callahanlar olduğunu öğrenmişlerdi ve kişisel çıkar sağlayabilme veya isimlerini emniyet teşkilatının gurur listesine yazdırabilme ümidiyle olayı ilk çözen olmak için birbirleriyle yarışıyorlardı.

"Gerekli açıklamayı yapın. Kaybımızın yasını tuttuğumuzu da ekleyin ki bir an önce bizi rahat bırakıp ucuz içkilerle kafayı bulmak üzere toz olsunlar. Daha sonra da o kaltağı bulacağız ve diri diri yakacağız."

Sözlerim bittiği anda, etrafımız bizi kurtarmaya gelenler tarafından sarıldı.

"Hanımefendi, beyefendi, bizimle gelin! Bölgeyi kontrol altına aldık! Yaralı mısınız? Tıbbi yardıma ihtiyacınız var mı?"

Tek istediğim karımla bir gece dışarı çıkmaktı, cehennemin kapılarını açmak değil!

30

"Erkek kardeşler ne kadar garip yaratıklar!"

—Jane Austen

NEAL

Bardağımdaki içkiyi bir dikişte bitirdikten sonra, "Bir tane daha ver," dedim. Barmen kaşlarını kaldırıp başını iki yana salladı ama yine de bardağımı doldurdu.

Ne anlatmaya çalışıyordu bana bu herif? Evime, pardon otel odama gitmemi mi? Ona verdiğim bahşiş düşünülürse fikirlerini kendine saklaması gerekirdi.

"Oooo, bakın burada kimler varmış! Bu Neal Callahan değil mi? Sanırım bu benim şanslı gecem."

Bir sen eksiktin! Derin bir nefes aldıktan sonra arkamı döndüm. Karşımda *Time* dergisinin politik haber sorumlusu, muhabir Archer White duruyordu.

Ters ters, "Ne istiyorsun, Archer?" diye söylendim.

"Bir bardak kola."

"Kola mı? Seni hergele." Bir kahkaha attım.

Hemen cebinden kayıt cihazını çıkarıp düğmesine bastı. "Sizinle bir röportaj yapabilir miyiz?"

"Senin sorunun ne dostum? Koltuğa oturmak için mücadele eden ben değilim! Benim vereceğim röportajı kim okumak ister ki?"

"Ne yazık ki Amerika'da demokrasi sona ermiş gibi görünüyor. Eşinizin babası, karşısında hiçbir dişli rakip olmadan seçimleri şimdiden kazanmış gibi. Her Amerikan vatandaşının aklında da cevaplanmamış birçok soru var. Kadın hakları, eşcinsel hakları, küresel ısınma, savaş, ekonomi, eğitim..."

"Anladım, yeter! Şimdi git ve bu soruları Senatör Colemen'a sor çünkü bunların muhatabı ben değilim."

"Siz onun damadısınız ve aylardır seçim gezisinde ona eşlik ediyorsunuz. Oldukça ilginç bir kişiliksiniz ve Amerikan halkı, sizi çok merak ediyor. Karınıza yeni bir pırlanta kolye alırken içecek bir tas sıcak çorbası olmayanları düşünüp düşünmediğinizi merak ediyorlar. Siz bu şehrin prensisiniz ve aileniz, durup dinlenmeden daha da fazlasını ele geçirmeye çalışıyor. Hayatınız boyunca hiç çalıştınız mı? Sahip olduğunuz servet..."

Onu yakasından yakaladım ve ayağa kaldırdım. "Şimdi karşı karşıyayız. Hadi sıkıyorsa şimdi sözlerine devam et seni aşağılık..."

"Neal!" Sevgili siyaset stratejistimiz ve aylardır bana ne yapıp ne yapmayacağımı söyleyip duran Mina, koluma yapışmış, beni geri çekmeye çalışıyordu. "Gitmeliyiz, Neal. Sen sarhoşsun."

Yakasına yapışmış olduğum hergeleyi bıraktım ama orospu çocuğu, beni deli etmeye kararlıydı.

Boynunu ovuştururken, "Yoksa alkol bağımlısı mısınız, Bay Callahan?" diye sordu ve cebinden cep telefonunu çıkardı.

Mina, ani bir hareketle telefonu onun elinden kaptıktan sonra cebinden çıkardığı parayı barmene uzattı. "Biz her zaman muhabirlere karşı son derece saygılı olmuşuzdur. Onların sürekli insanları takip edip zayıf anlarını yakalayarak bundan çıkar sağlamaya çalışan aşağılık herifler olmadıklarına inanırız. Umarım yanılmıyoruzdur. İyi geceler, Bay White."

Daha sonra beni, sanki bir çocukmuşum gibi kolumdan çekiştirerek bardan çıkardı. Asansöre binene kadar da sımsıkı tuttuğu kolumu bırakmadı. 67. kattaki kral dairesinde kalıyordum.

Asansöre bindiğimiz anda ateş saçan gözlerle yüzüme bakıp, "Sen aklını mı kaçırdın? Onu öldürebilirdin!" diye bağırdı.

"Onu öldürmeliydim! O, kim oluyor da benimle bu şekilde konuşabiliyor? Ben bir Callahanım!"

"Eee, ne olmuş?"

"Ne mi olmuş? Callahan olmak..."

"Callahan olmak, burada hiçbir anlam ifade etmez! Burada Colemen olmak, başkan olmak önemlidir! Sana yan baktı diye insanların parmaklarını kırmaya alışkın olduğunu biliyorum. Ama bu gezi grubuna ilk katıldığın gün söylediğim gibi sana çamur atılsa da hakaret edilse de sineye çekmek zorundasın. Büyük resmi görmeye çalış. Yüzdük yüzdük kuyruğuna geldik. Dişini biraz daha sık ve kendine hâkim ol."

"Yani ikiyüzlü bir sürtük gibi davran diyorsun! Anladım, hatırlattığın için sağ ol Mina. En iyisi şimdi odama gideyim ve kazandığım kara parayı sayayım ben," deyip asansörden indim.

"Evet, ben de senden bunu istiyorum." Asansörün kapıları kapanırken ona el hareketi çekmemek için kendimi zor tuttum.

Bütün dünyaya karşı öfke doluydum. Kral dairesinin pastel tonlarda döşenmiş, duvarlarına çiçek tabloları asılmış girişinden geçip doğruca barın bulunduğu salona gittim.

Üzerinde kırmızı ipek sabahlığıyla yatak odasından çıkan Olivia, "Bu gecelik yeterince içtiğini düşünmüyor musun?" diye sordu.

"Benim düşünmemin beklenmediğini unutmuş gibisin. Ben sadece kalın bir cüzdanı olan, komik ve destekçi bir kocayım," diyerek şampanya şişesini açtım.

"Neden bu sana bu kadar zor geliyor? İnan bana, seni hiç anlayamıyorum. Haftalardır sanki tekmelenen bir köpek yavrusuymuşsun gibi mızıldanıp duruyorsun!"

Beni anlamamasına hiç şaşırmamıştım. Zaten bunu beklemiyordum. "Çünkü ben tekmelenen bir köpek yavrusuyum ve bu yüzden mızıldanıyorum! Haddimi bilmediğim için ailem beni resmen evimden kovdu! Beni sürgüne gönderdiler!"

"Sürgüne mi? Beş yıldızlı bir otelin kral dairesi ne zamandan beri sürgün yeri oldu? Ömründe ilk defa ailenden uzak, tek başına kaldın ve sorun çıkarıp durmanın tek nedeni bu! Büyü artık, Neal! Sen yetişkin bir adamsın ve yetişkin bir adam gibi davranmalısın!"

"Kapat o lanet olası çeneni! Tanrı aşkına kes sesini, Olivia! Yıllardır ailenin her şey olduğunu o kalın kafana sokmaya çalışıyorum ama sen bunu bir türlü anlamıyorsun! Senin kardeşlerin yok ve birbirinden nefret eden bir annen ve baban var. Hayatta kimseye güvenmedin sen. Sadece kendine güvenerek yaşadın ve bu seni için için öldürüyor. Umurlarında bile olmadığın, seni tanımayan insanların seni kabul etmeleri, sevmeleri için canını vereceksin neredeyse. Ama elbette bu senin seçimin ve bana sadece saygı duymak düşer."

"Sarhoşsun sen! İlişkimize daha fazla zarar vermene izin vermeyeceğim! Ben yatmaya gidiyorum."

"İyi edersin," dedikten sonra kendimi boş bir çuval gibi kanepeye attım. Bu gece kanepede uyuyacaktım. Sağa sola dönerek rahat bir pozisyon bulmaya çalıştım ama ne yazık ki bu harika beş yıldızlı otelin kanepesi benim gibi iri adamların uyuması için yapılmamıştı. Uzun süre uyumak için mücadele ettikten sonra pes ettim. Gözlerimi tavandaki avizeye dikip, onun yanına gidip gitmemek konusunda karar vermeye çalıştım. Henüz bir karara varamamışken suratıma fırlatılan yastıkla irkildim.

Olivia, "Uykumu kaçırdığın için sağ ol, seni lanet olası herif!" diye bağırırken bir yandan da kolumu yumrukluyordu.

"Ah! Kes şunu!"

Olivia, beni dinlemeyip yumruklamaya devam edince onu kendime doğru çektim ve ikimiz birlikte yere yuvarlandık.

Kollarını sımsıkı tutarken, "Olivia, Tanrı aşkına kendine gel!" diye bağırdım.

"Çabuk kalk üzerimden seni orospu çocuğu! Kabul görmek için ölüyorum, öyle mi? Ya sen, sen ne yapıyorsun aşağılık herif? Erkek kardeşinin seni sevmesi, babanın sana saygı duyması için ölüyorsun! Sana nerede hata yaptığını söylememi ister misin? Sen, *Ceann Na Conairte* unvanını Liam'a verdiğin gün yaptın en büyük hatayı. O unvanı sen almış olsan şimdi istediğin her şeye, hatta fazlasına sahip olacaktın!"

Öfkeden gözüm dönmüştü. Onu boğazlamak için ellerim boynuna doğru giderken kapının çalmasıyla durdum. Bir an bakıştıktan sonra ayağa kalktık, üzerimizi düzelttik ve kapıyı açmaya gittik. Aynı anda kapıya vardığımızda Olivia beni kolumdan tutarak yana çekti ve kapıyı kendisi açtı.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi gülümseyerek, "Merhaba," dediğinde şaşırmaktan kendimi alamadım.

Otel görevlisi de karıma gülümsedi ve bir zarf uzattı. "Senatörden, Bayan Callahan."

Olivia zarfı alıp, "Teşekkür ederim, iyi geceler," dedikten sonra kapıyı kapattı.

O zarfı açarken, "Baban, sadece bir alt katında olduğumuzu unuttu sanırım," diye söylendim. İnsanlar her tür saçmalığı yapıyorlardı ve sonra şımarık zengin çocuğu diye suçlanan sadece ben oluyordum.

"Chicago'ya yola çıkmadan önce hep birlikte kahvaltı etmemizi istiyor. Seçim gezisi bitti. Belki bu seni biraz olsun sakinleştirir. Belki yeniden gülmeyi öğrenebilirsin," deyip elindeki kâğıdı suratıma fırlattı.

Gerçek olduğundan emin olmak için hemen kâğıdı yakalayıp üzerinde yazanları okudum. Dans etmemek için kendimi zor tutuyordum. Sonunda eve, evime gidiyordum!

DECLAN

Başını *Aşk ve Gurur*'dan kaldırmasını umarak elimdeki esrarlı sigarayı Coraline'a uzattım. Ama karım, Bayan Austen'in

romanını okumaya öyle dalmıştı ki uzattığım sigarayı fark etmedi bile. İçimden gülmek geldi ama kendimi tuttum ve sigarayı okuduğu sayfaya bıraktım.

"Declan! Bay Darcy, tam..." Sigarayı görünce bir an donup kaldı.

"Eee, ne diyordun?"

Gülümseyerek, sigarayı eline aldı. "Beni şımartıyorsun."

"Birilerinin bunu yapması gerek. Sen bunu hak ediyorsun." Gülümseyerek yatağa oturdum ve sigarasını yaktım. Sigarayı tutan parmakları titriyordu. Derin bir nefes çektikten sonra öksürmeye başladı.

"Yavaş ol, aşkım. Yoksa göz açıp kapayana kadar elimdeki tüm malı bitireceksin."

Bir kahkaha attı. "Yaşasın! Kanunen bu illeti içmeye hakkım var," deyip gevşeyen vücudunu arkasındaki yastıklara yasladı.

"Ama İrlanda'da değil."

"Susar mısın? Keyfimi bozma."

Kucağındaki kitabı alıp kaldığı sayfaya göz gezdirdim. "Şu Darcy denen adama hâlâ hayran mısın?"

"Ne oldu? Kıskandın mı yoksa?"

"Yapma! Bu herif benim tırnağım bile olamaz. Şu gözlere, şu gülüşe bir bak," deyip gülümsedim. Dumanların arasından bana bakıp bir kahkaha attı. "Bu konuşan, egomdu."

"Ama gerçekten de saçların çok güzel." Sigarasını yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran kül tablasına bırakıp saçlarımı okşadı. "Bu güzel saçları benim için kestirmediğine çok memnunum."

Bu sözler, yüzümdeki gülümsemenin kaybolmasına neden oldu. Gözlerinin içine bakarak başına bağlamış olduğu mavi eşarba uzandım.

"Bunu yapmam gerekiyordu. Hatta kaşlarımı da kesmem gerekiyordu."

O gülümsüyordu ama ben, kendimi zorlasam da gülümseyemedim. Son birkaç hafta oldukça zorluydu. Sürekli yaşadığı duygu değişimleri, çektiği acı, saçlarını kazıtmak zorunda kalması, oldukça zorlu bir dönem geçirmemize yol açmıştı. Tek yapabildiğim yanında olmak ve onun için dua etmekti.

Kolunu boynuma dolayıp, "Dün tam bir sürtük gibi davrandığım için çok özür dilerim," diye mırıldandı.

Ben de ona sarıldım ve dün yaşananları aklıma getirmemeye çalıştım. "Hayır, hiç de değil. Sen asla bir sürtük gibi davranmazsın."

"Öyleydim, Declan. Bana ne olduğunu bilmiyorum. Kanser olmam, yemeğimi senin suratına fırlatmamı gerektirmiyor. Lokmaları yutmak çok canımı acıtıyordu ve ben, senin de canının acımasını istedim. Neden olduğunu bilmiyorum ama çok özür dilerim. Seni seviyorum."

Alt dudağımı ısırdım ve gözlerimi kırpıştırdım.

"Önemi yok, aşkım. Neyse ki havuçlar fazla pişmişti. Şimdi bunu boş ver. Bu romanı neden tekrar okuyorsun?"

"Çünkü bu bir klasik."

"Ama okuyabileceğin daha pek çok klasik var. Neden bu?"

"Dinle Bay Callahan, *Aşk ve Gurur*, benim aklımı başımdan alan zamansız bir romantik klasik."

Yüzümü buruşturdum. "Senin aklını başından alan tek şeyin ben olduğumu sanıyordum."

"Hayır, bir de Jane var. Sen ve o, farklı nedenlerle aklımı başımdan alıyorsunuz." O gülümsediğinde kendimi çok mutlu hissediyordum. "Şimdi oku bakalım."

"Emredersiniz, hanımefendi." Romanın en sevdiğim bölümünü açıp okumaya başladım.

"Gerçekten sevdiğim az insan vardır. Haklarında iyi düşündüğüm insanların sayısı ise sevdiğim insanların sayısından bile az. Dünyayı tanıdıkça ondan daha da soğuyorum ve her geçen gün, in-

san karakterinin istikrarsız olduğu konusundaki inancımı güçlendiriyor. İnsanların erdemli ve mantıklı olması umudumu, her geçen gün biraz daha yitiriyorum."

Sayfayı çevirirken Coraline telaşla yataktan kalkıp banyoya doğru gitti. Arkasından banyoya gitmemden hiç hoşlanmadığını birkaç acı tecrübeyle öğrenmiştim. Bu konuda epeyce kavga etmiştik. O nedenle arkasından gitmeye yeltenmedim. Yardım istemesi durumunda hemen fırlamaya hazır bir şekilde yatakta oturup bekledim. Uzun bir on dakikanın ardından sendeleyerek banyodan çıktı.

Yerimden kalkıp, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum. Başını iki yana salladı ve yavaş adımlarla gelip yatağın ayakucuna tutundu. Derin bir nefes aldı ama bu işe yaramadı. Bacakları onu taşıyamıyordu. Düşmek üzereyken onu tuttum.

"Lanet olsun!" diye mırıldandı.

"Bence kendini gereğinden fazla zorluyorsun. Biraz daha zamana ihtiyacın var. Kemoterapiden yeni çıktın." Onu kucağıma alıp yatağa yatırdım.

"Sanırım kendime iyileştiğimi kanıtlamaya çalışıyorum."

"İyileşeceksin, aşkım. Ama biraz sabırlı olman gerek." Beni dinlemeyeceğini biliyordum. Tek yapabileceğim, her zaman onun yanında olmaktı. Bana ihtiyacı olduğu her an yanında olacak ve ona tekrar tekrar bu romanı okuyacaktım. Bu sonsuza kadar sürse bile onunla fazladan bir dakika geçirmemi sağlayacak her şeyi yapacaktım.

31

"Mutluluk ve melankoli arasında ancak ince bir bıçak kadar mesafe vardır."

—Virginia Woolf

MELODY

Range Rover'ın arka koltuğunda kendime gelmeye çalışırken çokbilmiş polis memuru Scooter, "Bir doktora ihtiyacınız olmadığından emin misiniz, Bayan Callahan?" diye sordu.

Opera binası boşaltılmıştı ama seyircilerin hiçbirinin gitmeye niyeti yok gibiydi. Operadan bile daha trajik bir şey varsa o da bizim hayatımızdı. Ellerinde el fenerleri olan gümüş rozetli domuzlar, artık suç mahalli olduğundan sarı bantla çevrilen bölgede köpekleriyle dolaşıyor, Antonio'nun cansız bedeninin resimlerini çekiyorlardı. Onun ölmemesi gerekiyordu. Adamlarım, ancak ben *öl* dediğimde ölebilirlerdi.

"Bayan Callahan?"

Liam, "Biz iyiyiz, memur bey," dedi. "Sanırım artık karımı eve götürme zamanı geldi."

"Bay Callahan, bu olayla ilgili bildiklerinizi..."

Sinirli bir tavırla, "Daha önce de söylediğim gibi opera binasından çıktığımız anda korumamız vuruldu," diyen Liam, arabanın kapısını kapatmaya çalıştı ama ukala herif buna engel oldu.

"Onu biliyoruz zaten. Ama korumanızı kim ve neden öldürmüş olabilir, onu anlamaya çalışıyoruz. Belki de hedef sizdiniz, Bayan Callahan. Kurşunların balistik incelemesi sonucunda başkanın da aynı silahla öldürülmüş olduğunu öğrendik." Scooter, arabanın kapısını tutmuş dimdik duruyordu.

"Haberlerde, Başkan'ı Bayan Monroe'nun..." dedim ama hergele sözümü kesti.

"Evet, ama henüz kimliğini tespit edemediğimiz bir suç ortağı vardı. Belki şubeye kadar gelebilirseniz..."

Liam, "Siz sadece bir polis memurusunuz, bir dedektif değil, bayım. Bu nedenle bize sormak istediğiniz sorularınız varsa avukatımızla iletişime geçmelisiniz," dedikten sonra arabanın kapısını çarparak kapattı ve diğer tarafa geçerek kendisi de arabaya bindi. "Sür."

Fedel, bu sözü ikiletmedi. Bir adamımı öylece yerde yatarken bırakmak beni çok rahatsız ediyordu. Antonio, yıllardır benimle ve Fedel'leydi. O, Fedel ve Adriana'nın akıl hocasıydı. Monte'nin arayıp olanları Adriana'ya bildirdiğinden emindim. Aslında bu, telefonda verilecek bir haber değildi ama Adriana'ya bizimle karşılaşana kadar kendisini toplayabilmesi için zaman vermek akıllıcaydı.

Yanımda oturan Liam'ın gerginliği elle tutulur gibiydi ve benim tek yapabildiğim, gözlerimi karanlık gökyüzüne dikip düşünmekti. Chicago, ölümlere alışıktır. Ben de ölümlere alışığım. Dolayısıyla kederli değildim ve şok olmamıştım. Sadece içimi yakan bir öfke duyuyordum. Kendimi çaresiz, güçsüz hissediyordum ve bu, benim alışık olduğum bir şey değildi. Bu gerçekten çok kötü bir histi. Hemen misilleme yapmayacak olursak bir de adamlarımız arasında çıkacak kargaşayla uğraşmak zorunda kalacaktık. Adamlarımızın bize güvenmelerinin ve sadık olmalarının başlıca nedeni bizim en kötü ve en güçlü olmamızdı. Ama bir anda Aviela sahneye çıkmış ve bu imajımızı zedelemişti. Buna bir son vermemiz gerekiyordu ama bunu nasıl yapacağımızı bilmiyordum. Bu kadın, bunca şeyi nasıl yapabiliyordu? Evimize girmişti, adamımızı öldürmüştü ve sanki bizimle yaşıyor gibi dakika dakika ne yapacağımızı, nereye gideceğimizi biliyordu.

Araba evin önünde durduğunda derin bir nefes aldım. Fedel, inmem için kapıyı açtığında Liam'ın ya da bir başkasının bana yardımcı olmasını beklemeden hemen arabadan inip eve doğru yürüdüm. İçeri girdiğimde Evelyn, Sedric, Neal ve

Olivia'yı antrede, endişeli bir şekilde konuşurken buldum ve bu manzara karşısında çığlık atmamak için kendimi güç tuttum. *Şimdi olmaz! Lütfen, hayal görüyor olayım.*

Paltomu çıkarıp hizmetçiye uzattığımda bakışlarını doğruca karnıma çeviren Evelyn, rahatlamış gibi derin bir nefes alıp, "Tanrı'ya şükür, iyisin!" dedi.

O sırada içeri girmiş ve yanıma gelmiş olan Liam ters ters, "Bu, senin iyi olmaktan ne anladığına göre değişir, anne," diye söylendi. "Bu arada, siz ikinizin burada ne aradığınızı sorabilir miyim?"

Olivia küstah bir tavırla, "Burada yaşadığımızı unuttun sanırım," diye cevap verdi.

"Olivia..."

"Üzgünüm Liam ama Callahanlarla yaşaya yaşaya böyle biri oldum sonunda. Babamın seçim gezisi sona erdi ve..."

Neal, Olivia'nın elini tuttu ve onun daha fazla konuşmasına engel olmayı umarak bir adım öne çıktı. "Declan ve Coraline, yarın sabah dönüyorlar. Başımızdaki korkunç belaya karşı savaş açmadan önce ailenin bir araya toplanmış olmasını isteyebileceğini düşündüm. Şimdi bana planlarını..."

Onları bir dakika daha dinlemeye dayanamayacağımı hissettim. Bu insanlar, bir ahmaklar topluluğuydu ve benim, zamanımı ve enerjimi böyle insanlarla harcamaya hiç niyetim yoktu. Sanki onlar orada değilmiş gibi yanlarından geçip merdivenlerden çıkmaya başladım. Bütün vücudum ağrıyordu. Tek istediğim bir an önce yatağımda olmaktı ama ne yazık ki bundan önce halletmem gereken bir iş vardı. Ben, Adriana'nın odasına nadiren giderim. Çalışanlarımızı odalarında ziyaret etmenin, bize duydukları saygıyı azaltacağına ve gereksiz bir samimiyet doğmasına neden olacağını düşünürüz. Ama bu gece yaşananlardan sonra kuralları çiğneyebileceğimi düşündüm. Odasına girerken onu göremeyeceğimi biliyordum.

Yatağı bozulmamıştı. Sahip olduğu tüm kitaplar sağa sola fırlatılmıştı ve perdeler kapalıydı. Derin bir nefes alıp yatağa doğru yürüdüm. Yatağın üzerindeki yastıkları da yerdeki kitapların yanına göndererek kendime oturabileceğim bir alan açtım. Kendimi zar zor hareket eden bir penguen gibi hissederek yavaş hareketlerle yatağa oturdum. Karnımın izin verdiği kadar eğildim ve işte oradaydı. Yatağın altında kıvrılmıştı ve gözlerinden engel olamadığı yaşlar akıyordu.

Adriana hep böyle yapardı. Sıradan insanların yaşadığının yüz katı zorluklarla mücadele eder ve kendini sadece yatağın altında güvende hissederdi.

"Bana evlenme teklif etmişti," diye fısıldayıp elini uzattı. Parmağında, gözyaşı damlaları şeklinde pırlantalardan yapılmış bir alyans vardı. "Ona düşünmek istediğimi söyledim. Ona, cevap vermeden önce seninle konuşmak istediğimi söyledim. Aslında düşünecek bir şey yoktu, sadece korkuyordum. Bana, yüzüğü almamı, onun düşünmeme yardımcı olacağını söyledi. Tanrım! Keşke ona 'evet' demiş olsaydım."

"Sonunda 'evet' diyeceğini hepimiz biliyoruz. Onun da bildiğinden eminim." Adriana, benim gibi zor kadını oynamak istemişti.

Ellerini gözlerine bastırıp akan gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. "Hareket etmek istemiyorum. Eğer hareket edersem hayat devam edecek ve ben onsuz bir hayata dayanamam. Onu çok seviyordum."

"O zaman orada dilediğin kadar kal," diye mırıldandım. İnsanın bu kadar çok sevdiği birini kaybetmesinin dayanılmaz bir acıya neden olduğunu biliyordum. *Büyük aşk, sonunda her zaman büyük acı getirir. İşte, bu nedenle sürekli Liam'dan önce ölmek için dua ediyorum.*

LIAM

Çalışma odama giren Neal, "Bu kaçıncı?" diye sordu.

Bir süre elimdeki boş bardağa baktıktan sonra onu masanın üzerine bırakıp yeni bir şişeye uzandım.

"Saymadım. Ne istiyorsun?"

Karşıma oturan Neal, cebinden iki sigara çıkardı. "Sana yardımcı olmak istiyorum. Yeniden ağabey kardeş olmamızı istiyorum. Haftalardır seçim gezisi nedeniyle buradan uzaktım. Bu süreçte bana sürekli, bir Callahan olmanın nasıl bir duygu olduğu, bizim nasıl insanlar olduğumuz, Olivia'ya yeni bir pırlanta kolye aldıktan sonra da devletin gıda yardımıyla hayatta kalan aileler hakkındaki düşüncelerime dair sorular soruldu. Geziye çıkmadan önce babam, bu işten nefret edeceğim konusunda beni uyarmıştı. Haklıymış. Ailemden uzak kalmaktan, olduğum gibi davranamamaktan nefret ettim. Olivia ise gayet mutluydu. Başkalarını eğlendirmeye, kendimizi onlara beğendirmeye çalışan kuklalar gibiydik. Bize söylenen yerlere gidiyor, gerçek düşüncelerimizi saklıyorduk. Normalde boynunu koparmaya bir an bile tereddüt etmeyeceğim insanlara gülümseyip durmak zorunda kaldım. Doğrusunu istersen, senin emrinde çalışıyor olmak gerçekten zor iş ama yine de iplerimin başkalarının elinde olmasındansa senin elinde olmasını tercih ederim."

Sözlerini bitirdiğinde ona da bir bardak içki uzattım ve bana verdiği sigarayı aldım. "Çakmağın var mı?"

"Sigara içtiğimi karıma söylemezsen veririm." Bir kahkaha atıp sigaralarımızı yaktı.

"En azından karına bu konuda yalan söyleme lüksüne sahipsin. Mel'in burnu bir tazınınki gibidir. Sigara içtiğimi ondan saklama şansım yok. Beni çok iyi tanıyor ve gururum kırılmasın diye arada bir söylediğim yalanları yutmuş gibi yapıyor." İkimiz de bir süre susup sigaralarımızın keyfini çıkardık.

"Başta, sürekli birbirinizin gözünü oymaya çalıştığınız düşünülürse ilişkinizde epey yol aldınız." Neal'ın çok haklı ama aynı zamanda haksız olduğunu bilmesine imkân yoktu.

Karım, hâlâ benim gözümü oymaya çalışıyordu. Tek fark, artık bu girişimlerinin yatakta son bulmasıydı. "Şu Aviela denen sürtükle ilgili ne yapacağız?"

"O kadın sürekli bir adım önümüzde. Biz bir tuzak kurmaya kalksak bir de bakıyoruz ki o, çok daha iyisini kurmuş. Senin bir önerin var mı?" O sürtüğü gebertecektim ama ne yazık ki bunun için nasıl bir yol izleyeceğime dair en ufak bir fikrim yoktu.

Neal arkasına yaslandı ve başını kaşıdı. "Hayır. Hiç bilmiyorum. Aslına bakarsan kadının yaptıklarına hayranlık duyduğumu bile söyleyebilirim."

"Bu kadının bir hayranıyla konuşmak en son ihtiyacım olan şey."

"O zaman gelelim aklımı kurcalayan soruya. Kadın, bu gece isteseydi Mel'i öldürebilirdi. Tıpkı o kazadan sonra yapabileceği gibi. Mel, namlusunun ucundaydı. Neden onu öldürmedi?"

"Aslında ben bunu neden yapmadığını biliyorum." Keşke bilmeseydim ama ne yazık ki biliyordum. "O kadın, düşmanlarına işkence etmekten hoşlanan biri. Orlando'yu yıllarca zehirlemiş. Şimdi de kızının korku içinde yaşadığını görmenin tadını çıkarıyor. Nasıl bir final planladığını bilmek isterdim doğrusu. Büyük resme baktığımda olayın sadece Mel'le sınırlı kalmadığını düşünüyorum. Colemen, Beyaz Saray'a çıktığında neler olacak? Onun, o koltuğa oturacağını sen de ben de gayet iyi biliyoruz. Seçim gezisini kısa kesmenizin nedeni de bu zaten. Yüzde doksan kazanacağından eminiz hepimiz. Bunun ne kadar büyük bir oran olduğunu anlaman için okulda sınavlardan aldığın sonuçları düşünmen yeterli. Sen hayatında bir kez bile yüz üzerinden doksan almadın."

"Siktir git!"

Sırıttım ve bardağımdaki konyağı bir dikişte bitirdim.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra Neal, ciddi bir sesle, "Eee? Ne yapacağız?" diye sordu.

Sigaramdan bir nefes çekip bir süre düşündükten sonra, "Aviela, bu geceki olaydan önce Mel'i aradı. Aramayı, kullan at bir telefonla yaptığından eminim ama sen yine de bir araştır," dedim ve sigaramı söndürüp yerimden kalktım.

"Peki, patron."

Neal'a güvenmek istediğim kadar çok güvenemiyordum. Ayrıca karısına hiç güvenmiyordum. Ağabeyimle aramızda, temeli çocukluğumuza dayanan bir soğukluk vardı. Ama yine de dünya üzerinde güvenmeyi en çok istediğim kişi oydu. Ne de olsa kan bağımız vardı.

Odadan çıkarken, "Sakın konyağımı bitirmeye kalkma," dedim. Mel'i bir saatten uzun süredir görmemiştim ve içime bir kurt düşmüştü. Bütün kapıların kilitleri ikinci kez değiştirilmiş, en azından yirmi tane yeni güvenlik kamerası eklenmişti ve adamlarımız, yirmi dört saat evin etrafında nöbet tutuyorlardı. Ama söz konusu Mel olunca, bu aşırı güvenlik önlemleri bile içimin rahat etmesi için yeterli değildi.

Odamıza girince, "Mel," diye seslendim. Yatağımız bozulmamıştı, demek ki uyumuyordu.

Tam endişelenmeye başlamıştım ki banyodan, "Buradayım," diyen sesini duydum. Burnuma çarpan vanilya kokusunu ve titreşen mum ışıklarını fark ettiğimde karımın köpük banyosu yaptığını anladım. Elbisesi ve ayakkabıları, banyo kapısının yanına, yere atılmıştı. Köpüklerin arasındaki karımın görüntüsü, köpük kaplı göğüsleri, dağınık topuz yapmış olduğu saçları, omuzlarına yapışmış ıslak saç tutamları, neredeyse diz çöküp 'benim ol' diye yalvarmama neden olacaktı.

Mel, gözlerini açmaya gerek duymadan, "Bana öyle bakmayı kes! Seni de davet etmek isterdim ama su senin için biraz soğuk," dedi.

"Eminim öyledir. Sen de ben de küveti sadece kendine istediğini biliyoruz." Gömleğimin kollarını sıvadım. Küvetin yanına, yere oturup elimi suya soktum ve karnını okşamaya başla-

dım. Mel, derin derin nefes almaya başladı. Aldığı her nefeste göğüsleri inip kalkıyor, bu görüntü aklımı başımdan alıyordu.

"Antonio, Adriana'ya evlenme teklif etmiş," diye fısıldadı. "Onun, olanlara nasıl dayanacağını bilmiyorum. Ayrıca benim de ona yardımcı olmaya zamanım yok. Nasıl yaşayacak?"

"Ona yardım edeceğiz, bebeğim. Ona, o yılanın kafasını keserek yardım edeceğiz."

Gülümsedi ve gözlerini hafifçe araladı. "Kafasını gümüş tepsi içinde Adriana'ya sunmalıyız. Ben de o sürtüğün vücudundan en az iki parça istiyorum. Biri benim, diğeri babam için."

"Kesin yine çocuğumuza *Venedik Taciri'ni* okudun sen," deyip bir kahkaha attım. Oğlum, kesin eski İngilizce konuşarak doğacaktı.

"Senin okuduğun *Atlas Silkindi*'den bin kat iyidir."

"O roman..."

"Dünyanın nasıl bir yer olacağı hakkında falan filan. Tanrı'ya şükür, o kitabı ben uyurken okuyorsun."

"Okuduğumu bildiğine göre anlaşılan uykun pek ağır değilmiş..."

Sözlerimi bitirmeme fırsat vermeden suratıma bir avuç su attı ve ardından kahkahalara boğuldu.

"Kendime engel olamadım."

"Dua et ki hamilesin."

"Düzeltiyorum; sen dua et ki hamileyim. Yoksa şimdi çoktan kıçına tekmeyi yemiş olurdun. Bir kez daha."

"Bir kez daha mı? Sadece bir kez mi?"

"Anlamayanlara bir kerede anlatmayı bilirim."

Onunla tartışamayacak kadar yorgundum. Başımı küvetin kenarına dayayıp gevşemeye çalıştım. Ama ne yazık ki karım asla gevşemeyi bilmez. O, sürekli işe odaklıdır.

"Roy, ne kadar ödeme yaptı?"

Derin bir nefes aldım. "Yaklaşık 312 milyon dolarımız var ve bu paranın çoğu deniz aşırı bankalarda. Yoksa parayı alıp kaçmayı mı planlıyorsun?"

Melody doğrulup başını iki yana salladı. "Sadece belki bebek doğduğunda buradan uzaklaşırız diye düşünmüştüm."

"Doğuma birkaç hafta kaldı."

"Aslına bakarsan... Sanırım suyum geldi Liam."

"Ne?" diye bağırıp yerimden fırladım. "Emin misin? Nereden anladın? Suyun içindesin şu an."

İnleyen Melody'nin, küvetin kenarlarını tutan ellerinin eklem yerleri bembeyaz olmuştu. "Suyum geldi, dedim lanet olası! Panik yapmayı kes de bana yardım et!"

Yere birkaç havlu serdim ve onu kollarından tutup sudan çıkardım. Melody, kurulanıp yatak odamıza doğru yavaş adımlarla yürürken arkasından onu takip ettim.

"Adriana bir çanta hazırlamıştı."

"Hemen bulurum," deyip giyinme odasına doğru koşmaya başladım. Ama yarı yolda ayağım, yere atmış olduğu ayakkabılara takıldı ve burkuldu. "Ah! Lanet olsun! Neden ayakkabılarını sağa sola atıyorsun?"

"Liam, kes sesini! Bana hemen bir eşofman takımı getir."

Gözlerimi giyinme odasındaki sayısız rafta dolaştırırken istediği lanet şeyleri nerede bulacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. İlk gözüme çarpan siyah eşofman takımını kaparak derin derin nefes alan karımın yanına döndüm.

Önce bana sonra elimdeki giysilere bakan Mel, "İstediğim bunlar değil," dedi.

"Ne fark eder ki..."

"Bana bak, oğlun vajinama ulaşmak için kendine yol açmaya çalışırken bir de seninle uğraşamam! Grileri istiyorum!" diye bağıran Mel'in yanına gidip elimi karnına koydum.

O anda, gerçekten doğum sancısının başlamış olduğunun farkına vardım ve bembeyaz kesildim. *Doğum sancıları başladı! Karımın doğum sancıları başladı!*

"Sakın Liam! Sakın bayılmaya kalkma! Giysilerime ihtiyacım var!"

Başımı salladım ve bu kez yerdeki ayakkabılara takılmamaya özen göstererek giyinme odasına koştum. Neyse ki bahsettiği gri eşofmanı buldum ve telaşla ona götürdüm. Yere diz çöktüm ve eşofman altını ona giydirdim.

Tam dizlerine kadar çekmiştim ki yeni bir sancıyla kasılan Mel, "Ah! Bu dayanılmaz bir şey!" diye bağırdı.

"Nefes al! Sadece nefes almaya odaklan, aşkım!" Elimi karnına dayadım ve sancı geçene kadar öyle kaldık.

Sancı geçer geçmez eşofman üstünü de giydirirken, *Tanrı'ya şükür doğum kitapları okumuşum,* diye düşünüyordum.

Mel'i giydirdikten sonra hemen telefona sarılıp nefes nefese "Baba, Mel'in suyu geldi," dedim.

Babam, "Ne?" diye bir çığlık attıktan sonra anneme seslendi. "Evelyn! Mel'in suyu gelmiş!"

"Beni dinle, baba! Hastaneye giderken çok iyi korunmamız gerek. Birazdan aşağı iniyoruz. O arada, bu işi hallet."

Bu sırada Mel, karnına doğru eğilmiş, "Belliydi zaten erken geleceğin! Üstelik en yorgun olduğum zamanı seçtin! Aferin sana!" diye mırıldanıyordu.

Karımın elini avuçlarımın arasına alıp öptüm. "Her şey yolunda gidecek. Yemin ederim, hiçbirimizin kılına bile zarar gelmeyecek."

Mel, başını salladı. Onun yataktan kalkmasına yardım ederken gözüm komodinin üzerinde duran saate ilişti. Saat 2.04'ü gösteriyordu.

"Buna hazır değilim, Liam. Erken geldi. Erken gelemez çünkü ben, buna hazır değilim. Ancak kendimi hazır hissetti-

ğimde doğum yapabilirim," diye mırıldanan Mel, bir yandan da derin derin nefes alıyordu. Onu sakinleştirmek için bir şeyler mırıldanırken odamızın kapısı çalındı. Gelen, ancak annem olabilirdi.

"Liam? Mel? İyi misiniz? İçeri gelebilir miyiz? Mel, ne sıklıkta geliyor sancıların?"

Mel'e dönüp, "Yapabilirsin aşkım. Eğer bu dünyada bunu yapabilecek biri varsa o da sensin," diye mırıldandıktan sonra kapıya dönüp, "İyiyiz, gelebilirsiniz," diye seslendim.

Annem, başında bigudileri, asla sahip olduğunu tahmin bile edemeyeceğim mikili pijamalarıyla odaya daldı. "Tanrı'ya şükür!"

Ben şaşkın şaşkın anneme bakarken Mel, acı dolu bir çığlık atıp tırnaklarını elime geçirdi. "Acaba biri beni hastaneye götürebilir mi? Bebeği asla burada doğurmam!"

MELODY

Yeni bir sancı dalgasının ardından yatağa yığılıp, "Dokuz saat oldu! Artık dayanamıyorum! Uyumak istiyorum!" diye bağırdım.

Alnımda biriken ter damlacıklarını silen Liam, "Biliyorum aşkım. Biraz daha dayan, bebeğim," diye fısıldadı.

Ama ben, onun alnımdaki teri silen elini sertçe ittim. "Senin lanet olası ellerin beni bu hâle soktu! Bu iş biter bitmez o lanet olası aletini kökünden keseceğim! Ayrıca onu yedirmek için bir pitbull satın alacağım!"

O sırada odaya giren bir hemşire, "Sakin olmalısınız, Bayan Callahan," dedi.

"Biri dışarı çıkmak için başıyla vajinamı yırtarken nasıl sakin olabilirim? Gayet dar ve harika bir vajinam vardı benim! Bana söyleneceğine, yanımdaki şu herife söylen! Bütün bunların tek sorumlusu o! Sakin olmaya çalıştığım anda, babasının kopyası olan içimdeki hergele hareketleniyor! Şimdi hepiniz odamdan defolun! Yalnız kalmak istiyorum."

Bu sancıların biraz olsun hafiflemesi için ne gerekiyorsa yapmıştım. Hatta bana verdikleri ilaçları bile almıştım ama hiçbir işe yaramamışlardı. Bu, yıllar boyunca sürekli ilaç kullanmamın sonucu olmalıydı. Ben yıllardır o epidural dedikleri şeyle sabah kahvaltısı yapmıştım ve vücudum buna alışmıştı. Bebeğin sağlığı için dozu artıramayacaklarını söylediler ve elbette kabul etmek zorunda kaldım. Lanet olsun! Bana acımı dindirecek bir şeyler vermelerini istiyordum! Onları odadan kovmama rağmen odaya toplanmış olan doktor ve hemşireler, yerlerinden kıpırdamadılar. Herhâlde bu sözleri her gün duyuyor olmalıydılar.

Örtüyü yüzüme çekerek inledim. "Liam, bu insanların odamdan çıkmalarını istiyorum. Bana birkaç saniye verin."

"Tamam, aşkım." Liam, beni alnımdan öptükten sonra işe yaramaz doktora döndü ve onları odadan çıkardı.

Hamileliğim boyunca kontrolümü yapan doktorumuz burada değildi. Bu nedenle benimle yabancı bir doktor ve yine hiç tanımadığım hemşireleri ilgileniyordu. Aslında normalde onların bana dokunmalarına izin vermezdim ama şu anda ağrının geçmesi için her şeye razıydım.

Liam, saçlarımı okşayarak, "Bunun aptalca bir soru olduğunu biliyorum ama nasılsın?" diye sordu.

Onun kollarına sokuldum. "Korkmuş, gergin ve endişeliyim. Ayrıca çok ama çok yorgunum."

"Çok iyi gidiyorsun, aşkım. Neredeyse bitti. Sık dişini."

"Nereden biliyorsun?" O lanet hemşirelerin, aralarında doğuma daha epey vakit olduğunu konuştuklarını duymuştum. Üstelik bu sözleri sekiz saat ağrıdan sonra söylemişlerdi. "Hamile olmak istemiyorum, Liam! Doğum yapmak istemiyorum!"

O bana bir palavra daha sıkmadan önce yine ağrım başladı ve tırnaklarımı ellerine geçirdim. Acı dolu bir çığlığın ardından dişlerimi öyle sıktım ki kırılmalarından korktum.

Çığlığımı duyan doktor, ellerinde yeni bir çift eldivenle telaşla odaya girdi. "İyi misiniz, Bayan Callahan?"

Bu kaltağın boynunu kırmayı dileyerek bir an gözlerinin içine baktım. *Ne saçmalıyorsun sen? Ağrım var! Ne aptal bir soru bu!*

İçimden geçenleri söylemek yerine, "Ağrım var. Ikınmak istiyorum," dedim.

Doktor bir eliyle beni muayene ederek açılmayı kontrol ederken bir elini de karnıma bastırmıştı. "Üzgünüm, Bayan Callahan. Ikınmamalısınız."

Tanrı'nın belası sürtük!

Yanımda duran erkek hemşireye dönerek, " Hayati değerleri nasıl?" diye sordu.

"Her ağrıyla tansiyonu biraz daha yükseliyor. Ağrılara rağmen bebek bir türlü yola girmiyor ve rahim açılmıyor."

Doktor, steteskopuyla karnımı dinlerken bir yandan da bağlı olduğum ekrandaki rakamlara bakıyordu.

Liam, "Bu da ne demek?" diye sordu.

Doktor, başını iki yana sallayarak, "Karınızı acilen sezaryene almamız gerek, Bay Callahan," diye cevap verdi.

"Bu, karımın karnını kesmeniz anlamına geliyor, değil mi?" Liam, çaresizce gözlerimin içine baktığında gözlerindeki derin endişeyi gördüm.

"Bebeğiniz bir türlü yola girmiyor ve gelen her ağrıyla Bayan Callahan'ın tansiyonu biraz daha yükseliyor. Hem bebek hem de anne için en doğrusu sezaryen."

Güç almak istercesine Liam'ın elini sımsıkı tuttum. "O zaman yapın."

Liam, elimi dudaklarına götürdü ve bana doğru eğilip, "Merak etme bebeğim, her şey yolunda gidecek," diye fısıldadı.

"O zaman hemen hazırlıklara başlayalım," diyen doktor ve hemşire odadan çıktılar ve bir süre sonra beni ameliyathaneye götürecek olan hemşire geldi.

Buz gibi ameliyathanede, gözlerimi tavandaki ışığa diktim. Liam'ın elimi tutan eli, bana güç veriyor, rahatlamamı sağlıyordu.

Birkaç dakika sonra içeri başka bir doktor girdi. "Bayan Callahan, ben anestezi Doktoru Meroe. Size, operasyon sırasında hiçbir şey duymayacağınız ama bebeğinizi kucağınıza aldığınızda tamamen kendinizde olabileceğiniz dozda bir ilaç vereceğim."

Bir şeyler söylemek istedim ama ağzımı açamayacak kadar yorgundum. Sadece başımı sallayıp boğazımda düğümlenen hıçkırığı bastırmaya çalıştım.

Adam bana iğne yaparken Liam, "Acıdı mı?" diye fısıldadı.

"Emin ol, acısa bunu bilirdin."

"Bu iş tamam, Bay ve Bayan Callahan. On beş dakika sonra oğlunuzu kucağınıza alacaksınız."

On beş dakika sonra mı, demek istedim ama dudaklarımı kıpırdatamadım. Başım yana düştü ve gözlerim kapandı. Önce vücudumda dolaşan belli belirsiz elleri hissettim ama sonra onları da hissetmemeye başladım. Tek hissettiğim baskıydı. Birileri sanki içimden bir şey koparmaya çalışıyor gibi çekiştiriyordu ama hiç acı duymuyordum.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama bir süre sonra, doktor, maskesinin arkasından neşeli bir sesle, "İşte, geldi!" dedi ve o anda odayı bir bebek ağlaması sesi kapladı.

Derin bir nefes alıp gözlerimi açtım. Liam, alt dudağını ısırmış, gözlerindeki akmaya hazır yaşlarla mücadele ediyordu. Karşımızda, kan ve sıvıyla kaplı oğlumuz duruyordu.

Doktor, "Bu işi size bırakmamı ister misiniz?" diye sorduğunda, "Evet," diyen Liam, kadının uzattığı makası aldı ve göbek bağını kesti. Ellerimi yüzüme götürene kadar ağladığımın farkında bile değildim.

Nemli gözlerle, büyülenmiş gibi oğlumun minicik el ve ayaklarına baktım.

Onu bana vermeleri için kollarımı açtım ve onu kollarıma aldığım anda asla bırakmayacağımdan bir kez daha emin oldum.

"Merhaba," diye fısıldayıp başını öptüm. "Ben senin... Annenim."

Liam, beni alnımdan öpüp hayran bakışlarla bizi izliyordu. "Evet, o senin annen," deyip oğlumuzun yumuşacık yanağını okşadı.

Başımı salladım. "Ben senin annenim, Ethan."

Liam bir kez daha alnımdan öptü ve gözlerimin içine bakarak, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Sana, bunun için... Oğlumuz için çok teşekkür ederim."

32

"Evliliğin değeri yetişkinlerin dünyaya çocuk getirmeleri değil, çocukların anne-babalarını yetişkinlere dönüştürmeleridir."

—Peter De Vries

LIAM

Gözlerimi ondan alamıyordum. Elimde değildi, sürekli onu seyrediyordum. O kadar küçüktü ki onu tek elimle bile tutabiliyordum. Çok uzun süredir uyumamıştım ama bu umurumda değildi. Benim bir oğlum olmuştu. Kollarımın arasındaydı. Doğalı henüz sadece altı saat olmuştu ama ben artık onsuz yaşayamayacağımı düşünmeye başlamıştım bile.

Arkamdan yaklaşan babam, "Bırak artık şu çocuğu, Liam," diye homurdandı. "İzin ver de ölmeden önce torunumu ben de kucağıma alayım."

"Dikkatli ol," diyerek oğlumu Sedric'in kollarına verdim.

Sedric, yüzünde bir gülümsemeyle, "Merhaba, küçük adam," diye fısıldadığında, Ethan sanki dokuz aydır içinde yaşadığı dar alanı özlermiş gibi uykusunda kollarını havaya kaldırdı. "Duydun mu, baban bana seni dikkatli tutmamı söylüyor, evlat. Bir zamanlar onu ve ağabeyini tuttuğumu unutmuş olmalı. Yüzün aynı bu herife benziyor ama umarım zekânı annenden almışsındır."

"Benim burada olduğumu unuttun sanırım!"

Babam, kucağında Ethan'la, Mel'in yatağının yanındaki koltuğa doğru yürürken Mel, zorlukla açabildiği gözleriyle onları izliyordu. O da benim gibi uzun zamandır uyumamıştı ve iyi bir uykuya ihtiyacı vardı.

Saçlarını okşayarak, "Uyu, aşkım," diye fısıldadım. "Bunu fazlasıyla hak ettin sen."

Gülümsedi. Kapanan gözlerini zorlukla açarak, "Biliyorum. İstiyorum ama korkuyorum. Ya uyurken bir şeyler kaçırırsam, ya onun bir şeye ihtiyacı olursa? Şimdi göz açıp kapayana kadar yine acıkır."

Gerçekten de babamın kucağındaki Ethan huzursuzlanmaya başlamıştı. Onu, Mel'in kollarına verip karımın, oğluma süt vermesini büyülenmiş gibi izledim. Bu, hayatımda gördüğüm en güzel manzaraydı. Tam duygularımı dile getirmek üzereyken kapı çalındı ve Coraline'ın oturduğu tekerlekli sandalyeyi iten annem odaya girdi. Coraline başına sarı bir eşarp takmıştı ve elinde hediye paketleri vardı. Onları, ellerinde balonlarla Declan, Olivia ve Neal takip ediyordu.

Heyecanını bastırmak için elinden geleni yaptığı belli olan Coraline, hayranlık dolu bakışlarla oğluma bakarak, "Tanrım, çok tatlı!" dedi. "Büyükbaba hakkını tamamladı sanırım. Eğer karnı doyduysa şimdi sıra kanseri yenen yengede."

Neal yüzünde hafif bir gülümsemeyle, "Coraline!" diye bağırdı. "Babamdan sonra sıra bende. Ben onun amcasıyım!"

"Ama ben kanseri yenen yengeyim. Öyle değil mi, Mel?"

Gülümseyen Mel, başıyla bebeği Coraline'ın almasını işaret etti.

Ethan'ın minicik ayağını öpen annem, "Sadece altı saatlik ama buradaki en olgun kişi o," diye söylendi.

Onları izlerken hepsinin oğlumun başına toplanmış olmasından hoşlanmadığımı düşünüyordum. Şu anda burada sadece ben, karım ve oğlum olmalıydık. Ne düşündüğümü anlayan Mel, elimi tutup hafifçe sıktı.

O sırada yanıma gelen Declan bana sıkıca sarılıp, "Tebrikler, kardeşim. Oğlun, daha şimdiden tam bir sert çocuk gibi görünüyor," dedi.

"Eğer bizim gibi biri olursa emin ol annemle babamın yaşına geldiğimde saçlarımda onlarınkinden çok daha fazla ak olacak."

"Benim saçlarımda ak yok, Liam!"

Declan ve ben bir ağızdan, "Tabii ki yok, anne," dedik ve birbirimize bakıp bir kahkaha attık.

Bu sırada elindeki sarı çiçekleri Mel'e uzatan Neal, "Harika görünüyorsun, Mel," dedi.

"Seni yalancı," diyen Mel, gülümseyerek Neal'ın uzattığı buketi aldı. "Teşekkür ederim, Neal. Çok güzel kokuyorlar."

"Şuna bakın!" diye araya girdim. "Bir an arkamı dönüyorum ve sen karıma iltifat etmeye başlıyorsun. Üstelik henüz doğum yapmış karıma."

Bakışları, şu anda Coraline'ın kucağında olan küçük adama odaklanmış olan Olivia, "İltifat ediyor çünkü annesinin gönlünü alıp Ethan'ı bizden önce kucağına almayı umuyor," dedi.

Evelyn, Coraline'ın yanında durmuş, ona bebeği nasıl tutması gerektiğini gösteriyordu.

Coraline, "İsmi kesinleşti, değil mi? Ethan Antonio Callahan," dediğinde oğlum derin bir nefes aldı ve odadaki herkesin hayranlık dolu bakışları, tekrar onun üzerinde toplandı. O küçücük göğsün inip kalkması, hayatım boyunca gördüğüm en güzel şeydi.

Mel, "Aslında Ethan Antonio Giovanni Callahan," diyerek daha önce yaptığımız konuşmayı hatırlatmak ister gibi bana baktı.

Bu sözler Olivia'nın kaşlarını çatmasına neden oldu. "Antonio mu? Yani ona ölen korumanın adını mı vereceksiniz?"

"Evet, ona benim için, ikimiz için ölen korumanın adını vereceğiz. Bu yaptığımız, sadece korumam değil aynı zamanda da dostum olan biri için az bile." Hiç kimse bu sözlere itiraz etmedi.

Neal, Ethan'ı kucağına alalı henüz birkaç dakika olmuştu ki oğlum ağlamaya başladı. Mel, hemen doğruldu ve onu almak için kollarını uzattı. Onu susturmak için bir süre kollarında sallayan Neal, başarılı olamayacağını anlayınca bebeği

karıma uzattı. Mel'in, oğlumuzun neye ihtiyacı olduğunu nasıl anladığını bilemiyordum. Belki de annelik içgüdüsü dedikleri şey buydu. Ama kesinlikle onun neye ihtiyacı olduğunu hemen anlıyordu.

Ethan'ı kucağına alan Mel, "Neden ağlıyorsun, bebeğim?" diye fısıldadığında Ethan, sanki onun annesi olduğunu biliyormuş gibi bir anda sustu. Bir tarafım, aralarındaki bu özel yakınlığı kıskanıyordu ama duyduğum mutluluk ve heyecan öyle büyüktü ki kıskançlığıma ağır basıyordu. Oğlum tam sakinleşmiş, huzur içinde annesinin kollarında uyumaya başlamıştı ki birden bir flaş patladı.

"Anne!" diye bağırdığımda, annem telefonunu çantasına geri attı.

"Çocuğu yeniden ağlatmadan kes sesini, Liam Callahan! Bırak da torunumun doğumunun tadını çıkarayım. Bu resmi, ailenin burada olmayan üyelerine göndereceğim."

"O doğalı daha altı saat oldu ama sen yüzlerce fotoğraf çektin!" Annem sevinçten aklını kaçırmak üzereydi. Babamın da ondan aşağı kalır tarafı yoktu. Hepimiz çok mutluyduk. Parmağımı, oğlumun avucunun içine koydum ve o parmağımı sıkıca kavradı. Sanki bana, *bak, ben ne kadar güçlüyüm baba,* demek ister gibiydi.

Mel, "Sence gözleri ne renk olacak?" diye sordu. Şu anda gözleri, bütün yeni doğmuş bebeklerinki gibi süt mavisiydi.

Bu soruya cevap vermeme fırsat kalmadan odadaki herkes bir ağızdan, "Yeşil," diye atıldı.

Onaylamaz bakışlarla onlara baktıktan sonra gözlerimi, yeniden karıma ve çocuğuma çevirdim. "Babanın cevap vermesine izin verir misiniz lütfen?"

Benim genlerimi taşıyan bu minik adama bakmaktan kendimi alamıyordum. Onun oğlum olduğunu, parçam olduğunu düşündükçe kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Bebeğimin kolunu okşarken, "Bu boşboğazlar yine başlamadan ben

de fikrimi söyleyeyim," dedim. "Ne renk olduğu umurumda bile değil. Sağlıklı olmaları benim için yeterli."

Sözlerim bittiği anda kızıl saçlı bir doktor, yanında hemşiresiyle birlikte odaya girdi. "İşte, ben de bu nedenle buradayım. İsmim Doktor Yang ve küçük adama birkaç test yapmam gerekiyor. Eğer..."

Mel kaşlarını çatarak, "Sakın eğer demeyin doktor," diye kadının sözünü kesti. "O gayet sağlıklı bir bebek ve siz de testleri sadece bunu onaylamak için yapacaksınız."

Odadakiler, kadının korkuyla büyüyen gözlerini görünce gülmemek için kendilerini zor tuttular. "Tabii, Bayan Callahan. Bir ya da iki saatliğine oğlunuzu sizden almamız gerekiyor. Sonra onu geri getireceğiz ve sağlıklı bir bebek olduğundan hiç şüphem yok."

Bu sözler, Melody'nin yüzünün gerilmesine neden oldu. Onlara eşlik etmeyi istediğini biliyordum ama şu anda bunu yapamayacak kadar yorgundu.

"Ben de onlarla gidiyorum," dedim. "Eğer bu iki saatte, biraz olsun uyuyabilirsen çok mutlu olacağım."

Başını sallayarak Ethan'ı alnından öptü ve bana verdi. Oğlumun, taze çiçek ve yağmur karışımı, kelimelerle anlatılamayacak kadar güzel bir kokusu vardı. Yeni doğmuş bebek kokusu. Mel'i öptüm ve kucağımda Ethan'la doktoru takip ederek odadan çıktım.

Sakın onu düşürme. Başının altına kolunu koy. Çok sıkma. Nefes alıyor mu? Yüksek sesle konuşma ki uyanmasın. Onu kucağımda tutarken aklımdan sürekli bunlar geçiyordu. *Tanrım, ben baba oldum!*

MELODY

Evelyn gülümseyerek elimi tuttu. "Merak etme. Göz açıp kapatana kadar burada olacak ve ona ilgi göstermen için yaygarayı koparacak." Elimi tutması, kendimi garip hissetmeme neden oldu. Liam'dan başka kimsenin elimi tutmasına alışık

değildim ve onun tutmasına alışana kadar da uzun bir süre geçmişti. Sanırım Evelyn, beni kucağımda bebeğimle görünce aslında kim olduğumu unutmuştu.

Sedric yanımıza gelip karısına sarıldı. "Hadi, biz biraz dışarı çıkalım da sen dinlen." Bana, sarılıp sarılmamaya karar vermeye çalışır gibi bakıyordu. Hayır, bu kadarına dayanamazdım. Elimi uzatıp elini sıvazladım.

Yeniden eski Melody gibi hissettiğime çok mutlu olmuştum. Ama artık bir ayrıcalığım vardı; oğlum. O, bir anda benim yaşama nedenim, uğruna ölebileceğim kişi oluvermişti. Onun güvenliğini sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Bu da daha güçlü ve daha sert olmam gerektiği anlamına geliyordu. Onu korumak için her ne gerekiyorsa yapmaya kararlıydım.

Coraline'ın, "Hoşça kal, Mel," diyen sesiyle daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Coraline, yanımdaki sandalyeye elindeki mavi paketleri bıraktı. "Eve geldiğinde giymesi için Ethan'a çok şirin şeyler aldım."

Olivia, "Ev deyince, basının bebeği eve getirirken sizi rahat bırakmayacağını biliyorsun, değil mi?" diye sordu. *Her zaman keyfimi kaçırmaya mecbur musun Olivia?*

"Neal, evin çevresinde toplanması olası basın mensuplarıyla ilgilen. Ayrıca çok göze batmayacak, camları filmli yeni bir araba istiyorum. Bir Volvo olabilir mesela."

Neal sırıtarak, "Tamamdır, patron," dedi ama nedense ona hiç güvenmiyordum. Çok fazla hata yapmıştı ve eğer aileden olmasa onu bugüne kadar çoktan öldürmüş olurdum. Kocasının bana patron demesinden rahatsız olmuş gibi görünen Olivia, alt dudağını ısırıp boynundaki incilerle oynamaya başladı.

"Declan, sen biraz kalır mısın?" Diğerleri odadan çıkıp beni Declan'la yalnız bıraktılar.

Declan soru soran gözlerle bana bakarken, "Eve bir şekilde sızıldığını biliyoruz," dedim. "Bütün kameraların güven-

liklerinin artırılmasını ve asla şifreleri kırılamayacak hâle getirilmelerini istiyorum. Sonra bütün çalışanlarımızın detaylı bir profilini çıkar. Her birine, hayatta kalmalarının asla hiçbir şey görmemelerine, duymamalarına ve evime girmesine izin verdikleri insanların kim olduğuna bağlı olduğunu söyle. Son dönemde yaşadığımız sorunları biliyorsun. Annesinin çenesini kapalı tutması için yasa dışı bir şekilde küçük bir oğlan çocuğunu ülkeye sokmak zorunda kaldık. Ayrıca gözün o kadının üzerinde olsun. Polis, onun ağzından laf almak için her yolu deneyecektir."

"Tamamdır. Ama Neal'dan duyduğuma göre Liam zaten epey bir güvenlik önlemi alınmasını sağlamış. Evin çevresinde yirmi dört saat, on beş adam nöbet tutacakmış."

Bunu duyduğuma hiç şaşırmadım. Liam ve ben, birbirimize o kadar benziyoruz ki bu, bazen beni korkutuyor.

"Hadi, seni bırakayım da dinlen..."

"Coraline nasıl?"

Kaşlarını çattı. "İyiye gidiyor ama henüz işe girecek durumda değil."

"Patronun olarak sormadım, Declan."

"Ah!" Başını salladı. Aile bireyleriyle konuşurken bu tip güçlüklerle karşılaşmak kaçınılmazdı. "Zor günler geçirdi ama şimdi daha iyi. İyileşme süreci çok yavaş ilerliyor. Birkaç hafta önce son kemoterapi seansına girdi ve kısa bir süre sonra terapiye başlayacak."

"Bunu duyduğuma sevindim," derken esnememi zor bastırıyordum. Göz kapaklarım kurşun gibi ağırlaşmıştı.

Declan odadan çıkarken bir şeyler söyledi ama ben sadece makinelerin çıkardığı ritmik sesleri duyuyordum. Sonunda biraz olsun dinlenebilecektim.

Gözlerimi tam kapatmıştım ki, "Merhaba, tatlım," diyen sesi duyunca yeniden açmaya çalıştım. Ama bir türlü açamıyordum.

"Ne... Ben... Sen..." Kafamı toparlayamıyor, kelimeleri bulamıyordum. *Tanrım, bana ne oldu?*

"Endişelenme tatlım. Birazdan daha iyi olacaksın." Bu sesi gayet iyi tanıyordum. Bütün gücümü kullanarak gözlerimi açmaya çalıştım. Hafifçe aralayabildiğimdeyse gözüme giren ışık nedeniyle yeniden kapatmak zorunda kaldım.

"Avi... Avi..."

"Burada Aviela değilim, Doktor Yang'ım."

Yatağımı iterek odadan koridora çıkardığını hissediyordum. Hareket etmeye çalıştım ama vücudum kurşun gibi ağırlaşmıştı. Yanımdan hemşirelerin, doktorların, hastaların geçtiğini duyuyor ama ağzımı açıp onlardan yardım isteyemiyordum. Kupkuru olmuş dudaklarımı aralayarak bir şeyler söylemeye çalıştım ama sanki çenem kilitlenmişti. Bana her ne ilaç vermişse bunun çok ağır bir şey olduğu belliydi.

"Liam... Öldür..."

"Şu an o ve küçük Ethan, doktor arkadaşlarımla o kadar meşguller ki neler olduğunu fark ettiğinde çok geç kalmış olacak. Hadi, şimdi uyu tatlım." O, gücümü kazanmama fırsat vermeden beni öldürecekti, bunu biliyordum. Vücudum sanki başkasına aitti ve tamamen kontrolümden çıkmıştı. O sırada gözlerimden yaşlar boşanmaya başladı. Ailemi bir daha göremeyeceğim gerçeğini kabul edemiyordum.

Lanet olsun! Beni böyle geberteceğini sanıyorsa çok yanılıyor. O, daha kiminle dans ettiğini bilmiyor.

LIAM

Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Sanki buz gibi bir el kalbimi sıkıyordu ve kötü bir şeyler olduğundan emindim. Lanet olası doktor, sanki başka işi yokmuş gibi uzun uzun Ethan'ı muayene ediyordu ama ben içimdeki ses nedeniyle orada diken üzerinde oturuyordum.

Pencereyi tıklatan Declan, bakışlarını küçük kuvözün içinde bir melek gibi yatan Ethan'dan ayırmadan, "Liam," diye seslendi.

Declan'ın yüzü kasılmıştı. Sımsıkı kapalı çenesinden dişlerini sıktığını anlamıştım. Donuk bakışları, oğlumla ilgilenen doktorun ellerine odaklanmıştı. Daha sonra babam da Declan'ın yanına geldi ve otomatik kapı açılınca ikisi birlikte içeri girdiler.

"Konuşmak için sadece beş saniyen var, Declan." Ellerim kaşınıyordu. Birinin kafasını ezmek için içimde dayanılmaz bir istek duyuyordum.

"Burada olay..."

"Sana lanet olası bir soru sordum! Benim için çalıştığını unutma ve hemen sorumu cevapla! Neler oluyor, Declan?"

Declan, sessiz kalıp başını önüne eğdi.

"Beni sorumu tekrarlamak zorunda bırakırsan..."

Declan, zor duyulan bir sesle, "Mel," diye fısıldadı. "Odasında yok."

Derin bir nefes alıp duyduklarımın gerçek olmaması için dua ettim. "Hemşirelerle..."

"Gitmiş diyorum. Evelyn odaya gidip nasıl olduğuna bakmak istemiş ama onu orada bulamamış. Son iki saattir, hiç kimse onu görmemiş. Hastane kameralarının görüntülerini ele geçirdim." Cep telefonunu bana uzattı ama benim şu anda ona bakacak gücüm yoktu.

"Aviela."

Kaltak! O yılanı geberteceğim!

"Sakin ol, Liam."

"Hemen bu Tanrı'nın cezası hastanenin etrafını çevirin! Bütün çıkışları kapatın! O sürtük, karıma nasıl ulaşmış olabilir?"

Burnumun dibinden karımı kaçırmış!

Etraftaki bütün yüzler bana döndü ama umurumda değildi. Biraz daha bakacak olurlarsa hepsinin boynunu koparacaktım.

"Aviela, Doktor Yang'ın kimlik kartını ve peruğunu kullanmış. Liam, sakın..."

Sözlerini bitirmesini beklemeden kapıya yöneldim ama Declan önüme geçip yolumu kesti. "Herkesin gözü üzerimizde, Liam. Etraf polis kaynıyor."

"Bana hemen Doktor Yang'ı getir! Hastanenin arka kapısına getir onu! Bu arada kameralara yakalanmamaya özen göster."

"Tamam. Bak, panik olduğunu biliyorum ama lütfen, sakin olmaya çalış."

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdikten sonra derin bir nefes aldım ve başımı salladım.

"O kadını oğlumdan uzak tutun. Buraya birkaç adam gönder ve gözlerini bir dakika bile ondan ayırmamalarını söyle."

Declan emrimi yerine getirmek için yanımdan ayrıldığında kendimi bütün bu olanların bir kâbus olduğuna inandırmaya çalıştım. Mel'in odasında beni bekliyor olmadığı gerçeğini kabullenemiyordum. Lanet olsun! O kadın, onu nasıl kaçırmış olabilirdi?

Dışarı çıktığımda, Declan'ın, "Bırak beni!" diye çığlıklar atan sürtüğü yaka paça bana getirdiğini gördüm.

Önümde durduklarında gözlerinin içine bakarak, "Konuşsan iyi edersin. Yoksa Tanrı şahidim olsun, seninle işim bittiğinde şu anki acı tanımın tamamen değişecek," dedim.

Kadın, Declan'ın kollarından kurtulmaya çalışarak debelenirken başımı çevirip Ethan'a baktım. Babamın kucağında uyuyan bebeğimi görünce kalbime bir bıçak saplanmışçasına büyük bir acı duydum. Melody, artık sadece benim karım değil, onun annesiydi. Oğlumun, onu çok seven bir annesi vardı ve ben onu, oğluma geri getirmek zorundaydım. Ethan, dünyaya gözlerini açalı henüz bir gün bile olmamıştı ve daha şimdiden pek çok şey yaşamıştı. Kendime engel olamayarak yan-

larına gittim ve oğlumu öptüm. Sonra birkaç adım geri çekilip babamın kollarında huzur içinde uyuyan meleği izledim.

"Baba..."

"Hadi, git. Merak etme, onun yanına kimsenin yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Annen de birazdan burada olur."

Başımı salladım. Kendimi, en az omuzlarında dünyayı taşımaya çalışan Atlas kadar yorgun hissediyordum.

"Onu geri getirebilecek biri varsa o sensin, Liam."

Onu geri getirmek zorundaydım. Onsuz nasıl yaşayabilirdim ki? Onsuz nefes bile alamazdım ben. Gömleğimin kollarını sıvayıp arkamı döndüm ve yürümeye başladım. Yürürken sürekli kendi kendime o doktoru öldürmemem gerektiğini söylüyordum. Ama yaşamla ölüm arasında çok ince bir çizgi vardı. Onu konuşturana kadar neler yapmam gerekeceğini şu anda tahmin etmem olanaksızdı.

Steril koridora çıktığımda Neal'ı orada, beni beklerken buldum. O da en az benim kadar gergin görünüyordu. Şu anda sözcükler çok gereksizdi ve biz de boş sözlerle vakit geçirmedik. Aviela, ailemizin peşindeydi. O, ailemizden birini, benim karımı bizden çalmıştı. Birileri ölecekti. Bunu çok iyi biliyordum.

Merdivenlere açılan kapıdan çıkıp basamaklardan inerken Neal bana bir silah uzattı ama silahı almadım. Aviela, yem olarak bu kadını seçmiş olduğuna göre onu korkutmak için silahın yeterli olmayacağını biliyordum. Ama benim insanları konuşturmak için farklı yöntemlerim de vardı.

Mel, ortadan yok oldu. Nasıl olur bu, Tanrım? O sürtük karımı nasıl kaçırabilir? Karım, hayatımın anlamı karım, şu anda onun elinde. Basamakları inerken aklımdan tahammül edemediğim bu düşünceler geçiyordu. Düşünmek istemiyordum. Çünkü şu an düşünebildiğim tek şey başarısızlığım, duyduğum acı ve öfkeydi.

Kapıyı açıp dışarı çıktığımda yüzüme vuran soğuk havayla sarsıldım. Biz içeride cehennemi yaşarken dışarıda kar başla-

mıştı. Başımı kaldırdım ve çöp bidonunun yanında, Declan'ın boğazından tutup duvara yaslamış olduğu Doktor Yang'ı gördüm. Kadının etrafında fareler cirit atıyordu. Dudağı patlamıştı ve gözleri yaşlıydı. Beni gören Declan, kadının boğazını sıkan elini gevşetip yerine geçebilmem için birkaç adım geri çekildi.

Zaman benim için çok değerliydi. Doğruca kadının yanına gidip boyalı kızıl saçlarına yapıştım. Birkaç kez kafasını çöp bidonuna vurduktan sonra onu, boş bir çuval gibi yere fırlattım. Aslında onu gebertene kadar hırpalamak istiyordum ama bunu yaparsam öğrenmek istediklerimi öğrenemeyeceğimi düşünerek kendime hâkim oldum.

Acıyla inleyen kadının ağzından fırlayan üç diş, bembeyaz kar tabakasında kayboldu. Bir an, gördüğüm manzaranın oldukça hoş olduğunu düşündüm. Kadının bembeyaz kar tabakasına yayılan kıpkırmızı kanı, çarpıcı bir zıtlık oluşturuyordu. Yerde kıvranan kadına bakarken, duyduğum acıyı onun da hissetmesini sağlamak için dayanılmaz bir istek duyuyordum. Yanına diz çöktüm ve çorabımdan çıkardığım sustalı bıçağı alnının saçlarıyla birleştiği çizgiye dayadım.

"Şimdi kafa derini yüzeceğim ve sonra fareler yüzünü yerken seyredeceğim. İçimden geçen bu ama eğer konuşursan sana daha insaflı davranabilirim. Bana bildiklerini anlat!"

Kadının patlamış dudakları aralandı ama sadece bir inilti duyuldu.

"Şaka yaptığımı mı sanıyorsun? Karım kayıp benim!" Elimdeki bıçakla derisini kesmeye başladım. Kadın, elimden kurtulmak için mücadele ederken saçlı deriyi sertçe çekip altındaki pembe eti açığa çıkardım. Yüzünden akan oluk oluk kan, etrafımızdaki kar tabakasını kırmızıya boyamıştı.

Kadın acıyla inledikten sonra, kesik kesik, "Yapma! Ne... Biliyorsam... Anlatacağım," diye mırıldandı.

"Canlı canlı derini yüzmeden önce konuşsan iyi edersin." Sonunda onu öldürecektim ama bunun ne derece acılı olacağını kendisi belirleyecekti.

"Bana... Kızını... Geri istediğini... Söyledi. Ona, kimlik... Kartımı verdim. Kızını... Kurtaracaktı. Bana... Eğer kızı ve torunu... Seninle kalırsa... İkisinin de öleceğini söyledi."

Sustalıyla kulağının arkasını kesip, "Neredeler?" diye haykırdım. Kopmak üzere olan kulağından oluk oluk kan akıyordu. Bütün yüzü, boynu, vücudu hatta gözlerinin akı bile kıpkırmızı olmuştu.

"Bilmiyorum... Yemin ederim... Bana sadece eve gideceklerini söyledi... Başka bir şey bilmiyorum... Yemin ederim... Bana, onu kurtaracağını söyledi."

O sırada, Fedel'in, "Polis geldi!" diyen sesiyle bir an dikkatim dağıldı ve kadını tutan ellerimi gevşettim. Doktor Yang yerde kıvrılmış, karların içinde hıçkırırken, kan kokusu alan fareler etrafını sarmıştı. Zavallı hâldeki kadına bir süre baktım ama bu görüntü acıma değil öfke duymama neden oldu. Henüz acıdan kıvranmıyordu, yani henüz işim bitmemişti. Ara sokağın başına gelen polis arabalarından inen polisler, el fenerleriyle neler olup bittiğini görmeye çalışarak bize doğru koştular ve bizi gördüklerinde hemen silahlarına davrandılar. Bu ahmaklar, bir ara sokakta ölen ilk Chicago polisleri olmayacaktı.

"Bir sorun mu var?"

Doktor Yang, bu sesle sanki bir anda canlanmıştı. "Lütfen bana yardım edin! Lütfen!" Gözleri endişeyle büyüyen polisler koşar adımlarla yanımıza geldiler ama beni gördüklerinde donakaldılar.

"Bay Callahan."

"Hemen araçlarınıza dönün ve buradan uzaklaşın. Hiçbir şey görmediniz. İki saniyeniz var."

Doktor Yang arkamda canhıraş çığlıklar atıyor, "Hayır! Hayır! Lütfen, yardım edin! Lütfen!" diye haykırıyordu.

Onu duymazdan gelerek, "Bir saniyeniz kaldı," dediğimde polisler başlarını salladılar.

Arkalarını dönüp uzaklaşmadan önce aralarında yaşlı olanı, "Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz, efendim," dedi.

Polis arabası uzaklaşırken Doktor Yang, hâlâ çığlık çığlığa bağırıyordu.

"İşini bitirin. Ayrıca Giovannilere ait bütün gayrimenkullerin bir listesini istiyorum." Sustalıdaki kanı ıslak mendille temizledikten sonra oğlumun yanına dönmek üzere oradan ayrıldım.

Seni bulacağım, Mel. Tanrı şahidim olsun, seni bulacağım!

33

"İnsanların bıraktıkları izler, genellikle yara izleridir."

—John Green

SEDRIC

Daha doğalı sadece on iki saat oldu. Boyu, dirseğimden bileğime kadar bile gelmiyor ve şimdiden annesiz kaldı. O da babasıyla aynı kaderi paylaşıyor. Evelyn'in Liam'ı benimsemesi, onu sevmesi neredeyse on yıl almıştı. Mel'in ondan uzak olduğu her saniye Ethan da babasının yaşadığı acıyı yaşayacak. Şimdilik annesiz olduğunu fark edemeyecek kadar küçük. Beşiğinde uyuyor, kendi dünyasında yaşıyor ama zaman çok çabuk geçiyor.

Evelyn'in telaşla, yeni doğan bakım odasına girmesiyle daldığım düşüncelerden sıyrıldım. "Sedric, odaya gelen hemşire, Mel'in nerede olduğunu sordu. Ethan'ı emzirmesi gerekiyormuş. Ben de nerede olduğunu bilmediğimi itiraf etmek zorunda kaldım."

Başımı önüme eğdim. Hemşirenin polislere haber vermesi uzun sürmeyecekti. Polislerin hastanenin etrafını sarmaları an meselesiydi. Onları basın mensupları ve soruşturmalar izleyecek ve özel hayatımız gözler önüne serilecekti.

Cep telefonumu çıkarırken, "Liam ne diyecek bakalım bu işe," diye mırıldandım.

"Hemşire, başhemşireye haber vermeye gideceğini söyledi. Liam bir an önce bir şeyler söylese iyi olur."

Evelyn sözünü bitirdiği anda gittikçe yaklaşan siren sesleri odada duyulmaya başladı. Kısa bir süre sonra da oda yanıp sönen kırmızı ışıklarla aydınlandı.

Ethan'ın beşiğine doğru yürüyen Evelyn, "Ne yapacağız?" diye mırıldandı.

Yapabileceğimiz tek şeyi yapacağız tabii ki. "Gerçeği söyleyeceğiz. Mel'i dinlenmesi için odada bir süre yalnız bıraktık ve döndüğümüzde onu yatağında bulamadık."

"Zamanda uyuşmazlık olacak, Sedric. Onun yatağında olmadığını saatler önce fark ettik. Bence onun saatler önce kaybolduğunu söylememiz daha doğru olacak. Biz söylemesek de nasıl olsa bunu kamera kayıtlarından öğrenecekler." Durum gerçekten çok kötüydü. Ne söylersek söyleyelim bu, hiçbirimizin cevaplamaya hazır olmadığı daha fazla soruya yol açacaktı.

Birkaç dakika durup Liam'ı büyük olasılıkla kısa bir süre sonra tutulacağı soru yağmuruna hazırlamak için Ethan ve Evelyn'i yalnız bırakmamın doğru olup olmayacağını düşündüm. Sonra onların yanında olmam gerektiğine karar vererek Ethan'ın beşiğinin yanındaki sandalyeye oturdum.

Evelyn acı dolu bir sesle, parmağını sımsıkı tutan Ethan'a baktı. "Biliyor Sedric. Annesinin gittiğinin farkında. Tıpkı bir zamanlar babasının da farkında olduğu gibi."

Onu kollarımın arasına alarak, "Evelyn..." diye mırıldandım.

Elini kaldırarak beni susturdu. "Liam ve ben o özel bağı bir türlü kuramadık. Bu benim hatamdı. Onu yıllarca tek başına bıraktım ve sonunda aklım başıma geldiğinde o, artık bir bebek değildi ve elbette benden uzak durdu. Kaç yaşına geldi, bir kez bile zor duruma düştüğünde fikrimi sormak için bana gelmedi. Beni seviyor biliyorum ama onun için her zaman sen ön plandasın. Öfkesi, acıları, yalnızlığı hep bana ihtiyacı olduğunda yanında olamamamdan kaynaklanıyor." Evelyn kollarımda titriyordu ve gömleğim, karımın gözlerinden akan yaşlarla sırılsıklam olmuştu.

"Liam seni seviyor, Evelyn. Ayrıca bu durum bizim yaşadığımızdan tamamen farklı. Mel, kendi isteği dışında çocu-

gundan uzaklaştırıldı ama inan bana, geri gelecek. Unutma, o İtalyan mafyasının lideri. Fırsatını bulur bulmaz bize geri dönecek ve ardında bir kan gölü bırakacaktır. Merak etme, her şey kısa bir süre sonra normale dönecek." Bu sözleri söylerken bir yandan da söylediklerimin gerçek olması için içimden dua ediyordum. Mel'in bizden uzak olduğu her dakika, Liam'ın öfkesini biraz daha artıracaktı ve o, ne yapacağı belli olmayan serseri bir mayına dönüşecekti. Oğlumu iyi tanırdım. Bir kez daha terk edilmeyi kaldıramayacağından emindim.

DECLAN

Hastane koridorlarını dolduran beyaz önlüklü personelin yerini şimdi mavi üniformalı polisler almıştı. Polislerden hiç hoşlanmıyordum. *Onlar, parlak rozetlerinin arkasına sığınan, kendini beğenmiş, fırsatçı, kan emmeye hazır sülükler.* Hastane yetkilileri bizi özel bir bölüme almışlardı ve aslında Mel'i arıyor olmamız gereken zamanda bu gözlerden uzak lanet yerde kalmaya zorlanmıştık. Doktorun işini bitirdikten sonra Liam'ın ağzından tek bir sözcük bile çıkmamıştı. Başını ellerinin arasına almış, heykel gibi hiç kıpırdamadan oturuyordu.

Kısa boylu, saçları dökülmüş bir adam odaya girince hepimizin bakışları ona yöneldi. "Bay Callahan." Adamın göğsü, muhtemelen dışarıda bekleyen kameralar için takmış olduğu madalyalarla doluydu.

"Kim olduğunuzu sorabilir miyim?" diyerek ayağa kalktım ve Liam'ın yanına gidip elimi omzuna koydum. "Tahmin edebileceğiniz gibi kardeşim çok yorgun ve üzgün."

"Ben Müfettiş Wendell Homer, Bay Callahan. Buraya bizzat gelip elimizden gelen her şeyi yapacağımızı..."

"Sözünüzü kestiğim için özür dilerim. Biz Callahanlarız ve insanların kişisel çıkarları için bize dalkavukluk etmelerinden bıkmış durumdayız. Bu nedenle bence sözlerinizi dışarıdaki basın mensuplarına saklayın ve bir an önce Melody Callahan'ı bulmak için çalışmalara başlayın." Aslında bulamayacaklarını

ben de o da gayet iyi biliyorduk. Chicago Emniyet Teşkilatı, beceriksiz bir avuç polisten başka bir şey değildi.

Adam bir şeyler söyleyecekmiş gibi ağzını açtı sonra omuzlarını dikleştirerek şapkasını başına taktı.

Bir süre sonra sözlerimin yarattığı şoku atlatmış olmalı ki, "Fidye talebinde bulunuldu mu?" diye sordu.

"Hayır."

"Peki. Ama her an böyle bir talep gelebilir ve sizden böyle bir şey olursa vakit kaybetmeden bize bildirmenizi rica ediyorum. Bu arada size kin duyanların bir listesini..." Liam'ın odada yankılanan kahkahası, adamın sözlerini yarıda kesmesine neden oldu.

Liam kendine engel olamıyor, deli gibi gülüyordu. "Bizim servetimizin miktarından haberiniz var mı sizin, müfettiş? Eğer yoksa ben sizi bilgilendireyim. Tam 32,7 milyar dolar. Bu da bizi Forbes Dergisi'nin zenginler listesinde Wal-Mart'ın sahibi ve Michael Bloomberg arasında bir yere yerleştiriyor ve siz gelmiş bize kin duyanların listesini istiyorsunuz. O zaman bu eyalette yaşayan herkesin ismiyle işe başlayın, daha sonra eyalet sınırları dışına çıkarsınız."

"İşimizin zor olduğunu biliyoruz, Bay Callahan ama lütfen bize güvenin. Karınızı ve onu kimin kaçırdığını bulana kadar asla bu işin peşini bırakmayacağız. Bir gün önce korumanızın öldürüldüğünü de biliyoruz ve bu iki olayın birbiriyle ilişkili olduğunu düşünüyoruz. Bize biraz zaman verin. İnanın bana, sizi hayal kırıklığına uğratmayacağız."

Adam bizi inandırmak için elinden geleni yapıyordu ama boş sözlere karnı tok olan Liam, onu dinlemiyor, ifadesiz gözlerle duvara bakıyordu.

Hiçbirimiz bir şey söylemeyince müfettiş sözlerine devam etti. "Karınızı kaçıranlara iletmek istediğiniz bir mesajınız var mı? Onu geri vermeleri için ricada bulunmak ister misiniz?"

Bu soru beni o kadar öfkelendirdi ki adamın kel kafasını koparmamak için kendimi zor tuttum. "Polis memurluğuna başladığınız günden bu yana hiç böyle bir şeyin işe yaradığına şahit oldunuz mu, Müfettiş? Sizce onu ellerinde tutanlar rica etmemiz durumunda bırakırlar mı?"

Öfkem sesime yansımış olmalı ki Müfettiş, "En azından bir zararı olmaz. Ben izninizi rica ediyorum," diyerek apar topar odadan çıktı ama o çıktığı anda koridordan odaya doğru gelmekte olan bir grup polis memurunu gördüm.

Derin bir nefes aldım ve Liam'ın yanındaki sandalyeye oturdum.

"Giovannilere ait on iki gayrimenkule ulaşabildim. Beş tanesi ülke dışında. Bu arada Anna'yı aradım ve İnterpoldeki bütün bağlantılarını kullanarak uçuş kayıtlarına ulaşmasını istedim."

Liam derin bir nefes aldı. "İyi. Benim, peşimdeki bu lanet olası ahmaklar nedeniyle yerimden kıpırdama şansım yok. Dışarıda bekleyen bütün adamlarımıza hemen araştırmaya başlamalarını söyle. Neal'ın da onlarla gitmesini istiyorum."

"Neal mı? Neden ben gitmiyorum, Liam?"

"Olmaz, Declan. Sen, bana burada lazımsın. Civardaki, hatta eyaletteki bütün güvenlik kameralarına sızmanı, işe yarar bir görüntü olup olmadığına bakmanı istiyorum. Bu ahmakların kamera görüntülerine ulaşabilmeleri için bir sürü bürokratik işlem yapmaları gerek ama senin böyle bir derdin yok. Onlar bizim resimlerimizi çekmeye çalışırlarken biz kamera görüntülerini ele geçirmiş olacağız. Tek bir saniye bile kaybetmek istemiyorum. Aviela'nın onu öldürmek istemediği gerçeği beni biraz olsun rahatlatıyor. O, Mel'i canlı istiyor. Öldürmek istese bunu aylar önce yapardı. Ve karımı, hayatta olduğu sürece bizimle iletişim kurmaya çalışmanın bir yolunu bulacağını bilecek kadar iyi tanıyorum." *Ya bunu yapamazsa? Ya...*

"Liam..."

"Liam deyip durma, Declan! O benim karım. O bir savaşçı. Onun, annesinin canına okuyacağına, elinde bir kazığa taktığı o yılanın kafasıyla eve geleceğine dair inancım tam. O güçlü bir kadın ve ben de güçlü olacağım. Yıllar sonra, bugünleri oğlumuza gülerek anlatacağız. Söylediklerimin gerçekleşmesi için Liam deyip durmanın bir faydası yok! Kaldır kıçını ve bir an önce işini yap, Declan!"

Böyle dedikten sonra yanımdan kalktı ve yürümeye başladı. Nereye gideceğini bilemez gibi amaçsızca yürüyordu. Ona baktıkça duyduğu acının büyüklüğünü daha iyi anlıyordum. Birlikteyken kendisi olabildiği, tamamen açık olabildiği yeryüzündeki tek insanı kaybetmişti.

Liam'ın arkasından bakarken Coraline'ın, "Declan!" diye bağıran sesiyle irkildim. Karım tekerlekli sandalyesiyle bana doğru geliyor, bir yandan da tedavi sürecinde yapmak zorunda olduğu gibi elindeki lastik bandı çekiştiriyordu.

"Ne yapabilirim? Ne yapmam gerekiyor? Bir şeyler yapmam lazım. Evelyn'le konuştum ve..."

Yanına gidip diz çöktüm ve elini tuttum. "Sadece Ethan'a göz kulak ol, Coraline. Başına bir şey gelmesini istemiyorum."

"Ama..."

"Hayır dedim! Mel'i bulmaya odaklanmam gerek. Sen bu işe karışmaya kalkarsan ne ben ne Neal ne de Liam buna odaklanamayız. Aklımız sende kalır. Lütfen beni dinle. Ethan'a göz kulak ol, polisten uzak dur ve sağlığına dikkat et, tamam mı?"

Cora içini çekip başını salladı ama benimle göz göze gelmemeye çalışması beni endişelendirdi. Onu alnından öptüm ve bir süre kollarımın arasında tuttum. "Seni seviyorum, bebeğim. Sen sadece sakin ol. Biz bu işi halledeceğiz."

"Her zaman halledersiniz siz," diye mırıldandı. "Ethan'ın yanına gidiyorum ve sen sormadan söyleyeyim, kendim gidebilirim."

"Elbette gidebilirsin."

Coraline yanımdan uzaklaşınca arkamı dönüp yürümeye başlamıştım ki koridorun girişinde Adriana'yı gördüm. Kızın saçları sırılsıklamdı ve ıslak saç tutamları yüzüne yapışmıştı. Sanki vücudunun dağılacağından korkuyormuş gibi kollarını sıkıca vücuduna sarmıştı. Evsiz, ıslanmış ve ölmek üzere olan bir köpek yavrusu gibi görünüyordu.

Adriana, Mel'in sağ koluydu ve eminim onun bizden sakladığı gayrimenkulleri bilen sayılı kişiden biriydi. İçinde bulunduğumuz korkunç durumda, onun bizden sır saklamasına izin vermeye hiç niyetim yoktu. Koridoru kaplamış olan polislerin arasından ilerleyerek onun yanına gittim. Etraf polis kaynarken onunla konuşmam pek kolay olmayacaktı ama sanırım başka çarem yoktu.

Adriana boş gözlerle yüzüme bakıp, "Hiç anlamıyorum," diye mırıldandı. "Sadece birkaç saat önce yanımdaydı. Hayır... Hayır, kaçırılmış olamaz! O, kaçırılacak biri değil. O, Melody!"

Aman ne güzel, o da aklını kaçırıyor ve bu kargaşada bir de onunla uğraşmamız gerekecek.

"Adriana, bunun senin için zor olduğunu biliyorum ama kendini toplayıp bize yardım etmen gerek. Bana Mel'in mal varlığını tek tek söylemeni istiyorum. Hepsini Adriana, anladın mı?"

"Bunu yapamam. Mel, beni..."

"Mel burada değil, unuttun mu? Ayrıca sen bizim için, bu aile için çalışıyorsun." Öfkelenmiştim ama etraftaki polislerin dikkatini çekmek istemediğim için elimden geldiğince kendime hâkim oldum. "Şimdi Mel'in bize söylememiş olduğu her şeyi söylemeni istiyorum."

"On beş milyonu var. Cagliari'de bir çatı katı ve Bulgaristan, Varna'da bir müstakil evi var. Ve... İtalya'nın farklı yerlerinde, hiç kimsenin varlıklarından haberdar olmadığı müstakil evleri var. Ben de tam olarak hepsini bilmiyorum. Güvenlik

amacıyla bunları kimseyle paylaşmaz. Sadece söylediğim iki tanesini..."

"Tamam, Adriana. Ben gerekli araştırmaları yapacağım. Ama bu arada senin sakin olmaya çalışman gerekiyor. Hemen buradan uzaklaş. Az önce yaşlı bir kadını bıçaklamış gibi görünüyorsun ve bu görüntün eminim polislerin de dikkatini çekecektir. Bir an önce eve gitmen gerek." Önce Antonio, sonra Mel. Aslında aklını kaçırmamış olması bir mucizeydi.

"Benim görevim onun arkasını kollamaktı... Özellikle bunu kendisi yapamadığı zamanlarda. Benim işim buydu... Yaptığım her şeyi ona yardımcı olacağını düşünerek yaptım ben. Her zaman ona yardım etmek istedim. Ona yardım edebilmek için her şeyi yapmaya hazırdım."

Bunları ben de gayet iyi biliyordum. "Hadi, eve git, Adriana," diye tekrarlarken cebimden telefonumu çıkardım. İçimden Liam'ın kendini toplamış olması ve Mel'in bizimle iletişime geçme yolları arıyor olması için Tanrı'ya dua ettim.

34

"Bir insanın zeki olduğunu verdiği cevaplardan anlarsınız. Bilge olduğunu ise sorduğu sorulardan anlarsınız."

—Naguib Mahfouz

LIAM

Onları seyrederken duyduğum acı her an biraz daha artıyordu ama elimden gelen bir şey olmadığından izlemeye devam ettim. Olivia, Ethan'ı kucağına almış, elindeki biberonda bulunan lanet sıvıyla besliyordu. Bu beni deli ediyordu ama oğlumun karnı acıkmıştı ve annesi ortalarda yoktu. Baktığım her yerde karımı görüyordum. Her şey bana onu hatırlatıyordu. Hatta gözlerimi kapattığımda bile gözlerimin önünde, onun güzel yüzü beliriyordu. Çok yorgun olmalıydı. Yorgun ve açken nasıl mücadele edecekti?

Aviela, onu öldürmek istemez.

Kendimi, Aviela'nın Mel'i öldürmek istemediğine ikna etmeye çalışıyordum.

"Bay Callahan." Arkamı dönünce Küçük Ukala'nın yeni doğan bakım ünitesinin camından bana bakmakta olduğunu gördüm.

İç çekerek, "Memur Scooter," diye mırıldanıp dışarı çıktım.

"Size birkaç sorum olacak, Bay Callahan. Biz bu tip olaylarda..."

"Acemi çaylakları mı gönderirsiniz?" *Bir de onlara güvenmemi istiyorlar!*

Scooter'ın gözleri bir an öfkeyle parladı. "Ben, FBI'a katılmak üzere Polis Akademisi'nden özenle seçilen birkaç kişiden biriyim, Bay Callahan! Öyle görünmüyor olabilirim ama işimde gayet iyiyimdir. Şimdi, gelelim sizinle konuşmak istediklerime. Son kırk sekiz saat içinde korumanız, Başkan'ın suikas-

tında kullanılanla aynı tip bir silahla vuruldu. Şimdi de karınız ülkenin en iyi korunan hastanelerinden birinden kaçırıldı. Bütün bunlar birbiriyle bağlantılı, bunu biliyorum. Bu nedenle bana yardımcı olmanızı rica ediyorum, efendim. Karınızı bulmama yardımcı olun. Söyleyeceğiniz her şey önemli olabilir."

Bu heriften kurtulamayacağımı biliyordum. Ahmak, bana iyi tanıdığım can sıkıcı bir müfettişi hatırlatıyordu.

"Neden FBI'a katılmadın?"

"Çünkü burası benim şehrim. Ne şehrimi ne de insanlarımı terk etmek istemedim." *Kesinlikle, aynen o müfettiş.*

Bu adamın başıma dert olacağı belliydi. "Tüm bu tatsız olaylar yaşanmadan önce karım bana, merkezde aranızda geçen ilginç konuşmayı anlatmıştı, memur bey. O nedenle şimdi bana erdemlerini anlatmayı kes ve gerçek bir memur yolla. Bu kişinin ailemi suçlamaya yeltenen biri olmamasına da özen göster."

"Bay Callahan..."

"Hayır, hiç çeneni yorma. Müfettişe, karımı FBI görevlilerinin aramasını istediğimi bildir. Daha fazla sabrımı taşırmadan da toz ol." Sarı saçlı ahmağı orada öylece bırakıp yeni doğan bakım ünitesine geri döndüm.

İçeri girdiğimde doğruca Ethan'a gidip onu Olivia'nın kucağından aldım. Hâlâ biberonu elinde tutmakta olan Olivia, sallanan beyaz sandalyeye oturmam için ayağa kalkıp bana yer verdi.

Acı ve sevgi dolu bakışlarla oğluma bakarken babam soru sorar gibi, "Liam," dedi ama ben şu anda onunla ilgilenemeyecek kadar yorgundum. O polis bozuntusuyla konuştuklarımızı öğrenmek istiyordu ama ben sadece oğlumu kollarıma almak istiyordum. Şu anda ihtiyacım olan ümit ışığını ancak onun sayesinde kazanabilirdim.

Önümde yere diz çöken Evelyn, "Anlamıyorum, Liam," diye mırıldandı. "Onun yalnız olduğunu nasıl öğrenmiş olabilir?"

Elbette diğer bilgileri edinmiş olduğu yoldan. Evimizdeki köstebekten. Aviela'yı ele geçirmemin tek yolunun o haini ele geçirmek olduğunu biliyordum. Ona ailemiz hakkında bu kadar özel bilgileri veren kişi ancak bana çok yakın biri olabilirdi. Bana yakın olanlar ise sadece aile üyeleriydi. Etrafımı sarmış olan annemin, babamın, Olivia'nın yüzlerine dikkatle baktım. Bana ihanet eden kimdi? Şu anda tam anlamıyla güvendiğim tek kişi, kollarımda tuttuğum küçük adamdı.

O hainin kim olduğunu bir öğrensem...

MELODY

Uyuşturucu almaktan nefret ederim. Ardından, ağzımda çok kötü bir tat kalır. Babam, küçüklüğümden itibaren bu pisliğe bağışıklık kazanmam için bana belli dozda uyuşturucu verirdi. Şimdi bunun nedeninin, annemin akıl hastası bir sürtük olduğunu bilmesi ve beni onunla karşılaşmaya hazırlaması olduğunu anlıyordum. Ama buna hazırlaması mümkün değildi. Hiç kimsenin, bir cerrahi müdahaleden çıkınca hastane yatağından çekilerek alınmaya ve özel bir uçağın koltuğuna zincirlenmeye hazır olabileceğini sanmıyorum. Aviela önümdeki koltuğunda oturmuş, kestane rengi saçlarını küçük kulaklarının arkasına atmış, gözünde siyah çerçeveli gözlüklerle *Kötücül* adlı yıpranmış romanı okuyordu.

"Şarap alır mıydınız, hanımefendi?"

Tanrım! Bunu anlamalıydım!

Başımı kaldırıp bir zamanlar özel uçağımda kabin görevlisi olan Nelson'ın tanıdık, beyaz ellerine baktım. Hergele, en sevdiğim marka kırmızı şarabı önümde oturan kadının kadehine dolduruyordu. Aviela ona cevap vermemiş, sadece şarap kadehini uzatmıştı.

"Köstebek sendin!"

"Hadi ama minik ayıcık! Bir kabin görevlisinden daha iyisini bulamayacağıma gerçekten inanıyor musun?" Beni doğuran

kadın, başını çevirip hayal kırıklığına uğramış gözlerle bir süre bana baktıktan sonra önüne dönüp elindeki kitabın sayfasını çevirdi.

"Bana minik ayıcık deyip durma seni çılgın sürtük! Sana gelince pislik, seni affetmem için bana yalvarırken derini yüzeceğim senin. Ama bundan önce o kafayı bulmuş kardeşini gözlerinin önünde acımasızca öldüreceğim!" Zincirlerden kurtulmak için bir hamle yaptım ama bu, sadece acı duymama neden oldu. Karnımdaki dikişler ağrıyordu. Bu, acı vericiydi ama aynı zamanda bana Ethan'ı hatırlatıyordu.

"Nelson, ona yiyecek bir şeyler ver."

"Ver de o tabakları kafatasına gömeyim!" diye homurdandım. Terliyordum, duygularım alt üst olmuştu ve tek istediğim özgür olmaktı.

Aviela yılanı, lanet kitabının sayfasını çevirirken, "Canın isterse," diye söylendi. "Sen zaten çocukken de çok huysuzdun."

"Belki de o zamanlardan annemin günün birinde beni bir köpek gibi vuracak, babamı zehirleyerek öldürecek hain bir kaltak olduğunu biliyordum da ondan huysuzdum. Ama umduğun gibi olmadı, sürtük. Babam, senin yüzünden ölmedi. Orlando, hayal ettiğin gibi acı çekmedi ve ben, her zaman onun yanındaydım. O, çok mutlu bir adamdı. Bu nedenle sen..."

Suratıma inen tokat, yanağımın alev alev yanmasına neden oldu ama hiçbir şey olmamış gibi gülümsedim. Gözlüklerini çıkarmış olan Aviela burnundan soluyor, ateş saçan gözlerle bana bakıyordu.

"Bu tokadın nedeni sana kaltak demiş olmam mı yoksa Orlando'yu öldüremediğini söylemiş olmam mı?"

Yılan, "Bizi yalnız bırakın!" diye bağırdı ve uçaktaki herkes arka tarafa doğru gitti. Aslında uçak oldukça küçüktü ve arka kısma gitmiş olmaları, konuşmaları duymamalarını sağlamayacaktı.

"Yoksa bana verecek bir sırrın mı var, anneciğim? Yoksa sen..."

Elini kaldırdı ve "Kes sesini!" diye bağırdı. "Sen, seni korumak için yaptıklarımı bilemezsin. Seni gerçek şeytandan korumak için o lanet olası canavarla bırakmanın ne kadar zor olduğunu bilemezsin! Hiçbir şey bilmiyorsun sen!"

"Yıllarca babamı zehirledin. Beni vurdun. Korumamı öldürdün ve şimdi de beni kocam ve oğlumdan ayırdın. Başlarım senin hayatına da hayat hikâyene de! Bu saçmalıkları dinlemeye niyetim yok benim! Bildiklerim bana yetiyor ve diyorum ki gebereceksin, Aviela! Seni son nefesini verirken izleyeceğim ve kılım bile kıpırdamayacak!" Onu, şimdi, burada öldürmek istiyordum. Masada duran şarap kadehine baktım. Eğer zincirlerim beş santim daha uzun olsa, o kadehi onun kafasında parçalardım.

Derin bir nefes aldı ve koltuğuna bırakmış olduğu yıpranmış kitabı alıp bana uzattı. "Bunu okudun mu?"

"Hayır, ama endişelenme, özetini okurum." Göğüslerim sızlıyor ve ağrıyordu. Aslında bütün vücudum ağrıyordu ama şu anda oğlumun yanında olamadığım gerçeği nedeniyle en çok kalbim acıyordu.

"Bana çok benziyorsun ama maalesef bu, beni üzüyor. Her zaman seninle gurur duydum. Seni kollarıma aldığım ilk anda, bir savaşçı olduğunu anlamıştım. Büyümeni ve adım adım o savaşçıya dönüşmeni büyük bir gururla izledim. Sana yemin ediyorum, senin iyiliğinden başka hiçbir şey düşünmedim ben."

İşaret parmağımla zincirlerimi göstererek, "Bunlar da benim iyiliğim için mi? Bence değil. Doğru söylediğine inanmamı istiyorsan beni çöz ve bana bir silah ver. Ancak o zaman sana inanırım," dedim.

Aviela kaşlarını çattı ve şarap kadehini dudaklarına götürdü. "Söylediklerimi duymak istemiyorsun. Bu alaycı ve öfkeli hâlinin tek açıklaması, ağzımdan çıkan gerçekleri duymak istememen."

"Hiç ilgisi yok! Bu hâlimin tek nedeni, şu anda burada senin yüzünden ağrılar ve acılar içinde, elim kolum bağlı oturmak zorunda bırakılmam. Ama madem istiyorsun, anlat Aviela. Bana acı dolu ve zor hayat hikâyeni anlat. Merak etme, nefretimi saklamak için elimden geleni yapacağım. Ama aklında olsun, sen konuşurken ben kafamda seni öldürme planları yapıyor olacağım." Söyleyeceklerini duymak istemiyormuş gibi davranıyor olsam da aslında duymak için ölüyordum.

Bir kahkaha attı. "Sen hep beni sınamaya bayılırdın zaten. Orlando'nun sana anlattıklarının hepsi yalandı, minik ayıcık."

"Ya onu yıllar boyunca zehirlediğin de mi yalandı?"

Cevap vermedi ve uçağın penceresinden gökyüzüne baktı.

"Cevap veremiyorsun. Bu durumda babam, bir sıfır öne geçmiş oluyor."

"Orlando... O lanet olası Giovannilerin hepsi birer canavardı. Annemi, erkek kardeşimi ve amcamı öldürdüler onlar!"

Babam, bir puan daha kazandı.

"Bak minik ayıcık, bizim gibi kadınlar hayatta kalabilmek için onlardan daha güçlü erkeklere hizmet etmek zorundadır. Çünkü biz birer savaşçıyız ve kendi ordumuzu kurana kadar bize söylenenleri yapmak zorundayız." Sanki kendi kendine konuşur gibi zor duyulur bir fısıltıyla konuşuyordu ve gözleri dalmıştı. "Eğer Orlando sana Liam'ı öldürmeni söylese eminim bunu yapardın. Pişman değilim. Ayrıca babamın böyle bir adam olmasının tek nedeni Giovannilerdir. Yaşadığım tüm acıların nedeni olarak gördüğüm Orlando'yu öldürmeyi büyük bir zevkle planladım. Amacım onu çabucak öldürmek ve arkama bakmadan o evden uzaklaşmaktı. Ama sonra hamile olduğumu öğrendim. Seni doğurmayı, böyle bir hayata doğmanı hiç istemedim. Ama Orlando, bana engel oldu. O adam, ne zaman ölmesi gerektiğini bilmiyordu! Ve onun yüzünden sen, böyle bir hayata doğdun."

"Yani rahmine düştüğüm ilk andan itibaren benim ölmemi istedin, öyle mi?" Keşke Orlando, onu ben doğar doğmaz gebertseydi.

"Hayır!" diye bağırarak masaya vurdu. Masanın üzerindeki şarap kadehi devrildi ve kan rengindeki şarap etrafa döküldü.

Göz açıp kapayana kadar mükemmel kabin görevlisi Nelson gelip dökülen şarabı temizledi.

"Ben her zaman seni kurtarmaya çalıştım, minik ayıcık. Babanın seni, kendisi gibi bir canavara dönüştüreceğini biliyordum. Biliyordum çünkü benim babam da bana aynısını yapmıştı. Sonra seni kucağıma aldım ve hiç bırakmak istemedim. Sadece sana yakın olabilmek için yıllarca o cehennem gibi evde yaşadım. Seni görebilmek, kokunu duyabilmek için. Sonunda bir gün daha fazla dayanamayacağımı hissettim. Şansımı denemek zorundaydım. Seni de alıp Orlando ve Ivan'ın bizi bulamayacağı bir yere kaçma planı yaptım. Uzaklarda bir yerde ikimizin mutlu ve özgürce yaşayacağımız bir yer olmalıydı. Ama Orlando senin, Ivan da benim peşimi bırakmadı. Orlando'nun seni bir canavara dönüştüreceğini biliyordum ama eğer Ivan'ın eline geçmiş olsaydın... Sen bir Giovanniydin. Ve Ivan, bir an bile düşünmeden seni parça parça doğrar, parçalarını Orlando'ya gönderirdi. Ben de kötünün iyisini seçmek zorunda kaldım."

"Yani Ivan, benim sağ kaldığımı bilmiyor muydu? Buna inanmıyorum. Bence ikiniz birlikte beni öldürme planı yaptınız ama şansınız yaver gitmedi. Neyse, biz asıl konuya dönelim. Peki, neden şimdi, sevgili anneciğim?"

"Bana o zaman senin sağ kaldığından haberdar olduğunu söylemedi ama eğer biliyorsa bile bana verdiği cezanın yeterli olduğunu ve Orlando öldükten sonra senin işleri yürütemeyeceğini düşünmüş olmalı." Gülümseyerek elimi tutmak için elini uzattı. "Ama sen işleri yürütmeyi başardın. Büyük bir başarıya imza attın ve ona, benim kızımı hafife almakla ne büyük aptallık ettiğini gösterdin."

"Bak, sen benim annem değilsin, ben de senin kızın değilim. Şimdi peri masalı anlatmayı kes ve bırak beni gideyim." Ateş saçan gözlerle ona bakıp sertçe bana uzattığı elini ittim. "Ama sanırım bir süre daha beraber olmak zorundayız. En azından bu yolculuk bitene kadar. O sürede bana Ivan'ın seni nasıl cezalandırdığını anlatmak ister misin?"

Bir an, yüzünde üzüntülü bir ifade belirdi, sonra elbisesinin düğmelerini yavaş yavaş çözmeye başladı. Bütün göğsü yara içindeydi. Kahverengi yuvarlak lekeler, sigara yanıklarına benziyordu. Düğmelerin tümünü çözüp elbisesini çıkardığında sigara yanıklarının yanı sıra bıçak kesiklerine benzeyen yara izlerinin karnına, omuzlarına da yayılmış olduklarını gördüm. Sırtının da bu izlerle dolu olduğundan hiç şüphem yoktu. Yanık ve bıçak yaraları birbirlerine oldukça yakındı. Yani vücudunda kesilmemiş, yakılmamış bir santim bile kalmamıştı. Bir süre bu yara izlerine baktım. Eğer şu anda bu koltuğa zincirlenmemiş olsam, onun için üzülebileceğimi hissettim. Evet, belki üzülebilirdim.

"Babam öfkesini benden çıkardıktan sonra bunun yeterli olduğunu düşünmüş olmalı ki seninle hiç ilgilenmedi. O sırada Orlando ve imparatorluğu hızlı bir düşüşe geçmişlerdi ve yeniden ayağa kalkmaları mümkün değilmiş gibi görünüyordu. Belki de bu nedenle, zamanını sizinle harcamaya gerek görmedi. Ama ben sürekli seni takip ettim. İlk öldürdüğün adam, Atticus Flanagan'dı. İrlandalı hergele, seni tuzağa düşürmeye kalkmıştı. Ama sen ona kötü bir sürpriz yaptın ve ahmak, gölün dibini boyladı. O sırada... Sanırım on dördündeydin, değil mi?"

"On üçtüm."

"İlk parti malını..."

"Bunları biliyorum, Aviela. Peki, şimdi peşime düşmenin nedeni nedir?"

"Çünkü hayatının aptallığını yaptın ve o hergeleyle evlenerek aşağılık Callahan ailesine dâhil oldun. Ivan bunu duy-

duğunda hemen öldürülmeni istedi. Ama İtalyan mafyasının lideri olduğunu ve seni öldürmenin büyük bir kaosa neden olacağını söyleyerek onu durdurdum. Sen öldürülünce insanlar senin yerini alabilmek için mücadele etmeye başlayacaklardı ve bu, büyük bir kargaşaya neden olacaktı. Ivan bana inanmadı ve seni sevdiğim için böyle söylediğimi iddia etti. Seni vurmamın nedeni onu ikna edebilmekti. Babamı, seni öldürebileceğime inandırmak istedim. Ivan için en önemli şey dengedir. Yer altı dünyasının bütün ailelerinin eşit güce sahip olması gerektiğini düşünür. Böylece o, en güçlü olarak hepsini kontrolü altında tutabilecektir. Ama sen benim kızımsın. Sen, Ivan'ın ya da bir başkasının kontrolü altına giremezsin. Gözünü yükseklere, başkanlık koltuğuna diktin. Ne yazık ki bu kararın seni, Ivan'ın daha yakınına getirecekti."

"Beyaz Saray, Ivan'ın kontrolü altında mı?" *Lanet olsun!*

Aviela soruma cevap vermedi. "Kazanamayacağına ve seni öldürmek için dökülecek kana değmeyeceğine onu ikna ettim. Ivan seni hedef hâline getirmesin diye, karısının koltuğa oturmasını garantilemek için başkanı öldürdüm. İnsanlar ona acıyacak, sempati duyacak ve oylarını ona vereceklerdi. Ama sen bütün planlarımı suya düşürdün. Böylece zaten zor olan hayatımı daha da zorlaştırdın. Ve işte buradayız. Seni o şeytandan korumak için aklıma bundan başka bir yol gelmedi. Yeniden başlayacağız, minik ayıcık. Zor günler geride kaldı. Artık yuvamıza gidiyoruz."

"Benim zaten bir yuvam var, Aviela! Bana ihtiyacı olan bir oğlum var benim! Ben mücadeleden kaçmam, hele o Ivan denen pislikten asla kaçmam!"

"Bak, sen kiminle dans ettiğini bilmiyorsun. Ivan, bu oyunda dokunulmazlığı olan tek kişidir. Göz açıp kapayıncaya kadar oğlunu kaçırır ve sana da bana yaptığı işkenceyi yapar. Seni gözünü kırpmadan öldürür. İnan böyle bir mücadelede hiçbir rakibin, Ivan'a karşı şansı olamaz. O, hayatı boyunca kendi çıkarlarına uygun bir şekilde denge kurdu. Seni ortadan

kaldırdığı anda bir sözüyle İtalyan ailelerin tümü toplanır ve Liam, onların karşısında eli kolu bağlı kalır. Senin kadar hırslı biri olduğunu, yenilgiyi asla kabullenmediğini bildiğim Liam mahvolur ve sadece oğlu için hayatta kalmaya çalışır. Böyle bir Liam, Senatör Colemen'ı da kontrolü altında tutamaz. Colemen denen adam adi bir hergele. Güç onda olduğunda ve Liam'ın gücü azaldığında onu acımadan yok eder. Ama eğer benim sözümü dinler ve benimle gelirsen oğlun hayatına devam eder ve sen de aynı benim gibi olduğun için onu uzaktan izler, iyi olduğu haberini alıp rahatlarsın. Eğer oğlunu, onun yaşamasını isteyecek kadar çok seviyorsan ondan uzak durmalısın, minik ayıcık."

Aslında o haklı...

Bu fikri aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım ve koltuğumda doğrulup Aviela'nın gözlerinin içine baktım.

"Beni tuzağa düşürdüğünü sanıyorsun ama emin ol, elinden kurtulacağım. Sonra senin beynini dağıtıp bugüne kadar yaptığım gibi ailemi koruyacağım. Ben Melody Nicci Giovanni Callahan'ım ve hiçbir şey benim gözümü korkutamaz. Ben bir fare gibi kaçıp saklanmam. Bunu yerine sen de dâhil olmak üzere yoluma çıkanları tek tek ortadan kaldırırım."

Aviela gülümseyerek kapağında kırmızı lekeler olan yıpranmış kitabı eline aldı. "Seni zincirlememin nedeni de bu, tatlım. Zamanla bana güvenmeyi öğreneceksin ve öğrendiğin zaman oğlunu görmene izin vereceğim. Onun resimlerini, video kayıtlarını görebileceksin. Hatta belki zamanla birkaç eski oyuncağına da sahip olabilirsin."

Bu sözler âdeta kanımın donmasına neden oldu. Onun Ethan'ın, benim Ethan'ımın yakınlarında olmasına, hatta adını ağzına almasına bile dayanamıyordum. Fotoğraf ve video kayıtlarını nasıl ele geçirecekti ki bu sürtük? Tabii ki evdeki köstebek sayesinde. Ama Liam, ancak kendisine çok yakın birinin oğlumuzun fotoğrafını ve videosunu çekmesine izin verirdi.

"Tanrım! Köstebek Olivia!" Olivia benden nefret ediyordu ve ortadan kaybolmam için elinden geleni yapardı.

"Bence biraz daha düşün."

Aklıma Olivia'dan başka biri gelmiyordu. Coraline olamazdı, o sağlık sorunlarıyla boğuşmakla meşguldü. Evelyn? Hayır, olamaz! Neal? Hayır, o Liam'ın sevgisini kazanabilmek için canını bile verir. Aile üyelerinden hiçbirinin bize ihanet etmesine imkân yoktu. Ama o zaman bu kadar yakınımıza sokulabilen köstebek kim olabilirdi? Fedel, Monte, Antonio... Ve...

"Sanırım kim olduğunu anladın, değil mi?"

"Adriana," diye mırıldandım.

"O, seni o kadar çok seviyor ki senin iyiliğin için her şeyi yapmaya hazır. Ona da sana anlattığım gerçekleri anlattım ve o da senin gibi beni anladı. Güvende değildin, minik ayıcık. Başlarda Adriana'yla gayet iyiydik ama sonradan benden bilgi saklamaya başladı ve ben de ona kimin için çalıştığını hatırlatmak zorunda kaldım. Bizim dünyamızda korkaklara yer yoktur ama o korktu ve ben sevdiği adamı öldürmek zorunda kaldım."

Bu benim hatamdı. Ona nasıl körü körüne güvenebilmiştim? Orlando, bana her zaman yalancılığın insanların doğasında olduğunu, dost bildiklerimizin rol yapan düşmanlarımız olduklarını söylerdi. Kimseyle, hiç kimseyle yakın olmamamı, herkese şüpheyle yaklaşmamı öğütlerdi. Ama ben onu dinlememiştim ve başıma bunlar gelmişti.

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

"Yanılıyorsun. Öfkelendim ve Adriana'nın o küçük kafasını vücudundan bir an önce ayırmak için ellerim kaşınıyor." Arkama yaslanıp koltuğa gömüldüm. Rahat bir pozisyon bulma şansım olmadığını biliyordum ama en azından bu, dik durmaktan iyiydi. Gözlerimi kapadım ve konuştuklarımızı düşündüm. Aviela'nın söylediği veya söyleyeceği hiçbir şey onun hakkındaki hislerimi değiştiremezdi. Uçağın tekerlekleri yere değdiği anda harekete geçmeye kararlıydım. Hem de bir an bile kaybetmeden.

35

"Nefes alamadığınızı hayal edin. Şimdi bundan daha beterini hayal edin."

—Amy Reed

MELODY

"Bundan beş gün önce eşim Melody Giovanni Callahan, oğlumuzu dünyaya getirdikten sadece birkaç saat sonra kaçırıldı. Karımı geri istiyorum. Oğlumun ve benim ona ihtiyacımız var. Onun sağ salim bize geri verilmesi karşılığında 100 milyon dolar ödemeye hazırım. Mel, eğer beni izliyorsan bil ki seni geri alana kadar mücadele etmekten asla vazgeçmeyeceğim. Oğlumuz ve ben seni çok seviyoruz ve seni çok özledik..."

"Bence bugünlük bu kadar yeter." Aviela'nın sesi, sinirlerimi ayağa kaldırıyordu. Onunla geçirdiğim her dakika ona olan nefretimi daha da artırıyordu. Televizyonu kapattıktan sonra mutfağa gitti ve elinde bir tabakla geri döndü. "Köfte ve makarna. En sevdiğin yemekler."

Hiçbir şey söylemedim. Sadece öfke ve nefretimi yansıtan bakışlarla beni doğuran kadına baktım.

"Yüz milyoncuk mu? Bu sana hakaret etmek gibi bir şey." Şık yemek masasının başındaki sandalyeye oturdu ve peçetesini açıp kucağına serdi. Bulunduğumuz ev, bir kumsalın en ucundaydı ve beni buraya getirene kadar sürekli her sandalyeye zincirlemişti. Şimdi ise bir tekerlekli sandalyeye terfi etmiştim. Onunla geçirdiğim üç gün boyunca konuşmalarımızın konusu sadece nasıl beni kurtarmaya çalıştığı ve her şeyi beni korumak için yaptığıydı.

İkna edebileceğini düşündüğüne göre beni hiç tanımadığını söyleyebilirdim. O, bana peri masalları anlatırken ben, sü-

rekli onun bir sonraki adımı hesaplayan, soğukkanlı bir dahi olduğunu düşünüyordum. Bir yanı, beni hâlâ okyanusun ortasında bıraktığı küçük kız olarak görse de diğer yanı artık bir yetişkin olduğumun farkındaydı.

Güçlü bir kadındı. Kafasına koyduğu şeyi kararlılıkla ve zekice taktiklerle elde edişi bende hayranlık uyandırıyordu ama babasından, Ivan'dan bahsetmeye başladığı anda zayıf bir kadına dönüşüyordu. O adam ona her ne yaptıysa bu, onu çok kötü etkilemişti. İpleri babasının elinde olan bir kukla gibiydi ve bu, beni iğrendiriyordu. Babası söz konusu olduğunda emrimde çalışan aşağılık yalakalardan hiçbir farkı kalmıyordu.

Ben zincirlenmiş bir hâlde otururken o beni yıkıyor, saçlarımı tarıyor ve giysilerimi değiştiriyordu. Bana sanki onun oyuncak bebeğiymişim gibi davranıyordu. İkinci gün ona iyi davranmayı denemiştim, bugünse hiç konuşmama kararı almıştım. Bu kadında ters giden bir şeyler olduğu kesindi.

Tepki vermesini umarak uyguladığım taktikler sonuçsuz kalıyordu. Aviela hiçbir şeyi umursamıyor gibiydi. Sadece yanlış davrandığımda tepki gösteriyordu. Buradan bir an önce kurtulmam gerekiyordu ama hangi ülkede olduğumu bile bilmiyordum.

Tabağındaki köfteyi yeni parlatılmış gümüş bıçağıyla keserken, "Sana yardımcı olması için birini çağırmamı ister misin, tatlım?" diye sordu ve cevabımı beklemeden yanında duran küçük zili çaldı. Bir saniye sonra içeri giren Nelson, bir robot gibi tabağımdaki köfteyi kesip dudaklarıma götürdü.

Demek yalakaların da yalakaları varmış.

Ağzımı açtım, uzattığı köfte parçasını ağzıma alıp çiğnedikten sonra adi herifin suratına tükürdüm.

"Melody!"

Aviela yerinden kalkıp öfkeli bakışlarla bana doğru yürürken Nelson geri çekildi ve bir peçeteyle suratını temizledi.

Sabrı taşmış gibi görünen annem, çenemi kaldırarak beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Çok çaba harcıyorum, Melody. Benimle mutlu olmanı istiyorum, anladın mı? Zor bir şey istemiyorum senden. Artık o İrlandalı hergeleden ve onun çocuğundan vazgeçmelisin. Onlar senin geçmişinde kaldılar. Eğer beraber olsaydık geçmişinde bile yer almaları mümkün olmazdı. Bak, seni seviyorum ama böyle davranmaya devam edersen beni hiç istemediğim şeyler yapmak zorunda bırakacaksın. Sana zarar vermek istemiyorum, minik ayıcık."

"Şu anda boynunu koparmamış olmamın tek nedeni bileklerimdeki kelepçeler. O yüzden kapa çeneni ve siktir..."

Öfkeyle beni tokatladı.

"Beni canını yakmaya zorlama!"

Yanaklarım alev alev yanıyordu ve görmesem de iki yanağımda da elinin izinin çıkmış olduğunu biliyordum.

Bir anda deli gibi gülmeye başladım. Gülme krizim sona erinceyse annemin deliliğinin bana geçmiş olabileceği aklıma geldi ve suratım asıldı. Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırmaya çalışarak önümde duran, öfkeyle soluyan kadına baktım.

"Şu meşhur büyükbaba da sen yanlış bir şey yaptığında sana böyle mi davranıyordu?"

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun."

"Ben bilmem geren her şeyi biliyorum ama ellerim böyle kelepçeliyken bunun hiçbir faydası yok. Asıl sen hiçbir şey bilmiyorsun. Beni serbest bırak, Ivan denen pisliğin yerini söyle ve seni ondan kurtarayım."

Başını iki yana sallayan Aviela, eliyle yüzüne düşen perçemi geriye itti. "Hayır! Hayır! O adamı tanımıyorsun! Hiçbir şey bilmiyorsun sen! İzin ver seni koruyayım, tatlım. Onu alt edemezsin. Bunu hiç kimse yapamaz. Bırak böyle..."

"Sen, ben ve Liam. Üçümüz bir olursak onun hakkından geliriz."

"Hayır! Hayır diyorum, duymuyor musun? Ben seni koruyacağım, anladın mı? Ben, annen seni koruyacak. Liam veya bir başkası değil! Şimdi sen ortadan yok olduğuna göre Ivan'ın Callahanların peşine düşmesi için bir neden kalmadı. Senden sadece iyi bir kız olmanı istiyorum, Melody. Annenin hatırı için iyi bir kız ol, olur mu?"

Benimle sanki öfke nöbeti geçiren bir anaokulu çocuğuyla konuşur gibi konuşuyordu. "Ivan, senin benim gibi bir insan sadece."

"Yeter!" Derin bir nefes aldı ve bir süre sessiz kaldıktan sonra daha sakin bir ses tonuyla, "Harika bir akşam yemeğini mahvettin. İkimiz beraberken, seni ben büyütürken hiç böyle kötü bir kız değildin sen."

"Beni sen büyütmedin, Aviela."

Gözlerime baktı. Bu gözlerdeki bakışlarda en ufak bir duygu belirtisi yoktu. Sanki bir zamanlar annem olan boş bir kabuk gibiydi. Omuzlarını dikleştirerek üzerinde daha gençken çizilmiş bir portresinin asılı olduğu şömineye doğru yürüdü. Şöminenin rafından bir şırınga aldı ve dönüp yanıma geldi.

Başıma neler geleceğini anladım ve dişlerimin arasından, "Aviela," diye tısladım. Ondan kaçmak istedim ama ne yazık ki hareket etme şansım yoktu.

Yanıma geldiğinde yanağımı okşadı. Birazdan yapacağı şeyi bilmiyor olsam bana şefkat gösterdiğini düşünebilirdim. "Bu, senin acını azaltmaya yardımcı olacak, tatlım."

"Aviela, yapma!" diye haykırdım. Gömleğimin kollarını sıvarken, elinden kurtulmak için mücadele ettim ama robot, yanımıza gelip kolumu tuttu.

İğnenin ucu damarıma girerken, "Hayır," diye mırıldandım.

Bir kahkaha attı. "Bu malı sizin kuryenizden satın almıştım. Ne kadar ironik, değil mi?"

Nesneler göz alıcı renklere dönüşürken, "Anne," diye mırıldandım.

"Şşşş... Yarın yeni bir gün ve biz yeniden deneyeceğiz. İyi bir kız olmayı öğreneceğinden eminim. Her şey daha güzel olacak. Söz veriyorum, bebeğim."

Sanki uçuyor ve Ethan ile Liam'a doğru savruluyormuş gibi hissediyordum. Öyle bir dünyaya geçmiştim ki burada hiç kimse bize zarar veremezdi. Bizi kimse bulamazdı. Üçümüz el ele vermiş uçuyorduk. Üçümüz de mutluyduk. Ben mutluydum.

LIAM

"Oğlumuz ve ben seni çok seviyoruz ve seni çok özledik Mel. Teşekkür ederim." Mikrofonu bıraktığım anda muhabirler bir ağızdan sorular sorarken patlayan flaşlar gözlerimi kör ediyordu.

Monte'nin, "Araba hazır, efendim," diyen sesini duyduğumda hemen onu takip ettim. Hastaneye gidiyorduk.

Bugün hastaneden çıkacaktık. Arka kapıya yanaşan arabalar bizi bekliyorlardı. Bir yanım, hastaneden ayrılmayı hiç istemiyordu. Buraya karımla gelmiştik ve onunla ayrılmalıydık. Ama daha fazla kalamazdık. Eve ne kadar çabuk dönersem işime de o kadar çabuk odaklanırdım.

Annem, kucağında bir battaniyeye sarılı oğlumla, Mel ve benim oğlumuzla kapıdan çıktı. Ethan tam bir uykucuydu ve yine derin derin uyuyordu. Mel, Ethan henüz karnındayken onunla konuşur, ona kendisinin uyuduğu saatlerde uyuması gerektiğini söylerdi. "Henüz karnımdayken benim uyku saatlerime alışsan iyi olur, küçük adam," derdi. Bu hareketi bana biraz saçma gelse de onun oğlumuzla konuşmasını izlemek çok hoşuma giderdi. İyi bir anne olamamaktan korkuyordu ama benim, çok iyi bir anne olacağına dair en ufak bir şüphem yoktu. Ne yazık ki bunu kendisine kanıtlama fırsatı bulamamıştı.

Oğluma doğru yürürken artık kuyruğum gibi olan polis memuru da her zamanki gibi peşimdeydi. "Bay Callahan, karınızın serbest bırakılması karşılığında bir para ödülü koymamanızı önermiştik size."

"Ben de sizi dinlemedim."

"Bu hareketiniz binlerce telefon almamıza neden olacak ve asıl işimizi yapamayacağız, Bay Callahan. Böyle davranmakla işimizi oldukça..."

"O zaman o lanet olası telefonları cevaplamak için yeni elemanlar alın siz de!" diye kükredim. "Ne yani hiçbir şey yapmadan otursa mıydım? Chicago polislerinin işlerini yapmadıklarını gördüm ve karımı geri almak için girişimde bulundum. Gerekirse onu geri almak için bütün servetimi vermeye hazırım."

"Olayla FBI ajanlarının ilgilenmesini istemiştiniz. Ben de bu talebinizi yetkililere ilettim. FBI müdürü Avian Doers, olayla ilgilenmesi için bir ekip görevlendirdi. Karınızı bulacağız, sadece bize biraz..."

Annemin kollarındaki Ethan'ın mızıldanmaya başlaması, küçük ukalanın çenesini kapatmasını sağladı.

"Sadece konuşuyorsun, memur bey ama henüz bir şey yaptığını görmedim. Şimdi izin verirsen, evime gitmek istiyorum."

"Bizden sakladığınız..."

Declan sert bir ses tonuyla, "Memur Scooter," diyerek adamın sözünü kesti. "Kardeşim bizi yalnız bırakmanı istedi. Eğer bu isteği hemen yerine getirmezsen bundan böyle teşkilatınızdan hiç kimseyle görüşmeme kararı alacağız." Declan, başı önde, mutsuz bir şekilde oturan Coraline'ın tekerlekli sandalyesini itiyordu.

İnatçı memur, "Bunu size hiç önermem, efendim," diye sözlerine devam etti. "Böyle davranmanız sadece bizden bir şeyler sakladığınızdan emin olmamıza neden olur. Sakladığınız bir şey yok, değil mi?"

Oğlumu annemin kollarından alırken Declan, "Sana iyi günler, Memur Scooter," dedi. Oğlum bahar çiçekleri gibi kokuyordu ve bu kokuyu içime çekmek beni az da olsa sakinleştiriyordu.

Mel'in ortadan kaybolmasından bu yana ailece fazla konuşamamıştık. Etraf bizi dinleyen insanlarla doluyken konuşmak çok zordu. Şimdi evimize gidiyorduk ve herkesin kafasından geçen ama dile getirmediği düşüncelerini paylaşma özgürlüğü olabilecekti. *Bu da bir şeydir!* Neal ve Olivia evde bizi bekliyor ve alınan güvenlik önlemlerini bir kez daha gözden geçiriyorlardı. En azından Neal bunu yapıyordu. Sevgili karısı Olivia'nın ise etrafa zehir saçmaktan başka bir şey yaptığını hiç sanmıyorum.

Kucağımdaki küçük adam esneyince yüzü muşmula gibi buruştu. "Sakın uyanma. Şansın varken güzel bir uyku çek, evlat."

Arabaların beklediği ara sokağa çıktığımızda annem, "Ethan için bir araba koltuğu alıp Monte'ye vermiştim. Onu koltuğa yatırabilirsin," dedi. Burası Doktor Yang'ın son nefesini verdiği ara sokaktı. Ama lapa lapa yağan kar, kadından geriye kalan her şeyin üzerini örtmüştü.

"Teşekkürler, anne," deyip kulakları üşümesin diye Ethan'ın şapkasını çekip kulaklarını örttüm. Üzerindeki giysilerle üşüme olasılığı yoktu, hatta bana kalsa terleyecek diye endişeleniyordum ama hemşireler onu mümkün olduğunca sıcak tutmamız gerektiğini söylemişlerdi.

Kapıyı açmış bekleyen babam, "Hadi Liam, gitmemiz gerek," dedi. Oğlumu bebek koltuğuna yatırırken, bunun onun ilk araba yolculuğu olacağını düşündüm.

Mel de burada olmayı, onu araba koltuğuna kendisi yatırmayı çok isterdi.

Onu koltuğa yerleştirirken Ethan bir kez daha esnedi ve başparmağını ağzına götürmek istermiş gibi minik elini yüzüne doğru götürdü. Ben onu hayranlıkla izlerken elinde cep

telefonuyla yanıma gelen Declan, "Neal, evin temiz olduğunu söyledi. Nereye gitmesini istiyorsan hemen gidebilirmiş," diyerek arabaya bindi.

Arabanın ön kısmıyla arkayı ayıran cama tıklatırken, "Bir kez daha kontrol etmesini söyle," dedim. Camı tıklattığımı duyan Monte motoru çalıştırdı. Eve, dört arabadan oluşan bir konvoyla gidecektik. Ailenin diğer üyeleri öbür arabalara dağılmışlardı. Arkamızdaki ve yanımızdaki araçlar bize oldukça yakın yol alıyorlardı. Dikiz aynasından arkadan gelen adamlarımızı görebiliyordum.

Monte camı aralayarak, "Size söylemem gereken bir şey var, efendim," dedi.

"Yoksa ailemize ihanet eden sen misin, Monte?" Çünkü birileri bize ihanet ediyordu. Çok yakınımızda olan, özel hayatımızın içinde olan birileri, haindi.

Aynada gözlerimiz buluştu ve Monte, başını iki yana salladı. "Hayır, efendim. Asla öyle bir şey yapmam."

Bugüne kadar hangi suçlu, sorulduğunda suçunu itiraf etti ki?

"Konuş bakalım."

"İtalyanlar arasında, sizin patronu kaçırıp öldürdüğünüze dair bir söylenti dolaşıyor."

Bu sözleri duyduğum anda kan beynime sıçradı. Böyle saçmalıklara harcayacak vaktim yoktu benim.

"Ne yapmayı düşünüyorlar?"

"Eski ailelerden beşi bu gece toplanacaklarmış. Sizin başınızı istiyorlar."

"Sen bu bilgiyi nasıl edindin, Monte?"

Monte acı acı gülümsedi. "Patron sayesinde, efendim. Fedel'le iş bölümü yapmamızı isterdi. Fedel evdeki adamlardan sorumluydu, bense dışarıdaki ajanlarımızdan sorumluydum. Melody işin başına geçer geçmez bütün köklü İtalyan ailelerinin içinde bir ajanımız olmasını istemişti. Bu çok yerinde bir karardı. Bana sorarsanız büyük başarısının nedenlerinden

biri de bu karar olmuştur. O ajanların kim olduklarını sadece ben biliyorum. Hepsi de Melody'ye ölümüne sadıklar."

Anlaşılan karımın düşündüğümden de çok sırrı vardı. "Sana rapor mu veriyorlar?"

Monte başını salladı. "Onlar Aviela ve Ivan hakkında bir şey bilmiyorlar. Patron, onların fazla bir şey bilmesini istemiyordu. O, onlar hakkında her şeyi bilirken onların kendisi hakkında hiçbir şey bilmemelerini istiyordu. Şu anda adamların kafası iyice karışmış durumda ve ne düşüneceklerini bilemiyorlar. Bu konuda ne yapmamı istersiniz?"

Ona cevap vermeme fırsat kalmadan telefonum çaldı.

"Declan?"

"Aviela'nın arama yaptığı gerçekten de kullan at bir telefonmuş. Nereden aradığını..."

"Neden zamanımı boşa harcıyorsun, Declan?"

"Sözümü bitirmeme izin ver, Liam! Tren istasyonu yakınlarından kontörlü bir telefonla yaptığı aramaların kayıtlarına ulaştım. Kimi aradığını duyduğunda dudağın uçuklayacak, Liam! Ayrıca tren istasyonunun güvenlik kamerasına da sızmayı başardım. Görüntüler de telefon kayıtlarını destekliyor. Sonunda onu ele geçirdik, dostum!"

"Sadede gel, Declan!"

"Adriana, Liam! Evdeki köstebek Adriana'ymış! Kameradan aldığım görüntüleri sana yolluyorum."

MELODY

"Ahh!" diye inledim. Başım deli gibi dönüyordu ve ağzımda korkunç bir tat vardı. Nelson karşımda, üzerinde kurabiyeler olan sehpanın yanındaki sandalyede oturuyordu. İçinde bulunduğum oda, Callahan Malikânesi'ndeki giyinme odamın boyutundaydı. Mobilyalardan yetişkinler için dekore edildiği belli oluyordu ama oyuncak bebeklerle doluydu.

"Aviela nerede?"

"Büyük olasılıkla sağ kolunla konuşuyordur. Adı Adriana'ydı, değil mi? Benim özel uçağında kabin görevlisi olarak iş bulmamı onun sağladığını biliyor muydun?" Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "Hayır, bunu bilmene imkân yok. Annen her konuda zekâsıyla seni alt etti ve sen hâlâ ona karşı iyi bir kız olmamakta direniyorsun."

Seni orospu çocuğu!

"Bak sen! Birileri erkek olduğunu hatırlamış!"

"Hiç unutmadım ki! Bak, bunu hatırlıyor musun?" İlk karşılaştığımızda, üzerine şarap döktüğü beyaz ceketimi bana doğru uzattı.

Aslında kelimeler dilimin ucuna gelmişti ama bu aşağılık herif için çenemi yormaya değmeyeceğini düşündüm.

"Bunu suratıma attığında öfkeden gözüm dönmüştü. Kafana bir kurşun sıkmamak için kendimi çok zor tutmuştum." Belindeki silahı çıkarıp yanında duran sehpanın üzerine koydu. "Hatırlıyor musun, bunu kız kardeşime vermemi söylemiştin. Ama elbette kardeşimin sizin sattığınız pislik nedeniyle ölmüş olduğunu bilmiyordun."

"İnsanlar doğar ve ölürler, bu çok doğal. Biz kimseyi uyuşturucu kullanmaya zorlamıyoruz."

"Kaçak dövüşüyorsun, öyle mi? Ben bu numaraları yemem!" deyip yanıma geldi ve yüzünü yüzüme yaklaştırarak, " Uzun zamandır bugünü bekliyordum!" dedi. "Ailemi mahvettiniz. Kardeşim tedavi görmüş ve uyuşturucuyu bırakmıştı. Ama piyasaya yeni sürdüğünüz pislikle onu yeniden başlamaya teşvik ettiniz. Öyle kaliteli bir maldı ki kardeşim iradesine yenildi. Onu siz öldürdünüz, pis sürtük!"

"Ailen kendi kendini mahvetmiş. Kardeşin iradesizin biri diye beni suçlayamazsın! Sattığı yiyecekler yüksek tansiyona neden oluyor diye Mc Donald's'ı suçluyor musun? Şimdi o iğrenç suratını gözlerimin önünden çek seni pislik!" Başım, çatlayacakmış gibi ağrıyordu.

"Böyle tepki vereceğini tahmin etmeliydim. Sende en ufak bir utanma duygusu ve vicdan yok!" diyerek ceketinin cebinden Aviela'nın kullandığına benzer bir şırınga çıkardı. "Bakalım senin iraden ne kadar güçlüymüş, görelim. Seninle işim bittiğinde bir doz için bana yalvaracaksın."

Kelepçelerden kurtulmak için yeniden deli gibi debelenmeye başladım. Kelepçelerin gevşemiş olduklarını hissedebiliyordum. Beş günlük uğraşlarım sonucu kilitleri yıpranmaya başlamıştı. Ama ben harekete geçemeden Nelson kolumu yakaladı.

"Bence bir kez daha düşün, Nelson," dedim. "Buradan kurtulacağım ve..."

"Kes sesini!" Suratıma olanca gücüyle bir yumruk attı. "Sen kendini bir şey sanan bir hiçten başka bir şey değilsin!"

"Yapma."

Ama Nelson beni dinlemedi ve iğnenin ucunun damarıma girmesiyle bir kez daha o mutluluk ve coşku dolu sahte dünyada kayboldum. Alt dudağımı ısırarak gözlerimin önünde beliren canlı renkleri görmezden gelmeye, o deli mutluluğu yok saymaya çalıştım.

Nelson sırıtarak saçlarıma asıldı ve yine yüzünü yüzüme yaklaştırarak, "Kardeşim için uyuşturucu bağımlısı fahişe demiştin, değil mi?" diye sordu.

Silahıyla yanağımı okşarken soğuk metalin temasıyla biraz kendime gelir gibi oldum. "Nasıl hissediyorsun sürtük? Uyuşturucu bağımlısı bir fahişe olmak nasıl bir duygu?"

Nelson, intikamını almanın verdiği mutlulukla âdeta kendinden geçmişken hiç beklemediği bir anda bütün gücümle başımı geriye doğru çekip burnuna kafa attım.

"Lanet olsun!" diye haykırıp burnunu sıvazladı. Uyuşturucu etkisi altında olmanın en iyi yanı, insanın acı hissetmemesi ve kendini yenilmez görmesiydi. Bu sahte duygular derim yüzülene kadar kelepçeleri zorlayabilmeme fırsat verdi ve aşağılık hergele yaşadığı şaşkınlıktan kurtulamadan, beş günün

sonunda ilk defa ellerim özgür kaldı. Keşke ayaklarım için de aynı şeyi söyleyebilseydim.

Bu sırada yaşadığı şoku atlatan Nelson, kanayan burnunu tutarak gözü dönmüş bir canavar gibi öfkeyle silahını bana doğrulttu. Ama ateş etmesine fırsat vermedim. Sehpanın üzerindeki çatalı kaptım ve olanca gücümle koluna sapladım. Duyduğu acıdan elindeki silahı düşüren Nelson, elime saldırıp kemiğine kadar dayanmış olan çatalı boş yere çıkarmaya çalıştı.

"Seni küçük sürtük!" Yeniden saçlarıma asılmaya çalıştı ama koluna batırdığım çatalı bir anda çıkarıp omzuna saplamamla acı dolu çığlıklar atmaya başladı. Bu kez, çatalı tek bir yerde uzun süre tutmamaya kararlıydım. Dizlerinin bağı çözülüp önümde diz çökmek zorunda kalana kadar çatalı defalarca farklı yerlere sapladım. O eski hâlinden eser kalmamış olan Nelson, vücudundan oluk oluk akan kanı durdurma ümidiyle eliyle boynuna bastırırken çatalı son bir kez daha çıkardım ve bu kez boğazına sapladım.

"Yoluma çıkmamalıydın! Hele bana karşı gelmeye asla cüret etmemeliydin seni aşağılık hain! Dilediğin kadar çığlık atabilirsin, hem böylece vücudundaki kanın boşalmasını da hızlandırmış olursun."

Onu geriye doğru ittim ve pislik sırt üstü yere devrildi. Tıpkı sudan çıkmış balık gibi nefes almaya çalışıyordu ama her nefes alma çabasında kendi kanıyla boğuluyordu. Ne kadar zamanım olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Aviela her gece yanıma geliyor ve o anki ruh durumuna göre bana bir şeyler okuyor, tokat atıyor ya da hakaret ediyordu.

Ayaklarımı işaret ederek yerde yatan sürüngene, "Anahtarlar," dedim. Henüz ölmemişti ve bana yardım edebilirdi. Ama pislik kıpırdamadı bile. Bir kez daha, "Anahtarlar dedim!" diye bağırdığımdaysa gözleri dönmüş, akları görünmeye başlamıştı.

Artık işime yaramaz.

Kendi işimi kendim görmekten, kelepçeleri açmak için kanlı çatalı kullanmaktan başka bir seçeneğim yoktu. Yere eğilip ayağımdaki kelepçelere odaklanmaya çalıştım ama dikkatim, arkamda duran saatin tik tak sesi nedeniyle dağılıyordu.

"Odaklan, Mel! Odaklan!" diye söylendim ama bunun hiç faydası olmadı. Uyuşturucu, etkisini göstermeye başlamıştı. Dahası, beynimi bir kurt gibi kemiren sesi bastırmayı başaramıyordum. Kendimi, uyuşturucunun neden olduğu sahte dünyaya bırakmak istiyordum. Yine Liam ve Ethan'la birlikte o sahte gezegene gitmek istiyordum. Kendimi zorlayarak çatalı bu kez kendime batırdım ve az da olsa duyduğum acı, kendime gelmeme yardımcı oldu. Bütün gücümle ayaklarımdaki kelepçeleri açmaya çalıştım.

"Sonunda." Ayak bileklerimdeki kelepçeleri çıkarıp doğruldum ama ne yazık ki bacaklarım beni taşıyamıyordu. Sehpaya tutunarak Nelson'ın yanına gittim. Yanında duran yere düşmüş silahı aldım ve diz çökerek namluyu gözüne soktum.

"Nerede o?"

Konuşmasına fırsat kalmadan kapı açıldı. Kapıdaki adamı gördüğümde tetiği çektim ve bir anda evin içini kulak tırmalayan siren sesleri kapladı.

Nelson, "Asla... Canını... Asla... Kurtaramayacaksın," diye kekeledikten sonra alaycı bir tavırla gülümsedi. Kulaklarından ve ağzından kan boşalmaya başladığında namluyu kafasına dayayıp tetiği çektim.

"Kardeşine selam söyle."

Birinci adım; Liam'ı ara.

İkinci adım; Aviela'yı gebert.

LIAM

Faka basmıştık. Mel ve ben, etrafımızdaki insanlara güvenmekle büyük bir hata yapmıştık. Onlara alışmıştık ve sanki aile

fertleriymişçesine onları önemsiyorduk. Ama onlar aile fertleri değillerdi. Aslında bir şekilde yolumuzun kesiştiği bu insanlar, kırık porselenlere benziyorlardı. Kırık olmalarına rağmen onları yapıştırıp kullanmayı denemiştik. Ama ne kadar uğraşsak da ne kadar çok yapıştırıcı sürsek de onların kırılmış oldukları gerçeğini değiştiremezdik. Kırık bir porselenin çatlakların arasından sızdırması kaçınılmazdı.

Adriana'ya güvenmiştik. Ben, Adriana'ya güvenmiştim. Ve bu hatamın sonucu olarak şimdi Ogilvie tren garının B peronunda, bir haini bekliyordum. Ellerim öfkeden titriyor, onu paramparça etmek için sabırsızlanıyordum. Beş gün boyunca ben ve oğlum acı içinde kıvranırken hain sürtük muhtemelen kahkahalarla hâlimize gülmüştü.

Kulağımdaki kulaklıktan Monte'nin, "Size doğru geliyor, patron," diyen sesini duyunca merdivenlere doğru döndüm. İşte oradaydı. Sarı peruğu, yüzünün yarısından çoğunu kapatan dev güneş gözlükleriyle karşımdaydı.

Beni görünce hemen arkasını dönüp kaçmaya yeltendi ama bunu tahmin ettiğimiz için karşısında Monte'yi buldu. Başındaki peruğu çıkarıp yere fırlatarak dönüp yavaş adımlarla bana doğru yürümeye başladı. Bunlar onun son özgür adımları olacaktı.

Yanıma geldiğinde başını kaldırmaya cesaret edemeden, "Öğreneceğini biliyordum," diye mırıldandı.

"Karım nerede?"

"Bilmiyorum."

"Aviela ondan ne istiyor?"

"Onu Ivan'dan kurtarmak istiyor. Liam..."

Kolunu yakaladım ve, "Sakın bir daha adımı ağzına almaya kalkma!" diye tısladım. "O iğrenç boynunu koparmak için sabırsızlanıyorum ama tabii ki önce konuşacağız. Antonio da bize ihanet ediyor muydu yoksa sen ona da mı yalan söylüyordun?"

"Hayır, Antonio asla..."

"Ama sen yaptın!" Kolunu sıkınca acıyla suratını buruşturdu. "Kim bu Ivan?"

"O bir kaçık, bir psikopat."

"Senin bunu bildiğinden eminim ama yine de hatırlatayım; bizim de ondan farkımız yok. Şu anda yaşıyor olmanın tek nedeni, Melody'nin senin canını kendi elleriyle almak isteyeceğini bilmemdir."

"Ben çok acı çektim," diye mırıldandı. "Bunu, sadece onu korumak için yaptım. Aviela çılgının teki olabilir ama onu koruyabilecek tek kişi o. Bunu yıllardır yapıyor. Kızını çok seviyor..."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?" Bu pisliğin gerçek yüzünü nasıl olmuş da görememiştik? "Şimdi Aviela yılanını arayacaksın."

Kolunu bıraktığımda gözyaşlarıyla sırılsıklam olmuş yüzünü sildi. Bu görüntü öfkemi daha da artırdı. Yaptığı onca şeyden sonra bir de karşıma geçmiş ağlıyordu, hain!

"Sabrımı zorluyorsun, Adriana!"

"Melody'yi kaçırdıktan sonra Aviela bana bunu gönderdi," deyip bana cep telefonunu uzattı. "Her perşembe saat 00.01'de beni arar. Üçüncü çalışında açman gerek. Mel'e çok üzgün olduğumu söyle."

Bunlar onun son sözleri oldu. Telefonu aldığım anda kaşla göz arasında kendini yaklaşmakta olan trenin altına attı. Kondüktör acı bir fren yapıp treni durdurmaya çalıştı ama Adriana'nın bedeni tekerleklerinin altında kayboldu.

"Lanet olsun!"

36

"Masum bir çiçek gibi görün ama çiçeğin yapraklarının altına saklanmış yılan ol."

—William Shakespeare

OLIVIA

Tüm politikacıların ve ailelerinin uymaları gereken belli ilkeler vardır. Bunları üç başlık altında toplayabiliriz.

Birincisi; mutlaka öne geçme şansına sahip olursun. Bu şansı kullan ve asla arkana bakma.

İkincisi; insanlar konuşur. Sen, onların konuşmalarının kontrolün altında olduğundan emin ol.

Üçüncüsü; amacın her zaman düşmanlarının kafalarını koparmak olsun. Özellikle diz çöktüklerinde bu fırsatı asla kaçırma.

Kocamın yanına yaklaşıp, "Neal," diye fısıldadım.

Neal bana bakmadı ve cevap vermedi. İçkisini içiyordu ve içeri sızan güneş ışınlarıyla aydınlanan, kardeşinin çalışma odasının halısına boş bakışlarla bakıyordu.

"Adriana, intihar etti. Liam onu bulmak için tren garına gitti ve kız orada kendini trenin altına attı. Kimse onun kim olduğunu bilmediğinden kendisine bir cenaze töreni de düzenlenmedi. Bilenler de Aziz Melody'nin peşinde olduklarından böyle bir şeyle zaman harcamak istemediler."

Neal, dönüp duyduklarına inanamıyormuş gibi şaşkın şaşkın yüzüme baktı. "Olivia, Melody kaçırıldı! Bu iğneleyici eleştirilerini onun dönüşüne sakla!"

"Bak Neal, başımızda dünya kadar sorun var ve Liam bunları göremeyecek kadar kör." *Bu adam, ne zaman tanıdığımdan emin olduğum adam gibi davranmaya başlayacak?* "FBI, kısa bir

süre sonra burada olacak. Birkaç saate kadar İtalyan mafya patronlarının en azılıları, ailemizi nasıl yok edeceklerini konuşmak için toplanacaklar. Roy için dediklerini hatırlasana! Fiyatı kırdı demiştin, değil mi? Kendine gel Neal! Benim için olmasa bile Liam için yap bunu! Arkasını kollamana ihtiyacı var kardeşinin! Kime güveneceğimizi bilmiyoruz, doğru, ama biz bir aileyiz! Mel geri gelene kadar böyle ne yapacağını bilmeyen serseri mayınlar gibi sağa sola savrulup duramayız! Koltuğa geç ve yönetimi ele al! İnan bana, bunu yapmazsan tepetaklak olacağız."

Gözlerinin içine baktım ve bakışlarından kardeşi için canını vermeye hazır olduğunu okudum. Ama aynı zamanda bu bakışlarda yönetimi ele almak, *Ceann Na Conairte* olmak için büyük bir açlık da vardı.

"İtalyan patronların toplantı yapacağını nereden biliyorsun sen?"

"Hepiniz benim Malibu Barbie'si olduğumu düşünüyorsunuz, değil mi?" Derin bir iç çekip çalışma masasına oturdum. "Şimdi bunu boş ver. Asıl soru, ne yapacaksın?"

Neal dikkatle yüzüme bakıyordu.

"Neal!"

"Kardeşimin eskisi gibi bizi yönetmesine izin vereceğim. Bizim ilgilenmemiz gereken ilk şey, Roy ve onun gibi küçük balıkları hizaya sokmak. Bu arada seçimler çok yaklaştı. Babanın seçim bürosundan gelen haberler nasıl?"

Kocam, yine uzun zamandır yaptığını yapıyor ve eskiden tanıdığım adam gibi hareket etmeyi reddediyordu.

"Beyaz Saray'a çıkması, Melody'nin kaçırılması olayına gölge düşürecek gibi görünüyor. Eğer o zamana kadar bulunmazsa bir bildiri yayınlamayı planlıyoruz."

"Umarım o zamana kadar geri dönmüş olur. Bütün dikkatlerin ailemiz üzerinde toplanmış olması bizim için hiç iyi değil."

"Umarım öyle olur." *Ya da olmaz.* "Meraklı gözlerin dikkatini dağıtmak için planın var mı?"

Neal, kendisinin olması gereken sandalyeye oturdu. "Şu anda yok ama sanırım yakında olacak."

"İyi," deyip çalışma masasından kalktım. "O zaman seni düşüncelerinle baş başa bırakayım. Bana ihtiyacın olursa Ethan'ın yanında olacağım."

"O nasıl?"

"Her açıdan mükemmel. Olanları anlayabilecek yaşta değil ve ben de anne sevgisinden mahrum olmaması için elimden geleni yapıyorum."

Elimi tutup dudaklarına götürdü. "O bebeğe çok bağlanma. Liam kısa bir süre sonra onu hiçbirimizle paylaşmak istemeyecektir. Mel döndüğünde onu da alıp bir süre bir yerlere giderler sanırım."

Hayır! Hayır, hiç kimse Ethan'ı benden alamaz! O şu anda mutlu bir bebek ve ben her zaman mutlu olması için elimden geleni yapacağım.

"Merak etme tatlım. Hadi şimdi işine dön. Ciddiyim. Eminim şimdiden maddi açıdan darboğaza girmişizdir bile." Neal'ı yanağından öpüp odadan çıktım. Bir süre kapalı kapının önünde durup düşündükten sonra derin bir nefes aldım ve telefonumu çıkarıp attığım yemi yutacağından emin olduğum kişiyi aradım. Ne de olsa daha önce de benzer bir olay yaşamıştık.

"Memur Scooter."

"Liam Callahan, karısını öldürdü."

"Affedersiniz, ne dediniz? Alo? Bunu nereden biliyorsunuz? Alo? Lütfen dediklerinizi tekrarlar mısınız?"

Telefonu kapattıktan sonra sim kartını çıkarıp ortadan ikiye böldüm. Sonra yüzümde bir gülümsemeyle mavi yeşil renklerde döşenmiş çocuk odasına gittim. Küçük bebeğimin ellerini

yıldızlarla süslü dönencesine tutmak istercesine uzattığını gördüğümde bütün endişelerim yok oldu.

"İşte, benim bebeğim buradaymış! Seni kim uyandırdı, bir tanem?"

Ethan bana baktığında yüzünde bir gülümseme belirdi. Bu küçücük vücutta böyle büyük bir sevgi olması inanılır gibi değildi. Onu kucağıma alıp pencereye doğru yürüdüm. Liam, oğlunun güvenliği konusunda hastalıklı bir takıntıya sahip olduğundan pencerenin önüne demir yaptırmıştı.

"Baban tam bir kaçık. Ama endişelenme, o bir süreliğine uzaklara gidecek, bir tanem."

Neal, Ceann Na Conairte *olacak. Babam, Amerika Başkanı olacak ve ben de Ethan'a bakacağım. Hepsine bakacağım.*

37

"O, bunu hak ediyor! Hak ettiğini gönül rahatlığıyla söylüyorum. Canlıların pek çoğu ölümü hak ediyor aslında. Ve ölmüş olanların bazıları da yaşamayı hak ediyor."

—J. R. R. Tolkien

SCOOTER

Herkesin neden böyle deli gibi korktuğunu anlamakta güçlük çekiyordum. Katil elimizde! Onu yakaladık! Zaten o adamın bir şeyler sakladığını biliyordum ben. Meğer o, sandığımdan da acımasız bir canavarmış. Sayısız cinayetin faili olduğunu biliyordum ama doğrusu kendi karısını öldüreceği aklıma gelmezdi.

Başkomiser, "Bu yeterli değil," diyerek hazırlamak için saatler harcadığım belgelerden oluşan dosyayı masasının üzerine bıraktı.

"Efendim..."

"Yeterli değil dedim, Scooter."

"Ama bu adil değil!"

"Memur Scooter..."

"Hayır! Artık bütün bunlardan bıktım! Hepiniz bu canilerden o kadar korkuyorsunuz ki gerçekleri görmemekte direniyorsunuz." Göğsümdeki rozeti çıkarıp başkomiserin masasına fırlattım. "İşte rozetim! Siz de mi onların kuklasısınız? Yoksa bu şehirdeki diğer ahlaksızlar gibi siz de mi vicdanınızın sesine kulaklarınızı tıkıyorsunuz?"

Başkomiser ayağa fırladı. "Sen aklını mı kaçırdın? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Seni teşkilattan kovmamak için kendimi zor tutuyorum!"

"Kovun! Durmayın kovun! Ama lütfen görevinizi yapın! O adamın evlenmeden önceki kız arkadaşı öldürüldü. Natasha

Briar'ın cansız bedeni, bir hendeğin içinde çıplak hâlde bulundu. Şimdi karısı kayıp ve adam, ilk günden beri bir şeyler saklıyor! Bir arama geldi. Kaydettiğim bu aramada, telefonun diğer ucundaki şahıs, Liam Callahan'ın karısını öldürdüğünü söyledi."

"Scooter, elimizde sadece ikinci dereceden kanıtlar var."

"Ama önceki olaylarda bu ikinci derece kanıtlar harekete geçmemiz için yeterliydi! Bu lanet olası caniyi yakalamak için yıllardır uğraşıyoruz ve şimdi yakalama şansımız var. Amirim, lütfen bu şehrin ihtiyacı olan kişi olun! Tanrı aşkına, ekibi harekete geçirin! O orospu çocuklarına yaptıklarını ödetin!" Başkomiser bir süre yüzüme baktıktan sonra bakışlarını masasının üzerindeki dosyaya çevirdi. Başını sallayıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve pencereye doğru döndü.

"Efendim..."

"Sen biraz dinlen, Scooter. Yarın sabah onun peşine düşeceğiz. Sana söz veriyorum. Ama onun davasında görev yapmayı kabul edecek hâkimi bulmamız epey zaman alacak."

O pislikleri bir an önce içeri tıkmak için sabırsızlanıyordum ama başkomiserin haklı olduğunu biliyordum. Callahanlar aleyhine hüküm veren son hâkim, mahkemeden kısa bir süre sonra köprüde asılı bulunmuştu. Herkes bunu yapanın kim olduğunu bildiği hâlde kimse onları suçlamaya cesaret edememişti.

"Haklısınız amirim. Sizin her zaman doğru kararı vereceğinize dair inancım tam."

Başkomiser hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. "Sabah saat 7'de burada ol. Şimdi eve gidip karını öp ve kendini zor bir güne hazırla."

Başkomiser, sanki baştan kaybettiğimizi bildiği bir savaşa gidecekmişiz gibi ümitsiz bir sesle konuşuyordu. Ama ben her zaman mucizelere inanmışımdır. Yıllardır Callahanlar üzerinde araştırmalar yapıyordum. Onlar, halkın gözündeki imajlarına büyük önem veren sahtekârlardan başka bir şey değillerdi.

Her zaman, her yerde mükemmel görünürlerdi. Bugüne kadar gölgelerin arkasına saklanmayı başarmışlardı ama şimdi gün ışığına çıkma zamanları gelmişti. Amirin ofisinden çıktım ve kimseyle göz teması kurmamaya özen göstererek masama doğru yürüdüm.

Ama iletişim kurmak istemediğimi belli eden tavrım, Beau'yu durdurmadı. "Amirle ne hakkında konuştunuz?"

Aslında bir yanım ona güvenmek istiyordu ama bunu yapmamın doğru olacağından emin değildim. "Boş ver. Amir yine Callahanlar hakkında ileri geri konuştuğum için beni fırçaladı."

"Bu işe burnunu sokmamanı sana söylemiştim. Neyse, aldırma. Başını dik tut ve bir daha da belaya girmesine izin verme."

"Haklısın. Şimdi gitmem gerek." Hiç vakit kaybetmeden arabanın anahtarlarını aldım ve içeri giren bir grup memurun yanından geçerek dışarı çıktım. Tüm teşkilat, Bayan Callahan'ı bulmak için âdeta saatle yarışıyordu. Suikasta uğrayan başkanın katilini arayanlardan çok daha fazla sayıda polis memuru Bayan Callahan'ı bulmakla görevlendirilmişti. Bir zamanlar o kadının da olayların içinde olduğunu düşündüğüm için şimdi kendimden utanıyordum. İşledikleri her suça onun da dâhil olduğunu düşünmüştüm. Ama meğer o da bir kurbanmış. Kanlı servetlerini artırmak için her yola başvurmaktan çekinmiyor bu vicdansızlar. Arabama bindiğim anda telefonum çaldı ve ben, kimin aradığını biliyordum.

"Scooter."

Zor duyulur bir sesle, "Merhaba," dedi. "Eve ne zaman geleceksin?"

Derin bir iç çekip yüzüme düşen saçlarımı geriye ittim. "Çok üzgünüm. Bu gece de geç saatlere kadar çalışmam gerek. Amir, Callahanlarla ilgili araştırma yapmamızı istedi. Eğer şanslıysam birkaç saat burada uyuyacağım. Burası mahşer yeri gibi."

"Tahmin ediyorum. Yatmak üzereydim. Seni bekleyeyim mi diye aradım. Seni seviyorum."

"İyi geceler. Kapıyı kilitlemeyi unutma," deyip aramayı sonlandırdım. Bir süre öylece oturduktan sonra telefonu ön panonun üzerine fırlattım.

Motoru çalıştırdığımda, "Ben salağın tekiyim," diye mırıldandım. Yanlış yaptığımı biliyordum ama kendime engel olamıyordum. Arabayı Englewood'a doğru sürdüm.

Chicago suç oranı çok yüksek, berbat bir şehirdi ama Englewood, kesinlikle Chicago'dan on kat daha kötüydü. Köprüyü geçtiğim anda ortam tamamen değişti. Şimdi görebildiğim tek şey yıkık dökük binalar, tahtalarla kapatılmış pencereler ve hurdaya dönmüş arabalardı. Bu bölgede arabanızı birkaç saat bırakacak olsanız geri döndüğünüzde yerinde bulamama olasılığınız çok yüksekti. Arabamı içki satan dükkânın önüne park edip başımı dikleştirerek onun apartmanına girdim. Dükkânın önünde oturan kamburu çıkmış adam beni görmezden geldi. Polis olduğumu biliyorlardı ama burada büyüdüğümü de gayet iyi bildiklerinden bana bulaşmayı göze alamıyorlardı.

B 24. Çocukluğumun geçtiği daire. Annem çoktan ölmüş olmasına rağmen burayı elden çıkarmak istememiştim.

Kapıyı çaldığımda içeriden, "Geliyorum, bebeğim!" diye bağırdı.

Kapıyı açtığında kızıl saçlarından sular damlıyordu. Herhâlde duştan yeni çıkmış olmalıydı. Gülümseyerek, "Vay vay vay! Bakın kimler gelmiş!" dedi.

"Bu gece müşterin var mı?"

"Fazla çalışmamı istemediğin için beni buraya yerleştirdiğini düşünmüştüm."

"İyi, çünkü bu gece bir kutlama yapmak istiyorum. Sonunda o orospu çocuklarını alaşağı edeceğiz."

Gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı ve kapıyı sonuna kadar açtı. "O zaman hadi kutlayalım bebeğim."

Bir yanım suçluluk duyuyordu ama Callahanları hak ettikleri yere göndermek üzere olduğumu düşününce içimdeki kötü duygular tamamen uçup gitti.

Sonunda...

38

"Kurtların özgür olması, kuzular için ölüm anlamına gelir."
—Isaiah Berlin

LIAM

Oğlumu görmem gerek. Ondan uzun süre ayrı kalmaktan nefret ediyorum. Sadece iki saattir ondan ayrıyım ama bu, pek çok şeyin olması için yeterli bir süre. Örneğin; bu sürede insanın karısı hastaneden kaçırılabilir. İçinde bulunduğum bu dönem, insanların İtalyan restoranlarında bana karşı komplo kurmalarını kabullenmem için hiç uygun bir dönem değil. Aslında hiçbir zaman kabul edebileceğim bir şey değil bu. Declan, çıkmam için arabanın kapısını açtığı anda sert rüzgâr iliklerime kadar işledi. Declan'ın bana arka çıkacağını biliyordum ama buna ihtiyacım yoktu ve yapmasını istemiyordum.

"Declan, sen burada bekle ve kaçmaya çalışan biri olursa icabına bak," dedim ve içeri girdim.

Tıpkı tahmin ettiğim gibi içerisi hınca hınç doluydu. İçeri girdiğimi gören garson kadının gözlerinin korkuyla büyüdüğünü fark ettim. Aramama cevap veren kişi, bu kadın olmalıydı. Tek kelime bile etmeden başıyla mutfağa giden kapıyı işaret etti.

"Burayı hemen boşaltın," dediğimde kadın başını aşağı yukarı salladı.

Müşterilerin bir kısmı neler olacağını anlamış olmalı ki yemeklerini yarıda bırakıp masaya birkaç banknot atarak hemen restoranın çıkışına doğru ilerlediler.

Mutfağın kapısını açtığımda bulaşık yıkayan bir delikanlı deterjanlı elini kadırarak, "Üzgünüm, buraya girmeniz yasak, efendim," dedi. Ama sözleri bittiği anda şef geldi ve çocuğun kafasına bir tokat indirip başıyla bir diğer kapıyı işaret etti. Kapıdan geçtiğimde yerde kan içinde yatan, nefes almak için

debelenen adamı gördüm. Bir anda siyah takım elbiseli ve parlak siyah ayakkabılı üç adam önüme geçerek silahlarını bana doğrulttular.

Kolumu kaldırıp saatime baktım.

"Hadi, durmayın. Çekin tetiği."

Gözlerinden, beni öldürmeyi çok istediklerini ama bunu yapamayacaklarını bildiklerini okuyabiliyordum. İsteksizce silahlarını indirdiklerinde yerde yatan adamın az önce oturduğu, şimdi boş olan sandalyeye doğru yürüdüm. Adamın bıraktığı kartları elime alıp arkama yaslandım.

"Çok yazık," dedim. "Pankuronyum bromidin etkisini bu kadar çabuk göstereceği hiç aklıma gelmezdi. Garson kadına, içkiye başlamanızdan bir saat sonra zehri içkiye karıştırmasını söylemiştim ama sanırım o, tez canlı biri." Poker masasına bir çift üçlü attıktan sonra birer birer diğer oyuncuların koyu renk gözlerinin içine baktım. "Bugünlerde sağlıklı insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmiyor. Arkadaşınız da bünyesi zayıf olanlardan olmalı."

Aralarından biri, "Sen bizi zehirledin!" diye bağırarak sandalyesinden fırladı.

"Hayır, abartıyorsun! Sadece biraz uyuşturmak istedim. Böylece daha rahat konuşabileceğimizi düşündüm. Ama bir dakika, yoksa benim bir katil olduğumu mu ima etmek istedin sen?" Masada duran silahlardan birini alıp ahmak herifi boğazından vurdum. Kanın gömleğinde gittikçe genişleyen bir leke oluşturmasını, sonra kravatına geçmesini izledim.

Adam yere yuvarlandığında bana korku dolu gözlerle bakan diğer İtalyanlara dönüp, "Sizi anlamakta zorluk çekiyorum doğrusu," dedim. "Melody'yle evlenmemizin nedeni, İrlandalılar ve İtalyanlar arasındaki kan davasını sona erdirmekti ve şimdi, şu olanlara bakın."

Masada oturan, saçları briyantinle geriye doğru yapıştırılmış yaşlı adam, ilacın etkisiyle sanki ağır çekimdeymiş gibi yüzünü buruşturdu.

"Rol yapmayı kes! Onu öldürdüğünü biliyoruz. Siz şerefsiz İrlandalılara asla güvenmemeliydik."

Bir anda kendimi kaybettim. Ayağa fırlayıp oturduğum sandalyeyi kaptığım gibi adamın kafasına indirdim. Kırılan sandalyenin kırık parçalarını yere serilmiş olan adamın vücuduna saplarken o, acı dolu çığlıklar atıyordu.

Gittikçe artan öfkemi kontrol altına almaya çalışırken, "Hiçbir şey bilmiyorsunuz! Sadece aptal aptal konuşuyorsunuz! Aşağılık boşboğazlar!" diye bağırdım. Ellerim öfkeden öyle titriyordu ki kırık sandalye elimden düştü. Ama durmadım. Ayağımı kaldırdım ve yerdeki hergelenin kafasına indirdim.

"Siz bir hiçsiniz! Ayakkabımın altındaki pisliksiniz siz! Kıçımı sildiğim kâğıttan bile daha değersizsiniz! Nasıl beni suçlamaya cesaret edebilirsiniz?"

İçimde biriken öfkenin verdiği delice güçle ayağımı bir kez daha pisliğin suratına indirdim. Suratı dağılmış, kafası kırılmıştı. Yüzüme sıçrayan kanı elimle temizledikten sonra masada oturan iki adama döndüm.

"Beni iğrendiriyorsunuz. Düğünüme geldiniz, sadık olacağınıza dair karıma ve evlilik bağımız nedeniyle dolaylı olarak bana söz verdiniz. Ama işte, buradasınız! Lağım fareleri gibi karanlık bir odada toplanmış, bana karşı komplo kuruyorsunuz. Bu durum beni üzdü ve ben üzüldüğüm zaman herkesin üzülmesini isterim."

Adamlardan bir tanesi, "Ne düşünmemizi bekliyordun, Callahan?" diye sordu.

"Siz düşünemezsiniz!" Adamı yakasından yakalayıp ayağa kaldırdım ve dik dik gözlerinin içine baktım. "Ben düşünürüm, Melody düşünür ama siz düşünemezsiniz!"

"Ben..."

Adamın yakasını bıraktım ve belimdeki silahı çekip masada oturan diğer adamı vurdum. Sonra gömleği kırmızıya

boyanan adamı işaret edip, "Sen şanslı günündesin," dedim. "Yaşayacaksın. Benim elçim olman için senin yaşamana izin vereceğim. İlacın etkisi geçtikten sonra önüne çıkan kadın, erkek, çoluk çocuk herkese bugün, burada olanları anlatacaksın. Benim son nefesimi vermeden bu oyundan çıkmaya niyetim olmadığını söyleyeceksin. O güne kadar da senin ve diğer herkesin, benim emrimde olduğunu söyleyeceksin. Umarım anlatabilmişimdir."

Adamın gözleri boş bakıyordu ama yine de başını salladı. Silahı bu kez de onun diz kapağına doğrultup ateş ettim. Şu anda ilacın etkisiyle fazla canı yanmamıştı ama birkaç saat sonra korkunç bir acı duyacaktı.

"Anlaşıldı mı?"

"Evet," diye mırıldandı.

"Güzel," deyip yerde can çekişen adamın yanına gittim. Bir an onu öldürmeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. Nefes almaya çalışan adamı baştan aşağı süzdüm. "Ayakkabıların güzelmiş," dedikten sonra ayaklarına ateş ettim ve silahı suratına fırlattım. "Neyse üzülme, nasıl olsa artık onlara ihtiyacın olmayacak."

Kravatımı düzelttikten sonra, Declan'ın beni beklediği ara sokağa açılan arka kapıya doğru yürüdüm. Declan, uçuşan kar tanelerinin altında arabaya yaslanmış, sigara içiyordu. Beni baştan aşağı süzdükten sonra rahat bir nefes alıp başını salladı.

"Bütün ekibi temizledin mi?"

Başımı salladım ve cebimden telefonumu çıkardım. "Ethan'ın odasındaki kamera açık mı?"

"Evet, ama şifreyi girmen gerek."

Oğlumu görmek beni rahatlatıyordu. Tamamen huzur bulmamı sağlayamasa da en azından nefes almaya devam etmeme yardımcı oluyordu. Şu anda tek isteğim, onun yanında olmaktı. Ekranda, Olivia'nın oğlumu kucağında salladığını gördüğümde bundan rahatsız oldum. Eminim Mel de kendisinden

başka bir kadının, özellikle Olivia'nın onu, bu kadar uzun süre kollarında tuttuğunu görse deliye dönerdi.

Neredesin Mel?

"Liam, saat 23.30."

Bu da Aviela'nın aramasına otuz bir dakika kaldığı anlamına geliyordu ve kesinlikle bu, o sürtüğün karar verdiği bir saatte yapacağı son şey olacaktı.

Olivia'nın Ethan'ın saçlarını öpmesini izlerken başıma bir ağrı saplandı ve telefonu kapatıp arkama yaslandım.

"Beni eve götür."

MELODY

Nefesimi tuttum ve odaya yaklaşırken attığı her adımda zemindeki ahşaptan çıkan çıtırtıları dinledim. Yatağın altına saklanmıştım. Ayaklarını gördüğümde, çok hızlı davranmam gerektiğini bilerek silahı göğsüme kaldırdım. O, demir parmaklıklı pencereye doğru döndüğü anda hiç ses çıkarmadan yatağın altından çıktım ve onu vurdum. Yere devrildiğinde kaybedecek zamanım olmadığını bildiğimden koşup boğazını sıkarak öldüğünden emin oldum.

Üzerindeki silahı, iki el bombasını ve bıçağı alıp pantolonuma yerleştirdikten sonra telefonuna uzandım. Ama ne yazık ki Aviela, bütün ana hatları kesmişti.

Kaybedecek zamanım yoktu. Koridorda deli gibi koşarken saklanmaya gerek duymuyordum. Evin her yerinde kameralar olduğunu biliyordum. Benim nerede olduğumu biliyordu ve hayatta kalmak için tek şansım sürekli hareket hâlinde olmaktı. Tek sorun, evi tanımamam, nereye koştuğumu bilmememdi.

"Orada! *Ecco*! *Eccola*," diye bir çığlık duymamla kurşun yağmuruna tutulmam bir oldu. Beni hedefleyen kurşunlar bir vazoyu, bir tabloyu ve etraftaki mobilyaları paramparça etmişti.

Silahımı yere atıp ellerimi kaldırdım. "Teslim oluyorum! *Mi arrendo*!"

"Vieni fuori. Çık ortaya!"

Söylediklerini yaptım ve havaya kaldırdığım ellerimle dışarı çıktım. Karşı karşıya geldiğimiz anda sol elimde duran el bombalarını gördüler ve gözleri korkuyla büyüdü.

Bombaları mümkün olduğunca uzağa atarken, *"Arrivederci,* orospu çocukları!" diye bağırdım. Onlar panik hâlinde canlarını kurtarmaya çalışırken yere atlayıp silahımı aldım ve duvarın arkasına saklandım.

Koridorlar sanki bir yanardağ patlaması olmuş gibi duman içinde kalmıştı. Alevler yavaş yavaş eve yayılıyordu. Yoğun duman öksürmeme, ciğerlerimin yanmasına neden oluyordu. Ağzımdaki kanı tükürüp inlemelerin geldiği yöne doğru yürümeye başladım.

Solumdan gelen acı dolu bir inilti duyduğumda o yöne yöneldim. Bu inleyen, inleyebilecek durumdaysa sorularımı cevaplayacak kadar bilinci yerinde olmalıydı.

Silahımı, yerde debelenen tek gözü çıkmış adamın sağlam gözüne doğrultarak, "Onu nerede bulabileceğimi söyle ve ben acına son vereyim," dedim.

"Si cazzo cagna."

"Yanlış cevap." Bana köpek demişti ama kendisi tıpkı bir köpek gibi geberecekti. İşini bitirdikten sonra koridorda yürürken gözlerim kan içindeki karnıma ilişti.

Lanet olsun! Dikişlerim patlamış!

Bu beklediğim bir şeydi ama en azından Aviela ile karşılaştıktan sonra olmasını umuyordum. Kırılmış bir masa ayağını aldım ve enkaza dönmüş koridordaki alevlere tutarak alev almasını, bir meşaleye dönmesini sağladım. Koridorda koşarken elimdeki meşaleyi duvar kâğıtlarına tutuyor, geçtiğim her yerin alevler içinde kalmasını sağlıyordum. İşim bittiğinde bu ev, kül yığınına dönmüş olacaktı.

Bir süre sonra kendimi geniş antrede buldum. Dışarı açılan büyük meşe kapıları belli belirsiz seçebiliyordum. Meşaleyi elimden fırlatıp kapıya doğru koştum. Ama meşe kapılar kilitliydi ve ben alevler hızla yayılırken burada kapana kısılmıştım. Tabloları yalayarak bütün duvarlara yayılan alevler bana İncil'de anlatılan cehennemi anımsattı.

Aviela'nın, "Nereye gittiğini sanıyorsun, minik ayıcık?" diyen sesini duyabiliyordum ama etrafı saran dumanlar nedeniyle onu net olarak göremiyordum.

Bir elimde silah, diğerinde bıçakla yavaş ve dikkatli adımlarla üst kata çıkan merdivenlere doğru yürürken sıcak mermer zemin çıplak ayaklarımı yakıyordu.

"Aviela!"

Onu görmek için dikkat kesildim ama o, sanki bir hayalet gibi ona odaklanmama fırsat vermeden bir o yana bir bu yana koşuyordu. Sanki etrafını saran alevler, yıkıntılar hiç umurunda değilmiş gibiydi. Normal bir günde, normal bir durumdaymışız gibi benimle eğleniyordu. Gözlerimi ondan ayırmamaya özen göstererek meşe kapılarla dışarı açılan büyük girişin ortasına kadar yürüdüm.

"Aviela!"

Çığlık atmayı kesmeye hiç niyetim yoktu. İkimizden biri ölene kadar çığlık atmaya devam edecektim. Evinin küle dönmesini ve o kaltağın da eviyle beraber kömür hâline gelmesini istiyordum. İkimizden biri küle dönene kadar durmaya hiç niyetim yoktu.

"Anne!"

Arkamda bir tıkırtı duydum ve arkama döndüğümde onunla burun buruna geldim. Beyaz giysiler içindeydi ama elbisesi kül ve is lekeleriyle kaplıydı. Saçları darmadağınıktı ve gözlerinde en az benim gözlerimdeki kadar vahşi bakışlar vardı. Elindeki tabancanın namlusunu yüzüme doğrultmuştu.

Bir süre gözlerime baktıktan sonra tabancasını yere fırlatıp, "Bir anneyi nasıl çileden çıkaracağını çok iyi biliyorsun!" diye bağırdı.

Etrafı saran duman nedeniyle görüş açımın iyice azalmasını göz ardı etmeye çalışarak silahımı ona doğrulttum. Bana, sanki nerede olduğunu bilmiyormuş gibi bomboş gözlerle bakıyordu. Tıpkı bir ölü gibi görünüyordu.

"Silah ha! Yani işimi bir silahla mı bitireceksin? Ben de seni yürekli bir kız sanmıştım. Baban sana teke tek dövüşten korkmayı, kalleşlikle kazanmayı mı öğretti? Zaten o her zaman öyle..."

Tetiği çektim. Geriye doğru sendeleyen Aviela bir çığlık atıp kolunu tuttu.

Yanına gidip, "Aslında beynini dağıtacaktım ama şu Ivan denen pisliğin kim olduğunu öğrenebilmek için yardımına ihtiyacım var," dedim.

Kaşla göz arasında yere eğilen Aviela, yüzüme yerden aldığı kırık mermer, cam ve kül karışımını fırlattı ve çelme takıp beni yere düşürdü.

"Seni saygısız velet! *Io sono tua madre!*" diye haykırırken sürekli beni tekmeliyordu. "*Tua madre!*"

Eğilip suratıma bir yumruk attığında elimdeki silah yere düştü. Can havliyle ayağını yakalayıp onu yere düşürdüm ve üstüne çıkmayı başarana kadar bir süre yerde debelendik. "Sana daha kaç kere söylemem gerek? Sadece beni karnında taşıman, annem olduğun anlamına gelmiyor!"

Sözlerim bittiği anda suratıma bir yumruk daha indirdi ve üstüme çıktı. Birlikte alevlere doğru yuvarlanırken ağzımda biriken kanı tükürdüm ve ayağa kalkmaya çalıştım. Ayağa kalkmayı başardığım anda yan gözle yerdeki silaha baktım. Aklımdan onu nasıl alacağımı planlamaya çalışıyordum.

"Seni öldürmek istemedim, Mel. İnan bana, seni öldürmek istemedim."

"Kes palavrayı, Aviela! Dövüşmek istiyordun, hadi dövüşelim o zaman."

Karşı karşıya geldiğimiz anda onun üzerine atıldım ama o beni kolumdan yakalayıp yere serdi.

Duyduğum acıyı bastırmaya çalışsam da dudaklarımdan engel olamadığım bir çığlık koptu. Hemen ayağa kalktım ve dizlerinin arkasına bir tekme atıp yere diz çökmesini sağladım. Kolundan oluk oluk akan kan, beyaz elbisesini kırmızıya boyarken tekme ve yumruklarla bana karşı koyuyordu. Aldığım her darbeyle biraz daha geriledim ve sonunda alevler içindeki duvara yaslandım. Duvarı sarmış olan alevler sırtımı kavuruyordu.

Aviela yumruğunu suratıma doğru savurduğunda yana çekildim ve eli yanan duvara çarptı. Duyduğu acıyla bir an dikkatinin dağılmasını fırsat bilip durumu lehime çevirmek için karnını yumruklayarak, onu çekiştirerek duvarla aramda kalmasını sağladım.

"Ivan kim, Aviela?"

Koluyla dudaklarındaki kanı sildi ve elbisesinin kolu kıpkırmızı oldu.

"Senin için de benim için de dokunulmaz biri! Seni ondan kurtarmaya çalışıyorum! Kocanın yanına dönemezsin!"

"Sen de dokunulmaz olduğunu sanıyordun ama şu anki durumun düşünülürse değilmişsin."

"Ben, hiç dokunulmaz olduğumu düşünmedim."

Bir anda yere atılıp yere düşmüş olan bıçağımı kaptı ve bana doğru savurdu. Aviela bana doğru atılıp karnıma bir tekme attıktan sonra beni saçlarımdan yakaladı.

"Seni inatçı küçük aptal! Evimi yakabilirsin, adamlarımı temizleyebilirsin ama Ivan karşısında hiç şansın yok! Onu hiç kimse alt edemez çünkü herkes onun için çalışıyor."

"Herkes kim?"

"Asla vazgeçmeyeceksin, değil mi?" diyerek bıçağı boynuma dayadı. "Tıpkı bana benziyorsun. Benim gibi dövüşü-

yorsun hatta yaraların bile benimkiler gibi kanıyor. Bak, ben babamı da seni de gayet iyi tanıyorum. Seni yıllardır uzaktan izledim ben. Babam, her şeyi yerle bir edecek ve bu, senin kaçmak için son şansın. Bu nedenle arkana bile bakmadan kaç, koş Melody!"

"Bunu yapsam da beni sevmeye devam edecek misin, anne?" Bu sözleri duyduğu anda kolları yana düştü ve ben hemen kolunu yakalayıp çevirmeye başladım. Kemiğin kırıldığında çıkardığı sesi duyana kadar da durmadım.

Aviela acı dolu bir çığlık attı ve kırık kolunu elimden kurtarmak için mücadele etmeye başladı. Kolunu bıraktım ama bu kez de boğazından yakalayıp sıkmaya başladım.

Aviela artık mücadeleden vazgeçmişti. "Tamam, sen kazandın. Beni sevmiyorsun, değil mi? Benim bir kaçık olduğumu düşünüyorsun. Ama şunu bil ki beni öldürmen, kocanı ve oğlunu kurtarmaz."

Yanaklarımdan yaşlar süzülürken, "Biliyorum ama bu sadece bir başlangıç," diye mırıldandım.

Onun da yüzü gözyaşlarıyla sırılsıklamdı.

Ben boğazını daha güçlü sıkarken o, "Se...seni...se...vi... yo...rum." diye kekeledi ve son nefesini verdi.

Tanrım, ben annemi boğdum!

Sonunda gözlerim yanmaya ve ciğerlerim acımaya başladığında boynundaki ellerimi gevşettim. Boğazında parmaklarımın izi kalmıştı. Ayağa kalktım ve topallayarak salondaki pencereye doğru yürüdüm. Pencereyi açıp dışarıya atladığımda kendimi sırt üstü, çakıl döşeli giriş yolunda buldum. Kendimi çok kötü hissediyordum, bütün vücudum zangır zangır titriyordu. Orada bir süre yattıktan sonra, cebimde bir mücevher gibi sakladığım şırıngayı çıkardım. Birkaç saniye şırıngaya baktım. Keşke bunu yapmak zorunda olmasaydım. Motor faaliyetlerimi yerine getiremiyordum ama bunca yol almışken pes edemezdim. Bu şırınganın içindeki uyuşturucuyu vücuduma

enjekte etmeyecek olursam orada ölecektim. Devam edebilmek için tek şansım buydu.

Liam ve Ethan'ı düşünüp gözlerime dolan yaşlarla mücadele ederek yumruğumu sıktım ve şırınganın içindeki ilacın yarısını koluma enjekte ettim. Sonra, içimde sadece iğrenme duygusu uyandıran şırıngayı alevler içindeki eve doğru fırlattım. Birkaç dakika sonra hareket edebilir duruma gelmiştim. Doğruldum ve etrafımdaki evden fırlamış eşyalara göz gezdirdim. Bakışlarım biraz ilerideki yarı yanmış dosyaya takıldı. Tam dosyayı almak için o yöne yönelmiştim ki bir anda korkunç bir patlama oldu. Patlamanın etkisiyle geriye doğru savruldum. Bir süre yerde hareketsiz yatıp gücümü topladıktan sonra sürünerek dosyayı aldım. Dosyadan çıkardığım kâğıtların büyük bölümü yanmıştı. Aralarından bir tanesi bir doğum sertifikasına benziyordu. Kâğıdın kenarları yanmıştı ama yazılı kısmı okunabilir durumdaydı. Evet, bu bir doğum sertifikasıydı. Aviela'nın doğum sertifikası.

Baba adına baktım. Bu isim bana tanıdık geliyordu. Bir yerlerde duymuş ya da görmüş olduğumdan emindim.

Lanet olsun!

Gözlerimden yaşlar süzülürken kendi kendime, "Hayır, bu gerçek değil, ilacın etkisi," diyordum ama kendimi kandırmaya çalıştığımın farkındaydım. *Hepimiz sadece kuklaymışız.* Gerek fiziksel gerekse ruhsal olarak yardıma ihtiyaç duyuyordum ve yeryüzünde bu konuda güvenebileceğim tek bir kişi vardı.

Orada, öylece yatarken Liam'ın yanımda olmasını diledim.

LIAM

Kollarımda uyuyan Ethan'ı rahatsız etmekten korktuğum için çok istememe rağmen telefonu duvara fırlatma isteğime engel oldum. Saat 8.30 olmuştu ve tam sekiz buçuk saattir Aviela'nın aramasını bekliyordum. Tabii ki aramamıştı kaltak. Kollarımdaki küçük meleğin öfkemi hissetmesini istemediğimden kendime hâkim olmaya çalıştım.

"Liam, istersen ben..."

"Olivia, bir kez daha buraya gelecek olursan yemin ederim, suratını dağıtırım! Sana yüz kere uyumak istemiyorum dedim! Beni rahat bırak!" Eve geldiğimden beri avını gözleyen bir akbaba gibi gözleri üstümdeydi.

Sözlerimden incinmiş gibi görünen Olivia, "Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Gergin olduğunu biliyorum ve..."

"Güle güle dedim, Olivia!" Koltuğumdan kalktım ve Ethan'ı beşiğine yatırdım. Telefonum çalıyordu.

Lanet olsun!

Telaşla cebimi karıştırarak telefonu bulup sessize almaya çalıştım. Gizli bir numara tarafından aranıyordum. *Sabahın köründe beni arayan bu hergele de kim? Bu hafta birkaç kişiyi daha öldürmem gerekecek gibi görünüyor.*

"Callahan," diye fısıldadım.

Karşı taraftan ses gelmedi. Arayan sadece derin derin nefes alıyordu. Neden olduğunu bilmiyorum ama bir anda kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı. Ümitlenmekten korkuyordum. Ağzımı açtım ama bir türlü ne diyeceğimi bilemiyordum.

Bir an sonra, "Mel?" diye kekeledim.

Bir hıçkırık sesinin ardından hayatta en çok duymak istediğim sesi duydum. "Merhaba, aşkım."

Dizlerimin bağı çözülmüştü. Bütün vücudum yaprak gibi titriyordu.

"Aşkım! Nerdesin? İyi misin? Aviela..."

"Liam, ben iyiyim."

"Yalan söylüyorsun! Neler oluyor?"

"Eve dönemem, Liam." Karım, bir anda hıçkırıklara boğuldu.

"Aviela..."

"O öldü. Adriana..."

"İntihar etti."

Yerimde duramıyordum. Ethan'ın beşiğinin yanından geçerek pencereye doğru yürüdüm. "Neler oluyor, Melody? Bana nerede olduğunu söyle! Hemen gelip..."

"Bunu yapamam, Liam. Şu anda iyi değilim. Kendimi toparlamam gerek. Yapamam... Bunu yapamam..."

"Ben seni iyileştiririm, aşkım. Sen de beni iyileştirirsin. Olması gereken bu! Tanrım, sana ne yaptılar, Mel? Melody, lütfen anlat bana. Neler olduğunu anlat. Nerede olduğunu söyle."

"Liam..."

"Seni bu hâlde yâlnız bırakacağımı düşünüyorsan aklını kaçırmış olmalısın! Seni bulacağım, eve getireceğim ve iyileştireceğim. Duydun mu, Mel? Çünkü sana ihtiyacım var. Senin de beni iyileştirmene ihtiyacım var!"

Karım cevap vermedi. Derin derin nefes alıyordu.

"Lanet olsun, Melody! Konuş benimle!"

"Onunla konuşabilir miyim? Bir kerecik onunla konuşmak istiyorum."

"Hayır!" diye bağırdım. "Onunla ancak eve döndüğünde konuşabilirsin."

"Liam, inan bana olmak istediğim tek yer senin yanın. Seni seviyorum. Sana ihtiyacım var. Benim ailem sensin. Ethan ve sen, gerekirse uğrunuza gözümü kırpmadan canımı verebileceğim ailemsiniz benim. Siz, benim her şeyimsiniz. Biraz zamana ihtiyacım var. Bu hâlde eve gelemem. Lütfen beni, bunu yapmaya zorlama. Onunla konuşmak istiyorum. Yalvarırım buna izin ver."

Sesinden büyük bir acı içinde olduğu, hatta neredeyse ölmek üzere olduğu belliydi.

"Seni bulacağım, Mel! Yemin ederim, seni bulacağım." Ethan'ın beşiğinin yanına gidip telefonu oğlumun kulağına dayadım.

O öyle istiyor diye onu bulmaya çalışmayacağımı düşünüyorsa aklını kaçırmış olmalıydı. Annesi, kafasını allak bullak

etmişti. Melody'nin Ethan'la sevgi dolu bir sesle konuştuğunu duydum ve kalbime bir hançer saplanmış gibi canım yandı. *Eve gelmek istememesinin nedeni ne olabilir? Neler oluyor?*

"Sana yemin ederim, annen seni asla terk etmeyecek, bebeğim. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum, küçük adam. Seni her şeyden çok seviyor annen."

Telefonu tekrar kulağıma götürdüm ve, "Eğer bizi gerçekten seviyorsan eve dön. İzin ver, seni ait olduğun yere getireyim."

"Eve dönersem sana ve ona acı veririm. Kendimi toparlamam gerek," diye fısıldadı. "Seni çok seviyorum, Liam."

"Ben de aşkım, ben de seni çok seviyorum." Duyduğum acı, sesime yansımıştı. "Bunu bize yapma, Melody."

"Ben... Ben..." Sanki ne söyleyeceğini bilemezmiş gibi bir süre kekeledi. Sonra, "Ivan, hükümetten birinin kod adı. Senatör Colemen için verdiğimiz yemekte konuk listesinde adını görmüştüm sanırım. Avian Doers olabilir," dedi ve sonra telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu.

"Melody?"

Ses yok.

"Mel?"

Ses yok.

"Cevap ver, aşkım!"

Onu kaybetmeyi göze alamazdım. Onsuz bir hayata dayanamazdım. Vücudum taşıyamayacağım kadar ağırlaşmıştı. Sanki bütün dünya üzerime çökmüş gibiydi. Telefon elimden düşerken bütün hayatımın paramparça olduğunu düşündüm. Nasıl her şey bir anda böyle alt üst olabilmişti? Ben nerede hata yapmıştım? Bizi böylece bırakıp nasıl gidebiliyordu? Mel'e, sevdiğim kadına neler olmuştu?

"Liam."

"Ne var?" diye bağırdığımda Ethan yerinden sıçrayıp ağlamaya başladı. Onun yerinde olmak için her şeyimi verebilirdim. Ben de onun gibi hüngür hüngür ağlamak istiyordum. Onu kollarıma alıp sımsıkı sardım ve kulağına, "Özür dilerim, bebeğim," diye fısıldadım.

Babam yanıma gelip gözlerini benden kaçırarak, "Emniyet, gözaltına alınman için emir çıkarmış," diye mırıldandı. "Yarım saate burada olacaklar. Hemen..."

"Evdeki illegal her şeyi sakladığınızdan emin olun. Ben yarım saat sonra aşağıda olacağım. Annemi buraya gönder."

"Liam, bunu..."

"Çık dışarı, baba," dedim ve babam odadan çıkıp arkasından kapıyı kapattığında kucağımda oğlumla sallanan sandalyeye oturdum. "Annen ve ben, ebeveynlik işine pek de iyi başlamadık. Ama merak etme, her şeyi yoluna koyacağım, evlat. Benim yaşıma gelip de geriye baktığında sadece gülümseyeceksin. Acı hatıraların olmasına izin vermeyeceğim. *Altıncı kural: Bazen kazanmak için kaybetmek gerekir.*"

Ethan beni anlamış gibi gülümsedi. Bana doğru uzattığı minik elini avucumun içine alıp öptüm ve saçlarını okşadım.

"Sen böyle büyük acılar yaşamayacaksın, oğlum. Sana yemin ederim, senin hayatın tozpembe olacak." Kokusunu içime çekerek gözleri kapanana kadar onu kollarımda salladım.

Ondan bir an bile ayrılmak istemiyordum ama bir süreliğine bunu yapmak zorundaydım. Ethan'ı beşiğine yatırıp kravatımı düzelttiğim anda gözlerinde fırtınalar kopan annem odaya girdi.

"Baban, aklını kaçırdığını söyledi!"

Eğilip onu yanağından öptüm. "Olivia'nın oğluma dokunmasını istemiyorum. Neal'ın da. Lütfen her şey yoluna girene... Ya da ben dışarı çıkana kadar ona iyi bak."

Annem, suratıma bir tokat attı. "Gerçekten de aklını kaçırmışsın, Liam! Avukatı arayabiliriz. Kefaletle serbest bırakılma-

nı talep edebiliriz. Seni gözaltına almaları her şeyin sona erdiği anlamına gelmiyor. Henüz senin suçlu olduğunu ispatlamış değiller. Ellerinde hiçbir kanıt yok. Demokratik bir ülkede yaşıyoruz, Liam ve şimdi demokrasiden faydalanmanın tam zamanı."

"Anne, hiçbir hâkim kefaletle serbest bırakılma talebimi kabul etmeyecektir. Masum olduğumu ispatlayana kadar bir süre içeride kalacağım. Ama bu, sana kendini daha iyi hissettirecekse avukatı arayabilirsin."

Ethan'a son bir kez daha baktıktan sonra odadan çıktım ve dışarıda dizilmiş, beni bekleyen aile üyelerine tek tek baktım. Hepsinin yüzünde, annemin yüzünde gördüğüm öfke vardı.

"Senatör Colemen'ın başkanlığını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayın. Anlaşıldı mı?"

Neal, "Siktir et Colemen'ı!" diye bağırdı. "Biz sana gelelim! Öylece çıkıp kodese gidemezsin! Aklını mı kaçırdın sen?"

Gözlerime bakıp aklımdan geçenleri okumaya çalışan Declan, "Ben de Neal gibi düşünüyorum, Liam," dedi. Sonra sanki gözlerimde bir şey görmüş gibi daha neşeli bir sesle, "Bir planın var, değil mi? Oyunun sonunu düşünüyor musun?" diye ekledi.

"Tek planım bir an önce suçsuzluğumu ispat etmek. Ben yokken sakın her şeyi mahvetmeyin."

Koridorda yürürken evde çalışan tüm görevliler sıraya dizilmiş, üzgün gözlerle bana bakıyorlardı. Merdivenden inip kapıya doğru yürürken gözüme sınırdan geçirdiğim küçük oğlan çarptı. Annesinin eteğine yapışmış, onu ilk gördüğüm günkü korku dolu gözlerle bana bakıyordu.

Oğluna sıkıca sarılan Bayan Morales, "Ben bir şey söylemedim. Yemin ederim, ağzımı bile açmadım, efendim," diye kekeledi.

Ona cevap vermeme fırsat kalmadan kapı çaldı.

"Bay Liam Callahan, Chicago Emniyet Teşkilatından geliyoruz. Elimizde, Melody Nicci Giovanni Callahan'ı öldürmek suçundan gözaltına alınmanızı bildiren bir emir var. Şimdi, lütfen bizimle gelin."

Kapıyı açtım ve polis arabalarının gün ışığını bastıran kırmızı mavi ışıklarıyla kamaşan gözlerimi sımsıkı yumdum.

SON SÖZ

"Birine ihanet edebilmek için önce ona ait olmanız gerekir."
—Harold Kim Philby

OLIVIA

Durduğumuz sahne güçlü alkışlardan sarsılınca sendeledim ve düşmemek için Neal'ın koluna tutundum. Patlayan flaşlardan gözlerim kamaşmıştı.

Babam, "Teşekkürler, Amerika!" diye bağırdığında coşkulu kalabalıktan çığlıklar yükseldi. "Başkanınız olmaktan gurur duyuyorum. Buraya gelene kadar zorlu bir süreç yaşadım ama hepsi geride kaldı. Şimdi, hep birlikte Amerika'yı daha güzel günlere götüreceğiz. El birliğiyle ülkemizi bir kez daha dünyanın parlayan yıldızı yapacağız."

Elimi tutan Neal, "Daha ne kadar devam edecek bu saçmalık?" diye fısıldadı.

Gözlerimi devirdim. Nereye gitmesi gerekiyordu acaba?

"Neal, unutma, hâkim Liam'ın kefaletle salıverilmesi talebini reddetti. Dava günü gelene kadar, beş ay boyunca kardeşin demir parmaklıklar ardında kalacak. Bunca derdin arasında, bu zafer seni mutlu etmeli. Böyle bir zafere çok ihtiyacımızın olduğu bir dönemdeyiz, bunu inkâr edemezsin sanırım. Bu nedenle şimdi şu lanet kameralara gülümse." Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirip aşağıdaki çılgın kalabalığa el salladım. Başarmıştık. Artık Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'nın kızıydım.

"Merak etme, gülümsüyorum zaten. Ama kardeşimi bir türlü aklımdan çıkaramıyorum. Hâkimle bir şekilde..."

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" Neden şu ana odaklanamıyordu ki? Neal tutuklansa Liam buna bu kadar üzül-

meyecekti. Davaya bakacak olan hâkim oldukça sert bir kadındı ve bu nedenle onu çok seviyordum. O da Liam'ı demir parmaklıklar arkasında tutmayı en az benim kadar istiyordu. Şimdi bir de Evelyn'i Ethan'dan uzaklaştırabilirsem hayat gerçekten mükemmel olacaktı.

Bu konuyla daha sonra ilgileneceğim.

Babam konuşmasını bitirip sahne arkasına yöneldiğinde avuçlarım patlayacak gibi alkışlamaya başladım. Sonra Neal'ın koluna girdim ve babamı takip ettik. Sahne arkasında, bugüne yakışır bir şekilde giyinmiş olan Mina bizi bekliyordu. Zafer kazanmış kafile olarak gururla yürürken etrafımızı saranlar, adım başı bizi durdurup fotoğraf çekmek istiyorlardı.

"Başkanım!"

"Amerika Başkanı!"

Babam, başkan oldu!

Herkesin gözünün babamın üzerinde olmasını fırsat bilen Neal, "Benim artık gitmem gerek, Olivia," dedi.

Onu kolundan yakalayıp salona doğru çekmeye çalıştım. Ama kolunu tutan elimden kolayca kurtulup asansöre doğru yürümeye başladı.

Ayağımı yere vurarak, "Neal," diye homurdandım.

Asansörün kapılarının açılmasını bekleyen kocam, bana bakıp başını iki yana salladı. Onunla yalnız kalabileceğimiz tek yerin o lanet asansör olduğunu bildiğimden ben de yanına gittim ve kapılar açılana kadar, sürekli dudaklarımı kemirerek sakinleşmeye çalıştım.

Asansöre girdiğimizde Neal, "Konuşmak istemiyorum, Olivia," dedi.

"Babam seçimi kazandı, Neal! Amerika Başkanı oldu! Ve sen eve gidip Sedric ve Declan'la o aptalı, nasıl demir parmaklıkların arkasından çıkaracağınızı konuşmak istiyorsun!"

"Olivia!" Neal, boğazıma yapışıp beni asansörün duvarına dayadı. Burnundan soluyor, gözleri ateş saçıyordu.

"Liam oradan kurtulmak için kılını bile kıpırdatmıyor, Neal! Sanki sonsuza kadar o hücrede kalmak istiyormuş gibi davranıyor! Söylesene, hâlinden oldukça memnun görünen kardeşini dışarı çıkarmak için daha ne kadar hem kendi hem de benim zamanımı boşa harcamaya devam edeceksin?"

Asansör zemin kata geldiğinde boğazımı sıkan ellerini gevşetti. Kırmızı kravatını düzelterek dışarıda onu bekleyen siyah Mercedes'ine doğru yürümeye başladı.

Arkasından, "Lütfen kal, Neal. Ya da Ethan'ı getir ki birkaç fotoğraf çektirelim," diye bağırdım.

Fedel'in kapısını açtığı arabaya binerken, "Evde görüşürüz, Olivia," deyip bana el salladı. "Bu arada, işe yaramaz babanı Amerika Başkanı yapanın, o aptal kardeşim olduğunu unutmasan iyi edersin."

Fedel, aracın kapısını kapattıktan sonra şoför koltuğuna geçerken ateş saçan gözlerle bana bir bakış attı.

"Ne var? Ne oldu? Lanet olsun hepinize!" Arabanın arka farları görünmez olana kadar söylenip durdum. Prada ayakkabılarımı çıkarıp arkalarından fırlatmamak için kendimi zor tutuyordum.

Tam arkamı dönmüş, içeriye doğru yürümeye başlamıştım ki camlarda bana doğru yaklaşan siyah bir Lincoln'ün yansımasını gördüm. Yanımda duran aracın arka kapısı içeri girmemi bekler gibi açılınca derin bir nefes alıp arabaya bindim.

"Sonunda duyduğum sesin sahibini görme şansına eriştim."

Adam bana doğru döndü. Grileşmiş saçları, sert bakışlı kahverengi gözleri bana çok tanıdık geliyordu. Koltukta rahat bir şekilde oturmuş, elinde tuttuğu kristal bardaktaki içkisini yudumluyordu.

"Olivia Colemen Callahan. Sonunda sizinle tanışmak benim için şereftir." Sıkmam için elini uzattı ama ben hiç kıpırdamadım.

"Liam gözaltına alındı ve birdenbire siz ortaya çıktınız. Sanırım, hâkimin Liam'ın kefaletle serbest bırakılmasını reddetmesini sağlayan da sizsiniz. Şimdi lütfen bana kim olduğunuzu söyleyin. Yüzünüz bana çok tanıdık geliyor. Kimsiniz siz? Rakiplerimizden biri misiniz?"

Gülümsedi, başını iki yana salladı ve pencereden dışarıya bakmaya başladı. "Hayır, ben rakip bir patron değilim. En azından mafya patronu değilim."

Elini cebine sokup bir kartvizit çıkardı ve bana uzattı.

Avian Doers, FBI Müdürü

"Sizinle anlaşabiliriz."

Arkasına yaslanan adam, "Kartın arkasına bakmayı unuttun tatlım," dedi.

Bir süre şaşkınlıkla onun gözlerine baktım, sonra kartı çevirdim ve gördüklerim karşısında donakaldım. Kartın arkasında adamın gerçek adı yazıyordu.

"Sen Ivan'sın," diye mırıldandım.

"Şimdi anlaşma konusunda konuşmaya başlayabiliriz."